

Бестселър на НЮ ЙОРК ТАЙМС

ТЕРИ БРУКС

Продължение на ПОТОМЦИТЕ НА ШАНАРА

ДРУИДИТЕ НА ШАНАРА I

ТЕРИ БРУКС

ДРУИДИТЕ НА ШАНАРА

Превод: Мария Кръстева

chitanka.info

Тъмният чичо успява да се измъкне от капана в залата на кралете, само за да открие, че не може да се измъкне от неговите последици. За щастие дъщерята на Краля на сребърната река го спасява и го повежда заедно с Морган Лий, убиеца Пи Ел и други герои към царството на Каменният крал, за да търсят Камъка на елфите.

I

Кралят на Сребърната река бе застанал в покрайнините на Градините. Това бяха негови владения от самото начало на магическия век. Сега гледаше света на смъртните и онова, което виждаше, му навяваше тъга и мрачни мисли. Цялата земя боледуваше и умираше, богатият чернозем се превръщаше в прах, тревите вехнеха, горите ставаха на сухи масиви, реките и езерата потъваха в тиня или пресъхваха. Живите същества навсякъде по земята също боледуваха и умираха, останали без храна, защото и тя бе отровена. Самият въздух даже бе отровен.

С всеки изминал ден, мислеше си Кралят на Сребърната река, Шадуините стават все по-силни.

Той се наведе да изчисти алените листенца на цикламите, полепнали по краката му. Отсреща и додето му поглед стигаше всичко бе обраснало в цветя, дрян и череша, в обички, рододендрони, цели лехи перуника, азазалии, нарциси и рози. Стотици видове цветя и растения, непрестанно в цветове, пъстрееха навред. Срещаха се и животни, от най-дребните до най-големите — създания, произхождащи от онова далечно време, когато всичко е съществувало в мир и хармония.

В сегашния свят, светът на Четирите земи и Расите, еволюирали след хаоса и разрушението на Великите войни, онези времена бяха напълно забравени. Единственият оцелял бе Кралят на Сребърната река. Той бе живял още от началото на новия свят и раждането на първите му създания. Млад беше тогава и имаше мнозина като него. Сега бе стар, останал последен от рода си. Изчезнало бе всичко от онези времена, освен Градините. Само те стояха неизменни, поддържани от вълшебна магическа сила. Логосът бе дал Градините на Краля на Сребърната река и му бе завещал да се грижи за тях и да ги пази като напомняне за онова, което веднъж е било и можеше да бъде отново. Външният свят щеше да се мени по своите закони, но Градините щяха да останат завинаги същите.

При все това те се стесняваха. Не толкова физическото им пространство, колкото духовното им влияние. Градините имаха определени и неизменни граници, защото съществуваха в едно ниво на битието, неподатливо на промените в света на смъртните. Те бяха не толкова място, колкото присъствие. И все пак тяхното присъствие бе потискано от болестта на света. Защото Градините и техният владетел бяха свързани с този свят и тяхното предназначение бе да съхраняват неговата сила. Когато отровата плъзна из Четирите земи, това изискваше все повече усилия и резултатите от тях ставаха все по-малко. Човешката вяра и упование в съществуването на Градините, винаги малко колебливи, започнаха да изчезват съвсем.

Кралят на Сребърната река бе дълбоко натъжен от всичко това. И не заради себе си. Той стоеше над тези неща. Тъгуваше заради хората от Четирите земи, тези тленни мъже и жени, за които вълшебната магия щеше да бъде загубена завинаги. Градините бяха я съхранявали в земята на Сребърната река от векове и той беше онзи духовен приятел, който закриляше своите хора. Той се бе грижил за тях, създавал им бе чувство за мир и благоденствие, в което се преодоляваха физическите граници и живееше надеждата, че все още някъде по света съществуваше всемирна любов и доброта. А ето че бе свършено с всичко това. Сега той не можеше да помогне на никого. Злодейството на Шадуините, тяхната отрова, проникнала Четирите земи, беше подронила собствената му сила. И ето че се бе оказал затворен в своите Градини, безсилен да помогне на онези, които бе защитавал с всички сили.

Известно време той съзерцаваше разрухата на света, докато го обзе непреодолимо отчаяние. Спомените бясно се гонеха в съзнанието му. Някога Друидите бяха пазили Четирите земи. Но и Друидите бяха изчезнали. Останали бяха една шепа наследници от рода на Елфите на Шанара, които поколения наред владееха вълшебната магия. Но и те бяха вече мъртви.

Той положи усилие да прогони отчаянието и да си вдъхне надежда. Може би Друидите щяха да се върнат. А имаше и нови поколения от наследниците на Шанара. Кралят на Сребърната река знаеше почти всичко, което ставаше в Четирите земи, макар че не можеше да отиде сред тях. Духът на Аланон бе завещал да се

разпилят децата на Шанара, за да възстановят загубената магия, и те може би все още имаха шанс да оцелеят, за да изпълнят своята мисия. Но всички бяха подложени на крайно изпитание. На изток, на запад и юг ги заплашваха Шадуините, а на север Ул Белк, Каменният крал.

Старецът затвори за миг очи. Той знаеше какво е необходимо, за да бъдат спасени децата на Шанара — една толкова могъща и сложна магия, че нищо да не може да ѝ се опре, магия, която да преодолее всички препятствия, създадени от техните врагове, която да проникне през стената на измама и подлост, скриваща всичко от онези четирима души, от които зависеше толкова много.

Да, четирима, не трима. Дори и Аланон не разбираше всичко, което беше предопределено да се случи.

Той се обърна и тръгна навътре към своята обител. Отдаде се на песните на птиците, аромата на цветята и топлината на въздуха, поемаше ги с всичките си сетива и постепенно се успокои. В своите Градини той беше способен на всичко. И все пак, магията му бе нужна извън тях. Той знаеше какво трябва да се направи и се подготвяше за него, като понякога се преобразяваше в старец и се пренасяше в отвъдния свят. В такива моменти започваше да крета с несигурна походка, дишаше тежко, погледът му се замъгляваше и тялото му изпитваше болка, чувствайки как животът го напуска. Песента на птиците замлъкваше и животинките, скупчени наоколо, бързо се разбягваха. Полагаше усилие да се откъсне от себе си, за да усети тленния човек и така по-добре да разбере как да постигне необходимото.

Спря в най-вътрешната част на своето владение. Тук имаше кристално чисто езеро, което извираше от малък приток. Еднорог се бе навел и пиеше от неговите води. Езерото се плискаше в тъмна и плодородна земя. Ситни, нежни цветчета, с неизвестни названия, бели като пресен сняг растяха в околностите на водите. В другия край на езерото, над моравите треви, растеше крехко, сплетено дърво. Имаше нежни зелени листа, поръбени с червено. Две масивни скали с ивици цветна руда ярко проблясваха на слънцето.

Кралят на Сребърната река стоеше неподвижен в присъствието на заобикалящия го живот и копнееше да се слее с него. И когато успя, когато всичко като с невидима нишка се свърза в човешката форма, която беше приел, той вдигна ръце и го прие в себе си. Ръцете му —

набръчкана човешка кожа и крехки кости, се издигнаха и призоваха цялата му магическа сила. Чувството за възраст и време, което напомняше за преходното съществуване на смъртните, изчезна. Първо малкото дръвче се изскубна от корените си и дойде при него — костната рамка, върху която щеше да гради. То се наведе бавно, за да приеме желаната форма, листата му прилепнаха до клоните, затвори се и се увиха. После дойде ред на земята. Издигнаха се шепи пръст като от невидими лопати и облепиха дървото. После рудата послужи за мускули, водата за хранителни сокове, а венчелистчетата на малките цветчета за кожа. Той събра коса от сребърната грива, а за очи постави черни бисери. Магията оживя и неговото създание бавно получи своята форма.

Когато всичко бе свършено, пред него застана момиче, свършено във всичко, освен в едно. Все още не беше живо.

Той се огледа наоколо и се спря на гълъба. Пое го от въздуха и го постави още жив в гърдите на момичето, превръщайки го в сърце. Кралят на Сребърната река пристъпи напред, прегърна я и ѝ вдъхна собствения си живот. После отстъпи назад и зачака.

Гърдите на момичето започнаха да се вдигат и отпускат, ръцете и краката ѝ трепереха. Тя отвори очи, черни като въглен на фона на нежното ѝ бяло лице. Имаше дребно тяло, изваяно като статуетка, с омекотени овални форми. Косите ѝ бяха сребристо бели, с нежните отблясъци на скъпоценни камъни.

— Коя съм аз? — попита момичето. Мекият ѝ напевен глас прозвъня като ручей или среднощна музика.

— Моята дъщеря, — отвърна Кралят на Сребърната река, усещайки как в него се събуждат отдавна забравени чувства.

Не му се искаше да ѝ казва, че е създадена от първични елементи, едно дете на земята, плод на неговата магия. Всъщност тя и сама можеше да го предусети чрез интуицията, с която я бе надарил. Обяснения не бяха нужни.

Момичето направи много предпазлива крачка, после още една. Когато установи, че може да се движи, ускори ход, изпробвайки всякакви възможности. Обикаляше около своя баща и гледаше с внимание и свян стария човек. После хвърли наоколо си поглед, изпълнен с любопитство. Гледките, ароматите и звуците на Градините

я караха да чувства в тях особено родство, което не можеше напълно да си обясни.

— Моята майка са Градините, нали? — попита ненадейно момичето и той ѝ отговори с да.

— И аз съм частица от двама ви? — на този въпрос той отново отвърна утвърдително.

— Ела с мене — каза ѝ нежно той.

Тръгнаха на разходка из Градините, чувстваха се като баща и дете, наблюдаваха цветята, птиците и животните, които бързо се стрелкаха край тях, ширналите се сплъстени храсталаци, скалите и пръстта, сложната мрежа, изтъкана от слънчеви лъчи. Тя беше лъчезарна и пъргава, изпълнена с интерес към всичко, с уважение към живота, с грижовност. Той бе доволен от своето творение.

Малко по-късно започна да я въвежда в света на магията. Първо ѝ демонстрира своите магически умения, само най-простите, за да не я обърка. После я остави да изпробва собствените си възможности. Тя установи с учудване своите магически способности и с още по-голямо удивление откри онова, което можеше да стори с тях. Не проявяваше ни най-малко колебание. Бе нетърпелива.

— Искаш ли да знаеш своето име? — попита я баща ѝ.

— Да — отвърна тя и го погледна цялата в очакване.

— Името ти е Куикнинг. — Той помълча — И знаеш ли защо? (Quickening (англ.) — Оживялата — бел.пр.)

Тя се замисли за момент и отвърна просто:

— Да.

Той я отведе до едно старо дърво. Кората му се белеше от ствола на огромни влакнести ивици. Лек ветрец довяваше хлад и ухания на жасмин и бегония. Седнаха на тревата, която бе като мек килим под тях. Един грифон се скиташе сред високите треви и близна ръката на момичето.

— Куикнинг — каза Кралят на Сребърната река. — Има нещо, което ти трябва да направиш.

Той бавно и внимателно ѝ обясни, че трябва да напусне Градините и да отиде в света на хората. Каза ѝ къде да отиде и какво да направи. Говореше ѝ за Мрачния чичо, за Планинеца и за безименния Шадуин, за Ул Белк, за Елдуист и Черния камък на Елфите. И както ѝ говореше, посвещавайки я в нейното призвание, той почувства болка в

гърдите, една чисто човешка болка, потискана векове наред. Тя извика у него такава тъга, че гласът му прозвуча сподавено, а от очите едва не бликнаха сълзи. Изненадан, той млъкна и се опита да я преодолее. Нужно му бе известно усилие, за да може да проговори отново. Момичето го наблюдаваше без нищо да каже — съсредоточено, замислено, цялото в очакване. Нито питаше, нито обсъждаше думите му. Просто слушаше и приемаше.

Когато той ѝ каза всичко, тя се изправи.

— Разбирам какво се очаква от мен. Готова съм.

Но Кралят на Сребърната река поклати глава.

— Не, детето ми, не си. Ще го разбереш, когато поживееш. Въпреки всичко, което представляваш и можеш, все пак си уязвима спрямо неща, от които аз не бих могъл да те предпазя. Затова ще трябва да внимаваш и да се пазиш сама. Бъди нащрек, когато не разбираш нещо.

— Добре — отвърна тя.

Той я съпроводи до края на Градините, където започваше светът на хората и двамата се загледаха в напредващата разруха. Дълго стояха така без никой нищо да каже и накрая тя наруши мълчанието:

— Сигурна съм, че съм необходима там.

Той мрачно кимна, предчувствайки вече нейната загуба, макар че още не беше тръгнала. Та тя е само съвкупност от елементи, опита да се успокои той, но в същото време знаеше, че не е прав. Тя беше много повече. Бе част от самия него, сякаш бе негова плът.

— Сбогом, татко.

Тя изрече думите изведнаж и го остави.

Напусна Градините и се изгуби в далечината на отвъдния свят. Не го целуна, дори не го докосна на раздяла. Тръгна си просто, както единствено знаеше.

Кралят на Сребърната река се обърна. Усилията го бяха уморили, изтощили бяха магическата му сила. Нуждаеше се от почивка. Бързо се отърси от човешкия си облик, освободи се от привидното покритие на кожа и кости, очисти се от спомена за тях и от сетивата и се превърна във вълшебника, какъвто беше.

И все пак онова, което изпитваше към Куикнинг, неговото дете, остана в него.

II

Уокър Бо се събуди целият в тръпки.

Мрачния чичо.

Един глас в съзнанието му го издърпа от черния вир, в който се бе унесъл, от мастилената чернилка в сивата светлина и той така се стресна, че чак мускулите му изпукаха. Вдигна глава от ръката, на която се беше опрял и се огледа неவிждащо наоколо. Цялото му тяло бе пронизвано от непрестанни пристъпи на болка. Тя пареше като нажежено желязо и той се гърчеше, напразно опитвайки се да я облекчи. Само дясната му ръка оставаше протегнатата, тежка и неподвижна. Тя не му принадлежеше вече, завинаги прикована към пещерния под, вкаменена до лакътя.

Оттам идваше и болката.

Той затвори очи от болка. Искаше да я преодолее, да я отхвърли. Но не можеше да ѝ заповядва, магическата му сила бе почти напълно изчерпана в битката срещу настъпващата отрова на Асфинкс. Седем дни откак бе дошъл в Залата на Кралете, за да търси Черния камък на Елфите, и от седем дни се оказа срещу онова ужасяващо създание, което като че ли бе поставено там, за да го улови в капан.

О, да, тъкмо за да ме улови в капан, помисли си той и тръпки го побиха при тази мисъл.

Но кой ли го беше поставил там? Шадуините или пък някой друг? Кой ли притежаваше сега Черния камък на Елфите?

Той отчаяно се връщаше мислено към събитията, които го бяха довели дотук. Сянката на Аланон, мъртъв от триста години, ги бе призовала — тях, наследниците на магията на Шанара — племенника му Пар Омсфорд, братовчедката му Рен Омсфорд и него самия. Освен това ги бе посетил и някогашният Друид Коглин с увещание да се отзоват. И те се бяха отзовали. Събраха се в Рога на Пъкъла — древно обиталище на Друидите, където Аланон им се яви и им възложи различни задачи, чиято цел бе да се противопоставят на тъмните дела на Шадуините, които със силата на своята магия унищожаваша живота

на Четирите земи. Уокър бе натоварен да се заеме с възстановяването на Паранор, изчезналият дом на Друидите с и да върне обратно самите Друиди. Той отказа да изпълни това задължение. Но Коглин отново го посети и този път носеше томче от историята на Друидите, в което се разказваше за Черния камък на Елфите, който имаше силата да възстанови Паранор. Това отведе Уокър при Гримпонд, който бе ясновидец и можеше да гадае в тайните на земните и смъртни хора.

И ето че се намираше сред тази мрачна пещера. Огледа се наоколо. Там бяха вратите към гробниците на Кралете на Четирите земи, мъртви през всичките тези векове, богатството натрупано в криптите, пред които се възправяха и каменните пазачи на техните останки. Каменни очи се пулеха от безизразните им лица, невиждащи, безогледни. Той беше сам с тези призраци.

Умираще.

Очите му се наляха със сълзи, ослепиха го, а той се мъчеше да ги преглътне. Какъв глупак е бил само!

Мрачния чичо. Думите отекнаха беззвучно, един спомен, който го преследваше и мъчеше. Гласът беше на Гримпонд, този проклет, коварен дух, причината за всичко онова, което го сполетя. Загадките на Гримпонд го бяха довели до Залата на кралете да търси Камъка на Елфите. Гримпонд сигурно е знаел какво го чака, знаел е, че няма никакъв Камък на Елфите, а вместо него Асфинкс, смъртния капан, който щеше да го унищожи.

А защо той самият бе очаквал нещо друго, питаше се мрачно Уокър. Та нали Гримпонд бе най-омразният му враг? Нима не се бе похвалил на Уокър, че го изпраща на сигурна гибел като му дава желаната информация?

Уокър сам бе избрал кривия път, втурнал се бе към смъртта, която духът му бе предрекъл, с нехайната вяра, че може да се защити от всяко зло, което би му се изпречило на пътя. Помниш ли, помниш ли колко бе самоуверен, кореше се той.

Конвулсивно се сви от изгарящата болка. Добре, добре. Но къде бе останала тази самоувереност сега?

Той се изправи с усилие, докато застана на колене и се наведе към дупката в пода на пещерата, където ръката му бе прикована към камъка. Трупата на Асфинкс вече не можеше да се различи. Каменното тяло на змията се бе увило около неговата окаменяла ръка и те бяха

свързани завинаги, приковани към планинската скала. Той сви устни и дръпна нагоре ръкава на дрехата си. Ръката не му се подчиняваше, сива и вкочанена до лакътя. Сивите каменни ивици достигаха чак до рамото му. Процесът се развиваше бавно, но неизменно. Цялото му тяло се вкаменяваше.

Но и това едва ли имаше значение, защото щеше да умре от глад много преди целият да се вкамени. Или от жажда. А може би от отровата.

Отпусна ръкав, за да покрие ужаса, в който се превръщаше. Бяха изминали седем дни. Малкото храна, която беше взел със себе си, бе изчезнала почти веднага, а вода беше пил за последен път преди два дни. Силите бързо го напускаха. През цялото време бе разтърсван от пристъпите на треската, с все по-кратки моменти на облекчение. В началото се опита да се бори, да използва магия, за да очисти отровата от тялото си и да върне плътта и кръвта на ръката си. Но магията го бе напуснала напълно. Опита със сила да освободи ръката си, но бе приклещен твърде здраво. Нямаше надежда за освобождение, бе напълно обречен. Понякога умората го оборваше и той заспиваше. С времето сънят започна да идва все по-често и все по-малко му се искаше да се буди.

Коленичил така, свит в мрака от болка, той бе внезапно измъкнат от пристъпа на смъртта от гласа на Гримпонд и с ужасяваща сигурност осъзна, че не бива повече да заспива. Започна учестено да диша, за да потисне страха. Не биваше да допусне това да се случи. Не трябваше да се предава.

Положи усилие да размисли. Докато още можеше да мисли, разсъждаваше той, нямаше да заспи. Припомни си отново разговора с Гримпонд, отново в съзнанието му изплуваха думите на духа и той отново се опита да изтълкува тяхното значение. Гримпонд не бе споменавал Залата на Кралете, когато му казваше къде да намери Черния камък на Елфите. Дали Уокър просто беше го разбрал неправилно? Или е бил подведен съзнателно? Дали в думите на Гримпонд се криеше някаква доза истина?

Мислите на Уокър се объркаха, разумът отказваше да му се подчинява. Затвори очи в отчаяние и после с труд ги отвори отново. Дрехите му бяха студени и мокри от собствената му пот. Цялото му тяло трепереше. Дишаше накъсано, погледът му беше помътнял,

преглъщаше все по-трудно. Такова умопомрачение — как би могъл да разсъждава? Искаше му се просто да легне и...

Желанието му да заспи го овладяваше и той изпадна в паника. Размърда се и започна да трие колена в камъка, докато ги разкървави. Болката ще ме държи буден, мислеше си той. Ала едва я усещаше.

Отново се замисли за Гримпонд. Представяше си как призракът тържествува над неговата участ, как се радва на нея. Причу му се неговият изкусителен глас. Гневът му вля известни сили. Нещо трябваше да си спомни, помисли в отчаяние той. Нещо, което Гримпонд му беше казал, че трябва да помни.

Моля те, не ме оставяй да заспя!

Кралската зала не откликна на неговата молитва; статуите си оставаха безмълвни, безразлични и потънали в забрава. Планината чакаше.

Аз трябва да се освободя!, простена безмълвно той.

И тогава в съзнанието му изплуваха виденията, най-вече първото от трите, които му бе показал Гримпонд. Беше застанал в един облак над всички, които сянката на Аланон бе призовала в Рога на Пъкъла и беше заявил, че по-скоро ще се прости с ръката си, отколкото да помогне на Друидите да се върнат. После видението го представяше точно с осакатялата ръка. Спомни си го и осъзна, че се беше изпълнило.

Опита се да прогони обзелия го ужас и отпусна глава върху камъка на пещерата. Разплака се. Почувства как сълзите, размесени с пот, се стичат по лицето и парят очите му. Агонията бе плод на собствения избор.

Не, само не това!

И все пак много добре разбираше, че трябва.

Плачът му се превърна в див смях, който дълго отеква из празната гробница. Тръпки го побиха. Почака ехото да стихне и отново вдигна очи. Беше към края на силите си; съдбата му беше решена. Щеше да се освободи или сега, или никога. А начинът бе само един.

Налагаше се да приеме този факт, да отхвърли всякакви емоции, да събере сетни сили. Огледа пещерата и най-сетне откри онова, което му трябваше. Една скала, която приличаше по форма и размери на секира, назъбена от едната страна, достатъчно твърда, за да не се разбие при падането от покрива на залата, откъдето е била откъртена

по време на битката преди четири века между Аланон и змията Валг. Скалата лежеше на двадесет крачки от него и едва ли някой би могъл да я достигне. Но той трябваше. Извика магическата си сила, доколкото му бе останала, стремейки се да запази спокойствие. Скалата започна бавно да се премества към него, стържещият звук прониза тишината на пещерата. Усилието го замая, треската го изгаряше, гадеше му се. Но той продължаваше да придвижва скалата напред.

Най-сетне успя да я достигне със свободната си ръка. Освободи магията и дълго време не можа да дойде на себе си. После се протегна и се вкопчи в скалата. Бавно се опита да я вдигне. Видя му се неимоверно тежка, толкова тежка, че не беше сигурен, че ще успее, да не говорим...

Не можа да довърши мислите си. Трудно му беше да мисли за онова, което се канеше да направи. Довлачи скалата съвсем близо, опря се здраво на колене, пое си дълбоко дъх и издигна скалата над главата си. След моментно колебание, обзет от мъка и страх, я захвърли надолу. Тя се блъсна в каменната му ръка, между лакътя и китката, и то с такава сила, че цялото му тяло се разтърси. Болката бе толкова пронизваща, че едва не изпадна в безсъзнание. Виеше от пристъпите ѝ, чувстваше се така, сякаш вътрешностите му се разкъсват. Просна се по очи, едва си поемаше дъх. Каменната секира падна от безчувствените му пръсти.

Тогава осъзна, че нещо се бе променило.

Повдигна се и погледна към ръката си. Вкаменената ѝ част бе смазана на мястото на удара. Дланта и китката му бяха останали завинаги свързани с Асфинкса в мрака на това тайнствено място в дъното на пещерата. Но останалата част от ръката бе освободена.

Той коленичи, потресен, без да може дълго време да повярва. Гледаше смазаната си ръка, посивелите жилки на плътта над лакътя, а долу — смазаната каменна длан. Чувстваше ръката си тежка като олово и вдървена. Отровата, проникнала в нея, продължаваше своето разрушително действие. Целият се тресеше от болка.

Но беше свободен! Господи, беше свободен!

Неочаквано в отвъдната килия се чу слабо и далечно прошумоляване, нещо се размърда, сякаш се бе събудило. Уокър Бо се смрази до мозъка на костите от страх, когато си даде сметка какво бе

станало. Викът му го бе издал. Килията отвъд беше Тронната зала, именно там някога беше живяла змията Валг, пазителка на мъртвите.

И можеше да е още жива.

Уокър се изправи; на краката си, виеше му се свят. Но без да се оставя на умората и болката, се повлече към тежките, обковани с желязо входни врати, откъдето бе влязъл тук. Абстрахира се от всички шумове наоколо, от всичките си мисли и насочи усилията си само към това да се довлече до коридора, който водеше навън. Ако змията беше жива и го откриеше сега, това щеше да бъде краят му.

Имаше късмет. Змията не се появи. Нищо не се появи. Уокър достигна вратите, които извеждаха от гробниците и си запроправя път през мрака навън.

Той никога не разбра как точно се случи всичко. Някак си успя да премине през Залата на Кралете, покрай Баншите, чието виене можеше да подлуди всеки и покрай Сфинксовете, чийто поглед можеше да превърне човека в камък. Той чу воплите на Баншите, почувства изгарящия поглед на Сфинксовете и преживя ужаса на древната магическа сила на планината, когато тя искаше да го хване в капан, да го превърне поредната си жертва. И все пак се изплъзна с някаква крайна решимост. Проправяше си път с желязна воля, въпреки умората и болката, на косъм от лудостта. Може би магията също му дойде на помощ. Помисли си, че е възможно. Магията, в края на краищата бе непредсказуема, вечна мистерия. С мъка си проправяше път през почти непрогледния мрак и фантомните образи, покрай каменните стени, които заплашваха да се срутят над него, надолу из тунели, в които нито можеше да види, нито да чуе нещо. Но най-сетне бе свободен.

Излезе навън призори. Слънчевата светлина бе хладна и бледа, едва се прокрадваше зад облаците, които скриваха небето. Все още ръмеше дъжд след бурята предишната нощ. С ръка под дрехата си като наранено дете, той се запуска надолу по планинската пътека към равнините на юг. Изобщо не се обърна назад. Едва виждаше нещо пред себе си. Крепеше се с последни сили на краката си. Беше почти безчувствен, дори към болката от отровата. Стъпваше като на пружини. Вятърът развяваше черната му коса и брулеше до сълзи преbledнялото му лице. Беше като призрак на лудостта, зареян сред сивата мъгла.

Мрачния чичо, припомни си той шепота на Гримпонд и се разсмя весело.

Загубил беше напълно представа за времето. Слабата слънчева светлина не успяваше да разсее дъждовните облаци и денят бе сив и неприветен. Следи се появяваха и изчезваха, безкрайна върволица от скали, дефилета, каньони и склонове. Уокър вървеше сяп за всичко това. Знаеше само, че се спуска, пробивайки си път надолу, за да излезе от скалите, да се върне в света, който така глупаво беше напуснал. Знаеше, че се опитва да спаси живота си.

По пладне най-сетне излезе от планините и навлезе в Шейлската равнина — една опърпана и залутана човешка останка, толкова болен и отслабнал, че бе изминал половината път по очукания черен камънак на равнината преди да разбере къде се намира. Когато най-сетне видя, силата му го напусна. Сви се, увит в дрехата си. Усещаше острите ръбове на камъните да се впиват в кожата на ръцете и лицето му, без да обръща внимание на болката, проснат по лице от изтощение. След известно време запълзя към спокойните води на езерото. Местеше се бавно и с болка напред и влачеше остатъка от вкаменената си ръка. В умопомрачението си мислеше, че ако успее да достигне брега на на Рога на Пъкъла, ще може да потопа смазаната си ръка и смъртоносните води ще неутрализират отровата, която го убиваше. Това беше безсмислено, но за Уокър Бо лудостта се бе превърнала в мерило за живот.

Провали се дори в това дребно усилие. Твърде слаб, за да измине повече от няколко метра, той падна в безсъзнание. Последното нещо, което си спомняше, бе колко мрачно бе посред бял ден. Светът бе място на сенки.

Заспа и сънува, че сянката на Аланон дойде при него. Тя излезе от пенливите, кипнали води на Рога на Пъкъла, тъмна и мистична, материализира се от отвъдния свят на нищото, към който принадлежеше. Протегна се към Уокър и го изправи на крака, вля му нова сила, върна му яснотата на мислите и представите. Призрачна, полупрозрачна, тя витаеше над тъмните, зеленикави води — и все пак докосването ѝ бе невероятно човешко.

— Мрачни чичо...

В устата на сянката тези думи не звучаха саркастично и зловещо, както когато ги бе изрекъл Гримпонд. Те бяха само обръщение към

Уокър.

— Защо не прие задачата, която ти поставих?

Уокър с мъка се силеше да отговори, но изглежда не можеше да намери думи.

— Ти си изключително нужен, Уокър. Не на мен, на хората от Земите, Расите на новия свят. Ако не приемеш моята задача, за тях няма да има надежда...

Гневът на Уокър не знаеше граници. Да върне Друидите, които вече не съществуваха и изчезналия Паранор? Разбира се, помисли си Уокър в отговор. Разбира се, призракът на Аланон. Аз ще повлека смазаното си тяло, отровената си ръка, за да търся онова, което ти е необходимо. Нищо че умирам и няма надежда за каквото и да било, аз...

— Приеми, Уокър. Още не си го приел. Приеми истината за себе си и своята съдба.

Уокър не разбираше.

— Липсва ти близостта на онези, които са си отишли преди теб, на онези, които са разбирали смисъла на служенето.

Уокър потръпна, опитвайки се да се отърси от спомена на съня. Силите му го напуснаха. Свлече в края на Рога на Пъкъла, задушен от объркване и страх. Бе обхванат от чувството, че с него е свършено и е невъзможно да се възстанови отново.

Помогни ми, Аланон, молеше той отчаяно.

Сянката висеше неподвижна във въздуха пред него, неземна на фона на зимните небеса и оголените върхове, издигнала се като призрак на смъртта, дошъл да вземе поредната си жертва. Изведнаж Уокър осъзна, че оттук нататък не му остава нищо, освен смъртта.

Да умра ли искаш, попита невярващо той. *Това ли е твоето желание?*

Сянката нищо не отвърна.

Знаеше ли какво ще се случи с мен? Той вдигна сакатата си ръка, вкаменена, просмукана от отрова.

Сянката остана безмълвна.

Защо не искаш да ми помогнеш?, простена Уокър.

— Защо ти не искаш да ми помогнеш...

Думите рязко отекнаха в съзнанието му, неумолими, пропити със зловещ смисъл. Но не той ги бе изрекъл. Това бяха думите на Аланон.

После внезапно сянката потрепна във въздуха пред него и изчезна. Водите на Рога на Пъкъла задимяха и просъскаха, забушуваха гневно, после отново притихнаха. Въздухът беше пропит от мъгла и мрак, изпълнен с духове и диви фантоми, едно място, където животът и смъртта се срещаха на пресечната точка на безответни въпроси и неразрешени загадки.

Уокър Бо ги видя само за миг със съзнанието, че ги вижда не в съня си, а в будно състояние и внезапно разбра, че видението му може би изобщо не беше сън.

После всичко изчезна и потъна в мрак.

Когато се събуди отново, някой се бе надвесил над него. Уокър го видя, целият трескав и обхванат от болка. Тънък, източен силует, в сива роба, с тясно лице и орлов нос, с коси, които се спускаха на кичури. Беше се навел ниско над него, сякаш се опитваше да изсмуче и малкото останал му живот.

— Уокър? — прошепна нежно силуетът.

Беше Коглин. Уокър преглътна. Гърлото му беше пресъхнало. Направи усилие да се изправи. Ръката му тежеше и не му позволяваше да се вдигне, дърпаше го надолу. Старецът пхна ръце под дрехата на Уокър и напипа вдървената му саката ръка. Уокър го чу как тежко си поема дъх.

— Как...ме откри? — едва промълви той.

— Аланон — отвърна Коглин. Гласът му бе суров и в него се прокрадваше гняв.

Уокър въздъхна:

— От колко време съм...?

— Три дена. Не знам как си останал жив. Хич те нямаше.

— Прав си. — Съгласи се Уокър и импулсивно протегна ръце, за да привлече мъжа по-близко. Познатото усещане и дъх на тялото на стареца извикаха сълзи в очите му.

— Може би не съм... може би скоро ще умра.

Коглин отвърна на прегръдката на Уокър и каза само:

— Не, Уокър, още не.

После старецът му помогна да се вдигне на крака, като го прикрепяше с неподозирана от Уокър сила и двамата се насочиха на юг. Вече се бе разсъмнало. Облаците се бяха изчистили и хоризонтът бе

позлатен от първите зари на слънцето. Въздухът се бе притаил особено в очакване на изгрева.

— Хвани се здраво за мен, Уокър — подкани го Коглин, помагайки му да върви по разбития камънак. — Наблизо ни чакат конете и ще бъде по-лесно. Здравно се дръж.

Уокър Бо се хвана здраво за живота, който обичаше.

III

Коглин заведе Уокър Бо в Сторлок. Макар и на кон, те не смогнаха да пристигнат преди свечеряване. През деня, слънчев и топъл, успяха да излязат от Драконовия зъб и кривнаха на изток през Рабските равнини, после през Истландските гори на Среден Анар към легендарното селище на Сторите. Смазан от болка и обзет от мисли за смъртта, Уокър остана буден през по-голямата част от времето. Въпреки това никога не бе сигурен къде е и какво става с него, единственото, което усещаше, беше клатушкането на коня и постоянните уверения на Коглин, че всичко ще бъде наред.

Не беше съвсем сигурен, че Коглин му казва истината.

Сторлок беше смълчан, прохладен и прикътан в сянката на дърветата — едно убежище от задухата и праха на равнините. Някакви ръце се протегнаха да поемат Уокър от седлото, от дъха на пот и равномерно полюшване, от усещането, че смъртта може да го призове всеки момент. Не знаеше как така все още беше жив. Необяснимо беше. Около него се бяха събрали облечени в бяло фигури, подкрепяха го, успокояваха го. Това бяха Сторите, Джуджетата-лечители на Селището. Всеки знаеше кои са Сторите. Те владееха най-напредналото лечебно изкуство в Четирите земи. Уил Омсфорд бе учил някога при тях и стана лечител, единственият по рода си южняк. Шеа Омсфорд беше излекуван след нападение в Уолфсктаг. По-рано бяха водили и Пар при тях, когато го зарази отровата на върколаците от Старо бърдо. Уокър го беше довел. Сега беше ред на Уокър да бъде спасен. Но Уокър не се надяваше на това.

Някой приближи чаша до устните му и някаква странна течност потече надолу по гърлото му. Почти мигновено болката спря и той почувства, че дрямката го оборва. Никак не би било лошо да поспя, неочаквано за себе си реши той. Сънят беше добре дошъл. Пренесоха го в централната лечебна сграда и го настаниха в задното крило, откъдето през завесите се виждаше гората, стена от тъмни стволоче,

застанали като часови. Съблякоха го, завиха го в одеяла и му дадоха да пие още нещо, една горчива течност, след което го оставиха да спи.

Заспа почти веднага.

Докато спеше, треската му премина и изтощението изчезна. Болката продължаваше, но някак притъпена, сякаш не беше част от него. Той потъна в топлите и удобни завивки и дори сънища не нарушаваха спокойния му мир. Нямаше видения, които да го строят, нито черни мисли да го държат буден. Аланон и Коглин бяха забравени. Мъката от загубата на ръката му, усилието да избяга от Асфинкс и Залата на Кралете и кошмарното усещане, че съдбата му вече не е в негови ръце — всичко беше забравено. Обзе го пълен покой.

Не знаеше колко дълго бе спал. Бе загубил чувството си за време, за движението на слънцето по небесния свод, за смяната на деня от нощта и обратно. Когато отново започна да идва на себе си, като изплува от мрака на съня в някаква полудрямка, ненадейно му се явиха спомени от детството, кратки картини от неговия живот в дните, когато за първи път научаваше да се справя с чувството за неудовлетворение и удивление пред това кой бе той и какво бе неговото предназначение.

Спомените бяха ярки и силни.

Беше все още дете, когато за първи път осъзна, че му е дадена магическа сила. Тогава не я наричаше магия; никак не я наричаше. Смяташе, че всички притежават подобна сила. Смяташе, че е като другите. По онова време живееше с баща си Кенър и майка си Рисе в Хартстоун на Дарклин Рийч и нямаше други деца, с които би могъл да се сравнява. Това се случи по-късно. Майка му първа му каза, че има необикновени способности и това го прави различен от другите деца. Още виждаше пред очите си лицето ѝ, когато се опитваше да му обясни това — дребните ѝ чувствителни черти, бялата ѝ кожа, контрастираща с гарваночерните коси, винаги сплетени и обкичени с цветя. Все още чуваше ниския ѝ глас, на който не можеше да се устои. Рисе. Той дълбоко бе обичал своята майка. Самата тя не притежаваше магически способности; беше от рода Бо, а магията идваше от страна на баща му, от страна на рода Омсфорд. Беше му казала всичко това в един разкошен септемврийски ден, когато дъхът на умиращи листа и горящо дърво изпълваше въздуха. Сложи го да седне срещу нея и му се

усмихваше окуражително, докато говореше, като неуспешно се опитваше да скрие собственото си притеснение.

Това бе едно от нещата, които магията му помогна да постигне. Помогна му да усеща какво чувстват другите хора — това не се отнасяше за всички, но почти винаги за неговата майка.

— Магията, която имаш, Уокър, те прави особен — му каза тя. — Това е талант, който трябва да цениш и за който да се грижиш. Зная, че някой ден той ще те вдъхнови за велики дела. Ще извършиш нещо велико с него.

Година след този разговор тя почина. Разболя се от треска и въпреки собствените си лечителски дарби не можа да си помогне.

Той остана да живее с баща си и „дарбата“, с която според майка му бе надарен, бързо се разгръщаше. Магията му даваше неподозирани възможности, даваше му прозрение. Откри, че често долавя у хората неща, за които другите не подозираха — промени в настроението и характера, чувства, за които са си мислели, че са тайна, мненията и представите им, нуждите и надеждите, дори мотивите за постъпките им. В Хартстоун винаги имаше посетители — отбиваха се пътници, дребни и едри търговци, дървари, ловци, дори Преследвачи — и Уокър разбираше всичко за тях без те и дума да отворят. Той им говореше за едно или друго, разкриваше им онова, което успяваше да отгатне за тях. Тази игра го забавляваше. Някои от гостите се плашеха и баща му нареждаше да престане. Уокър се подчиняваше. По онова време вече бе открил в себе си и нова, по-интересна способност. Откри, че може да общува с животните от гората, с птиците и рибите, дори с растенията. Усещаше техните чувства и мисли точно така, както при хората, въпреки че техните чувства и мисли бяха по-недоразвити и ограничени. Губеше се с часове по разходки и изследователски пътешествия, изпъстрени с въображаеми приключения. Твърде рано се посвети на това, да изучава живота.

С течение на времето стана ясно, че специалните прозрения на Уокър му бяха от помощ и в училище. Започна да чете от библиотеката на баща си почти веднага щом узна как буквите от азбуката образуват думите върху протритите страници на бащините му книги. Овладя математиката без всякакво усилие. Възприемаше науките по интуитивен път. Почти нямаше нужда от обяснения. По някакъв начин схващаше нещата сам. Особено се пристрасти към историята; имаше

невероятна памет за неща, места, събития и хора. Започна да си води бележки, да записва всичко, което научаваше, да събира знания, за да може един ден да ги предаде на другите.

С възрастта отношението на баща му към него започваше да се променя. Първоначално той отпъждаше своите подозрения, сигурен, че греши. Но това чувство не го напускаше. Най-сетне реши да запита баща си какво има и Кенър — висок, слаб, чевръст човек, с големи и умни очи, с говорен дефект, с който упорито се бе борил, и с художествени заложби — призна на сина си, че подозренията му са основателни. Самият Кенър не притежаваше магически способности. Като млад бе забелязал някакви зачатъци, но те бяха изчезнали малко след като бе излязъл от момчешката си възраст. Същото бе станало с баща му и дядо му и с всеки Омсфорд от поколения насам чак до Брин. Но с Уокър изглежда не беше така. Магията на Уокър изглежда все повече се засилваше. Кенър му каза, че се страхува, че способностите му могат да се развият в непредвидима и неконтролируема степен. Но и той каза същото, което бе казала Рисе — че не бива да се подтискат, че магията е дарба, която винаги има някакво специално предназначение.

Скоро след това той разказа на Уокър историята магическите способности на рода Омсфорд, за Друида Аланон и Момичето от равнината Брин и за завета на Аланон към Брин. Уокър беше на дванадесет години, когато чу тази история. Тогава поиска да узнае какъв е бил този завет. Но баща му не можеше да му каже. Той знаеше само историята на неговото предаване по кръвна линия в целия род Омсфорд.

— Магията се проявява и в тебе, Уокър — бе казал той. — Ти от своя страна ще я предадеш на своите деца, а те — на своите, докато един ден се яви потребност от нея. Такъв е заветът, който си наследил.

— Но кому е необходим завет без предназначение? — бе запитал Уокър.

А Кенър бе отвърнал:

— Магията винаги има предназначение — дори когато ние не знаем какво е то.

Почти година след това, когато Уокър се разделяше с детството и навлизаше в младостта, магията му разкри, че има и друга, по-мрачна страна. Уокър установи нейната разрушителна сила. Понякога, най-

често когато бе гневен, чувствата му се превръщаха в енергия. В такива случаи той можеше да премества предмети и да ги разрушава без дори да ги докосне. Понякога можеше да извиква един вид огън. Това не беше обикновен огън; не гореше като обикновения и беше различен по цвят, нещо като кобалтов. Най-често огънят не му се подчиняваше, а действаше безконтролно. Нужни му бяха седмици наред, за да се научи да го подчинява на собствената си воля. Опити се да скрие своето откритие от баща си, но баща му все пак научи за него, както обикновено узнаваше всичко за своя син. Макар че нищо не каза, Уокър усети дистанцията между тях да се увеличава.

Уокър беше на път да стане мъж, когато баща му взе решение да го изпрати далеч от Хартстоун. Здравето на Кенър Омсфорд от седем години насам постепенно се влошаваше. Някога силното му тяло бе налегнато от неизлечима болест. Той залости къщурката, родния дом на Уокър, и поведе момчето към Сенни дол, където живееше едно друго семейство Омсфорд, — Джерълън, Мириана и техните синове Пар и Кол.

Това преместване се оказа за Уокър Бо най-черното нещо в живота му. Сенни дол, макар да бе само една малка община, все пак му се струваше сковаваща след Хартстоун. Там се бе ползвал с безгранична свобода; тук имаше ограничения, които не можеше да избегне. Уокър не беше свикнал да бъде постоянно сред толкова много хора, не можеше да се приспособи към тях. От него се очакваше да ходи на училище, но там не можеше нищо да научи. Учителят и съучениците му не го обичаха и се отнасяха към него с недоверие. Той беше аутсайдер, държеше се различно от тях, знаеше наистина прекалено много и те бързо решиха, че не искат да имат нищо общо с него. Магията му се превърна в капан, от който не можеше да избяга.

Тя се проявяваше във всичко, което вършеше и в момента, когато разбра, че е трябвало да я крие, вече бе твърде късно да го направи. Няколко пъти вече го биеха, защото не се решаваше да се защити. Беше ужасен от онова, което можеше да стане, ако изпусне огъня изпод контрол.

Беше живял в селото по-малко от година, когато баща му умря. На Уокър му се искаше той също да бе умрял.

Продължи да живее с Джерълън и Мириана Омсфорд, които се отнасяха добре към него и проявяваха съчувствие към трудностите, с

които се сблъскаше, защото и собственият им син Пар също бе почнал да проявява магически способности. Пар беше потомък на Джаир Омсфорд, брата на Брин. И по двете линии в семейството се наследяваха магическите способности от предшествениците по кръвна линия през годините от смъртта на Аланон, тъй че появата на магически способности у Пар не беше изцяло неочаквана. Магията на Пар не бе така непредсказуема и сложна форма на магия. Проявяваше се главно в способността на момчето да извиква живи образи с гласа си. Пар бе още малък по онова време, едва на пет-шест годинки, и не разбираше какво става с него. Кол не беше достатъчно силен, за да закриля брат си, тъй че накрая Уокър взе момчето под свое крило. Това стана съвсем естествено. В края на краищата, само Уокър разбираше какво изживява Пар.

Приятелството с Пар промени всичко за него. То му създаде цел, възможност да се грижи за някой друг освен за собственото си оцеляване. Дълги часове той прекарваше с Пар, помагаше му да свикне с магическата си способност. Съветваше го как да я използва, в какво бе необходимо да внимава, какво можеше да му служи за предпазване. Опитваше се да го научи как да се справя със страха и неприязънта на хората, които не проявяваха разбиране. Превърна се в учител за Пар.

Хората от Сенни дол започнаха да го наричат „Мрачния чичо“. Първо започнаха децата. Той не беше чичо на Пар, разбира се; не беше чичо на когото и да било. Но селяните не знаеха каква е кръвната му връзка и не разбираха роднинските му отношения с Джерълън и Мириана, тъй че нямаше значение как ще го наричат. „Мрачния чичо“ се превърна в подходящо обръщение. Уокър по онова време беше вече израснал, бледолик и чернокос като майка си, явно недосегаем за гпънчевите лъчи. Имаше вид на привидение. На децата от долината им се струваше, че е някакво нощно същество, което никога не е виждало светлината на деня, и взаимоотношенията му с Пар им се струваха тайнствени. И така, той се превърна в „Мрачния Чичо“, съветника по магия, странния, неумел, затворен в себе си младеж, чиито прозрения и разбирания го правеха различен от всички останали.

Но въпреки прозвището „Мрачния чичо“ отношението към Уокър ставаше по-добро. Той започна да се учи как да се справя с подозрението и недоверието. Престана да бъде обект на нападки. Установи, че може да отклони предизвикателствата едва ли не само с

поглед или даже със стойката на тялото си. Можеше да използва магия, за да се защити. Откри, че може да внуши на хората да проявят внимание и предпазливост и да ги накара да се откажат от агресивните си намерения. Той даже успяваше да прекрати боевете между останалите. За съжаление, това още повече го отдалечаваше. Възрастните и по-големите младежи напълно го изоставиха, само помалките станаха внимателни и приятелски настроени към него.

Уокър не беше щастлив в Сенни дол. Недоверието и страхът останаха, скрити зад насилениите усмивки, зад механичните кимвания и учтивости на селяните, които му позволяваха да съществува сред тях, но не и да бъде приет. Уокър знаеше, че магията е причината за проблемите му. Майка му и баща му може би я бяха смятали за дар, но не и той. И никога вече нямаше да гледа на нея като на дар. Това беше проклятие и той беше сигурен, че то ще го преследва до гроб.

По времето, когато стана млад мъж, Уокър вече беше решил да се върне в Хартстоун, в дома, който бе запомнил с такава любов, далеч от хората на Долината, от тяхното недоверие и подозрителност, от отчуждението, което го накараха да изпита. Момчето Пар се бе приспособило твърде добре и Уокър не се безпокоеше за него. Първо, Пар беше местен човек в Дола и бе приет така, както Уокър никога не съумя. Още повече, че то се ползваше от магическите си способности по доста различен от Уокър начин. Пар никога нямаше колебания; той искаше да узнае всичко, което може да се прави с магия. Не се интересуваше от мнението на другите. Той можеше да се абстрахира от него, докато Уокър никога не успя да стори това. Двамата започнаха малко по малко да се отдалечават с възрастта. Уокър знаеше, че това е неизбежно. Време беше за него да си върви. Джерълън и Мириана настояваха да остане, но в същото време разбираха, че няма да може.

Седем години след пристигането си Уокър Бо напусна Сенни дол. По онова време беше вече приел фамилията на майка си, отказвайки се да използва името Омсфорд, защото то го свързваше тясно с наследството на магията, което той вече презираше, отново се върна в Дарклин Рийч, върна се в Хартстоун, чувствайки се като диво животно в клетка, което е пуснато на свобода. Скъса с живота, който бе оставил зад себе си. Беше решен никога вече да не използва магия. Обеща си да стои далеч от света на хората до края на своя живот.

Почти в продължение на година постъпваше точно както беше решил. И тогава се появи Коглин и всичко се промени...

Изведнаж Уокър се стресна от своята дрямка и спомените изчезнаха. Той се размърда в топлото легло и отвори очи. Известно време не можеше да реши къде се намира. Стаята се обливаше от ярка дневна светлина, въпреки надвисналите горски дървета точно пред прозореца със спуснати завеси. Тя бе малка, спретната, почти без мебели. Имаше фотьойл, малка масичка до леглото и нищо друго. На масата бяха поставени ваза с цветя, леген с вода и дрехи. Единствената врата на стаята беше затворена.

Сторлок. Ето къде се намираше, там, където Коглин го беше довел. Тогава си спомни всичко, което го бе докарало тук.

Внимателно измъкна осакатената си ръка изпод завивките. Сега болката беше слаба, но ръката му още беше натежала от камъка и безчувствена. Той прехапа устни от гняв и безсилие. Нищо не беше се променило, само болката бе намаляла. В края ръката му носеше още каменния си връх, а сивите ивици, по които отровата си проправяше път към рамото му, все още се разрастваха.

Той отново скри ръката си, за да не я вижда. Сторите се бяха оказали безсилни да го излекуват. Каквато и да беше отровата, която Асфинкса му бе предал, Сторите не можеха да ѝ противостоят. А ако и те не можеха — Сторите, които бяха най-добрите лечители из Четирите земи...

Нямаше сили да довърши мисълта си. Прогони я, затвори очи, опита се отново да заспи, но не успя. Пред очите му бе непрекъснато ръката, смазана от каменния клин, забил се в нея.

Завладя го отчаяние и той заплака.

Беше минал един час, когато вратата се отвори и в стаята влезе Коглин, един неканен гост, от който тишината стана още по-неловка.

— Уокър! — поздрави тихо той.

— Те не могат да ме спасят, така ли? — запита Уокър без заобикалки, защото нищо нямаше значение пред отчаянието му.

Старецът застана безизразен като статуя до леглото му.

— Ти остана жив, нали? — отвърна той.

— Не си играй на думи с мене. Каквото и да е било направено, то не е извлякло отровата. Чувствам това. Може и да съм жив, но не за

дълго. Кажи, не съм ли прав?

Коглин замълча за момент.

— Прав си. Отровата е още в тебе. Дори Сторите нямат средство да я изчистят или да спрат нейното разпространение. Но са забавили процеса, намалили са болката и са ти дали време. Това е повече, отколкото очаквах, като се има предвид естеството и степента на нараняването. Как се чувстваш?

Уокър се усмихна вяло и горчиво.

— Както се чувства умиращ човек, естествено. Но ще умра в приятна атмосфера.

Те се гледаха известно време без нищо да кажат. После Коглин отиде при фотьойла и се отпусна в него като сноп стари кокали и болни стави, с набръчкана, потъмняла кожа.

— Кажи ми какво се случи с тебе, Уокър.

И Уокър разказа. За това как прочете коженото томче с древната история на Друидите, която Коглин му беше донесъл, как научи за Черния камък на Елфите, как реши да потърси съвета на Гримпонд, как изслуша загадките му и получи видения от него, как реши, че трябва да отиде в Залата на Кралете, да открие тайното място, отбелязано с руни върху пода на Гробницата и накрая как бе ухапан и отровен от Асфинкс, оставен там да го причака.

— Може би не е причаквал точно теб, а всеки, който би дошъл — забеляза Коглин.

Уокър рязко се обърна към него и в очите му проблясваше гняв и недоверие.

— Какво знаеш за всичко това, Коглин? И ти ли играеш същите игри като Друидите? А какво ще кажеш за Аланон? И Аланон ли е знаел...

— Аланон нищо не знаеше — прекъсна го Коглин, като отхвърли обвинението му преди той да го довърши. Старческите му очи просветваха под тънките вежди.

— Ти си се заловил да решаваш загадките на Гримпонд сам — и си сторил глупост. Многократно съм те предупреждавал, че призракът ще намери начин да те погуби. Как би могъл Аланон да знае за твоето затруднено положение? Отдаваш твърде голямо значение на човек, мъртъв от триста години. Дори беше жив, магията му никога не би проникнала зад тайната в Залата на Кралете. Щом си влязъл там, ти си

бил загубен за него. И за мене. Едва когато се появи отново и припадна край Рога на Пъкъла, той разбра какво се е случило и ме призова да ти помогна. Пристигнах по най-бързия начин, макар че и в този случай ми отне три дни.

Той вдигна ръка и го посочи с пръст.

— Задавал ли си си въпроса как успя да оживееш? Аланон намери начин да запази живота ти, първо докато дойда, и след това докато успеем да стигнем до Сторите! Помисли над това, преди да хвърляш обвинения толкова лесно!

Той го изгледа ядосан и Уокър отвърна на погледа му, но пръв отмести очи, твърде измъчен, за да продължи спора.

— В момента ми е трудно да повярвам на когото и да било — промълви той с отслабнал глас.

— На тебе винаги ти е било трудно да повярваш на някого — отсече Коглин неумолимо. — Сърцето ти се е вледенило отдавна, Уокър. Ти си престанал да вярваш в каквото и да било. Спомням си времето, когато не беше така.

Той закрачи из стаята и настъпи тишина. Уокър се замисли за времето, когато старецът беше дошъл при него, когато му бе предложил да го посвети в тайните на използването на магията. Прав беше Коглин. По онова време той не бе изпълнен с такава горчилка, в него имаше надежда.

Почти се разсмя. Беше толкова отдавна.

— Дали с магия не бих могъл да разсея отровата от тялото си — тихо подметна той. — Сигурно ще се успокоя, когато се върна в Хартстоун. Брин Омсфорд навремето е имала подобна сила.

Коглин наведе очи и се замисли. Кокалестите му ръце се сключиха в гънките на дрехата. Изглежда се опитваше да стигне до някакво решение.

Уокър почака за момент, после попита:

— А с другите какво стана — с Пар, Кол и Рен?

Коглин продължаваше да стои с наведени очи.

— Пар отиде да търси Меча, младият Кол е с него. Момичето тръгна да търси Елфите. Те приеха повелите на Аланон.

Той вдигна поглед:

— Ами ти, Уокър?

Уокър го погледна безизразно. Въпросът му се струваше абсурден и тревожещ. Той се разкъсваше от чувство на неверие и несигурност. Някога не би се поколебал да даде своя отговор. Отново се замисли за онова, което Аланон бе поискал от него: да възстанови изчезналия Паранор и да върне Друидите. На времето това му се бе сторило смехотворно, невъзможно начинание. Приел го бе едва ли не като уловка. Той нямаше да вземе участие в подобна глупост, това бе заявил на Пар, Кол, Рен и останалите, с които заедно бяха отишли в Долината на глината. Беше изпълнен с презрение към Друидите заради тяхното нечестно отношение към рода Омсфорд. Той няма да бъде тяхно оръдие. Толкова смел беше тогава, толкова уверен в себе си. По-скоро ще отрежа ръката си, колкото да видя Друидите да се връщат отново, бе заявил той.

И ето че бе платил за своята самоувереност наистина с ръката си.

И все пак, нима тази загуба слагаше край на възможността Паранор и Друидите да се завърнат? Нещо повече, нима той продължаваше да желае това?

Усети погледа на Коглин върху себе си. Старецът очакваше неговия отговор. Уокър бе обърнал очи към него, но не го виждаше. Ненадейно се замисли за Историята на Друидите и разказа за Черния камък на Елфите. Ако не бе тръгнал да търси този изчезнал Камък, нямаше да загуби ръката си. Защо бе отишъл? От любопитство, каза си той. Но такъв отговор бе твърде лесен, той прекалено опростяваше нещата. Във всеки случай, самият факт, че беше отишъл въпреки съпротивата си, не показваше ли, че е приел заповедта на Аланон?

И ако не, какво всъщност правеше?

Той отново погледна към стареца.

— Кажи ми нещо, Коглин. Откъде беше взел онази книга с Историята на Друидите? Как е попадна у тебе? Нали като ми я донесе, каза, че си я взел от Паранор? Но това е невъзможно.

Коглин леко и иронично се усмихна.

— Защо да е невъзможно, Уокър?

— Защото Паранор е бил изтрит от Аланон преди триста години. Той не съществува вече.

Лицето на Коглин се сбърчи като смачкан пергамент.

— Не съществува ли? О, но той съществува, Уокър. Ти грешиш. Всеки може да отиде там, ако разполага с магически способности и си

служи по правилен начин с тях. Дори и ти.

Уокър се поколеба, изведнаж се почувства несигурен.

— Аланон изтри Паранор от света на хората, но той продължава да съществува — каза тихо Коглин. — Нужна е само магията на Черния камък на Елфите, за да бъде върнат отново. Дотогава ще остане недостъпен за Четирите земи. Но в него все още може да проникнат онези, които имат способността и смелостта да опитат. Искане се смелост, Уокър. Да ти кажа ли защо? Искане ли да чуеш историята, свързана с пътешествието ми в Паранор?

Уокър се поколеба, защото не знаеше дали иска да чува каквото и да било повече за Друидите и тяхната магия. После бавно кимна с глава:

— Да.

— Но вече си готов да се отнесеш с недоверие към онова, което ще ти кажа, нали?

— Да.

Старецът се приведе напред.

— Ще ти разкажа. Ще те оставя сам да прецениш.

Той замълча, за да събере мислите си. Лъчите на деня го обгръщаха в светлина и открояваха следите на старостта, прорязали чертите на лицето му, оределите и сплътени коси и брада, потреперването на силно стиснатите му ръце.

— Това стана след срещата ти с Аланон. И той, и аз усетихме, че няма да приемеш задачата, която ти се дава, че ще се съпротивляваш на всякакво участие, ако нямаш достатъчно доказателства за успех. Ако не виждаш смисъла. Ти си различен от другите — съмняваш се във всичко, което ти се каже. Още когато дойде при Аланон, беше вече готов да отхвърлиш онова, което ще ти се каже.

Уокър се опита да протестира, но Коглин вдигна бързо ръце и поклати глава.

— Не, Уокър, недей да спориш. Познавам те по-добре, отколкото ти самият се познаваш. Засега само ме слушай. Отидох на север по повеля на Аланон, сякаш бях изчезнал, като ви оставих да обсъждате помежду си какви действия да предприемете. Твоето мнение бе предрешено. Ти нямаше да приемеш своята задача. И така аз реших да те убедя да промениш намерението си. Виждаш ли, Уокър, аз вярвам в сънищата. В тях виждам истината, която ти още не виждаш. Нямаше

да се наема да бъде посредник на Аланон, ако можех да избегна някак си това. Моето време като Друид изтече много отдавна и аз не се стремя да се върна към онова, което съм бил. Но докато съм онова, което съм, длъжен съм да правя необходимото. За мен е от жизнено важно значение да те убедя да не се отказваш от задачата, която ти предстои.

Той целият потръпна, убеден в думите си и в погледа, който отправи към Уокър, се четеше желание да му предаде истини, които знаеше, но не можеше да съобщи.

— Както ти казах, Уокър, отправих се на север. Излязох от Долината на глината, преминах през Драконовия зъб към долината на Друидската крепост. Нищо не е останало от Паранор, освен няколко разрушени постройки на голия хълм. Все още горите обграждат мястото, където някога се е намирал Паранор, но нищо не ще поникне на тази земя, дори и най-малкото стръкче трева. Бодливият плет, който ограждаше Крепостта, е изчезнал. Всичко е изчезнало — сякаш някой великан се е протегнал и го е отвякъл. Аз стоях там почти до мрак, гледах празното пространство, представях си онова, което някога е било. Можех да почувствам присъствието на Крепостта. Едва ли не я виждах да се показва измежду сенките, издигайки се на фона на притъмняващото източно небе. Почти различавах очертанията на каменните кули и парапети. Чаках, защото Аланон знаеше какво е необходимо и щеше да ми го каже, когато му дойде времето.

Старческите очи се заряха в пространството.

— Когато се уморих, заспах и Аланон се яви в сънищата ми, както сега прави с всички ни. Каза ми, че Паранор наистина продължава да съществува, пренесен чрез магия на друго място и време, и все пак и тук. Попита ме дали съм готов да вляза, за да изнеса един том от Историята на Друидите, където е указано как да се върне Паранор в Четирите земи. Помоли ме да ти донеса тази книга.

Той се поколеба дали да разкрие още нещо, после само добави:

— И аз се съгласих. Тогава той протегна ръка и хвана моята. Издигна ме над мене самия, духа ми над тялото. Забули ме с магия. В този миг станах нещо различно от човека, който бях — но и досега не знам какво. Каза ми какво трябва да направя. Тогава тръгнах натам, където някога бяха стените на Крепостта, затворих очи, за да не ме подведат и навлязох в светове, които са отвъд нашия свят, на мястото,

където той някога е бил. Установих, че мога да го сторя. Представи си моето удивление, когато стените на Паранор се материализираха под пръстите ми. Рискувах да ги огледам набързо, но когато го направих, не можах да видя нищо. Наложих се да започна наново. Дори като дух не можех да проникна в магията, ако нарушавах нейните правила. Този път държах очите си здраво затворени, отново затърсих стените, открих тайната врата, скрита в основата на Крепостта, блъснах ръчката, с която се отключваше, и влязох.

Коглин сви устни.

— Тогава ми бе позволено да отворя очи и да погледна наоколо. Уокър, това беше Паранор от древни времена — огромен, разпръснат замък, с кули, които се издигаха до облаците, с древни бойници, които се простираха завинаги там. Струваше ми се безкраен, докато се изкачвах по стълбите и се лутах из залите. Бях като мишка в лабиринт. Дворецът бе изпълнен с дъх и привкус на смърт. Въздухът имаше странен зеленикав оттенък. Всичко беше окъпано в него. Ако се бях опитал да вляза в моето тяло от плът и кръв, щях моментално да се разпадна. Усещах, че магията продължава да действа и претърсвах коридорите за някакви следи от живот. Пещите, които някога са били разгаряни от огнената лава в центъра на земята, сега стояха студени и Паранор беше хладен и безжизнен. Когато се качих в горните зали, открих купища кости, безформени и уродливи, останките от Мордските призраци и Джуджетата, които Аланон бе заключил там, когато бе призовал магията, за да разруши Паранор. Нищо живо нямаше в Крепостта на Друидите, освен самия мене.

Той замълча за момент, сякаш си спомняше.

— Потърсих къде са скрити томовете с Историите на Друидите. Имах вътрешно усещане къде се намират, донякъде подсилено от дните, когато бях учил в Паранор, донякъде от магията на Аланон. Затърсих библиотеката, през която се минаваше за сейфа. Търсех опипвайки, сякаш бях същество от плът, а не дух. Докосвах прашните, протрити ръбове на книжните лавици, докато открих резетата, които отвориха вратите към сейфа. Те широко зейнаха и магията ме поведе напред. Влязох, открих Историите на Друидите разтворени и взех от мястото им онази, която ми трябваше.

Очите на Коглин заблуждаха през слънчевата стая, търсейки видения, останали скрити от Уокър.

— После си тръгнах. Върнах се по същия път, по който бях дошъл, един призрак от миналото също като тези, които лежаха там, усещах хладната им смърт и неизбежността на своята собствена. Препминах дългите стълбища и коридори като в сън и се оставих да почувствам и видя целия ужас на онова, което сега властваше над замъка на Друидите. Такава мощ, Уокър! Магията, която Аланон призова, беше все още стряскаща. Просто бягах от нея на тръгване — не с краката си, разбира се, но мислено. Бях изпълнен с ужас! И тъй, избягах. И когато се събудих, в мене беше книгата, която бях изпратен да донеса и тогава я предадох на теб.

Той замълча и търпеливо зачака, докато Уокър обмисляше разказа му, с поглед, зареян надалеч.

— Значи това може да стане? В Паранор може да се влезе, макар че той вече не съществува в Четирите земи?

Коглин кимна отрицателно.

— Обикновен човек не би могъл да влезе.

Той сви вежди.

— Но ти сигурно би могъл. С помощта на магията на Черния камък на Елфите.

— Може би — съгласи се унило Уокър. — Каква магическа сила притежава Камъкът на Елфите?

— Аз не знам за нея нищо повече от самия теб — отвърна тихо Коглин.

— Дори къде може да се открие? Или кой го притежава?

Коглин тръсна глава.

— Нищо.

— Нищо. — В гласа на Уокър се прокрадваше горчивина. Той затвори очи за миг, за да потисне чувствата си. Когато ги отвори, те бяха покорни. — Ето как аз виждам нещата. Ти очакваш от мен да приема повелята на Аланон — да възстановя изчезналия Паранор и да върна Друидите. Мога да направя това само ако първо намеря Черния камък на Елфите. Но нито ти, нито аз знаем къде се намира Камъкът на Елфите, нито кой го притежава. А аз съм заразен с отровата на Асфинкс. Предстои ми бавно да се вкаменя. Умирам! Дори ако реша да...

Гласът му пресекна и той тръсна глава.

— Не виждаш ли? Няма достатъчно време!

Коглин погледна през прозореца и целият се прегърби в дрехата си:

— А в случай, че има?

Уокър сухо се изсмя, с отегчение в гласа:

— Не зная, Коглин.

Старецът се надигна. Дълго време той се взира безмълвно в Уокър. После каза:

— Напротив, знаеш.

Здраво склучи ръце отпред.

— Уокър, ти упорито отказваш да приемеш истината за своето предопределение. Дълбоко в сърцето си съзнаваш тази истина, но не искаш да ѝ обърнеш внимание. Защо?

Уокър отвърна безмълвно на погледа му. Коглин сви рамене.

— Нямам какво повече да ти кажа. Почини си, Уокър. До ден-два ще бъдеш добре и ще можеш да си вървиш. Сторите направиха всичко, което можах. Лечението ти, ако бъде възможно, ще дойде от другаде. Ще те върна обратно в Хартстоун.

— Аз ще се излекувам — прошепна Уокър. Гласът му изведнаж стана решителен, изпълнен едновременно с отчаяние и гняв.

Коглин не откликна. Просто загърна дрехата си и излезе от стаята. Вратата тихо се затвори зад него.

— Ще се излекувам — закле се Уокър Бо.

IV

На Морган Лех му бяха необходими три дни след като си взе сбогом с Падишар Крийл и останалите живи членове на Движението, за да измине разстоянието на юг от голите вериги на Драконовия зъб до гористите Дуорфски землища в Кулхавен. Бури разтърсваха планините през първия ден, пороища дъжд промиха гребените и склоновете, оставяйки пътищата прогизнали и хлъзгави от влагата, обгръщайки цялата земя в сиви облаци и мъгла. Към втория ден бурите бяха преминали, слънцето се прокрадваше през облаците и земята изсъхваше отново. На третия ден лятото се завърна, въздухът се затопли и пропи от аромата на цветя и треви, цялата природа грейна в пъстри цветове под ясното, изметено от ветрове небе. Чуваха се тихите, лениви звуци, които издаваха дивите животинки от дъното на своите укрития и леговища.

С оправянето на времето и настроението на Морган се подобри. Бе твърде подтиснат на тръгване. Стеф беше мъртъв, смазан в катакомбите на Джут. На Морган му тежеше постоянното чувство за вина, от необоснованото, но упорито убеждение, че все някак си е можел да предотврати този край. Не знаеше как, разбира се. Тийл беше тази, която уби Стеф и едва не уби него самия. И двамата със Стеф до самия край не подозираха, че Тийл не е това, за което се представя, не е момичето, в което се бе влюбил Дуорфа, а Шадуин, дошъл с тях в планините с единствената цел да ги види унищожени. Понякога Морган се бе усъмнявал в нея, но нямаше нито едно истинско доказателство за своите подозрения до момента, когато тя самата се разкри, а тогава беше вече твърде късно. Приятелите му Равнинеца, Пар и Кол Омсфорд бяха изчезнали, след като се изплъзнаха от ужасите на Шахтата на Тире и никой не ги видя от тогава. Джут, крепостта на Движението, беше паднала пред армиите на Федерацията и Падишар Крийл и неговите хора бяха прогонени на север в планините. Мечът на Шанара, който всички търсеха, още не беше открит. Седмиците, преминали в търсене на талисмана, в опити да се

разреши загадката на неговото укритие, седмиците, преминали в противоборства, от които ти настръхваха косите, с бегълци от Федерацията и Шадуините, дни на постоянно отчаяние и разочарование, не бяха довели до никакъв резултат.

Но Морган Лех бе издръжлив и след ден-два мрачен размисъл за миналото, което не можеше да се върне, духът му отново се ободри. В края на крайщата, сега той беше нещо като ветеран в борбата срещу потисниците на неговата родина. По-рано не беше нищо повече от един досадник за шепата управници от Федерацията и в интерес на истината никога не бе направил нищо, което да промени изхода от по-мощащите събития в Четирите земи.

Не бе поемал особен риск, но и резултатите от действията му не бяха значителни. Всичко това обаче се бе променило. През последните няколко седмици бе ходил до Рога на Пъкъла, за да се срещне със сянката на Аланон, беше участвал в търсенето на изчезналия Меч на Шанара, беше се сражавал както с Шадуините, така и с Федерацията, и беше спасил живота на Падишар Крийл и неговите хора, като ги предупреди за Тийл преди тя да ги предаде за пореден път. Най-сетне знаеше, че е направил нещо, което имаше стойност и смисъл.

А му предстоеше и друго.

Беше дал клетва на Стеф. Морган се беше заклел пред умиращия си приятел, че ще отиде в Кулхавен, в сиропиталището, където беше отраснал Стеф и ще предупреди баба Елиза и леля Джилт, че ги грози опасност. Баба Елиза и леля Джилт, които бяха като баща и майка за Стеф, единствените му близки хора, не биваше да се оставят в беда. Щом Тийл беше предала Стеф, щеше да предаде и тях. Морган трябваше да им помогне да се измъкнат. Това създаваше у Планинеца едно ново чувство за смисъл, което го извади от депресията му. Беше поел на път без особени надежди. Лошото време и мрачното му настроение го забавиха. Към третия ден всичко това се промени. Бе изпълнен с решимост, която повдигна духа му. Щеше да изведе тайно баба Елиза и леля Джилт от Кулхавен на някое сигурно място. Щеше да се върне в Тирс и да открие Равнинците. Ще продължи да търси изчезналия Меч на Шанара. Ще намери начин да освободи Лех и Четирите земи както от Шадуините, така и от Федерацията. Той бе жив и всичко бе възможно. Вървеше, като си подсвиркваше и тананикаше.

Остави се на слънчевите лъчи, които стоплиха лицето му и отхвърли съмненията и обезсърчението. Време беше да се залови за работа.

Докато вървеше, понякога се връщаше към мисълта за загубената магия на Меча на Лех. Все още носеше пристегнато около кръста си счупеното му острие в импровизирана калъфка. Мислеше си каква сила бе получил от него и как без нея се чувстваше като човек, който никога нямаше да бъде цялостен отново. Все пак оръжието съхраняваше някаква част от магията. Той беше успял да я извика на живот в катакомбите на Джут, когато унищожи Тийл. Бе останала магическа сила само толкова, колкото да спаси живота му.

Дълбоко в сърцето си, въпреки нейната невероятност, той таеше скрита надежда, че един ден магията на Меча на Лех ще се върне при него отново.

Късно следобед на третия ден от пътуването си той излезе от горите на Анар и пристигна в Кулхавен. Седалището на Дуорфите, през което минаваше, беше бедно и запуснато. В него живееха само онези, които бяха твърде млади или пък стари, за да ги откарат властите в мините на работа или да ги продадат като роби. На времето една от най-добре поддържаните общини, сега Кулхавен беше само куп порутени сгради. Хората не изпитваха любов и внимание един към друг. След крайните къщи веднага започваше гората, бурените настъпваха в дворове и градини, пътищата бяха разнебитени и обрасли в шубраци. Мазилката на дървените къщи се ронеше, керемидите и гредите на покривите бяха грохнали и разбити, первазите и рамките на вратите изпокъртени. Очи надничаха зад сенките и изпровождаха с поглед Планинеца. Той чувстваше как го следят иззад прозорците и вратниците. Малцината Дуорфи, които срещна из улиците, отместваха поглед встрани и бързо свърваха в някоя уличка. Той крачеше с неотклонна стъпка. Като си помислеше какво бе сторено на тези хора, обземаше го гняв. Беше им отнето всичко, освен живота, а животът им бе напълно опустошен.

И той като Пар Омсфорд, когато за последен път бяха тук, отново се замисли каква бе целта на всичко това.

Избягваше главните улици и вървеше из страничните пътечки, защото не искаше да привлича вниманието върху себе си. Той беше Южняк и никой не му забраняваше да посещава Източните земи по всяко време, но ненавистта му към Федеративните окупатори го

караше да ги избягва. Макар че не се чувстваше пряко отговорен за съдбата на Дуорфите, онова, на което стана свидетел в Кулхавен, го караше да изпитва срам. Мина един патрул от Федерацията и войниците му кимнаха приветливо. Той с мъка отвърна на поздрава им.

Когато доближи сиропиталището, се сви от предчувствие за онова, което можеше да завари там. Безпокойството подрони неговата увереност. Ами ако беше твърде закъснял? Не искаше да мисли за подобна възможност. Нямаше никакви основания. Тийл не би рискувала своето прикритие с прибързани действия. Тя щеше да чака, докато се увери, че вече е безопасно.

Слънцето се скри зад дърветата на запад и сенките започнаха да се удължават. Въздухът захладя, потта на Морган изсъхна под ризата. Дневният шум заглъхна и настъпи дългоочакваната тишина. Морган погледна ръцете си и огледа белезникавите белези, които прорязваха мургавата му кожа. Цялото му тяло носеше следи от рани след Тирс и Джут. Стисна зъби. Нищо работа, каза си наум. Раните в душата бяха по-дълбоки.

Забеляза как едно Дуорфско дете го наблюдаваше зад ниска каменна стена с дълбоките си черни очи. Не можеше да различи дали е момче или момиче. Детето беше много слабичко и окъсано. Очите го проследиха за миг, после изчезнаха.

Морган забърза напред, отново почувствал тревога. Вече се виждаше покривът на сиропиталището, предната стена и един горен прозорец. След като отмина един завой, забави крачка. Мигновено усети, че нещо не беше наред. Дворът на сиропиталището бе празен. Тревата растеше на воля. Нямаше нито играчки, нито деца. Опита се да потисне внезапно връхлетялата го паника. Прозорците на старата постройка бяха тъмни. Нямаше и следа от човешко присъствие.

Той стигна до вратата към предния двор и се спря. Всичко наоколо бе тихо.

Сбъркал беше в предположенията си. В крайна сметка се оказа твърде закъснял.

Накани се да влезе, но спря. Огледа мрачната стара постройка. Питаше се дали не влиза в клопка. Дълго стоя така и гледа. Нямаше и следа от жива душа. А и откъде накъде някой щеше да стои тук, за да го чака.

Блъсна портата, прекоси чардака и отвори входната врата. Вътре цареше тъмнина. Нужно му бе малко време, за да привикнат очите му с мрака. След това влезе и бавно обходи къщата, провери всички стаи една по една и отново излезе навън. Всичко беше покрито с прах. Явно отдавна никой не живееше тук. Във всеки случай сега нямаше никой.

Какво ли се беше случило с двете стари Дуорфски жени?

Излезе пред прага на чардака и се облегна на парапета. Федералните власти явно ги бяха отвлекли. Не можеше да има някакво друго обяснение. Баба Елиза и леля Джилт никога не биха изоставили къщата си, освен ако са били принудени. Нито децата, които разчитаха на грижите им. Освен това всичките им дрехи си стояха в сандъците и шкафовете, включително и детските играчки, завивките, всичко. Откри ги, когато оглеждаше къщата. А и не беше заключено добре и бе твърде разхвърляно. Старите жени не биха оставили нищо по този начин, ако не са действали по принуда.

Налегна го тъга. Стеф бе разчитал на него; не можеше просто така да се откаже. Трябваше да намери бабата и лелята. Но къде? И кой ли в Кулхавен би му казал къде да ги търси? Едва ли някой, който знаеше нещо. Дуорфите не можеха да му имат доверие, защото беше Южняк. Нека си разпитва колкото си ще.

Седя дълго замислен, докато слънцето се скри и падна здрач. След малко усети как едно дете го наблюдава през входната врата. Същото, което го бе проследило с поглед на улицата. Този път реши, че е момче. Остави го да гледа колкото си ще, докато и двамата свикнаха един с друг, а след това попита:

— Можеш ли да ми кажеш, какво стана с жените, които живееха тук?

Момчето изчезна на минутата. Скри се толкова бързо, че сякаш потъна в земята. Морган въздъхна. Това и трябваше да се очаква. Изпъна крака. Налагаше се да измисли начин да изкопчи нужната му информация от федералните власти. Това беше опасно, особено ако Тийл им бе казала за него както за бабата и лелята — а вече нямаше основания да се съмнява, че го е сторила. Сигурно беше успяла да предаде стариците още преди да се отправи на север към Дарклин Рийч. Федералните власти са дошли да приберат бабата и лелята веднага, щом Тийл е напуснала селището. Тя едва ли е имала за какво да се тревожи. Дори ако Стеф, Морган илл Равнинците научеха за

предателството й, не би имало никакво значение, защото в края на краищата щяха да са мъртви.

На Морган му се дощя да удари някого или нещо. Тийл ги беше предала всичките. Пар и Кол бяха изчезнали. Стеф беше мъртъв. А сега и тези две възрастни жени, които не бяха причинили никому нищо.

— Хей, господине — провикна се някакъв глас.

Той рязко вдигна очи. Момчето се бе върнало на портата, а до него стоеше още едно, по-голямо. Беше извикало второто момче, здравеняк с неприятна на вид, остра рижа коса.

— Войници на Федерацията отведоха възрастните госпожи в трудов лагер преди няколко седмици. Никой не живее вече тук.

След тези думи момчетата се изпариха яко дим, както и преди. Морган остана зяпнал след тях. Дали момчето казваше истината? Планинецът прие, че е така. Добре тогава. Сега имаше върху какво да стъпи и откъде да тръгне, за да търси.

Той се изправи на крака, премина обратно пътеката и излезе през портата. Пое в здрача по разбития път към центъра на селото. Къщите започнаха да отстъпват на магазини и пазарища и пътят стана поширок и се разклони в няколко посоки. Морган заобиколи центъра на търговския площад, наблюдавайки как гасне светлината на небето и се появяват звездите. Фенери осветиха главната улица, но не и уличките и пътеките, из които бродеше той. Шепоти се долавяха в тишината, смътни и неопределени звуци, снишени, сякаш говорещите се страхуваха да не ги разбере. Обликът на къщите тук бе различен, те бяха поддържани и чисти, градините им — спретнати и добре гледани. Къщите на Федерацията — помисли си Морган. Откраднали са ги от Дуорфите и сега жертвите им се грижат за тях. Той подтисна огорчението си и се опита да насочи вниманието си към предстоящата задача. Знаеше какво представляват трудовите лагери и за какво служат. Там изпращаха жените, които бяха твърде стари, за да се продадат като робини, но все още бяха способни да изпълняват някои слугински задължения — като например да мият съдовете, да шият и прочее. Жените ги прикрепяха към Федералните казарми и ги принуждаваха да обслужват гарнизона. Ако момчето казваше истината, това се беше случило и с баба Елиза и леля Джилт.

След няколко минути Морган вече се намираше пред трудовия лагер. Това бяха пет дълги, ниски постройки, разположени успоредно една на друга, с прозорци от двете страни и с врати от двата им края. Жените едновременно работеха и живееха в тях. Бяха им раздадени сламеници, одеяла, легени и нощни гърнета и вечер те ги издърпваха изпод работните банки. Веднъж Стеф беше вдигнал Морган да погледне през прозореца. И това му бе напълно достатъчно.

Морган застана в сянката под един крайпътен навес за складиране и дълго мисли какво да предприеме. Пред всички входи стояха часови и патрулираха из улиците и алеите. Жените в трудовите лагери бяха затворнички. Не им бе разрешено да напускат сградите никога, освен при болест или смърт или в случаи на особена милост, но такива нямаше. Посетители се допускаха рядко, при това под строго наблюдение. Морган не можеше да си спомни при какви условия се разрешаваха срещи, а и това едва ли бе от значение. Побесняваше като си помисли, че баба Елиза и леля Джилт могат да бъдат държани на такова място. Стеф би направил всичко, за да ги освободи. Той също.

Но как да влезе? И как да изведе бабата и леличка оттам!

Проблемът бе неразрешим. Нямаше как да приближи трудовите общественици без да го забележат, нито пък да узнае в кое от петте се намираха възрастните жени. Трябваше да събере много повече информация преди да направи какъвто и да било опит за спасението им. Не за първи път, откакто бе тръгнал от Драконовия зъб, изпита желанието Стеф да бъде до него, да поиска неговия съвет.

Накрая вдигна ръце. Отиде в центъра на селото, нае стая в една странноприемница, която обслужваше търговци и предприемачи от Юга, взе баня, за да свали от себе си полепналата прах, изпра си дрехите и си легна. Дълго лежа буден, мислейки за баба Елиза и леличка Джилт, докато най-сетне сънят го обори.

Когато на другата сутрин се събуди, вече знаеше какво да предприеме.

Облече се, закуси в трапезарията на странноприемницата и тръгна. Планът му беше рискован, но рискът не можеше да се предотврати. След като поразпита тук-таме, научи имената на кръчмите, посещавани най-често от войници на Федерацията. Те бяха три и всичките разположени на една и съща улица в близост до градския пазар. Той ги откри, избра си най-поносимата от тях — слабо

осветено помещение, наричано „Високия ботуш“. Влезе, намери си маса близо до тезгяха за сервиране, поръча си чаша бира и зачака. Макар че още бе много рано, някои войници вече започваха да се отбиват, хора от нощната смяна, на които още не им се ходеше да спят. Те охотно разказваха за гарнизонния живот и не ги беше еня кой слуша насреща. Морган внимателно нададе ухо. От време на време вдигаше поглед и задаваше по някой дружески въпрос. Понякога вметваше коментар. Можеше и да почерпи с по чашка. Преди всичко чакаше.

Повечето от разговорите се въртяха около едно момиче, за което се говореше, че е дъщеря на Краля на Сребърната река. Появила се беше по най-мистериозен начин откъм южната провинция на Сребърната река и долу откъм западното Езеро Дъга и се бе насочила на изток. Където и да минеше, в каквито селища и градове да се отбиеше, тя вършеше чудеса. Такава магия не се е срещала, говореха хората. Сега беше на път към Кулхавен.

Разговорите в кръчмата се въртяха още около грубото отношение на офицерите към редниците от Федералната армия. И в това нямаше нищо чудно, тъй като повечето от посетителите бяха обикновени войници. Тъкмо от това се интересуваше Морган. Денят лениво се изниза, горещ и неподвижен, между затворените стени на кръчмата. Чашите студена бира и разговорите бяха единственото развлечение сред жегата и скуката. Войниците на Федерацията се отбиваха и си тръгваха, а Морган оставаше на мястото си — едно почти незабележимо присъствие — отпиваше от чашата си и наблюдаваше. Беше възнамерявал да се мести от една кръчма в друга, но бързо стана ясно, че може да научи всичкр, коета му беше необходимо, още в първата.

В ранния следобед той вече разполагаше с нужната информация. Време беше да действа. Стана от мястото си, пресече улицата и влезе във втората кръчма, „Жабешки вир“, както я наричаха. Името очевидно й подходеше. Разположил се в дъното на кръчмата, на маса със зелена покривка, която сред сенките много приличаше на листо от водна лилия сред тъмен вир, той затърси с поглед своята жертва. Откри я почти веднага — човек с неговия ръст, който пиеше сам и бе така потънал в мислите си, че главата му клумаше почти до тезгяха. Мина час, после два. Морган търпеливо дочака, докато войникът довърши и

последната си чаша, изправи се, отблъсна се от тезгяха и залитна навън към изхода. Последва го.

Денят бе към края си, слънцето потъна зад дърветата на околните гори, светлината помръкна с настъпването на вечерта. Войникът се тътрюзеше несигурно надолу по пътя покрай групички от негови колеги войници и приходящи търговци. Връщаше се към казармите. Морган знаеше къде отива и се промъкна напред да го пресрещне. Той се изпречи пред него край ъгъла на една ковашка работилница като се направи, че уж се е блъснал в него случайно, но всъщност така силно го удари, че мъжът изпадна в безсъзнание преди да се свлече на земята. Морган го остави да падне, измърмори нещо, уж че е ядосан от случилото се, после вдигна войника като го прикрепяше през рамото. Ковачът и работниците му, както и няколко минувача погледнаха да видят какво е станало. Морган подразнен заяви, че сигурно ще му се наложи да заведе този тип до поделението му и потегли с него като се правеше на много възмутен.

Замъкна припадналия войник в една плевня през няколко врати и се вмъкна вътре. Никой не ги видя как влязоха. Тук, в полумрака, той съблече униформата на войника, запуши му устата, завърза го здраво и го изблъска зад купчина чували с овес. Той надяна отнетата униформа, изтупа я и опъна гънките ѝ, натъпка собствените си дрехи в торбата, която беше донесъл, пристегна оръжието и излезе отново на светло.

После ускори ход. Според неговия план всичко зависеше от времето. Трябваше да стигне управлението на лагерите преди вечерната смяна на караула. През деня, прекаран в кръчмата, бе узнал всичко, което му беше необходимо, за хората, местата и процедурите. Трябваше само да се възползва от информацията. Над горите вече се простираха сенките на здрача и поглъщаха последните кръгове от светлина. Улиците започнаха да опустяват. Войниците, търговците и гражданите се бяха прибрали у дома за вечеря. Морган вървеше сам, внимателно отдаваше чест на висшите офицери, покрай които минаваше, и се стремеше да не привлече с нищо вниманието върху себе си. Стремеше се да изглежда така, че да държи хората на стояние, един сериозен, зает с работата си войник, който никой не можеше да се приближи просто повод или да му създава главоболия. Номерът мина — оставиха го на спокойствие.

Наближи лагерните сгради, които светеха. Дневната работа беше на привършване. Часовите донесе вечерята, състояща се от супа и хляб. Из въздуха се разнесе миризма на храна, макар и не особено апетитна. Морган пресече улицата и отиде под складовите навеси. Направи се, че уж проверява нещо. Минутите се изнизваха и нахлуваше мрак.

Точно по залез слънце стана смяна на караула. Новите часови заместиха старите по улиците и пред вратите на лагерните сгради. Морган следеше с поглед главното управление. Офицерът от дневния пост предаде служба на своя нощен заместник. Един комендант зае място на дежурния пункт. Имаше само двама души на пост и това беше всичко. Морган ги почака няколко минути, докато се настанят, после си пое дълбоко дъх и излезе с широка крачка иззад сенките.

Веднага се отправи към управлението, влезе и се изправи пред коменданта на дежурния пункт.

— Ето ме... — оповести той.

Комендантът го изглежда озадачено.

— Идвам за двете възрастни госпожи — добави Морган. В гласа му се прокрадна леко раздразнение. Направи пауза.

— Не са ли ви казали?

Комендантът поклати глава.

— Току-що идвам...

— Да, но на бюрото ви трябваше да има спешна заповед отпреди един час — сопна се Морган. — Не е ли там?

— Ами аз не... — Комендантът объркано огледа бюрото, и започна да повдига купчини книжа.

— Подписана е от майор Асомал.

Комендантът направо изстина. Той знаеше кой е майор Асомал. Нямаше войник от Федералния гарнизон в Кулхавен, който да не го познава. Морган бе узнал за майора в кръчмата. Асомал беше най-омразният и страшен Федерален офицер от окупационната армия. Никой не искаше да си има работа с него, ако можеше да го избегне.

Комендантът бързо се изправи.

— Ще повикам дежурния капитан — измънка той.

Изгуби се в задното помещение и след няколко мига се появи със своя началник. Капитанът явно беше притеснен. Морган поздрави висшия офицер с точно премерена надменност.

— Какво има? — попита капитанът, но въпросът му звучеше повече като молба, отколкото като запитване.

Морган склочи ръце зад гърба си и се изправи. Сърцето му силно биеше.

— Майор Асомал се нуждае от лична прислуга и иска две Дуорфски жени, понастоящем намиращи се в трудовия лагер. Аз лично ги избрах днес по негова заповед. Напуснах само докато се изготви нужната документация и ето ме отново тук. Както изглежда обаче документацията въобще не е била изготвена.

Дежурният капитан беше кръглолик човек, с жълтеникава кожа, който изглежда беше прекарал по-голямата част от службата си зад бюрото.

— Нищо не знам за това — отсече капитанът раздразнено.

Морган сви рамене.

— Много добре. Това ли да предам на майор Асомал, капитане?

Онзи целият пребледня.

— Не, не, нямах предвид това... Просто не съм... — той тежко изсумтя. — Ужасно неприятна работа.

— Особено при положение, че майор Асомал ме чака да се върна всеки момент. — Морган направи пауза. — С Дуорфите.

Капитанът вдигна ръце.

— Е добре! Има ли някакво значение! Сам ще подпиша. Да ги доведат и да приключим с тази работа.

Той отвори регистъра с имената и Морган потърси баба Елиза и леля Джилт, воден от вътрешното убеждение, че се намират в четвърта сграда. Капитанът надраска набързо една заповед за освобождаване за пред часовете на лагера. Когато се опита да изпрати коменданта да доведе възрастните жени, Морган настоя да го придружи.

— Да не стават повече обърквания, капитане, — обясни той. — Най-еетне аз също отговарям пред майор Асомал.

Капитанът не пожела да спори. Искаше да се отърве колкото се може по-скоро от всичко това и Морган излезе заедно с коменданта. Нощта бе тиха и приятно топла. Морган се почувства почти доволен. Макар и рискован, планът му можеше да успее. Те пресякоха площадката и стигнаха до четвърта сграда. Връчиха разпореждането на часовете на входната врата и зачакаха да го прегледат. След това им

отключиха и ги поканиха да влязат. Морган и адютантът блъснаха тежката врата и пристъпиха вътре.

Общежитието бе натъпкано с работни банки и тела и вонеше на застоял въздух и пот. Всичко беше отрупано с прах и лампата бледо мъждукаше по стените, които бяха опушени и зацапани. Дуорфските жени се бяха свили на пода с чаши супа и парчета хляб в ръце и довършваха вечерята си. Когато двамата войника на Федерацията влязоха, главите и очите бързо се обърнаха към тях, после също така бързо се наведоха обратно. Морган безпогрешно разпозна погледите, изпълнени със страх и омраза.

— Повикай ги поименно — нареди той на коменданта.

Комендантът ги повика и две свити фигурки се изправиха отзад.

— Почакайте ме навън — каза Морган.

След известно колебание комендантът излезе.

Морган нетърпеливо чакаше, докато баба Елиза и леля Джилт неуверено си проправяха път покрай скупчените тела, банките, сламениците до него. Той едва можа да ги познае. Дрехите им бяха целите в дрипи. Бялата коса на баба Елиза беше разчорлена и проскубана по краищата. Острото, птиче лице на леля Джилт бе измъчено и сурово. Бяха се сгърбили, и то не от възрастта, и крачеха толкова бавно, сякаш изпитваха болка при всяка крачка.

Доближиха до него с наведени очи и спряха.

— Бабо, — нежно каза той. — Лельо Джилт.

Те бавно вдигнаха поглед и очите им се разшириха. На леля Джилт направо дъхът ѝ спря.

— Морган! — прошепна баба Елиза потресена. — Това наистина си ти, детето ми!

Той бързо се наведе и ги прегърна в обятията си. Те се отпуснаха в ръцете му като две парцалени кукли, които нямат собствени сили и той чу как и двете се разплакаха. Останалите Дуорфски жени гледаха объркани зад тях.

Морган внимателно отдръпна двете жени.

— Чуйте ме сега — тихо каза той. — Нямаме много време. Измамих коменданта да ви пусне под мое попечителство, но може да се досети, ако му позволим, затова трябва да побързаме. Има ли място, където бихте могли да се укриете, където няма да могат да ви намерят?

Леля Джилт кимна, цялото ѝ лице изразяваше решимост.

— Съпротивата ще ни скрие. Още имаме приятели там.

— Морган, къде е Стеф? — прекъсна я баба Елиза.

Планинецът събра сили да срещне погледа ѝ, изпълнен с очакване.

— Съжалявам, бабо. Стеф е мъртъв. Убиха го в стълкновение с Федерацията при Драконовия зъб.

Той видя каква мъка изпълни очите ѝ.

— И Тийл е мъртва. Тя уби Стеф. Боя се, че тя не се оказа такава, за каквато всички я мислехме. Тя беше Шадуин, създание, притежаващо черна магия и свързано с Федерацията. Тя ни предаде всичките.

— О, Стеф — прошепна баба Елиза и отново заплака.

— Войниците дойдоха да ни отведат веднага щом вие си тръгнахте — каза леля Джилт с известен гняв. — Отведоха децата и ни заключиха в тази клетка. Знаех, че нещо се е случило. Помислих си, че и тебе са те хванали. По дяволите, Морган, онова момиче ни беше като наше дете!

— Зная, леличко — каза той като се върна към спомените си — Човек вече не знае на кого да вярва. Ами Дуорфите, при които смятате да се скриете — на тях може ли да се разчита? Дали наистина отивате на сигурно място?

— Наистина е сигурно — отвърна лелята. — Престани да плачеш, Елиза — каза тя и нежно потупа ръката ѝ. — Трябва да послушаме Морган и да се измъкваме оттук, докато имаме шанс.

Баба Елиза кимна и избърса сълзите си. Морган се изправи и погали белите им коси. — Помнете, че не ме познавате, просто сте под моя опека докато се махнем оттук. Ако нещо се провали и се случи да се разделим, вървете на сигурно място. Аз обещах на Стеф да се погрижа за това. Тъй че, помогнете ми да съдържа обещанието си.

— Добре, Морган — каза баба Елиза.

След това излязоха, водени от Морган. Двете жени се тътреха с наведени глави. Комендантът вървеше със строг вид сам встрани, часовете гледаха отегчено. Морган и комендантът се върнаха в управлението, а двете Дуорфски жени вървяха след тях. Дежурният капитан чакаше нетърпеливо и стискаше документите за освобождаването в ръка. Подаде ги през гишето на Морган за подпис,

после ги връчи на коменданта и се върна в кабинета си. Комендантът погледна Морган притеснено.

Вътрешно тържествуващ от своя успех, Морган каза:

— Майор Асомал ни чака.

Тъкмо се канеше да съпроводи баба Елиза и леля Джилт навън, когато вратата се отвори пред тях и се появи друг офицер от Федералната армия с пагони на командир на дивизия.

— Главнокомандващ Солдт! — скочи комендантът и бързо отдаде чест.

Морган замръзна на мястото си. Главнокомандващият Солдт беше офицерът, под чието разпореждане беше затворът на Дуорфите, и който беше тилвия командир на целия гарнизон. Какво правеше в управлението по това време беше неизвестно, но то сигурност не беше в полза на плановете на Морган.

Планинецът отдаде чест.

— Какво е всичко това? — попита Солдт, хвърляйки поглед на баба Елиза и леля Джилт. — Какво правят тези извън квартирите си?

— Заповед, главнокомандващ. От майор Асомал.

— Асомал ли? — намръщи се Солдт. — Та той е на бойното поле. Каква работа има с Дуорфите...

Той хвърли поглед към Морган:

— Не те познавам, войнико. Дай ми да видя документите ти.

Морган мигновено го удари с всичка сила. Солдт се свлече на пода и се просна неподвижен. Морган веднага се спусна след коменданта, който отстъпи назад като пицеше от ужас. Морган го хвана и удари главата му в бюрото. Дежурният капитан дойде тъкмо навреме, за да получи няколко бързи удара в лицето. Довлече се до кабинета си и падна на пода.

— Бягайте навън! — прошепна Морган на баба Елиза и леля Джилт.

Те изхвърчаха от управлението навън в нощта. Морган бързо се огледа и си пое дълбоко дъх на облекчение. Часовите си стояха на постове. Никой не беше чул побоя. Той бързо преведе възрастните жени по улицата, по-далеч от общежитията. Някакъв патрул се появи пред тях. Морган забави ход, движейки се пред задържаните и си придаде началнически вид. Патрулът сви преди да стигне до тях и се скри в мрака.

След това някой зад тях започна да крещи и да вика за помощ. Морган поведе жените из една алея и ги повлече колкото можеше по-бързо надолу по нея. Виковете се умножиха, отекваха тичащи стъпки. Чуха се подсвирквания, прозвуча призивна тръба.

— Сега ще ни връхлетят от всички страни — каза си Морган.

Стигнаха до следващата улица и кривнаха по нея. Виковете огласяха всичко наоколо. Той придърпа жените в сянката на един вход и зачака. От двете страни на улицата се появиха войници, които ги търсеха. Рухваха всякакви планове за избавление. Ръцете му се свиха в юмруци. Каквото и да става, той нямаше да позволи Федерацията да залови отново баба и леличка.

Той се наведе близо до тях.

— Ще отвлека вниманието им — шепотът му не допускаше възражения. — Стойте тук, докато се втурнат след мене, после бягайте. Щом намери те някой да ви скрие, останете там, каквото и да става.

— Ами ти, Морган? — хвана ръката му баба Елиза.

— Не се тревожете за мен. Правете това, което ви казвам. Не ме търсете. Ще ви намеря, когато всичко това се размине. Сбогом, бабо. Сбогом, лельо Джил.

Без да обръща внимание на молбите им да остане, той бързо ги целуна и прегърна и изскочи на улицата. Тича, докато видя първата група преследвачи и се провикна:

— Ето ги там!

Войниците хукнаха след него и той свърна в една алея, отвлечайки ги надалеч от баба Елиза и леля Джилт. Измъкна сабята от ножницата на гърба си. На излизане от алеята забеляза още една хайка войници и викна и на тях, като сочеше неопределено напред. Поне за момента те го вземаха за един от тях. Ако можеше да ги пропусне пред себе си, щеше да успее и сам да се спаси.

— Плевника пред нас — извика той, когато първата хайка го настигна. — Там са!

Войниците се стрелнаха покрай него — едната групичка, после другата. Морган се обърна и побягна в противоположната посока. Завивайки край ъгъла на един хамбар, той налетя на трета група.

— Те са в...

Изведнаж се закова на място. Пред него стоеше капитанът, който явно го разпозна и нададе вик. Морган се опита да се изплъзне, но

войниците се хвърлиха мигновено отгоре му. Той се защитаваше яростно, но нямаше шанс да успее. Нападателят му го обградиха и събориха на земята. Посипаха се удари.

Не стана така, както очаквах, помисли си той отчаяно и черна пелена падна над очите му.

V

Три дни по-късно дъщерята на Краля на Сребърната река, за която се говореше, пристигна в Кулхавен. Новината за нейното идване дойде половин ден преди нея и когато тя наближи покрайнините на селото, пътят вече беше обграден от хора по протежение на повече от миля. Бяха дошли отвсякъде — от самото село, от околните общини на Южното и Източното землище, от фермите и къщурките из равнините и дебрите на горите, даже от северните планини. Имаше Дуорфи, шепа Джуджета и хора, мъже и жени от всички възрасти. Бяха окъсани и бедни, живели дълго без надежда. Тълпяха се от двете страни на пътя, целите в очакване. Някои бяха дошли просто от любопитство, но повечето — от нуждата да повярват отново в нещо.

За момичето се разказваха невероятни истории. Беше се появила в сърцето на долината на Сребърната река, близо до Езерото Дъга — едно вълшебно създание, изникнало направо от земята. Тя спираше във всяко селце и град, във всяка ферма и къщичка и вършеше чудеса. Говореше се, че лекувала земята. Превръщала изтощените, изсъхнали стъбла в свежи, зелени издънки. Карала цветята да разцъфват, плодовете да връзват и зърното да узрява при най-малкото докосване. Тя възкресяваше земята от смърт към живот. Успяваше дори и там, където болестта бе най-сурова. Изпитваше особена привързаност към земята, едно родство, което бе вложено в нея от ръцете на баща ѝ, от легендарния Крал на Сребърната река. Години наред се вярваше, че духът-владелец е умрял с отмирането на епохата на магията. Сега се знаеше, че не е. Като доказателство той бе изпратил дъщеря си при тях. Някогашният живот щеше да се върне за хората от страната на Сребърната река. Така поне се говореше.

Никой не очакваше с по-голямо нетърпение да узнае истината за всичко това от Пи Ел.

Беше вече пладне, а той чакаше момичето в сянката на една висока стара хикория с напукана кора още от изгрев слънце. Беше отишъл в самия край на града веднага, щом узна, че се очаква да

пристигне този ден. Той умееше да чака, беше много търпелив и времето мина неусетно за него, както си стоеше сред нарастващата тълпа и съзерцаваше как слънцето бавно се издига в небето и настъпва горещината на деня. Разговорите около него бяха многобройни и неограничавани от нищо и той слушаше внимателно. Говореше се за нещата, които момичето беше извършило и които се очакваше да извърши. Чуваха се разсъждения и мнения. Дуорфите влагаха особена страст в своите вярвания или съответно в неверието си. Някои казваха, че тя е спасителката на техния народ. Други твърдяха, че не е нищо друго, освен някаква си Южняшка марионетка. Глъчката преминаваше в крясъци, и кавги, после стихваше. Доводи се разлитаха из тихия, влажен въздух като експлозии пара от разпалената земя. Чувствата се разгаряха и охлаждаха. Пи Ел слушаше и не казваше нищо.

— Дошла е да прогони войските на Федерацията и да ни върне земята, земята, която Кралят на Сребърната река цени! Тя идва да ни освободи!

— Ами, старо, глупости говориш! Не се знае дали е такава, за каквато се представя. Откъде знаеш какво може и какво не?

— Знам каквото знам. Усещам нещата.

— Ха! Усещаш, че те болят ставите, нищо друго! Вярваш в това в което ти се ще да вярваш не в каквото е истина. За това момиче можем да каже толкова, колкото какво ще бъде времето утре Няма смисъл въобще да се надяваме.

И така нататък, ту едно, ту друго, доводи и контрадоводи, които не водеха до нищо, освен да минава времето. Пи Ел тихо въздишаше. Той рядко спореше. Рядко имаше повод за това.

Когато най-сетне се чу, че тя пристига, доводите и разговорите заглъхнаха и се сведоха до мърморене и шепот. А когато тя наистина се появи дори мърморенето и шепотът стихнаха. Странна тишина настана сред онези, които обграждаха пътя и предричаха, че момичето не е това, което очакват или пък, че е дори нещо повече.

Тя се появи в средата на пътя, обкръжена от последователи, които бяха тръгнали след нея по време на пътуването ѝ на изток, една окаяна тълпа, с прокъсани дрехи и възторжени лица. Собствената ѝ дреха бе груба и бедно ушита, но от нея се излъчваше явно осезаемо озарение. Беше дребна и крехка, но така свършено изваяна, че изглеждаше неземна. Косата ѝ бе дълга и сребриста и проблясваше

както вода под лунна светлина. Имаше съвършени черти. Вървеше сама сред множеството, което се тълпеше и блъскаше наоколо ѝ, но нямаше сили да я приближи. Тя сякаш плуваше сред тях. Викаха я развълнувани гласове, но тя сякаш не чувстваше ничие присъствие.

Тогава мина покрай Пи Ел, обърна се бавно и го погледна. Той потръпна от изненада. Силата на този поглед — или може би просто вълнението от него — бе достатъчна да го зашемети. Почти веднага нейните странни черни очи се отместиха и тя продължи по пътя си — едно валмо брилянтна слънчева светлина, която мигновено го бе ослепила. Пи Ел гледаше след нея без да разбира какво бе сторила, какво бе станало с него в краткия миг, когато очите им се срещнаха. Струваше му се, че бе погледнала в сърцето и душата му и ги бе разчела съвсем ясно. Струваше му се, че с този единствен поглед бе открила всичко, което имаше да знае за него.

Това бе най-красивото създание, което някога бе виждал през живота си.

Тя свърна надолу по пътя, който водеше право към селото, тълпата я следваше, а заедно с нея и Пи Ел. Той беше висок, слаб човек, толкова изпит, че бе направо мършав. Имаше изпъкнали скули и мускулите и кожата му бяха силно опънати, тъй че можеше да се помисли, че всеки момент ще рухне. Нищо не беше по-далеч от истината. Той бе твърд като желязо. Имаше тясно, продълговато лице, с орлов нос и голямо чело, с високо извити вежди над бадемовите очи, които гледаха открито и обезоръжаващо. Когато се усмихваше, а това се случваше често, устата му ставаше леко несиметрична. Косата му бе кестенява, късо подстригана, щръкнала и непригладена. Имаше леко провлачена походка, напомняща джебчия или дебнеща котка. Ръцете му бяха тънки и фини. Носеше обичайното облекло на Планинец от грубо платно, оцветено в различни отсенки на зеленото и тъмносивото, обувки с протрита кожа с навуца и къса наметка с джобове.

Не се виждаше оръжието, което носи. Стиела бе окачен на бедрото му точно под левия хълбок. Ножът бе скрит в широките панталони, където не можеше да се види, но можеше лесно да се достигне с едно бръкване в дълбокия преден джоб.

Той усещаше магическата сила на острието като затопляне.

Когато се насочи към момичето, хората се отдръпнаха встрани — дали поради израза на лицето му или начина, по който се движеше,

или пък неуловимата стена, която чувстваха, че го заобикаля. Той не обичаше да го докосват и сякаш всички инстинктивно разбираха това. И, както винаги, се отдръпваха. Той минаваше покрай тях като сянка, която гони светлината, без да откъсва поглед от момичето, омагьосан. Тя го бе погледнала по някаква причина и това го изпълваше с тайна любов. Мислеше си, че знае как щеше да изглежда тя, как щеше да го накара да се почувства, когато я види за първи път — но не си бе и представял, че ще бъде нещо подобно. Бе удивен, радостен и в същото време смътно разтревожен. Не обичаше, когато нещата му се изпълзваха изпод контрол, а подозираше, че би било трудно за когото и да било да има контрол над нея.

Разбира се, той не беше който и да било.

Хората бяха запели една старинна песен: как земята се възражда с новата реколта и как работният народ прибира плодовете на своя труд и ги носи на домашната трапеза. Благославяха сезоните, слънцето и дъжда за живота, с който ги даряваха. Извисяваха се песни за Краля на Сребърната река; гласовете ставаха по-силни и настойчиви. Момичето сякаш не ги чуваше. Тя не откликваше на песните и възгласите, вършеше право през селото, първо покрай крайните къщи, после покрай големите дюкяни в търговския район. Появиха се и някои Федерални войници като се опитваха да охраняват кордона. Твърде са малко и неподготвени, помисли си Пи Ел. Явно не бяха дооценили колко голям отклик ще има сред хората появата на девойката.

Дуорфите изразяваха горещото си преклонение. Сякаш им бе върнат отнетият живот. Те бяха смазан, поробен народ, на който малко му трябваше, за да се възродят надеждите му. Но тази девойка изглежда беше тъкмо онова, което дълго бяха чакали. Тя бе с нещо много повече от всичко, което се говореше за нея. Това бяха нейният вид и излъчването ѝ. Пи Ел чувстваше това така силно, както и хората, които се трупаха наоколо ѝ. Тя бе дошла тук с определена мисия. Тя щеше да направи нещо.

Цялата работа в Кулхавен бе преустановена, тъй като всички от селото, подтиснати и подтисници, заедно бяха излезли да разберат какво става и да вземат участие в него. Пи Ел имаше усещането, че това е огромна вълна, която се надига и набира сили преди да се разбие в океана, който ѝ бе дал живот. Същото беше и с това момиче. Сякаш

всичко друго бе престанало да съществува. Всичко друго, освен нея, избледня и загуби значение. Пи Ел се усмихна. Това бе невероятно чувство.

Вълната премина през селото, покрай дюкяните и работилниците, пазарите за роби и трудовите лагери, поделенията и войнишките части, бедните къщи на Дуорфите и добре поддържаните къщи на Федералните власти, надолу по главната улица и по-нататък. Никой нямаше представа накъде върви. Никой, освен девойката, защото тя продължаваше да води, макар и сред водовъртеж от тела, като насочваше по странен начин движението на вълната според волята си. Възклицанията, песните и напевите продължаваха с неотслабваща сила, възторжени и въодушевени. Пи Ел бе изпълнен с възхита.

Тогава момичето спря. Тълпата забави ход, наобиколи я и притихна. Тя стоеше в подножието на почернелите хълмове, където някога са били Меадските градини. Вдигна лице към назъбените очертания на голите хребети, сякаш виждаше нещо отвъд тях, недостъпно за останалите. Неколцина от хората също погледнаха нататък. Но повечето просто гледаха нея. Бяха се събрали със стотици и всички горяха от очакване да видят онова, което щеше да направи.

Тогава тя бавно, решително тръгна нагоре по хълма. Тълпата не я последва, сякаш усетила, че не бива, отгатвайки по някое дребно движение или поглед, че трябва да се чака. Разделиха се на две да направят път — море от лица, прехласнати в очакване. Протегнаха се някои ръце в опит да я докоснат, но не успяха.

Пи Ел си проправи път през тълпата и застана в самия ѝ край, едва на десетина метра от девойката. Чувстваше, че го води някаква цел, но все още не знаеше каква.

Група войници, водени от офицер с пагони на главнокомандващ от Федералната армия, прегради пътя на момичето. Девойката спря. Шепот на недоволство премина през тълпата.

— Не ви е разрешено да минавате оттук — оповести главнокомандващият с равен и отчетлив глас. — Никой няма право да минава оттук. Трябва да се върнете обратно.

Момичето го погледна търпеливо.

— Тук е забранено, млада госпожице — продължи друг с тон на офицер, който се обръща към по-нисш чин и демонстрира власт. — На

никого не е позволено да стъпва по тази земя. Забранено е със заповед на Коалиционния съвет на Федералното правителство, на което имам честта да служа. Разбирате ли?

Девойката не отвърна.

— Ако не се върнете по своя воля, ще бъда принуден да ви върна под стража.

Чуха се гневни викове. Момичето пристъпи напред.

— Ако не напуснете незабавно, ще се наложи...

Момичето махна с ръка и в този миг краката на мъжа се оказаха уплетени в дебели коренища. Придружаващите ги войници изпопадаха с възклицания на ужас, когато видяха как копията им се превърнаха в сухи дървени тояги. Момичето мина покрай тях сякаш не ги забелязваше. Гласът на разфучалия се главнокомандващ премина в уплашен шепот и се сля с шепота на изумената тълпа.

Пи Ел се усмихна целият във възторг. Магия! Девойката владееше истинска магия! Верни бяха всички истории. Това надминаваше очакванията му. Дали наистина е дъщерята на Краля на Сребърната река, питаше се той.

Сега войниците се отдръпнаха от нея. Не искаха да предизвикват онази сила, която тя очевидно владееше. Някои по-нисши офицери се опитаха да дадат някоя и друга заповед, но никой не знаеше какво да прави след случилото се на командира им. Пи Ел бързо се огледа наоколо. Очевидно нямаше Преследвачи в селото. При липса на Преследвачи, никой нямаше да предприеме нищо.

Момичето се изкачваше нагоре по оголения обгорял склон към върха му и едва докосваше земята по пътя си. Слънцето жестоко припичаше от пладнешкото небе и пустата земя се бе превърнала в пещ. Девойката сякаш не забелязваше жегата, лицето ѝ оставаше спокойно.

Както я наблюдаваше, Пи Ел се почувства привлечен към ръба на огромна бездна, макар да знаеше, че отвъд всичко беше невъзможно, немислимо.

Какво ли щеше да направи сега?

Тя се изкачи на билото на хълма и там спря. Леката ѝ въздушна фигурка се очертаваше на фона на небето. За малко се спря, сякаш търсеше нещо из въздуха, някакво невидимо присъствие, което да ѝ проговори. И тогава падна на колене. Свлече се върху овъглената земя

на хълма и зарови шепа в нея. Наведе глава и косата ѝ я обгърна в ореол от сребърна светлина.

Светът наоколо ѝ бе погълнат от свършена тишина.

Тогава земята под нея се разтресе, разлюля се и от дълбините ѝ се разнесе силен тътен. Тълпата зяпна и се отдръпна назад. Мъжете с усилие се овладяха, жените грабнаха децата си и плач и викове огласиха простора. Пи Ел пристъпи напред, лешниковите му очи проблясваха. Не беше уплашен. Тъкмо това беше чакал и нищо не можеше да го прогони оттук.

Тогава хълмът лумна в светлина, която пръскаше такова озарение, че затъмни дори сиянието на слънцето. От земята избухнаха гейзери, изригнаха вулкани към небето и заляха Пи Ел и близкостоящите хора с кал и пръст. Земята се надигна — сякаш някакъв заровен великан се отърсваше от своя сън, и от нея изскочиха огромни обли камъни, като че гигантът бе размърдал свитите си рамене. Обгорялага повърхност на хълма започна да се преобръща и да изчезва. Прясна земя идваше да я покрие, плодородна и лъскава, с остра миризма. Огромни корени се подадоха като змии и се гънеха и виеха в отговор на тътените. Покараха зелени стъбълца.

Момичето беше коленичило посред всичко това. Тялото ѝ бе неподвижно под широките дипли на дрехата ѝ, ръцете заровени до лактите в пръстта. Лицето ѝ не се виждаше.

Мнозина от хората бяха вече коленичили. Някои се молеха на магическите сили, за които се е вярвало на времето, че управляват човешките съдби, други просто търсеха опора от трусовете, които бяха станали толкова мощни, че разтърсваха и най-силните дървета. Пи Ел бе целият обхванат и озарен от вълнение. Искаше му се да се втурне към девойката, да я прегърне, да почувства какво става с нея и да сподели нейната сила.

Канарите трещяха и ехтяха, докато се пренареждаха и променяха очертанията на хълма. Появиха се скални тераси. Мъх и бръшлян изпълниха процепите. Пътечки се извиваха надолу от една тераса до следващата като се спускаха полегато. Появиха се дървета, корените израстнаха в млади фиданки, фиданките от своя страна заякнаха и пускаха клони, съгъстявайки десетки години растеж в броени минути. Напъпиха листа и се разтвориха, отчаяно протегнати към слънчевата светлина. Пустата земя обрасна в треви и храсталаци и почернялата

повърхност се превърна в трепетно зелено. И цветя! Пи Ел възкликна от дъното на душата си. Навсякъде имаше цветя, грейнали в пъстри ярки цветове, които едва не го ослепиха. Сини, червени, жълти, виолетови — целият спектър на дъгата с всичките му тонове и полутонове покриваше земята.

След туй грохотът стихна и в последвалата тишина се чу пеенето на птици. Пи Ел хвърли поглед към тълпата зад него. Повечето още бяха на колене, с широко отворени очи, с прехласнати лица. Мнозина плачеха.

Той отново се обърна към момичето. В продължение на не повече от няколко минути тя бе преобразила целия хълм. Бе заличила стотици години на опустошение и разруха, на съзнателно унищожение, на целенасочено опожаряване и сриване с основите и бе възвърнала на Дуорфите от Кулхавен символа на това кои са и какво са. Беше им върнала Меадските градини.

Тя продължаваше да стои на колене, с наведена глава. Когато отново се изправи на крака, едва се държеше. Цялата ѝ сила бе изсмукана в усилието да възстанови Градините. Нищо вече не ѝ бе останало. Олюля се от слабост, ръцете ѝ безжизнено висяха отстрани, красивото ѝ, съвършено лице бе изпито и сгърчено, сребристата ѝ коса — мокра и сплъстена. Пи Ел почувства, че погледът ѝ отново падна върху него и този път не се поколеба. Бързо изкачи хълма като се катереше по скали и шубраци, прескачайки пътеките, сякаш му бяха пречка. Чувстваше как тълпата се вълнуваше зад него, чу я как викаше, но всичко това не го интересуваше и той не се обърна нито за миг назад. Стигна при момичето в момента, когато тя падаше и я пое на ръце. Прегърна я нежно, както се държи заловено малко животинче, едновременно със закрила и покровителство.

Очите ѝ се взряха в неговите. Той видя силата и блясъка на погледа ѝ, дълбочината на чувството, което се таеше в него и в този миг се почувства неизразимо свързан с нея.

— Заведи ме някъде, където да почина — прошепна му тя.

Сега цялата тълпа се струпва около тях. Чуваха се развълнувани гласове, но той не можеше да различи думите им. Морето от лица настъпваше все по-близо. Той каза няколко думи на онези, които се намираха най-близо, за да ги увери, че е само уморена и чу как думите му се предават от уста на уста. Покрай тълпата той забеляза някои

войници на Федерацията, но те мъдро предпочитаха да си стоят настрана. Той започна да се отдалечава с момичето на ръце, удивен от лекотата ѝ. Нищо няма в нея, помисли си той. И има всичко.

Няколко Дуорфа дойдоха насреща му и му предложиха да ги последва и да занесе дъщерята на Краля на Сребърната река в техния дом да си почине. Пи Ел се остави да го отведат. Засега всеки дом беше добре дошъл. Очите на тълпата все още ги следваха, но по края хората вече бяха започнали да се разпръскват и да се разхождат из райските Градини, да се наслаждават на красотата им. Отново зазвучаха песни, този път по-нежни, песни на благослов и благодарност към момичето, лирични и омайни.

Пи Ел слезе от хълма, напусна Меадските градини и се върна в селото Кулхавен със спящото момиче на ръце. Тя се беше оставила на неговите грижи. Доверила се бе на неговата закрила. Каква ирония.

Та нали в края на краищата той бе изпратен тук да я убие.

VI

Пи Ел отнесе дъщерята на Краля на Сребърната река в дома на Дуорфите, които бяха предложили да я приемат. Семейството се състоеше от мъжа, жена му, овдовялата им дъщеря и две внучета. Домът им бе малка къщурка в източния край на селото, под сянката на един бял дъб и червена бреза, разположена в подножието на гористия склон близо до течението на реката. Мястото бе тихо, уединено, а когато пристигнаха, тълпата вече се беше разпръснала. Една малка група хора предпочете да остане и се настани да нощува край двора на къщата. Повечето бяха хора, които следваха момичето още от юг, фанатици, които виждаха в нейно лице своя месия.

Но тя не принадлежеше на тях, Пи Ел знаеше това. Сега тя беше негова.

С помощта на семейството той сложи момичето да легне в една малка задна стаичка, където обикновено спяха мъжът и жената. Те двамата и дъщеря им излязоха да приготвят нещо за ядене на онези, които щяха да бдят край момичето. Пи Ел остана край постелята ѝ. Седна на един стол до леглото и започна да я наблюдава в съня ѝ. Известно време и децата се навъртаха от любопитство в стаята, но после им доскуча и оставиха Пи Ел сам. Спусна се здрач, а той все още седеше край нея и чакаше да се събуди. Наблюдаваше в съня ѝ очертанията на нейното тяло, извивката на бедрото и рамото, меката заобленост на гърба. Беше толкова дребничка, малко плът и кости под завивките, една слаба искрица живот. Удивляваше се на финеса, цвета, гладкостта на кожата ѝ. Сякаш бе създадена от велик художник, чийто замисъл и майсторство бяха сътворили уникален шедевър.

Навън се запалиха огньове и през спуснатите завеси на прозореца долитаха гласове. Когато те стихнаха, тишината се изпълваше от звуците на нощта — песните на птиците, жуженето на насекомите, на фона на мудното течение на реката. Пи Ел не беше уморен и нямаше нужда от сън.

Вместо това се отдаде на размисъл.

Седмица по-рано Ример Дал го бе повикал на среща в Южното око. Отиде, не защото беше задължен, а защото това му харесваше. Беше започнал да скучае и се надяваше, че Главният Преследвач ще му предложи интересна работа, която да бъде предизвикателство за него. Пи Ел се интересуваеше от Ример Дал само заради това. Останалото, което Главният Преследвач вършеше със своя живот и с живота на останалите, нямаше значение за него. Той, разбира се, не си правеше илюзии. Знаеше кой е Ример Дал. Но това просто не го интересуваеше.

Стигна дотам за два дни. На север пътува на кон, излизайки от неравната хълмиста област под Бойни връх, където преспа и пристигна в Южното око по залез слънце на другия ден. Слезе от коня преди още да го видят патрулите и се приближи пеш. Не че се безпокоеше; тук той беше приет по всяко време. Но предпочиташе никой да не го спира. Обичаше да демонстрира уменията си.

Особено пред Шадуините.

Пи Ел по нищо не се отличаваеше от тях. Приближи черното монолитно здание като призрак, промъкнал се през пролука в камъка. Премина покрай часовите незабелязан и нечути, невидим, като въздух. Южното око бе тихо и тъмно, стените му излъскани и гладки, коридорите празни. Имаше вида и атмосферата на добре поддържана крипта. Тук обитаваше само смъртта или онези, които си правеха сделки с нея. Пи Ел си проправяше път през катакомбите и чувстваше пулса на магията, заключена в земята под него, дочуваше нейния шепот — тя търсеше начин да се освободи. Пи Ел знаеше, че това е един спящ гигант, който Ример Дал и Шадуините си въобразяваха, че ще опитомят. Те пазеха добре своята тайна, но от него тайни не можеше да има.

Преди да достигне високата кула, където го чакаше Ример Дал, той уби на минаване един от часовите. Наистина Шадуин, но не за това го уби. Направи го, защото можеше и защото му се прииска. Долепи се до черния камък и зачака, докато онзи мина покрай него, привлечен от лекия шум, който бе предизвикал, после измъкна Стиела от калъфката в панталоните и взе живота на жертвата си с един едничък удар. Часовият умря в ръцете му, душата му излезе като черен дим, а тялото му се превърна в пепел. Пи Ел съзерцаваше как очите,

изпълнени с недоумение, се изцъклиха. Остави празната униформа на място, където да я намерят.

Усмихна се, както се движеше сред сенките. От дълго време вече вършеше своите убийства и беше много добър в това. Твърде рано откри таланта на своя живот, способността да се добира и да убива всяка набелязана жертва, дори и най-неуязвимата. Имаше усет в преодоляване на всякаква отбрана. Смъртта плашеше повечето хора, но не и Пи Ел. Него тя го привличаше. Смъртта беше близък на живота, и то по-интересен. Тя беше тайнствена, непозната, мистериозна. Дойдеше ли, беше неизбежна и завинаги. Беше като мрачна крепост, с безкрайни помещения, които чакаха да бъдат изследвани. Повечето влизаха там само веднъж и то когато нямаха друг избор. Пи Ел искаше да влиза при всяка възможност и тези възможности му се даваха от жертвите, които убиваше. Всеки път, когато гледаше как някой умира, той откриваше нова стая, надникваше в друга страна на тайната. Сякаш се раждаше отново.

Пред една заключена врата на път към високата кула стояха двама часовои. Успя да се приближи, без да го усетят. Заслуша се и макар че нищо не можеше да чуе, усещаше, че в стаята има затворен човек. Мина му през ума дали да не разбере кой е той. Но това означаваше да попита, което никога не би направил или да убие часовоите, което не му се правеше. Отмина нататък.

Изкачи едно тъмно стълбище към върха на Южното око и влезе в помещение с нееднакви отделения, които се свързваха като коридори в лабиринт. Нямаше врати, само входове. Нямаше часовои. Пи Ел се промъкна в това безмълвно кътче на нощта. Навън бе паднал вече мрак, настъпила бе пълна тъмнина, тъй като облаци покриваха небето и правеха света долу непроницаем. Пи Ел премина в някои от помещенията като се вслушваше и чакаше.

После ненадейно спря, целият се напрегна и се обърна.

Ример Дал пристъпи в мрака, от който беше част. Пи Ел се усмихна. И Ример Дал като него умееше да става невидим.

— Колко уби? — попита Главният Преследвач със своя глух, шептящ глас.

— Един — отвърна Пи Ел. Ъгълчетата на устните му се разтеглиха в усмивка. — На излизане може да убия още един.

Леко зачервените очи на Дал проблеснаха.

— Някой ден ще прекалиш с цялата тази игра. Ще налетиш на смъртта по погрешка и тя ще улови теб, вместо твоята жертва.

Пи Ел сви рамене. Собствената му смърт не тревожеше. Той знаеше, че ще дойде. Но когато дойдеше, щеше да има познато лице, лицето, което виждал през целия си живот. За повечето хора съществуваха минало, настояще и бъдеще. Но не и за Пи Ел. Миналото за него не беше нищо друго, освен спомени, а спомените бяха банални останки от нещо, което никога нямаше да се върне. Бъдещето бе празно обещание — вятър и мъгла. То също нямаше смисъл. Значение имаше само настоящето, защото настоящето бе същността на твоето тук и сега, ставането на живота, близостта на смъртта. То единствено ни бе подвластно, за разлика от миналото и бъдещето. Пи Ел вярваше във властта. Настоящото беше наниз от мигове, които нескончаемо се сменяха един друг, движени от живота и смъртта и човекът бе в центъра на това движение.

Един прозорец се отвори в нощта. Близко до него се намираха маса и два стола и Пи Ел се приближи и седна. Ример Дал го последва. Известно време седяха и мълчаха. Всеки гледаше другия, но виждаше през него. Познаваха се повече от двадесет години. Среცнали се бяха случайно. Тогава Ример Дал бе младши член на военен комитет към Коалиционния съвет, вече дълбоко замесен в отровната политика на Федерацията. Беше неумолим и безскрупулен, човек, от когото се бояха, макар и още момче. Беше Шадуин, разбира се, но малцина знаеха това. Пи Ел беше почти на същата възраст, но вече имаше повече от двайсет убийства зад гърба си. Срецнаха се в спалните покои на един мъж, който Ример Дал бе дошъл да ликвидира. Той се стремеше към поста на този мъж в правителството на Южните земи, а и твърде дълго бе търпял вмешателството му. Така се случи, че Пи Ел го изпревари, изпратен от друг враг на въпросния мъж. Те се бяха спогледали мълчаливо над безжизнения труп на този човек, сенките на нощта ги бяха загърнали под един общ черен покров, в който се оглеждаше мракът на техния живот и те се почувстваха близки. И двамата притежаваха магическа сила. И двамата имаха измамна външност. И двамата бяха безусловно аморални. Никой не се плашеше от другия. Навън целият Уейфорд от Южните земи бушуваше, тресеше се и се раздираше от интригите на хора, чиито амбиции бяха големи

като техните, но с възможности значително по-малки. Те двамата се погледнаха в очите и се разпознаха.

Станаха неразделни партньори. Пи Ел се превърна в оръдие на Ример Дал — ръката, която го направляваше. Всеки служеше на другия по собствено желание, без принуда и без насилие. В същото време никой не разбираше, нито се отъждествяваше с мотивите на другия. Ример Дал беше Шадуински вожд, чиито планове бяха ненарушима тайна. Пи Ел беше убиец, за когото убийството си остана особена страст. Обикновено Ример Дал поканваше Пи Ел да премахне онези, които смяташе за особено опасни. Пи Ел приемаше поканата, когато предизвикателството беше достатъчно възбуждащо. Те спокойно черпеха сили от смъртта на другите.

— Кого държиш затворен в стаята долу? — попита ненадейно Пи Ел, като наруши мълчанието и прекъсна потока на спомените.

Ример Дал леко наведе глава, издадените му скули придаваха на лицето му вид на безплътен череп.

— Един Южняк, Равнинец. Един от двамата братя Омсфорд. Другият е убеден, че е убил брат си. Аз го оставих с това впечатление. Такъв бе моят план.

Големият мъж изглеждаше доволен от себе си.

— Като му дойде времето, ще им дам възможност пак да се намерят.

— Имаш си своя игра.

— И залогът е много висок. Залогът е магия с невъобразими размери — магия по-голяма от моята и твоята или на когото и да било. Една неограничавана сила.

Пи Ел не отговори. Той почувства тежестта на Стиела на бедрото си, топлината на магията му. Трудно му беше да си представи по-силна магия, нито да си въобрази по-полезна. Стиела бе съвършеното оръжие, неговото острие, можеше да пререже всичко. Нищо не би могло да му се опре. Желязо, камък, най-непроницаемата защита — всичко бе безсилно пред него. Никой не беше в безопасност. Дори Шадуините бяха уязвими; и те дори можеха да бъдат унищожени. Той бе установил това преди няколко години, когато един се опита да го убие, като се промъкна в спалнята му като ловна котка. Беше намислил да го издебне по време на сън. Но Пи Ел бе винаги нащрек. Унищожи това черно създание с най-голяма лекота.

После му хрумна, че може би Шадуинът е бил изпратен от Ример Дал, за да го изпита. Но предпочете да не мисли за това. Нямаше значение. Благодарение на Стиела си той бе неуязвим.

Беше убеден, че съдбата му е дала нужното оръжие. Не знаеше кой бе създал Стиела, но явно го бе предназначил направо за него. Беше дванадесетгодишен, когато го намери, пътувайки с един човек, който се представяше за негов чичо — един жесток, озлобен пияница, със склонност да малтретира всичко по-малко и по-слабо от него. Намери го по време на едно пътуване на север през Бойни връх към поредното селище от безкрайната поредица градове и села, които посещаваха, за да може чичото да продава крадените си стоки. Бяха се настанили за нощуване в едно дефиле на пусто, необитаемо парче буренясала земя в края на Черни дъб, намиращо се на границата между Сирените и горските вълци. Вуйчото го бе набил за пореден път заради някаква въображаема пакост, след което бе заспал, прегърнал бутилката. Пи Ел бе престанал да се впечатлява от побоите. Беше свикнал с тях откак остана четиригодишно сираче и чичо му го прибра. Той не помнеше какво е това да не те малтретират. Но през последните дни чичо му минаваше всякакви граници — сякаш всеки побой бе предназначен да провери доколко може момчето да понесе. На Пи Ел започваше да му се струва, че способностите му да понася вече са изчерпани.

Той се отдалечи в гаснещата светлина, за да остане сам. Тръгна надолу по лъкатушещия път из пустото дефиле, като вървеше с мъка по голите могили, влачейки краката си, обути в тежки обувки и се надяваше болката от ударите и цицините да стихне. Наблизо имаше една падина, чиято пещера в края неудържимо го привличаше като магнит. Дори и след време не можеше да обясни как бе разбрал за нея. Скрита в шубрака, полузаровена сред ронливи скали, тя зееше с тъмна и злокобна паст отдолу под земята. Пи Ел влезе вътре без никакво колебание. Още тогава малко неща можеха да го уплашат. Винаги бе имал необикновено зрение и дори най-слабата светлина беше достатъчна, за да се ориентира.

Той навлезе навътре в пещерата чак дотам, където бяха натрупаните кости. Това бяха човешки кости, лежали тук от векове, безразборно разпиляни, сякаш някой ги беше разритал. Стиела лежеше сред тях, острието му просветваше сребърно в мрака, пулсиращо с

живот, името му бе гравирано върху дръжката. Пи Ел го вдигна и почувства топлината му. Един талисман от друга епоха, оръжие с огромна сила — той мигновено разбра, че беше магическо и че нищо не можеше да му устои.

Изобщо не се поколеба. Напусна пещерата, върна се в бивака и преряза гърлото на чичо си. Но първе го събуди, за да му даде да разбере кой го е направил. Чичо му беше първият човек, когото уби.

Всичко това беше станало много отдавна.

— Има едно момиче — каза внезапно Ример Дал и млъкна.

Погледът на Пи Ел се премести отново върху скулестото лице на другия, чийто силует се очертаваше на фона на нощта. Можеше да види как проблясват червеникавите му очи.

Главният Преследвач шумно си поемаше дъх.

— Говори се, че притежава магическа сила, че може да преобразява земята с едно единствено докосване, че може да прогонва болести и мор и да накара цветята да растат на най-неблагодатна почва. Говори се, че е дъщеря на Краля на Сребърната река.

Пи Ел се усмихна:

— А така ли е?

Ример Дал кимна:

— Да, тя е тъкмо това, за което се говори. Не зная с каква мисия е изпратена. Отправила се е на изток към Кулхавен и Дуорфите. Изглежда има нещо специално предвид. Искам да разбереш какво е то и после да я убиеш.

Пи Ел се изтегна спокойно и отговори без да бърза:

— А защо не я убиеш ти сам?

Ример Дал поклати глава:

— Не. Дъщерята на Краля на Сребърната река е анатема за нас. Освен това тя моментално би разпознала един Шадуин. Магическите същества са родствени помежду си и не могат да се прикрият едни пред други. Трябва да е друг, не един от нас. Човек, когото тя да допусне до себе си, някой, когото няма да подозира.

— Някой. — Пи Ел разтегли устни в крива усмивка — Има множество някои, Ример. Изпрати друг. Разполагаш с цяла армия сляпо предани главорези, които ще бъдат повече от радостни да премахнат

едно момиче, което е имало глупостта да покаже, че притежава магическа сила. Тази работа не ме интересува.

— Сигурен ли си, Пи Ел?

Пи Ел въздъхна с досада. Започва се пазарлъкът, помисли си той. Изправи се, сухата му фигура се изви като бастун, когато се наведе през масата, за да види по-ясно лицето на другия.

— Често съм те чувал да ми казваш колко според теб приличам на Шадуин. Казвал си ми, че сме еднакви. Ние притежаваме магическа сила, на която нищо не може да се противопостави. Ние притежаваме прозрение за смисъла на живота, каквото на другите липсва. Ние имаме еднакви инстинкти и умения. Имаме еднакъв дъх, вкус, глас и излъчване. Ние сме двете страни на една и съща монета. И така нататък, и така нататък. Е, добре, Ример Дал, в случай, че не лъжеш, това момиче би ме разкрило веднага така, както тебе, нали? Ето защо няма причина да изпращаш мен.

— Налага се да си ти.

— Така ли? Защо?

— Твоята магическа сила не е вродена. Тя не е неразделна част от самия тебе. Дори момичето да я усети, няма да разбере кой си. Няма да предвиди заплахата, която криеш за нея. Ще имаш възможност да направиш каквото трябва.

Пи Ел сви рамене.

— Вече ти казах, че тази работа не ме интересува.

— Може би смяташ, че не крие достатъчно предизвикателство?

Пи Ел мълчеше. После бавно се върна на мястото си.

— Да. Защото не е достатъчно предизвикателна.

Ример Дал се облегна назад в стола си и лицето му се скри в сянката.

— Това момиче не е просто същество от плът и кръв; тя няма лесно да се предаде. Притежава огромна магическа сила, която ще я пази. Само по-голяма сила би могла да я унищожи. Обикновен човек с обикновено оръжие няма никакъв шанс. Моите главорези, както ти с такова презрение ги определяш, в случая не струват пукната пара. Войниците на Федерацията могат да я доближат, но не и да ѝ навредят. Шадуини пък не могат дори да се доближат до нея. А дори и да можеха, не съм сигурен дали това би променило нещата. Разбираш ли ме, Пи Ел?

Пи Ел не отговори. Затвори очи. Чувстваше как Ример Дал го наблюдава.

— Това момиче представлява заплаха, Пи Ел, още повече, че явно е изпратено с определена мисия, а аз не зная каква е тя. Налага се да разбера и да я предотвратя. При това никак няма да е лесно. Дори на тебе може да ти се опре.

Пи Ел вирна глава, съобразявайки.

— Така ли мислиш?

— Много е възможно.

Пи Ел скочи от стола си като на пружини и измъкна Стиела от калъфката му. Върхът на острието отхвъркна нагоре и се спря тъкмо под носа на Ример Дал. Усмивката му бе заплашителна.

— Сигурен ли си?

Ример Дал не трепна, не мигна дори.

— Направи, както ти казвам, Пи Ел. Иди в Кулхавен. Срежни се с това момиче. Разбери какво смята да прави тя. След това я убий.

Пи Ел се чудеше дали да не убие Ример Дал. И преди му беше хрумвала подобна мисъл, беше я обмислял най-сериозно. В последно време идеята бе започнала да го привлича. Той не изпитваше лоялност към този човек, ни най-малко не се интересуваше от него, освен във връзка с възможностите, които му предлагаше, но и те напоследък не бяха изгодни както на времето. Беше се уморил от непрестанните опити на другия да го манипулира. Тяхната спогодба вече не му допадаше. Защо ли пък да не му види сметката?

Пи Ел се поколеба. Проблемът беше, че нямаше сериозни основания. Убийството на Ример Дал до нищо не водеше, освен ако не искаше разбира се, да види тайните, които можеше да му разкрие агонията на Главния Преследвач. Това можеше да се окаже интересно. От друга страна, защо да насилваме нещата? По-добре беше да си запази тази възможност за бъдеще. По-добре беше да почака.

Той върна Стиела в калъфката му с бързострелно движение и се обърна с гръб към Ример Дал. За миг изпита чувството, че е пропуснал една възможност, сякаш нямаше да има повече подобен шанс. Но това беше глупаво. Ример Дал не можеше да го отстрани. Животът на Главния Преследвач бе в негови ръце и той можеше да разполага с него, както пожелае.

Погледна Ример Дал за момент, после разтвори ръце в знак на съгласие:

— Ще го сторя.

После се обърна и тръгна да си върви. Ример Дал викна след него:

— Внимавай, Пи Ел. Това момиче е по-силно от тебе. Не я изпускай от ръце. Щом разбереш какви са й намеренията, убий я незабавно.

Пи Ел не отговори. Измъкна се от стаята и се стопи сред сенките на крепостта, без да се интересува какво може да си мисли или да желае Ример Дал. Достатъчно му е на този Шадуин, че се съгласи да стори онова, което той искаше от него. Как ще си го върши, си е негова работа.

Той напусна Южното око и тръгна за Кулхавен. Не уби нито един часовой на излизане. Реши, че не си струва труда.

Настъпи полунощ. Мислите му го умориха и той задряма на стола си, а часовете се изнизваха. Оставаха няколко часа до съмване, когато момичето се събуди. Къщата беше притихнала. Семейството на Дуорфите спеше. Огньовете на бивака отвън бяха догоряли и се бяха превърнали във въглени и пепел. Пи Ел мигновено се събуди, щом момичето се размърда. Тя отвори очи и се загледа в него. Дълго го гледа безмълвно, после се повдигна и седна.

— Казвам се Куикнинг — пророни тя.

— А аз Пи Ел — отвърна той.

Тя протегна ръка към него. Докосването ѝ бе леко като перце. Ръкува се и после отдръпна ръката си.

— Аз съм дъщеря на Краля на Сребърната река — каза му тя.

Спусна крака от леглото и се обърна с лице към него. Приглади сплъстената си сребриста коса. Пи Ел бе смаян от красотата ѝ, но тя като че ли свършено не я съзнаваше.

— Нужна ми е твоята помощ — каза тя. — Дошла съм от Градините на моя баща в света на хората, за да намеря един талисман. Ще тръгнеш ли с мен да го търсим?

Молбата беше толкова неочаквана, че за миг Пи Ел не можа да отговори, а само продължи да гледа момичето.

— Защо си избрала мен? — попита най-сетне той съвсем объркан.

А тя без колебание отвърна:

— Защото не си като другите.

Това бе най-точният отговор и Пи Ел бе слисан от това, че тя бе разбрала достатъчно, че е могла да усети какво той иска да чуе. После си припомни предупреждението на Ример Дал и овладя чувствата си.

— Какъв ще е този талисман, който ще търсим?

Тя прикова поглед в него.

— Магически талисман. С такава сила, че може да устои дори на Шадуините.

Пи Ел примигна. Куикнинг бе така красива, но красотата ѝ смущаваше и объркваше. Изведнъж се почувства напълно обезоръжен, оголен до най-дълбоките кътчета на душата си, сякаш бе хвърлена светлина над всичките му тайни. Тя знаеше кой е той. Тя можеше да види всичко.

В този момент той едва не я уби. Онова, което го спря, бе нейната пълна беззащитност. Въпреки магическата си сила, сила, която наистина можеше да преобрази едно пусто, празно парче земя на хълма обратно в онова, което бе само спомен дори и за най-възрастните измежду Дуорфите, тя нямаше никаква защита срещу смъртоносно оръжие като Стиела. Той разбираше, че е така. Тя беше беззащитна, ако решише да я убие.

Като знаеше това, той реши да не го прави. Още не.

— Шадуините — повтори той.

— Страхуваш ли се от тях? — попита тя.

— Не.

— А от магията?

Пи Ел бавно си пое дъх. Дребното му лице цялото се изкриви, когато той се наведе над нея.

— Какво знаеш за мене? — попита той като търсеше погледа ѝ.

Тя не отмести поглед от неговия.

— Зная, че се нуждая от теб. Че няма да се уплашиш да направиш каквото трябва.

На Пи Ел му се стори, че думите ѝ имат и скрит смисъл, но не беше сигурен.

— Ще дойдеш ли? — попита отново тя.

Веднага я убий, беше му казал Ример Дал. Разбери каква е нейната цел и я убий. Пи Ел отмести поглед и се загледа през прозореца на къщурката в нощта, заслуша се в буйния шум на реката и във вятъра, тих и далечен. Никога не се бе съобразявал особено със съветите на другите. Те в повечето случаи преследваха своя цел и нямаха значение за човек, верен на собствените си преценки. Освен това, тук имаше нещо повече от онова, което Ример Дал му бе разкрил. Имаше все още какво да се разбере. Може би талисманът, който търсеше момичето, беше нещо, от което се страхуваше дори и Главният Преследвач. Пи Ел се усмихна. Ами ако този талисман попадне в собствените му ръце? Нима нямаше да бъде интересно това?

Той я погледна отново. И без друго можеше да я убие по всяко време.

— Ще дойда с тебе — каза той.

Изненадващо за него тя се изправи, протегна ръце и го привлече към себе си. Приличаха на двама влюбени.

— Още двама души трябва да дойдат с нас. Те също са нужни — каза тя. — Единият от тях е тук, в Кулхавен. Искам да го доведеш при мен.

Пи Ел се намръщи. Вече бе решил да я откъсне от онези глупаци, които се бяха разположили във, сбъркани вярващи в чудесата и съдбата, които само щяха да му се пречат. Куикнинг принадлежеше само на него. Поклати глава:

— Не.

Тя пристъпи близо към него, черните ѝ като въглени очи бяха особено празни.

— Без тях няма да успеем. Без тях талисманът ще остане недостъпен за нас. Може никой друг да не дойде, но те трябва да дойдат.

Говореше с такава категоричност, че просто не можеше да спори с нея. Изглеждаше напълно убедена в правотата на думите си. И сигурно наистина бе права, реши той. В момента тя знаеше повече от него какво трябва да се прави.

— Само двама ли? — попита той. — И никой друг? Без онези във?

Тя кимна безмълвно.

— Добре — съгласи се той. Двама души, които и да бяха те, не можеха да объркат плановете му. Момичето щеше да му бъде под ръка и той би могъл да я убие по всяко време.

— Единият бил тук, в селото, казваш. Къде да го намеря?

Тя за пръв път се оживи. Извърна глава, за да се скрие от погледа му и промълви:

— Във Федералния затвор.

VII

Морган Лех.

Това бе името на мъжа, който Пи Ел трябваше да намери и отведе при дъщерята на Краля на Сребърната река.

Улиците на Кулхавен бяха пусти, с изключение на бездомниците, свити под стрехите и край ъглите на дюкяните — безформени купчини дрипи, които чакаха да премине нощта. Пи Ел не им обръщаше никакво внимание, докато вървеше към центъра на градчето и Федералния затвор. Оставаха цели два часа до изгрев слънце; разполагаше с достатъчно време. Можеше да отложи и за другата нощ задачата да измъкне онзи човек, но нямаше защо да се бави. Колкото по-бързо го намереше, толкова по-бързо щяха да се отправят на път. Още не беше попитал момичето накъде щяха да поемат, но всъщност беше все едно.

Вървеше в сянката и премисляше противоречивите си впечатления от нея. Бе едновременно възбуден и ужасен. Тя го караше да се чувства така, сякаш непрекъснато се преоткриваше и в същото време се чувстваше като глупак. Ример Дал би могъл да се обзаложи, че е глупак, че играе особено опасна игра, че го водят за носа, заблуждавайки го, че сам си е господар. Но Ример Дал нямаше сърце, нямаше душа, нямаше усет за поезията на живота и смъртта. Той не даваше пукната пара за нищо и за никого — само за властта, която притежаваше или се стремеше да си осигури. Той беше Шадуин, а Шадуините бяха празни същества. На каквото и мнение да беше Ример Дал, Пи Ел много по-малко приличаше на него, отколкото си мислеше Главният Преследвач. Пи Ел разбираше суровите истини на живота; практическата необходимост да се бориш за живота си, за своята сигурност. Но той успяваше да почувства и красотата на нещата, особено в перспективата на смъртта. Смъртта притежаваше огромна красота. Ример Дал гледеше на нея като на пълно изчезване. Но когато Пи Ел убиваше, той правеше това, за да открие отново онази грация и

симетрия, които превръщаха смъртта в най-удивителното измежду явленията на живота.

Сигурен беше, че ще има невероятна красота в смъртта на Куикнинг. Щеше да бъде нещо различно от всички други убийства, които бе извършил.

Затова нямаше защо да избързва, да ускорява нейния неотменен факт. Щеше да си остави време да я предвкуса. Чувствата, които тя бе събудила в него, нямаше да променят или повлияят неблагоприятно на действията, които възнамеряваше да предприеме. Той нямаше да се лиши от възможността да ги преживее, това бе част от неговата природа, потвърждение на самия него като човек. Подобни чувства бяха напълно непознати за Ример Дал и неговите Шадуини. Те бяха безчувствени като камък. Но не и Пи Ел. Никога.

Той мина край трудовите лагери, избягвайки светлините на двора и Федералните постове. Горато наоколо бе смълчана и спяща — черна бездна, чиито звуци бяха безплътни и някак заплашителни. Пи Ел се сля с тази празнота. Обгърнат от нея, се чувстваше спокоен. Вървеше безшумно напред и успяваше да долови и види повече от всеки друг. Така беше открай време. Можеше да усети онова, което живееше в мрака, макар че то се укриваше от него. Шадуините също имаха тази способност; но дори и те нямаха неговите сетива.

Пред едно осветено кръстовище спря и почака да се убеди, че няма опасност. Пълно беше с патрули.

Представи си образа на Куикнинг в светлата аура на една самотна улична лампа. Дете, жена, магьосница — тя беше всичко това и още нещо. Бе възплъщение на всички най-красиви неща на земята — озарена от слънцето гора, проливен дъжд, небесна синева по пладнe, калейдоскоп от цветовете на дъгата, нощният звезден безкрай, гледан от равнинна пустош. Тя бе създание от плът и кръв, жива като всеки човек, но в същото време бе и част от самата земя, от свежата пръст и планинските ручей, от огромните древни скали, които не се поддаваха на нищо, освен на времето. Това го озадачаваше, но в нея усещаше неща, които бяха едновременно несъвместими и съгласувани. Как беше възможно всичко това? Коя беше тя, извън онова, за което се представяше?

Ускори крачка, докато минаваше на светло, после отново се сля със сенките. Нямаше представа, но беше решен да узнае.

Четвъртитото мрачно туловище на затвора се изпречи пред него. Пи Ел спря за момент, за да реши какво да предприеме. Той познаваше разположението на Федералния затвор в Кулхавен; даже беше го посещавал веднъж-два пъти, макар че никой не знаеше за това, освен Ример Дал. Дори и в затвора имаше хора, които трябваше да бъдат убити. Но не такъв беше тазвечершният случай. Трябва да се признае, че си бе помислил да убие този човек, който бе изпратен да измъкне, този Морган Лех. Това беше един от начините да накара момичето да не настоява да го вземат със себе си в търсенето на изчезналия талисман. Щеше да убие този сега, другия — после и въпросът щеше да бъде решен. Можеше да излъже момичето за това как е станало. Но тя можеше да се досети за истината, би могла дори да я предскаже. Тя му се доверяваше; защо да рискува да загуби доверието ѝ? Освен това, може би беше права, че тези мъже са нужни, за да се открие отново талисманът. Още не знаеше достатъчно за онова, което търсеха. По-добре да почака и да види.

Слабата му фигура се сля с каменната стена, върху която се беше облегал, за да помисли. Имаше право да влезе в затвора направо, можеше да покаже на началника своята значка на Шадуин и да осигури освобождението на онзи човек без по-нататъшни главоболия. Но това означаваше да се саморазкрие, а той предпочиташе да не го прави. Никой не знаеше за него сега освен Ример Дал. Той беше личният главорез на Главния Преследвач. Никой от останалите Шадуини дори и не подозираше за съществуването му; никой не го беше виждал. Всички, които се бяха срещали с него, независимо дали Шадуини или други, бяха до един мъртви. Той беше тайна за всички и предпочиташе да си остане такъв. Щеше да е по-добре да измъкне оня мъж както обикновено, тихо и крадешком, сам.

Пи Ел се усмихна със своята крива усмивка. Щеше да спаси този мъж сега, за да може да го убие по-късно. Странен свят.

Откъсна се от стената и се запрокрадва в мрака към затвора.

Морган Лех не беше заспал. Лежеше завит в одеяло в килията си върху един сламеник и размишляваше. Беше стоял буден през цялата нощ, твърде неспокоен, за да заспи, измъчван от тревоги, от чувство за вина и непреодолимо безсилие, което не можеше да прогони. Килията, широка едва десетина крачки, докато от пода до тавана имаше около

двадесетина крачки, го караше да изпитва клаустрофобия. Тя беше с желязна врата с дебелина няколко сантиметра и едно единично прозорче с решетки, толкова високо, че не успяваше да го достигне, за да погледне навън, дори като подскочи. Килията не беше почиствана, откакто бе хвърлен в нея и естествено вонеше. Два пъти дневно му се донасяше храна, все едно каква, и му я пъхаха през отвор в долната част на вратата. По същия начин му даваха вода, но не и за миене. Стоеше в затвора от близо седмица и никой не беше дошъл да го погледне. А сигурно нямаше и да дойде.

Странна перспектива. Когато го заловиха, той бе сигурен, че ще използват всички средства, за да разберат защо си бе навлякъл толкова неприязности, за да освободи две стари Дуорфски жени. Все още се питаше дали баба Елиза и леля Джилт бяха успели да избягат; нямаше как да узнае. Той беше ударил един командир от Федералната армия, може да го беше убил. Беше откраднал униформа на войник на Федерацията и се беше облякъл в нея, беше използвал името на майор от Федерацията, за да проникне в трудовите лагери, беше измамил дежурния Федерален офицер, и в края на краищата беше направил така, че Федералната армия да изглежда като сборище от непрофесионалисти. И всичко това, за да освободи две възрастни жени. Злепоставеното и засегнато Федерално командване би трябвало да се поинтересува защо. Те трябваше да изпитват желание да му отмъстят за унижението и обидата, които са им били причинени. И все пак го бяха оставили на спокойствие.

Той започнала разиграва наум всякакви възможности. Изглеждаше невероятно да го пренебрегват до безкрайност, да го оставят в тази килия, докато бъде забравен. Майор Асомал, както беше узнал, е на бойното поле; възможно бе да чакат неговото завръщане, за да започнат разследване. Но нима главнокомандващият Солдт беше толкова търпелив, че да стои и чака след онова, което му се бе случило? Или беше мъртъв; дали пък Морган не беше го убил? Или всички очакваха някой друг?

Морган въздъхна. Някой друг. Винаги стигаше все до едно и също неизбежно заключение. Те чакаха Ример Дал.

Знаеше, че сигурно беше така. Тийл беше предала бабата и лелята на Федерацията, но по-специално на Шадуините. Ример Дал сигурно е знаел за тяхната връзка с Пар и Кол Омсфорд и с всички

онези, които бяха тръгнали да търсят Меча на Шанара. Ако някой се опиташе да ги освободи, щяха непременно да го забележат.

Морган се обърна и легна на другата страна и отмести погледа си от стената към пустотата на мрака. Болката не бе толкова силна, колкото през първите дни; белезите и раните от побоя бяха почнали да заздравяват. Имаше късмет, че нищо не му бяха счупили — всъщност имаше късмет, че е още жив.

Или пък нямаше късмет, обърна мисълта си той — зависи от коя страна ще го погледнеш. Шансът му, явно, го бе напуснал. Той помисли за момент за Пар и Кол и съжали, че не може да отиде и да се грижи за тях, както им беше обещал. Какво ли щеше да стане с тях без него? Какво ли се беше случило по време на неговото отсъствие? Задаваше си въпроса дали Дамсон ги беше укрила след бягството им от Шахтата на Тирс. Питаше се дали Падишар Крийл е открил къде се намираха.

Питаше се хиляди неща и не можеше да им даде отговор.

Най-вече се питаше колко ли дълго щяха да го държат жив.

Отново се обърна по гръб, мислейки си колко различно можеше да се развие всичко за него. В друга епоха той можеше да бъде принцът от династията Лех и един ден да стане владетел на своя роден край. Но Федерацията бе сложила край на монархията преди повече от двеста години и днес неговият род нямаше никаква власт. Затвори очи и се опита да разпръсне всякакви мисли за какво би могло и какво щяло да бъде, тъй като те никак не бяха утешителни. Той съхраняваше надеждата си, духът му оставаше незасегнат, въпреки всичко, което се случи, издръжливостта, с която бе посрещнал толкова много изпитания все още го съпътстваше. Нямаше намерение да се предава. Винаги можеше да се намери изход.

Само трябваше да го открие.

Налегна го лека дрямка и той потъна в поток от представи, в които се смесваха лица и гласове и го изкушаваха с несвързани, фалшиви връзки, с лъжи за нещата, които никога не са бивали и не можеха да бъдат.

Унесе се в сън.

После някаква ръка запуши устата му и прекъсна неговия вик на изненада. Друга ръка го притисна към пода. Той се съпротивляваше, но хватката, която го притискаше, беше непреодолима.

— Тихо — прошепна един глас в ухото му. — Шшшт...

Морган затаи дъх. Един мъж с униформа на Федерацията и ястребово лице се беше надвесил над него и го гледаше съсредоточено. Ръцете се отпуснаха и мъжът се отдръпна. Усмивка пробягна по крайчеца на устните му и набръчка дребното му лице.

— Кой си ти? — тихо попита Морган.

— Човекът, който може да те изведе оттук, ако бъдеш така добър да ме слушаш, Морган Лех.

— Ти знаеш името ми?

Бръчките от усмивката станаха по-дълбоки.

— Правилно се досещаш. Всъщност тук попаднах случайно. Можеш ли да ми посочиш как да изляза?

Морган го зяпна — висок, сух, с вид на човек, който знае какво иска. Усмивката, крято си беше надянал, беше съвсем не на място и в нея нямаше нищо дружелюбно. Морган отхвърли одеялото си и се изправи на крака, като забеляза как другият отстъпи назад при този негов жест, оставяйки едно постоянно разстояние между тях. Предпазлив е, помисли си, Морган, като котка.

— От Движението ли си? — попита той мъжа.

— Не принадлежа на нищо, освен на себе си. Остави това.

Той подхвърли на Морган някакви дрехи. Когато Планинецът ги разгледа, установи, че държи униформа на Федералната армия. Непознатият се изгуби в тъмното отзад за миг, после се върна отново като носеше нещо обемисто през рамо. Пъшкайки, остави товара си върху сламеника. Морган направо се стъписа като видя, че е труп. Непознатият вдигна падналото одеяло и покри мъртвия с него, за да създава впечатление, че спи.

— Така ще мине повече време, докато открият, че те няма — прошепна той със своята обезсърчаваща усмивка.

Морган се обърна и се облече колкото се може по-бързо. Другият нетърпеливо му махна, когато беше готов, и двамата се промъкнаха заедно през отворената врата на килията.

Коридорът навън бе тесен и празен. Само от време на време се появяваше по някоя лампа. Морган не беше виждал затвор преди да го докарат тук, все още объркан след побоя и тутакси загуби ориентация. Вървеше след непознатия предпазливо, проследявайки коридора, който се виеше между каменните стени покрай редица врати на килии, които

бяха точно като неговата, всички заключени и с пречници. Не срещнаха никого.

Когато стигнаха до първия дежурен пост, той също беше празен. Изглежда никой не пазеше. Непознатият бързо премина в отсрещния коридор, но Морган забеляза през една полуотворена врата блясъка на метално острие. Той забави ход и надникна вътре. По стените на малката стая бяха накачени оръжия. Той изведнаж си спомни Меча на Лех. Не искаше да си тръгва без него.

— Почакай за минутка! — прошепна той на мъжа пред него.

Непознатият се обърна. Морган бързо блъсна вратата. Тя се отвори трудно, нещо заяждаше. Морган я блъсна, докато отвори достатъчно пространство, за да влезе вътре. Там, прикован с пирони откъм задната страна на вратата, имаше още един мъртъв човек. Морган преглътна чувствата, които изпитваше и си наложи да претърси лавиците, за да открие Меча на Лех.

Откри го почти веднага, все още в неговата импровизирана калъфка, окачен на един пирон зад връзка копия. Той бързо откачи оръжието, грабна и една кама и отново излезе.

Непознатият чакаше.

— Без повече бавене — каза той остро. — Наближава изгрев слънце, когато се сменя караулът.

Морган кимна. Тръгнаха надолу по втори коридор, по едно задно дървено стълбище, което се клатеше и скърцаше под краката им, докато слизаха, и излязоха на двора. Непознатият знаеше съвсем точно пътя. Нямаше никакви стражи, чак до един пост пред външната стена, но и той не ги спря. Минаха през вратите и излязоха от затвора, когато на хоризонта се появиха първите слаби проблясъци светлина.

Непознатият поведе Морган надолу по пътя. След кратко разстояние го въведе през задната врата в една плевня, където тъмнината бе така плътна, че Планинецът трябваше да върви опипом. Вътре непознатият запали фенер. Разрови една купчина празни чували и извади по чифт дрехи и за двамата. Това бе горско облекло, каквото носеха повечето работници от Източните краища. Те се преоблякоха без да кажат нито дума, после скриха Федералните униформи обратно под чувалите.

Непознатият каза на Морган да върви след него и двамата излязоха отново навън с първите лъчи на новия ден.

— Ти си Планинец, нали? — попита непознатият грубо, когато се насочваха на изток през събуждащото се село.

Морган кимна с глава.

— Морган Лех. Име със западна слава. Като самата страна. Твоят род е владял на времето Планините, нали?

— Да — отвърна Морган.

Спътникът му вече изглеждаше по-спокоен, вървеше бавно и леко, с широки крачки, макар че продължаваше да върти очите си на всички страни.

— Монархията не съществува вече от много години.

Пресякоха тясното мостче на един заблатен приток на Сребърната река. Разминаха се с една старица, която водеше малко дете, и двете явно измъчвани от глад. Морган хвърли бегъл поглед към тях, но непознатият изобщо не им обърна внимание.

— Името ми е Пи Ел — каза той, без да подаде ръка.

— Накъде ме водиш? — попита Морган.

Другият леко присви крайчеца на устните си.

— Сам ще видиш.

А после добави:

— При една дама, която ме изпрати да те измъкна от затвора.

Първата мисъл на Морган беше за баба Елиза и леля Джилт. Но откъде ли можеха те да познават човек като Пи Ел? Той вече му бе казал, че не е участник в Освободителното движение; не беше много вероятно и да е свързан с Дуорфската Съпротива. Пи Ел, помисли си Морган, наистина бе прав, когато му каза, че сам си е господар.

Но тогава коя можеше да бъде онази дама, която го беше изпратила?

Движеха се из криволичещи улички покрай дървените и каменни къщурки и колиби в покрайнините на Кулхавен, толкова схлупени, че едва се държаха да не се срутят над главите на техните обитатели. Морган долавяше все по-близо шума от мудното течение на Сребърната река. Къщите се разреждаха, а дърветата се сгъстяваха, докато накрая пред тях се виждаха само неколцина къщи. Дуорфите, излезли на работа по дворовете и градините си, вдигаха подозрителни погледи към тях. Пи Ел не показваше с нищо, че ги забелязва.

Все по-широки ивици слънчева светлина проникваха между дърветата, когато те стигнаха място, към което се бяха упътили — една

малка, спретната къщурка. Наоколо ѝ щъкаха дрипави хора, които бяха спали покрай оградата и сега събираха спалните си принадлежности. Хората си прошушнаха нещо и проследиха Пи Ел с поглед дълго и настойчиво, докато приближаваше. Той мина безмълвно покрай тях, Морган след него. Изкачиха стълбите до входната врата на къщурката и влязоха. Дуорфското семейство, разположено около една малка масичка, ги посрещна с кимване и кратък поздрав за добре дошли. Пи Ел бегло ги представи. Той заведе Морган в малка спалня в задната част на къщата и внимателно затвори вратата зад тях.

Едно момиче седеше на ръба на леглото.

— Благодаря ти, Пи Ел — тихо каза тя и се изправи.

Морган Лех се ококори. Момичето беше зашеметяващо красиво, с дребни, съвършени черти, оживени от най-черните очи, които Планинецът някога беше виждал. Имаше дълга, сребриста коса, която проблясваше като уловена светлина и някаква особена мекота, която те караше да я покровителстваш. Дрехите ѝ бяха прости — туника, широки панталони, пристегнати на кръста с голям кожен колан и обувки, но дрехите не можеха да прикрият чувствеността и грацията на тялото ѝ.

— Морган Лех — прошепна девойката.

Морган примигна, като внезапно си даде сметка, че се е загледал в нея. Целият се изчерви.

— Казвам се Куикнинг — каза момичето. — Моят баща е Кралят на Сребърната река. Той ме изпрати от Градините в света на хората, за да открия един талисман. Нужна ми е помощта ти.

Морган се наклони да отговори, но спря без да знае какво да каже. Обърна очи към Пи Ел, но и той не откъсваше поглед от девойката. Пи Ел бе не по-малко хипнотизиран от самия него.

Куикнинг се приближи и червенината от лицето и врата му заля като гореща вълна цялото му тяло. Тя протегна ръце и докосна нежно с пръсти лицето му. Той никога не бе познавал подобно докосване. Струваше му се, че би дал всичко, за да го преживее отново.

— Затвори очи, Морган Лех — прошепна тя.

Той не попита нищо. Направи онова, което тя искаше. Мигновено изпита невероятен покой. Можеше да чуе гласовете, които разговаряха някъде навън, шума на близката река, шепота на вятъра, пеенето на птиците и ударите на една мотика в градината. После

Куикнинг лекичко допря пръсти до кожата му и всичко плувна в цветовете.

Морган Лех се унесе като в сън. Той се къпеше в смътна, размита светлина. После светлината се избистри и започнаха да се явяват образи. Той видя Куикнинг да влиза в Кулхавен, а пътят, по който минаваше бе обграден от мъже, жени и деца, които я приветстваха и викаха от възторг, а след това тръгнаха въодушевени след нея. Той гледаше как тя минава покрай растящите тълпи от Дуорфи, Южняци и Джуджета към голия хълм, където някога бяха цъфтяли Меадските градини. Струваше му се, че е част от тълпата, дошъл заедно с другите да види какво ще направи тази девойка и сам тръпнеше от нетърпение и надежда. И ето че тя се изкачи на хълма, зарови ръце в изпепелената земя и започна своето удивително магическо действие. Земята се преобрази и пред очите му изникнаха Меадските градини. Чародейството ѝ изпълни въздуха с нежност, цветове и благоухания, Морган усети в гърдите си невероятно сладостна болка и заплака.

Образите изчезнаха. Той отново се озова в къщурката. Усети как тя отдръпна пръстите си. Отвори очи и грубо ги избърса с опакото на ръкава си. Тя го гледаше.

— Истина ли бе това? — попита той. Гласът му трепереше, въпреки усилието му да бъде спокоен. — Действително ли се е случило? Да, нали?

— Да — отвърна тя.

— Ти си върнала Градините. Защо?

Усмивката ѝ бе лека и нежна.

— Защото Дуорфите се нуждаят от нещо, в което да повярват отново. Защото умират.

Морган си пое дълбоко дъх.

— Ти можеш ли да им помогнеш, Куикнинг?

— Не, Морган Лех — отвърна тя за негово разочарование. — Аз не мога.

Тя се сля за миг със сенките на стаята.

— Сигурно ти ще можеш един ден. Но засега трябва да дойдеш с мене.

Планинецът се колебаеше, несигурен.

— Къде?

Тя вдигна изключителното си лице отново в светлината.

— На север, Морган Лех, към Дарклин Рийч. Да намерим Уокър Бо.

Пи Ел стоеше в един ъгъл на малката спалня, напълно забравен в този момент. Не му се нравеше това, което става. Не му се нравеше как девойката докосна Планинеца и как той откликна на докосването ѝ. Него тя не беше го докосвала така. Неприятно му стана и от това, че девойката знаеше името на Планинеца. Знаеше името и на другия, на онзи Уокър Бо. А неговото не знаеше.

Тогава тя се обърна към него и го включи в разговора с Морган Лех, като обясни и на двамата, че трябва да тръгнат на север, за да намерят онзи трети човек. Когато го откриеха, щяха да тръгнат да търсят талисмана, който тя беше изпратена да вземе. Тя не им каза какъв беше този талисман, а и двамата не я попитаха. Сигурно поразителното ѝ въздействие върху тях, помисли си Пи Ел, ги караше да приемат всичко, което им казваше, без да задават въпроси. Те ѝ вярваха. На Пи Ел никога не му се беше случвало такова нещо. Но той интуитивно знаеше, че това момиче, това дете на Краля на Сребърната река, това създание с чудодейна магическа сила, не лъжеше. Знаеше, че тя не е способна на това.

— Нуждая се от помощта ти — каза тя отново на Планинеца.

Той погледна Пи Ел.

— А ти идваш ли?

На Пи Ел му хареса как онзи зададе въпроса. В гласа му имаше внимание, може би дори страх. Той се усмихна непроницаемо и кимна. Разбира се, Планинецо, но само, за да ви убия и двамата, когато реша, каза си наум.

Планинецът отново се обърна към момичето и започна да обяснява нещо за две възрастни Дуорфски жени, които бе измъкнал от трудовите лагери, и за това, че трябва да узнае дали са в безопасност, поради някакво обещание, което бил дал на свой приятел. Той не откъсваше очи от момичето, сякаш от нейния вид зависеше животът му. Пи Ел тръсна глава. Този със сигурност не беше опасен за него. Изобщо не разбираше защо момичето смяташе участието му за необходимо за откриването на този мистериозен талисман.

Куикнинг каза на Планинеца, че сред хората, които я съпровождаха, имало един, който можел да узнае какво е станало с

Дуорфските жени и да се погрижи за тях. Тя ще го помоли да го стори незабавно.

— Щом е така, ако съм ти необходим, ще дойда с тебе — обеща Морган Лех.

Пи Ел извърна очи. Планинецът щеше да дойде, защото нямаше избор, защото момичето го бе покорило напълно. Това се четеше по очите на младежа; той бе готов на всичко за нея. Пи Ел разбираше това чувство. Донякъде даже и сам го споделяше. Единствената разлика помежду им беше в намеренията.

Пи Ел отново се запита как ли би изглеждала смъртта на момичето. Питаше се какво ли щеше да открие в погледа му.

Куикнинг заведе Морган до леглото и го остави да си почине. Пи Ел мълчаливо напусна стаята и излезе вън на светло. Затвори очи и остави лицето си да се къпе в топлината на слънчевите лъчи.

VIII

Кол Омсфорд беше затворник в Южното око от осем дни, когато разбра кой го беше хвърлил там. Тази килия беше целият му свят — това шестметрово помещение, високо в черната гранитна кула, тази каменна клетка с единствената ѝ желязна врата, която никога не се отваряше, с прозореца с метални решетки, с един сламеник за спане, дървена пейка, малка маса и два стола. През деня светлината се процеждаше през решетките на тънки, сиви ивици и изчезваше нощем. Той успяваше да надникне през пролуките на решетките и да види сините води на Езерото Дъга и зеления килим на дърветата. Понякога успяваше да зърне прелитащите птици, жерави и чайки, и да чуе самотните им писъци.

Дочуваше воя на вятъра, който се спускаше от Руне надолу през каньоните, където минаваше Мермидон. Случвало се беше да чуе и вой на вълци.

Понякога до него достигаха кухненски миризми, но те нямаха нищо общо със собствената му храна. Нея той получаваше върху табла, подпъхната през долния отвор на желязната врата, незнайно от кого. Изяждаше храната, а таблите трупаше до вратата. Някакъв постоянен глух шум се носеше от дълбините на крепостта, вибрация, която първоначално напомняше огромна машинария, а после може би по-скоро земен трус. Той се предаваше по камъка на кулата и когато Кол долепаше ръце на стените, чувстваше потръпването му. Всичко беше затоплено, подът и стените, вратата и прозорецът, камъкът, зидарията и металът. Той не разбираше как е възможно това, когато нощите бяха толкова пронизващо студени, но все пак беше възможно. Понякога му се струваше, че чува стъпки край вратата си — не когато му носеха храната, а в други моменти, когато всичко беше притихнало и единственият шум бе жуженето на насекомите сред дърветата в далечината. Стъпките не приближаваха, но само преминаваха без да забавят ход. Не се знаеше и откъде идват — може би от горе или долу, както и отвън.

Чувстваше се наблюдаван, не често, но все пак достатъчно, за да го усети. Чувстваше нечийи очи насочени към него, които го изучаваха, може би изчакаха. Не можеше да определи откъде го наблюдават, струваше му се, че отвсякъде. Понякога си мислеше, че чува дишане, но когато се опита да се заслуша, долавяше само своето.

Прекарваше повечето си време в размисъл, защото нямаше кой знае какво друго да прави. Можеше да яде и да спи; можеше да кръстосва килията и да гледа през пролуките на решетката. Можеше да се заслушва; можеше да вдъхва вкуса и миризмата на въздуха. Но както установи, размисълът беше най-доброто упражнение, което поддържаше разума му буден и свободен. Поне мислите му не бяха затворници. Заплашваше да го овладее чувството на пълна изолация, защото бе откъснат от всичко и всички, които познаваше, без ясна причина и цел и то от палачи, които внимателно се пазеха в тайна. Толкова много се тревожеше за Пар, че чак му се плачеше. Имаше чувството, че е забравен и пренебрегнат от целия свят. Светът си живееше и без него, може би всичко, което някога познаваше, се бе променило. Времето се точеше в бавен, безкраен низ от секунди, минути и часове, а много скоро и дни. А той се губеше сред сенки, полусветлини и почти пълна тишина. Съществуването му бе лишено от смисъл.

Поддържаше го само мисълта. Непрестанно мислеше за това как би могъл да избяга. Вратата и прозорецът бяха здраво вградени в каменната крепостна кула, а подът и стените бяха непроницаеми. А и без друго нямаше никакъв инструмент. Опитваше се да чуе кой патрулира отвън, но усилието му беше безплодно. Опитваше се да зърне кой му поднася храната, но той нито веднаж не се показа. Бягството изглеждаше невъзможно.

Обмисляше също някаква възможност да даде знак на някого, че е тук. Можеше да пхне парче плат или хартийка с бележка през решетките на прозореца, но на кого? Най-вероятно вятърът щеше да я отвее в езерото или сред планините и никой нямаше да я намери. Или поне не навреме. Мислеше си да вика, но знаеше, че е толкова високо и далече от всякакви минувачи, че няма кой да го чуе. Той непрекъснато надничаше към околността, когато беше светло и нито веднаж не видя дори и един човек.

Накрая се напегна да си представи какво става отвъд вратата му. Опитваше се да се опре на сетивата си, но когато това се оказа неуспешно, напегна въображението си. Палачите му придобиваха множество лица и схеми на поведение. Развихряха се какви ли не интриги и конспиративни заговори и всички подробности на неговото въвличане в тях. Пар и Морган, Падишар Крийл и Дамсон, Дуорфи, Елфи и Южняци идваха в черната кула да го освободят. Смели спасителни групи се отправяха насам. Но всички усилия се проваляха. Никой не успяваше да стигне до него. Най-накрая всички се отказваха от опитите си. Отвъд стените на Южното око животът безгрижно продължаваше да си тече.

След една седмица подобно самотническо съществуване Кол Омсфорд се предаде на отчаянието.

И тогава, на осмия ден след неговото затваряне, се появи Ример Дал.

Бе късен следобед, дъждовен и сив. Тежки буреносни облаци забулваха небето, светкавици проблясваха през процеците като зловещи паякови мрежи, гръмотевиците се търкаляха из мрака и отекваха дълго и протяжно. Летният въздух бе просмукан от влажни изпарения и в килията на Кол бе студено. Той стоеше до решетките на прозореца и надничаше през процеците, заслушан в бученето на Мермидон, който се блъскаше долу между скалите на каньона.

Когато чу да се превърта ключалката на вратата му, в първия момент той не се помръдна, сигурен, че има грешка. После видя как вратата започна да се отваря, зърна я с крайчеца на окото си и мигновено се обърна.

Появи се една забулена фигура, висока, тъмна и внушаваща страх, без лице, ръце и крака, като призрак, дошъл от нощта. Кол веднага го помисли за Шадуин, зае отбранителна поза и затърси като обезумял из внезапно отеснялата килия някакво оръжие, с което да се защити.

— Не се плаши, Равнинецо — успокои го призракът с един странно познат, шептящ глас. — Тук си в безопасност.

Призракът затвори вратата след себе си и пристъпи в слабо осветената стая. Кол видя първо черния плащ с емблемата на бялата вълча глава, после лявата ръка с ръкавица до лакътя и мършавото тясно лице с необикновено червеникава брада.

Ример Дал.

Кол мигновено си спомни обстоятелствата около своето залавяне. Беше проникнал заедно с Пар, Дамсон и Мол през тунелите на Тире в изоставения, дворец на някогашните крале и оттук братята Омсфорд бяха отишли сами в Шахтата да потърсят изчезналия Меч на Шанара. Той бе останал на пост пред входа на подземието, където се предполагаше, че се намира Мечът, докато брат му влезе вътре. Тогава видя Пар за последен път. Някой го хвана отзад, удари го до безсъзнание и го отвлече. И досега не знаеше кой е бил той. Логично бе да се предположи, че е Ример Дал, човекът, който преди седмици бе дошъл по следите им във Варфлийт и оттогава насам ги преследваше надлъж и шир из Четирите земи.

Главният Преследвач приближи на няколко крачки до Кол и се спря. Грубоватото му лице бе спокойно и вдъхваше увереност.

— Почина ли си?

— Глупав въпрос — отвърна Кол преди още да помисли. — Къде е брат ми?

Ример Дал сви рамене:

— Не зная. За последен път го видях, когато изнасяше Меча на Шанара от подземието.

Кол смаяно зяпна.

— Ти си бил там, вътре?

— Да.

— И си оставил Пар да вземе Меча на Шанара? Ей така, просто си го оставил да си отиде с него?

— Защо не? Той му принадлежи.

Искаш да кажеш, че не те интересува дали Мечът на Шанара е в негови ръце? — попита недоверчиво Кол. — Че това е без значение за тебе?

— Може и така да се каже.

Кол замълча.

— Значи си пуснал Пар да си върви, а мене си затворил. Справедливо ли е това?

— Да.

Кол тръсна глава.

— Защо?

— За да те предпазя.

Кол се разсмя.

— От какво? От свободата на избора ли?

— От брат ти.

— От Пар? Сигурно ме мислиш за най-големия глупак на света.

Големият човек скръсти удобно ръце пред гърдите си.

— В интерес на истината, освен твоята сигурност, има още една причина да бъдеш затворник. Рано или късно брат ти ще те намери. А аз искам още веднъж да поговоря с него. Това, че те държа тук, би ми дало този шанс.

— Какво всъщност се случи? — просъска през зъби Кол. — Хванал си мене, а Пар е избягал, така ли? Намерил е Меча на Шанара и е успял някак си да се измъкне и сега ти ме използваш като примамка, за да го хванеш. Е, няма да стане. Пар е по-умен, отколкото си мислиш.

Ример Дал поклати глава.

— Ако съм можел да хвана тебе на входа на подземие, как би могъл брат ти да избяга? Отговори ми на този въпрос.

Той почака малко, после се премести до масата с дървените столове и седна.

— Ще ти кажа как стоят нещата, Кол Омсфорд, ако бъдеш така добър да ме изслушаш. Може ли?

Кол известно време наблюдаваше безмълвно лицето на другия, после сви рамене. Какво имаше да губи? Остана прав на мястото си, като съзнателно остави дистанция между тях.

Ример Дал кимна.

— Да започнем с Шадуините. Шадуините не са това, за което ги мислиш. Те не са чудовища, не са призраци, чиято единствена цел е да унищожат Расите, чието присъствие само е отровило Четирите земи. Те са преди всичко жертви. Те са мъже, жени и деца, които притежават в известна степен вълшебна магия. Те са резултат на човешката еволюция, в която поколения наред са използвали магическа сила. Федерацията ги преследва като животни. Ти видя онези нещастни създания, затворени долу в Шахтата. Знаеш ли какви са те? Това са Шадуини, които Федерацията е затворила и довела до лудост, превръщайки ги в нещо по-лошо и от животните. Видял си също горската вещица и великана по пътя към Кулхавен. Те не са такива по своя вина.

Кол понечи нещо да каже, но ръката в ръкавица се вдигна да го прекъсне.

— Изслушай ме, Равнинецо. Сигурно се питаш откъде зная толкова много за тебе. Ще ти обясня, ако имаш търпението да ме изслушаш.

Ръката се спусна отново.

— Аз станах Главен Преследвач, за да следвам Шадуините — не да им сторя зло или да ги затварям, а да ги предупреждавам, да ги пазя. Ето защо дойдох при вас във Варфлийт — да се убедя, че ти и брат ти сте в безопасност. Но не успях. Оттогава насам ви търся, за да ви обясня онова, което зная. Предположих, че може да се върнете в Долината, затова и поставих родителите ви под моя опека. Вярвах, че ако аз стигна до вас пръв, преди Федерацията да ви открие по някакъв начин, ще бъдете спасени.

— Не вярвам нито дума от това — подхвърли студено Кол.

Ример Дал не му обърна внимание.

— Равнинецо, теб те излъгаха от самото начало. Онзи старец, Коглин, ти е внушил, че Шадуините са врагове. Сянката на Аланон ти внуши в Рога на Пъкъла в Долината на Глината, че Шадуините трябва да бъдат унищожени. Върнете загубената магическа сила на стария свят, посъветва те той. Намерете Меча на Шанара. Открийте загубения Камък на Елфите. Върнете изчезналия Паранор и Друидите. Но каза ли ти какво ще последва от всичко това? Разбира се, че не. Защото истината е, че не бива да знаеш това. Ако знаеше, щеше веднага да се откажеш от тази работа. Друидите не се интересуват от тебе и твоя род и никога не са се интересували. Интересуват се само от това да си върнат властта, която загубиха, когато Аланон умря. Върнете ги обратно, възстановете магическата им сила и те отново ще почнат да управляват съдбините на Расите. Това е тяхната цел, Кол Омсфорд. Федерацията несъзнателно, неразумно им съдейства. Шадуините представляват идеалната жертва и за двете страни. Твоят чичо бе разбрал истината. Той видя, че Аланон се стреми да го манипулира, да го тласне към едно издирване, от което никой няма да има полза. Той предупреди всички ви; отказа да вземе участие в безумието на Друидите. И беше прав. Опасността е далеч по-голяма, отколкото предполагате.

Той се наведе напред.

— Аз казах всичко това на брат ти, когато дойде в подземиято, за да търси Меча на Шанара. Причаках го там — всъщност чаках го в продължение на седем дни. Знаех, че ще се върне за Меча. Не би могъл да преодолее себе си. Така е с всички вас, надарените с магическа сила. Зная го по себе си, защото я владеея.

Той внезапно се изправи и Кол в ужас се отдръпна. Тялото, облечено в черно, заблещука като прозрачно. После сякаш се разпадна на частите си и Кол остана със зяпнала уста. Мрачната сянка на Шадуин бавно се издигна от тялото на Ример Дал, червените ѝ очи просветнаха, повися известно време във въздуха, после се впълти обратно.

Главният Преследвач студено се усмихна.

— Аз съм Шадуин, както виждаш. Всички Преследвачи са Шадуини. Иронично, нали? Федерацията не знае това. Те ни смятат за обикновени хора и нищо друго, хора, които служат на техните превратни интереси, чиято единствена цел е да изличат магията от лицето на земята. Те са глупци. Магията не е враг на хората. Те сами са си врагове. Те и Друидите. А и всеки, който би попречил на мъжете и жените да бъдат това, което трябва да бъдат.

Пръстът му се насочи към Кол като кинжал.

— Казах това на брат ти. И му казах още нещо. Казах му, че и той е Шадуин. А, ти още не ми вярваш, нали? Ала чуй ме сега. Пар Омсфорд всъщност е Шадуин, независимо дали ти искаш да си го признаеш или не. Също и Уокър Бо. Както и всеки, който има истинска магическа сила! Това сме всички ние — Шадуини. Ние сме трезви, разумни и през по-голямата част от времето обикновени мъже, жени и деца, до момента, в който започнат да ни преследват, затварят и подлудяват тъпаци като тези от Федерацията. Тогава магията ни овладява и ние се превръщаме в животни като горската вещица и великана, като онези от Шахтата.

Кол твърдо поклати глава.

— Не, всичко това е лъжа.

— Замисляш ли се откъде съм узнал толкова много за тебе? — настояваше Ример Дал. Гласът му продължаваше да бъде все така влудяващо спокоен.

— Зная всичко за пътуването ти на юг надолу по Мермидон, за срещите ти с горската вещица, великана и стареца, за това как се

срещна с Планинеца и го убеди да се присъедини към тебе, как пътува до Кулхавен, после до Рога на Пъкъла. Зная за Дуорфите и Уокър Бо. Зная за братовчедка ти Рен Омсфорд. Зная за съпротивата и Падисар Крийл, за момичето и всичко останало. Знаех, че се отправяте към Шахтата и се опитах да ви спра. Знаех, че ще излезете и ви причаках. Е, Равнинецо? Как става всичко това? Кажи ми.

— Шпионин в лагера на съпротивата — отвърна Кол, внезапно разколебан.

— Кой?

Кол се почувства неуверен.

— Не зная.

— Аз ще ти кажа тогава. Шпионинът бе твойт брат.

Кол зяпна.

— Брат ти, макар и да не га съзнава, Пар е Шадуин, а аз понякога мога да чета мислите на един Шадуин. Моята магическа сила откликва на тяхната. Тя ми разкрива мислите им. Когато брат ти произнесе магическото заклинание, аз чух мислите му. Но магията, която използва Пар, предизвика и други. Враговете. Ето защо Гризача те проследи в Уолфстаг и Паяците Гноми в Хартстоун.

— Само си помисли, Равнинецо! Всичко, дето те сполетя, ти сам си го направи. Аз нищо лошо не исках да ти причиня в Тирс. Решението да слезе долу в Шахтата беше на Пар и то ти причини страдание. Аз не дадох Меча на Шанара. Наистина, задържах го скрит — но само за да принудя Пар да дойде при мене, за да го спася.

Кол настръхна.

— Какво имаш предвид?

Светлите очи на Ример Дал блестяха.

— Вече ти казах, че причината, поради която те затворих тук, е да те предпазя от брат ти. И това е самата истина. Магията на Шадуините е с две острия, като всеки меч. Сигурно и ти многократно си разбирал това. Тя може да бъде спасение, но и проклетие. Може да помогне, но и да нарани. Но нещата са по-сложни. Един Шадуин може да се изтощи от напрежението, което изисква използването на магията, особено когато е преследван и застрашен. Магията му може да отслабне и да му убегне. Помниш ли онези същества в Шахтата? Какво мислиш, че е станало с тях? Брат ти владее силата на магическото заклинание. Но магическото заклинание е само тънката повърхност на

цялата скрита под нея магия — магия много по-силна, отколкото брат ти изобщо може да си представи. Тя добива още по-голяма мощ, когато той бяга и се крие, опитвайки се да се спаси. Ако не стигна до него навреме, той ще продължи да пренебрегва моите предупреждения и тази магия ще го унищожи.

Последва дълго мълчание. Кол безмълвно размисляше. Спомни си как Пар му бе разказвал, че магическото заклинание може много повече, отколкото магическите образи и как неговата магическа сила напирала да бъде развързана. Спомни си ефекта от магическото заклинание, когато за първи път се спуснаха в Шахтата. То хвърли светлина в мрака и освети сводовете на подземието. Помисли си за създанията, затворени там, превърнали се в чудовища и демони.

За миг се поколеба дали пък Ример Дал не му казваше истината.

Главният Преследвач направи крачка напред и спря.

— Помисли върху всичко това, Кол Омсфорд — тихо каза той. Силуетът му бе огромен и мрачен в тъмнината и беше страшно да го гледаш. Но гласът му бе окуражителен — Добре премисли всичко. Ще имаш време за това. Смятам да те държа тук, докато брат ти дойде да те потърси или използва магията си. И в единия, и в другия случай трябва да го открия и предупредя. Трябва да ви предпазя вас двамата и онези, с които ще влезете във връзка. Помогни ми. Трябва да намерим начин да достигнем до брат ти. Трябва да опитаме. Зная, че сега не ми вярваш, но ще промениш мнението си.

Кол поклати глава:

— Не мисля така.

Навън, далече и ниско, прокълнатия гръмотевица и се изгуби в плющящия дъжд.

— Бил си жертва на толкова много лъжи. С времето ще се убедиш.

Тръгна назад към вратата на килията, но спря.

— Доста дълго прекара в тази килия. Можеш да излизаш през деня. Трябва само да почукаш на вратата, когато решиш да излезеш. Ходи в двора за обучение и пробвай оръжията. Ще има човек да ти помага. Трябва да преминеш известно обучение. Ще ти бъде от полза да се научиш да се отбраняваш. Гледай само да не сбъркаш. Не можеш да излезеш оттук. През нощта ще бъдеш затварян отново. Ще ми се да не бъде така, но не може. Рискът е твърде голям.

Той замълча.

— Трябва да направя едно посещение, ще отсъствам няколко дни. Имам работа при един друг човек. Щом се върна, отново ще поговорим.

Изглежда изпитателно и продължително Кол, сякаш го преценяваше, после се обърна и излезе, както бе дошъл. Кол го проследи с поглед, после се върна при прозореца и отново се загледа през решетките в дъжда.

Спа лошо през тази нощ, тормозен от видения на някакви черни същества, които имаха лицето на брат му, а когато се събуждаше, проведенният разговор не му даваше покой. Глупости, бе първата му мисъл. Лъжи. Но интуицията му подсказваше, че в тях имаше поне известна доза истина — а това от своя страна предполагаше неприятната възможност да бъдат цялата истина. Пар да бъде Шадуин. Магическата сила — оръдие, което да го унищожи. Те двамата — заплишени от тъмни сили, неведоми и неконтролирани от тях.

Вече не знаеше на какво да вярва.

Когато се събуди, почука на вратата. Един Преследвач в черно облекло му отвори и го отведе в двора за обучения. Друг един, грубоват човек, с обръсната глава, целият покрит с белези и цицини, му предложи да се боксира с него. Те тренираха цяла сутрин с боксови ръкавици. Кол се потеше и напрягаше. Беше му приятно отново да усеща тялото си.

По-късно, останал сам в килията си, в просветляващия следобед, когато облаците изтъняха и слънцето отново проблесна в далечината на юг, той започна да преценява новото си положение. Продължаваше да бъде затворник, но не чак в такава степен. Вече не беше заключен в една стая. Даваше му се възможност да поддържа формата си. Не се чувстваше толкова застрашен.

Разбира се, все още предстоеше да се разбере дали Ример Дал не крои някакви коварни замисли спрямо него. При всички случаи Главният Преследвач бе сгрешил. Той беше дал на Кол Омсфорд възможността да опознае Южното око.

И една възможност начин да избяга.

IX

Уокър Бо линееше в Хартстоун, в затвор, далеч по-страшен от онзи, в който бе прибран Морган Лех. Той си беше тръгнал от Сторлок, изпълнен с твърдата решимост да се излекува от болестта, която го бе сполетяла, да изчисти тялото си от отровата на Асфинкс и да оздравее, макар че дори и Сторите не успяха да му помогнат. В продължение на една седмица той напълно се бе променил, беше обезкуражен и отчаян, уплашен, че надеждите му са били напразни, че нямаше да може най-сетне да се спаси. Дните му представляваха дълги, задушавачи периоди от време, които прекарваше в кръстосване на долината, потънал в мисли, отчаяно опитвайки се да разбере какъв вид магия е нужна, за да спре разпространението на отровата. Нощите му бяха празни и мрачни; тягостните часове минаваха в мълчаливи, безплодни усилия да намери разрешение на проблема си.

Нищо не помагаше.

Опита по малко от всичко. Започна с поредица от мисловни формули — вътрешно потъване в собствената му магия, което имаше за цел да разложи, разпръсне, върне или поне забави разпространението на отровата. Нищо не се получи. Опита се да й въздейства чрез насочена магическа енергия, както някога бе извиквал огън за отбрана и защита. Но енергията се разсейваше и губеше потенциалната си сила. Опита с баене и заклинания от Завета, които бе усвоявал през годините или му бяха вродени, както и тези, които му бяха предадени. Всичко се проваляше. Най-накрая прибегна към химическите вещества и праховете, на които разчиташе Коглин, знанията на стария свят, пренесени в новия. Атакува каменните поражения на ръката си и се опита да ги подложи на обгаряне. Опита лечебни мехлеми, които се абсорбираха от кожата и проникваха в камъка. Използва електромагнитни полета. Използва антитоксини. Всичко това също безуспешно. Отровата беше прекалено силна. Не можеше да се преодолее. Продължаваше своето въздействие, въпреки всичките му методи и бавно го убиваше.

Мърко постоянно бе до него, тихо го следваше в дневните му разходки, протягаше се в мрака на стаята му, докато той се опитваше да прилага магията, която би му помогнала да оцелее. Огромната ловна котка сякаш усещаше какво става с Уокър; тя го дебнеше непрекъснато, сякаш се страхуваше, че може да изчезне всеки момент, сякаш като го наблюдава отблизо, би могла някак си да предотврати надвисналата над него заплаха. Светещите жълти очи бяха винаги там, наблюдаваха го умно и загрижено и Уокър се взираше в тях с надежда, търсейки отговора, който не откриваше никъде другаде.

Коглин от своя страна също правеше всичко възможно, за да помогне на Уокър в битката, която бе предприел. Също като ловната котка, той го държеше под око, но от по-голямо разстояние, защото се боеше, че Уокър няма да приеме по-голяма близост или по-продължително общуване. Между двамата продължаваше да има известен антагонизъм, който не можеше да бъде разсеян. Те и двамата с усилие понасяха присъствието на другия повече от няколко минути. Коглин даваше каквито може съвети, смесваше прахове и билки по искане на Уокър, правеше мехлеми и лекарства, предлагаше магически процедури, които според него биха могли да помогнат. Но най-важното, вдъхваше му колкото може кураж, че ще се намери противоотрова.

Уокър, въпреки че не си го признаваше, беше благодарен за този кураж. За пръв път от много години насам той не искаше да бъде сам. Никога не се бе замислял за смъртта, уверен, че тя е далеч и във всеки случай ще бъде подготвен за нея, когато му дойде времето. Сега откриваше, че се е лъгал по отношение и на едното, и на другото. Беше гневен, стреснат и объркан; чувствата му се люшкаха в двете крайности като камъни в празна каруца. Той полагаше усилия да се държи в равновесие, да поддържа вярата в себе си и поне някаква малка надежда, но без уравновесяващото присъствие на Коглин беше загубен. Лицето и гласът на стареца, движенията и темпераментът му, така познати, бяха онези опори в скалата, на която висеше Уокър Бо, които го задържаха да не падне съвсем. Той познаваше Коглин от дълго време насам. При липсата на Пар и Кол, а в по-малка степен и на Рен, Коглин беше единствената му връзка с миналото — едно минало, което той на времето бе презирал, проклинал и накрая отхвърлил завинаги, едно минало, което сега отчаяно се стремеше да върне,

защото бе единствената му връзка с използването на магията, която можеше да го спаси. Ако не беше се отрекъл толкова лесно от магическата си сила, ако не беше я омаловажавал, ако се бе опитал да я разбере и да я овладее така, че тя да му служи, може би сега нямаше да му се налага да води такава упорита борба за живота си.

Но миналото е невъзвратимо и Уокър Бо сега разбираше това. И все пак имаше някаква утеха в присъствието на стареца, който му бе предал всичко, което знаеше за магията. Сега, когато бъдещето му ставаше така ужасно несигурно, той откриваше в себе си странна и неотложна нужда да намери връзка с онова, което му бе останало от миналото. А най-непосредствената връзка беше Коглин.

Коглин бе дошъл при него през втората година от неговия самотен живот в Хартстоун. Рисе бе мъртва от петнадесет години, Кенър — от пет. Оттогава насам той бе живял сам, въпреки усилията на Джерълън и Мириана Омсфорд да го направят част от своето семейство. Бе живял отхвърлен от всички, заради магическата сила, която притежаваше. Докато при всички от рода Омсфорд от Брин насам тя изчезваше с възрастта, при него не беше така. По-скоро ставаше по-силна, по-настойчива, по-неподлежаща на контрол. Докато живееше в Сенни дол му беше трудно, но в Хартстоун стана направо нетърпимо. Магическите му способности започнаха да се проявяват по нов начин — нежелани възприятия, странни прозрения, ярки сетивни видения и изблици на сила, която заплашваше да го смаже. Той не можеше да ги овладее. На първо място той не ги разбираше и оттам не можеше да си обясни тяхното действие. Най-добре беше да бъде сам; никой не беше в безопасност покрай него. Усещаше, че разумът му го напуска.

Коглин промени всичко. Той се появи от гората един ден, изникна сякаш от мъглата, която се стелеше; надолу по склоновете на Уолфстаг в края на есента, един дребничък старец, който бе толкова слаб, че дрехите му едва-едва се държаха на него, с дълга разрошена коса и мъдри проникателни очи. С него вървеше и Мърко — едно неизменно присъствие, което сякаш предзнаменуваше промяната, която предстоеше в живота на Мрачния чичо. Коглин разказа на Уокър историята на своя живот от дните на Бремен и Съвета на Друидите до настоящия момент, за времето от хиляда години. Това беше откровен разказ, който не молеше за разбиране, а просто го налагаше. И колкото

и да бе странно, Уокър отстъпи. Той чувстваше, че колкото и налудничава и невероятна да беше тази история, тя беше истина. Той знаеше историите за Коглин от времето на Брин Омсфорд и този старец отговаряше точно на представата от онези истории.

— Аз бях заспал Друидски сън — обясни той в един момент, — иначе щях да дойда по-рано. Мислех, че още не е дошло времето, но магията, която носиш ти и която се събуди в теб при навлизането в зрелостта, ме кара да мисля, че времето е дошло. Аланон е имал това предвид, когато предаде кръвния завет на Брин; ще дойде време, когато магията отново ще бъде нужна и един от рода Омсфорд ще трябва да я владее. Струва ми се, че това си ти, Уокър. И ако е така, ще ти бъде нужна моята помощ, за да узнаеш как да си служиш с магията.

Уокър бе изпълнен с лоши предчувствия, но разбираше, че старецът би могъл да му покаже как да държи магическата си сила под контрол. Той имаше отчаяна нужда от такъв контрол. Искаше да се възползва от шанса, който Коглин му даваше.

Коглин остана при него повече от три години. Той разкри на Уокър като учител на ученик свещените писания на Друидите, ключовете, които можеха да отворят вратите на познанието. Предаде му методите на Бремен и Аланон, това как да овладее първичната сила на магията, как да работи с мисловни формули, за да може да насочва силата, а не да я прахосва безразборно. Уокър имаше известно начално познание Той бе живял с магията дълги години и бе разбрал по нещо за самоотричането и самоограничението, което тя налагаше. Коглин разшири това познание, обхващайки сфери, в които Уокър нямаше намерение да пристъпва, инструктирайки го в методи, които той не бе смятал за възможни. Бавно и постепенно Уокър осъзнаваше, че магическата сила вече не държи във властта си неговия живот; непредсказуемостта отстъпи място на себеконтрола. Уокър започна да владее себе си.

Коглин го въвеждаше и в науките на стария свят, във веществата и еликсирите, които бе създал и използвал през годините, праховете, които разтопяваха и метал и избухваха като огън и разтворите, които променяха формата както на течности, така и на твърди вещества. Нова врата се отвори пред Уокър; той откриваше една напълно различна форма на силата. Любопитството му бе толкова голямо, че започна да изпробва съчетанието на двете — на стария и новия свят, едно

съчетание на магия и наука, което никой досега не бе опитвал с успех. Напредваше бавно и внимателно, решен да не бъде поредната жертва, която силата бе взела през годините от хората на Стария свят по време на Великите войни до бунтовника Друид Брона, неговите Пирати и Мордските Призраци, които бяха подпалили Войната на Расите.

После по някаква причина мисленето му се промени. Може би поради вълнението, което чувстваше, когато владееше магията. Може би поради неудовлетворимата нужда да узнае повече. Каквато и да беше причината, той се убеди, че пълно овладяване на магията е невъзможно, че колкото и усърдно да се защитава от неблагоприятните ѝ въздействия, силата винаги може да вземе надмощие над него. Отношението му към нейното използване се промени изведнаж. Той се опита да се махне от нея, да я отърси от себе си. Дилемата му беше огромна; той се стремеше да се откъсне от магията, но не можеше да го постигне успешно, защото тя бе неразделна част от него. Коглин забеляза какво става и се опита да го обсъди с него. Уокър отказа да го чуе и даже се питаше защо Коглин беше дошъл при него. Вече не вярваше, че единствената му цел е да му помогне. Полагаха се усилия да го манипулират, един Друидски заговор, чието начало можеше да се проследи чак до времето на Шеа Омсфорд. Той трябваше да стане част от него. Започна да се кара с Коглин, после поведе борба. Най-накрая Коглин си отиде.

Връщаше се, разбира се, през годините. Но Уокър вече не приемаше да го напътства в използване на магията, страхуваше се, че по-нататъшно познание може да го лиши от контрола, който бе постигнал с толкова усилия. Страхуваше се, че увлечението може да доведе до подчинение. По-добре просто да разчита на това, което познава. То беше малко, но в негова власт. По-добре да стои настрана от Расите, както възнамеряваше първоначално. Коглин можеше да идва и да си отива, те можеха да поддържат мъчителните си отношения, но той няма да се остави на манипулациите на Друидите или някогашните Друиди, нито на когото и да било. Той си е той и така трябва да бъде докрай.

И ето че този край бе наближил и той не бе вече толкова сигурен, че бе избрал правилния път. Смъртта бе дошла да го призове и ако той не бе скъсал с магията, сега можеше да забави собствената си смърт. Това признание означаваше да преглътне една горчива доза гордост.

Жестоко беше да се критикува с късна дата по този начин, но не можеше да се избегне. Уокър Бо никога през живота си не се бе крил от истината, не искаше да го прави и сега.

На втората седмица от връщането си в Сторлок, седнал пред камината в ранните вечерни часове, докато болката постоянно му напомняше за всичко неосъществено, той се обърна към Коглин. Той беше някъде отзад между сенките и се ровеше в книгите, които държеше в къщата в случай, че му потриват:

— Ела да седнеш при мен, стари човече.

Каза го внимателно, уморено и Коглин безмълвно приближи и се настани от едната му страна. Двамата заедно наблюдаваха ярките пламъци на огъня.

— Аз умирам — каза Уокър след малко. — Направих всякакви опити, за да разсея отровата, но нищо не помогна. Дори магическата ми сила се провали. И твоята наука също. Трябва да проумеем това. Аз ще положа усилие да го предотвратя, но изглежда нямам шансове да оцелея.

Той с усилие отмести ръка. Тежкият камък неизменно си пробиваше път, за да го повали, да го унищожи.

— Има някои неща, които искам да ти кажа преди да умра.

Коглин се обърна към него да каже нещо, но Уокър поклати глава.

— Аз се бях настроил срещу тебе без разумна причина. Бях лош с теб, когато ти беше повече от добър към мене. Съжалявам за това.

Той погледна стареца.

— Страхувах се от магията, ако ѝ се оставех; и продължавам да се страхувам. Не съм променил напълно мисленето си. Продължавам да смятам, че Друидите използват рода Омсфорд за свои собствени цели, че ни говорят каквото си искат и ни насочват според собствените си интереси. Трудно ми е да приема да бъда оръдие в техните ръце. Но не бях прав да те съдя като един от тях. Ти не обслужваш тяхната цел. Ти се ръководиш от самия себе си.

— Доколкото една цел може да бъде моя, а не на обстоятелствата и съдбата — каза Коглин и лицето му беше тъжно. — Ние използваме толкова много думи, за да опишем какво ни се случва, а всичко се свежда до едно и също. Ние живеем живота така, както той е

предопределен — имаме някакъв избор, някакъв шанс, но всичко зависи от това как сме създадени като хора.

Той поклати глава.

— Кой може да твърди със сигурност дали аз съм неподвластен на Друидите и техните манипулации от тебе, Уокър? Аланон дойде при мене, така както при тебе, при младия Пар и Рен, и ме убеди да му служа. Не мога да твърдя обратното.

Уокър кимна.

— Независимо от това, аз бях груб с тебе и съжалявам. Искях ти да бъдеш врага, защото си човек от плът и кръв, а не Друид, мъртъв и изчезнал или невидима магическа сила. И аз можех да насоча ударите си към теб. Искях ти да си източникът на страха, който усещах. Беше ми по-лесно да мисля така.

Коглин сви рамене.

— Не се извинявай. Магията е тежко бреме за всекиго, но особено за тебе.

Той помълча.

— Но аз не вярвам, че ти някога ще се освободиш от нея.

— Освен в смъртта — каза Уокър.

— Ако смъртта дойде толкова бързо, колкото си мислиш.

Старецът присви очи:

— Мислиш ли, че Аланон ще възложи някаква мисия, която може толкова лесно да бъде провалена? Щеше ли да рискува неговото дело да остане недовършено като допусне да умреш?

Уокър се поколеба.

— И Друидите могат да сбъркат в преценките си.

— В преценките си ли?

— Може би не му е дошло времето. Може би не аз, а някой друг е трябвало да съхрани магическата си сила след младостта. Аз не съм истинският носител на силата. Коглин, какво би могло да ме спаси сега? Какво още ми остава да опитам?

Старецът поклати глава.

— Не зная, Уокър, но чувствам, че има нещо.

После и двамата потънаха в мълчание. Мърко приятно се изтегна край огъня, вдигна глава да погледне Уокър, после пак я отпусна. Дървата в огъня силно працияха и въздухът бе наситен с мирис на дим.

— Значи мислиш, че Друидите не са се отказали още от мен? — попита най-сетне Уокър. — Смяташ, че няма да ме оставят да се простя с живота си?

Коглин не отвърна веднага. След малко каза:

— Мисля, че сам ще решиш какво да стане с теб, Уокър. Винаги съм смятал така. Това, което ти липсва, е способността да разбираш какво е твоето предназначение. Или поне да го приемаш.

Уокър почувства да го пронизва някакъв хлад. Старецът повтаряше думите на Аланон. Той знаеше какво означават те. Трябваше да приеме, че той е човекът, определен да изпълни завета на Брин Омсфорд, че трябва да надене магическата броня и да приеме битката — като непобедим войн, призван от времето. Че трябва да унищожи Шадуините.

Един умиращ човек?

Как?

Отново настъпи тишина и този път той не я наруши.

Три дни по-късно състоянието на Уокър се влоши. Лекарствата на Сторите и грижите на Коглин внезапно отстъпиха пред настъплението на отровата. Уокър се събуди целият в треска и болен, едва можеше да става. Закуси, излезе на чардака на слънце и припадна.

В продължение на няколко дни имаше само откъслечни спомени за това, което става наоколо му. Коглин го настани в леглото му и го изтри с влажни студени кърпи, докато отровната треска бушуваше в него като нестихващ огън. Той поглъщаше течности, но не можеше да се храни. Непрекъснато сънуваше. Беше потопен в безкраен мираж, в който пред очите му преминаваха най-ужасяващи създания, а той стоеше напълно безпомощен пред тях и чувстваше, че разумът му го напуска. Той се бореше срещу тях с всички сили, но му липсваха необходимите средства. Каквото и да насочеше срещу тях, чудовищата устояваха. Накрая просто се предаде и потъна в черен сън.

От време на време се събуждаше и Коглин винаги беше до него. Успокояващото присъствие на стареца отново го спасяваше, той беше онази нишка с живота, която го държеше и го дърпаше от забвението, в което иначе щеше да бъде погълнат. Възлестите ръце се протягаха към него, понякога се вкопчваха в него, сякаш да го задържат, понякога го потупваха, сякаш беше дете, което трябва да бъде успокоено.

Познатият глас го успокояваше, говореше му незначителни неща, но бе проникнат от задущевност. Усещаше, че старецът е винаги наблизко и само го чака да се събуди.

— Ти няма да умреш, Уокър Бо — струваше му се, че чува многократно той, но не можеше да бъде сигурен.

Понякога виждаше лицето на стареца приведено ниско над него, с набръчкана кожа, оредяла коса и побеляла, рошава брада. Погледът му бе светъл, изпълнен с разбиране. Усещаше неговия дъх — на горско дърво с древни клони и ствол, но със свежи, пролетни листа. Когато болестта заплашваше да го надвие, Коглин беше насреща да му помогне. Заради стареца той не искаше да се предаде, съпротивляваше се на настъплението на отровата и напрягаше воля да оздравее.

На четвъртия ден се събуди по обяд и хапна малко супа. Отровата бе временно овладяна. Лекарствата, грижите и собствената воля на Уокър да оцелее бяха взели надмощие и този път. Той си наложи да погледне осакатената си ръка и да види нанесените поражения. Отровата се бе разпространила. Ръката му се бе вкаменила почти до рамото. Тази нощ той плака от безсилие и гняв. Преди да заспи, усети Коглин близо до себе си, едно крехко присъствие срещу огромния, неумолим мрак, което тихо му казваше, че всичко ще бъде наред.

Събуди се отново в мудните, безцелни часове между полунощ и зазоряване, когато времето загубва всякаква посока. Събуди го някакъв инстинкт, чувството, че нещо е не както трябва. Той се повдигна с усилие на лакът, слаб и объркан, неспособен да разбере откъде идва това безпокойство. Странен, неопределим шум се надигаше от тишината на нощта, шум от нещо, което ставаше навън, но което сънят и болката правеха неясно. Дишането му бе накъсано. Седна в леглото с усилие и целият се тресеше от студ под завивките.

През завесите на прозореца му внезапно проникна силна светлина.

Счуха му се гласове. Не, помисли си разтревожено той. Не гласове. Гърлени, нечовешки звуци.

Напрегна се с всички сили и пропълзя до прозореца като едва се влачеше, бавно и болезнено, поради изтощението и треската. Стремеше се да не вдига шум, чувстваше нуждата да внимава, да не се

издава. Звуците навън ставаха по-силни, над всичко се стелеше дъх на разложение.

Напипа перваза с ръце и успя да се придърпа до нивото на прозореца. Онова, което видя през пролуките на пердетата, го накара да се вкочани от ужас.

Коглин се събуди, когато Мърко го побутна с муцуна — грубо, настойчиво сбутване, което накара стареца мигновено да скочи на крак. Беше останал до късно след полунощ, заровен в своите книги по древна наука, търсейки средство да спаси живота на Уокър Бо. Така и беше задрямал на стола пред огъня, разтворената книга още стоеше в скута му. Така го намери Мърко.

— По дяволите, котарако — промърмори той.

Първата му мисъл беше, че нещо е станало с Уокър. После чу звуци, още слаби, но все по-усилващи се. Рев, вой и съскане. Животински звуци. И като че ли нищо не спираше приближаването им.

Той скочи на крака и се отърси от съня само за миг. Един фенер бе останал да свети на масата. Огънят в камината беше угаснал. Коглин попристегна дрехата си и се упъти разтревожен и притеснен към външната врата, за да разбере какво става. Мърко го съпроводи, като вървеше напред с настръхнала козина и оголени зъби. На ловната котка явно никак не ѝ се нравеше онова, което става навън.

Коглин отвори вратата и излезе на закритата веранда пред къщата. Небето бе ясно и бездънно. Дърветата се къпеха в лунна светлина, долината бе обляна в бели отблясъци. Хладният въздух напълно разбуди Коглин. Той застана в края на верандата без да може да повярва на очите си. Десетки двойки червени светлинки примигваха насреща му откъм сенчестата гора, нежни алени цветове грееха в тъмното на шир и дълж. Те обграждаха къщата и цялата околност, бяха сякаш навсякъде. Коглин присви зеници да ги разгледа по-добре. И тогава осъзна, че това са очи.

Той направо подскочи, когато видя нещо да се движи сред тези очи. Беше мъж в черна униформа със сребърната емблема на вълча глава, защита на гърдите. Коглин успя да го разгледа по-добре на светлината на луната. Беше едър, кокалест човек, с хлътноло, надупчено лице и празни, безжизнени очи.

Ример Дал, мина му веднага през ума и направо му прималя.

— Старче — обърна се с дрезгав шепот онзи към него.

Коглин не отвърна, само го гледаше втренчено, заставляйки се да не поглежда надясно, към отворения прозорец, където спеше Уокър. В гърдите му бушуваха омраза и страх, един вътрешен глас му викаше да бяга, да спасява живота си. Побързай, предупреждаваше той. Събуди Уокър. Помогни му да избяга!

Но той разбираше, че вече е много късно за това.

От известно време насам предусещаше, че ще се случи.

— Дошли сме за теб, стари човече — прошепна Ример Дал, — аз и приятелите ми.

Той махна с ръка и съществата, които го придружаваха, започнаха да излизат на светло — Шадуини, един от друг все поужасни. Някои бяха безформени създания като онази горска вещица, която беше прогонил от бивака на Пар и Кол Омсфорд преди седмици. Други приличаха на кучета и вълци, вървяха на четири крака, покрити с козина, с животински зурли вместо лица и оголени зъби и нокти. По звуците, които издаваха, си личеше, че са гладни.

— Жалки отрепки — каза водачът им — хора, които не са могли да се издигнат над своите слабости. Така им се пада.

Той направи крачка напред.

— Ти, стари човече, си последният — последният, който стои на пътя ми. Няма ги вече децата на Шанара, ометоха се от лицето на земята. Само ти остана — окаян някогашен Друид и няма кой да те спаси.

Бръчките по лицето на Коглин станаха по-дълбоки.

— Нима? — подхвана той. — Значи ги уби всичките, така ли?

Ример Дал само го гледаше. Няма да ти мине номерът, реши в себе си Коглин. Истината е, че не е убил нито един. Само иска да повярвам в противното.

— И си бил целия този път, само за да ми кажеш това, така ли? — попита той.

— Дойдох да свърша и с тебе — отвърна Ример Дал.

Значи това било, помисли си Коглин. Явно бе, че Главният Преследвач не е успял да се справи с децата на Шанара. Затова и бе решил, че Коглин е най-лесната плячка. Старецът едва не се усмихна. Ето докъде се беше стигнало. Е, не че беше изненада за него. Аланон го бе предупредил седмици по-рано, всъщност още когато го бе

повикал да отиде и донесе Друидската история от Паранор. Той, разбира се, не предупреди Уокър. Смяташе да го направи, но не му се бе удал удобен случай. *Знай, Коглин, бе произнесла сянката със своя плътен, пророчески глас. Познавам добре знаците в света на нищото. На тоя свят ти остават броени дни. Смъртта е вече по петите ти, а тя е неумолима в своя лов. При следващата ти среща с Ример Дал вече ще попаднеш в ръцете ѝ. Затова запомни. Когато настъпи този момент, вземи Друидската история от Уокър и я пази като живота си. Не я изпускай. Не позволявай да ти я вземат. Запомни това, Коглин.*

Запомни това.

Коглин се опита да събере мислите си. Друидската история се намираше в една ниша край каменната камина на къщата, където я беше скрил Уокър.

Запомни това.

Той въздъхна уморено, покорно. Задавал бе въпроси, разбира се, но призракт не му бе дал никакви отговори. Съвсем в стила на Аланон. Достатъчно бе Коглин да знае какво го очаква. И никаква нужда от подробности.

Мърко изсумтя и се наежи целият. Беше се проснал отпред пред стареца, готов във всеки момент да скочи, за да го защити и Коглин знаеше, че няма как да спаси котарака. Мърко никога не би го оставил. Той тръсна глава. Е, добре. Обзе го странно чувство на покой. Мислите му бяха свършено ясни. Шадуините бяха дошли за него. Те дори и не подозираха, че Уокър Бо е също тук. И той възнамеряваше да не им позволява да разберат.

Веждите му се смръщиха. Дали Друидската история, ако успее да я достигне, щеше да му помогне в това?

Той погледна Ример Дал в очите. И този път наистина се усмихна.

— Мисля, че хората ти няма да стигнат — каза му той.

Той вдигна ръка и по Главния Преследвач се посипа сребърен прах, който избухваше в пламъци, щом го докосне. Ример Дал се отдръпваше и виеше ожесточено, а съществата с него настъпваха. Те прииждаха към Коглин отвсякъде, но Мърко се нахвърляше върху тях без да им позволи да пристъпят верандата, като успя да разкъса първите на парчета. Коглин изхвърляше шепи сребърен прах срещу

нападателите си ицели редове от тях бяха погълнати от пламъци. Шадуините злоещо пищяха и виеха, и се блъскаха едни други — онези, които прииждаха и другите, които отстъпваха. Тела се кършеха като обезумели в лунната светлина и цялото околнo сечище бе изпълнено от лумнали крайници. Започнаха да се нападат взаимно. Измираха с десетки. Лесна плячка, ще имат да вземат! Коглин изпадна в див, необуздан възторг, когато изведнаж разгърна дрехата си и нощта избухна в бяло сияние.

В един невероятен момент си помисли дори, че може да оцелее.

Но Ример Дал се появи отново в цялата си мощ, спрямо която магията на Коглин бе твърде слаба. Той сам насочи огън срещу подвластните му същества — кучетата, вълците, полу-човеците, малоумните зверове. Обезумели от страх, Шадуините нападнаха отново с яростна омраза и гняв. Този път нямаше да се оставят да бъдат отблъснати. Мърко бясно се нахвърли върху първата вълна, бърз и огромен посред техните дребни тела, но съвсем скоро те вече бяха отгоре му и върху него се изсипа порой от нокти и зъби. Коглин не можеше нищо да направи, за да помогне на храбрия котарак; дори и въпреки сребристия прах, който непрекъснато избухваше сред тях, Шадуините настъпваха. Мърко бавно започна да отстъпва.

Отчаян, Коглин изхвърли последния си прах като разсипа цели шепи по земята, запалвайки така стена от огън и поне за момент спря настъплението на зверовете. Втурна се бързо вътре и грабна Друидската история от скривалището ѝ.

Сега вече ще видим.

Още не бе излязъл, когато Шадуините, преминали през огнената стена, вече се нахвърляха отгоре му. Чуваше как Ример Дал крещи насреща им, усети как Мърко се притисна в него, за да го защити. Нямаше къде да избяга, нямаше смисъл да прави опити, затова просто остана на мястото си, стиснал книгата пред гърдите си — едно плашило в прокъсани дрипи, изложено на дивия вятър. Нападателите приближаваха. Когато те го докопаха с лапи и тялото му щеше да бъде разкъсано на части, той почувства как рунните знаци в книгата се разгоряха за живот. Сияйни бели огньове избухнаха и всичко на петдесет метра наоколо бе погълнато.

Сега всичко остава в твои ръце, Уокър, беше последната мисъл на Коглин.

И се изгуби сред пламъците.

Последната експлозия отхвърли Уокър далеч от запердения прозорец миг преди той да бъде обхванат от пламъци. Въпреки това лицето и косата му бяха опърлени и пушек се издигна от дрехите му. Лежеше свит на кълбо, а огънят обхващаше тавана на стаята. На него обаче му бе все едно, вече не се интересуваше какво ще стане. Той се бе оказал безсилен да помогне на Коглин и Мърко, твърде слаб, за да призове магическата сила, твърде слаб дори да се изправи и да застане редом с тях срещу Шадуините, твърде слаб за каквото и да било, освен да виси в ъгъла на прозореца и да гледа.

Напразно! — Простена безмълвно той, обладан от ярост и скръб.

Едва се крепеше на колене и отчаяно гледаше пламъците. Коглин и Мърко бяха загинали. Ример Дал и това, което бе останало от Шадуините, се изгуби обратно в гората. Той гледа известно време подир тях, после силата му го напусна и припадна отново.

Напразно!

Горещината на огъня наоколо му се засилваше. Събаряха се греди, разхвърчаха се искри, които дамгосваха кожата му. Тялото му се гърчеше от болка, вкаменялата ръка се влачеше като котва по дървения под. Разбираше, че съдбата му е решена. Една-две минути, и щеше да изгори в пламъците. Никой нямаше да го потърси, никой дори и не знаеше, че е тук. Старецът и огромният ловен котарак бяха прикрили неговото присъствие от Шадуините; бяха пожертвали живота си ...

Той целият потръпна като си представи лицето на Ример Дал, мъртвешките очи, които го преценяваха.

Реши, че не иска да умира.

Започна да пълзи, почти без да съзнава какво прави.

Х

Куикнинг го откри подир два дни. Придружаваха я Пи Ел и Морган Лех, жадни да узнаят коя бе тя, привлечени от уверението, че са нужни при намирането на талисмана, за който, според думите ѝ, е била изпратена. Привлечени от любопитство, страст и десетки други неща, които никой от тях не можеше да определи. Бяха пътували на север от Кулхавен в продължение на три дни, вървейки открито и пеш по границата на Раб с Анар и минаха безпрепятствено на север от Уолфстаг и тъмните създания, които живееха там. Куикнинг не се криеше ни най-малко. Бе предпочела да тръгне през деня, вместо под укритието на мрака, като каза на групата от свои следовници, че трябва да останат там и да се погрижат да се възстанови здравето на земята и продължи да върви из откритите равнини през цялото време чак до подножието на гората. Морган Лех почувства успокоение, че няма да му се наложи пак да рискува да влезе в Уолфстаг, но през цялото време си мислеше, че патрули на Федерацията по границата на Раб ще се опитат да ги задържат. Колкото и странно да е, това не се случи. Забелязваха ги на няколко пъти, доближаваха, но всеки път свиваха в друга посока. Сякаш им се е сторило, че са сгрешили, сякаш нищо не бяха видели.

Вече падаше здрач, когато тримата най-сетне пристигнаха в Хартстоун, мъжете с подути стъпала, потни и леко раздразнени от бързата крачка, която бе наложило момичето и от факта, че то я поддържаше сякаш без усилие. Бяха подминали Сторлок, пресекли Нефритския проход, спуснали се бяха по Чардовия склон към Дарклин Рийч. Слънцето остана зад тях. Бавно се спускаше към хребетите на планините и небето пред тях бе озарено от светлина. Гъст черен дим се извиваше пред погледа им като змия. Видяха го много преди да могат да разберат от къде идва. Наблюдаваха го как се издига и се губи на изток в тъмнеещото небе. Морган Лех започна да се тревожи. Куикнинг не казваше нищо, но на Планинеца му се струваше, че

лицето ѝ стана по-напрегнато. Когато стигнаха края на долината и вече не можеше да има съмнение, лицето ѝ бе съвсем посърнало.

Те проследиха пушека до развалините на къщата. Бяха останали само овъглени отломки. Огънят, който я бе погълнал, е бил толкова силен, че продължаваше да гори на места, огрявайки в червено пепелта и дърветата, и изпращаше черен дим да се вие към небето. Сечището наоколо бе обгорено и безжизнено и огромни буци пръст бяха взривени. Изглеждаше така, сякаш две големи армии са водили война в обсег от стотина метра. Всичко беше сринато със земята. Наоколо бяха разпръснати останки от нещо като тела, но никой не можеше да каже със сигурност. Дори и Пи Ел, който внимаваше никога да не разкрива мислите си, се загледа без да може да повярва на очите си.

— Шадуиниге са били тук — каза Куикнинг и това накара двамата мъже да се огледат в сенките на гората.

— Но са си отишли и вече няма да се върнат — добави тя.

Под ръководство на момичето те претърсиха сечището, за да открият Уокър Бо. Сърцето на Морган се сви. Той се надяваше, че Уокър не е тук, че нападението на Шадуините е имало някаква друга причина.

Нищо не би могло да оживее след всичко това, помисли си той. Гледаше как Пи Ел подритва неохотно купища отломъци, явно обзет от същите мисли. Въпреки че Пи Ел го бе спасил от Федералния затвор, Морган не можеше да почувства някакви по-приятелски чувства към другия. Пи Ел го бе освободил по настояване на Куикнинг; нямаше и пръста да си помръдне, ако момичето не беше поискало. Вече бе намерил начин да му го каже. Кой беше той, си оставаше загадка, но Планинецът не очакваше нищо добро от неговото присъствие тук. Дори и сега, когато претърсваха почернялото сечище, той приличаше на котка, която търси нещо да си играе.

Куикнинг намери Уокър Бо след известно време и извика веднага другите двама мъже. Никой не можа да се досети как тя бе разбрала къде се намира. Той бе в безсъзнание и заровен на няколко стъпки под земята. Пи Ел и Морган го изровиха и установиха, че е бил затрупан в подземен проход, който водеше от къщата към края на гората. Въпреки че подземният проход се беше срутил вероятно по време на нападението на Шадуините, до него бе достигал достатъчно въздух, за да оживее. Издърпаха го на слабата светлина и Морган видя остатъка

от ръката му, долната част бе напълно откъсната и от рамото стърчеше само една вкаменелост. Уокър едва си поемаше дъх, кожата му бе изопната и пребледняла. В началото Планинецът дори си помисли, че не е жив.

Те бавно го положиха на земята, изчистиха лицето му от пръстта и Куикнинг коленичи до него. Тя хвана ръката му в двете си длани. Поддържа я малко и очите му се отвориха. Морган се отдръпна. Никога не бе виждал очите на Уокър такива, те бяха страшни за гледане, изпълнени с мрака на лудостта.

— Не ме оставяй да умра — дрезгаво прошепна Мрачния чичо.

Момичето докосна лицето му и той мигновено заспа. Морган пое дълбоко дъх и бавно издиша. Уокър Бо не молеше за помощ от страх. Той искаше помощ от гняв.

Тази нощ те пренощуваха край руините на къщата, скрити в сенките на дърветата, когато светлината отстъпи на мрака. Куикнинг бе запалила огън близо до заспалия Уокър Бо, настани се до него и повече не мръдна. Морган и Пи Ел бяха забравени. Тя като че ли не се нуждаеше от тях, нито имаше желание да ѝ се натрапват и Планинецът напали втори огън на известно разстояние и приготви вечерята от продуктите, които носеха — хляб, малко изсушено месо, сирене и плодове. Предложи и на момичето, но тя поклати глава и той се отдръпна. Остана да се храни сам. Пи Ел си взе храната и се отдръпна на тъмно.

След известно време Куикнинг легна до Уокър Бо и заспа с тяло, плътно притиснато до неговото. Морган гледаше с каменно лице и пристъп на ревност премина през него при мисълта, че Мрачния чичо бе толкова близо до нея. Той наблюдаваше лицето ѝ в светлината на огъня, линията на тялото ѝ, нежността ѝ. Тя бе толкова красива. Въздействието ѝ върху него бе необяснимо. Той знаеше, че нищо не може да ѝ откаже. Не че имаше някаква надежда тя да храни същите чувства към него или изобщо да има към него някакви чувства. Но той изпитваше нужда от нея. Не с нея трябваше да тръгне, когато се измъкна от затвора и се увери, че баба Елиза и леля Джилт бяха спасени. Трябваше да тръгне да търси Равнинците, Пар и Кол Омсфорд. Беше си дал многократно обещание, докато лежеше в мрака и задухата на килията на Федералния затвор, че ако успее да се измъкне, ще ги потърси. А ето че беше тук, залутан сред дебрите на

Анар подир това момиче, тръгнал да търси някакъв талисман, за който бе споменала, без да каже какъв е той, замесил се беше с този тайнствен Пи Ел, а сега и Уокър Бо. Чувстваше се объркан, но не задаваше въпроси. Беше тук, защото искаше да бъде тук. Беше тук, защото в момента, когато срещна Куикнинг, той безнадеждно се влюби в нея.

Наблюдава я докато почувства силна болка, после отмести поглед. Беше изненадан, когато видя Пи Ел, застанал в сянката на дърветата, също да я наблюдава.

Той беше отново изненадан след известно време, когато другият дойде и седна до него близо до огъня. Пи Ел го направи така, сякаш това бе най-естественото нещо на света, сякаш не се бяха държали на дистанция един от друг преди, сякаш бяха приятели, а не непознати. С продълговато лице с остри черти, слаб като сянка, той сякаш беше съчетание на линии и ъгли, които заплашваха да изчезнат в мрака. Седна с кръстосани крака, мършавото му тяло отпуснато и свито. Устата му леко се разтвори в усмивка, когато видя Морган да се мръщи.

— Недоверчив си към мене — каза той. — А не трябва.

— Защо да не трябва? — попита Морган.

— Защото не ме познаваш. Ти изпитваш недоверие не само към всеки непознат, но и към онези, които познаваш. Ето как стоят нещата. Кажи ми, Планинецо, защо мислиш, че съм тук?

— Не зная.

— И аз също не зная. Готов съм да се обзаложа, че и с тебе е същото. Ние сме тук, ти и аз, защото това момиче ни каза, че се нуждае от нас, но всъщност ние не знаем какво има предвид. Просто не можем да й кажем не.

Пи Ел изглежда обясняваше нещата колкото на Морган, толкова и на самия себе си.

Той бегло погледна към Куикнинг и поклати глава:

— Красива е, нали? Как да кажеш не на толкова прелестно същество? Но не е само това. В нея има нещо, нещо особено, не от този свят. Тя притежава магия, най-силната достъпна магия. Тя връща мъртвите към живот — както Градините, както онзи там.

Той отново се обърна към Морган.

— Всички ние искаме да се докоснем до тази магия, да я усетим чрез нея. Така ми се струва на мене. Може, ако имаме късмет, и да успеем. Но ако Шадуините имат пръст в тази работа, ако нещата са стигнали дотам, тогава трябва да сме нащрек един с друг. Не да си вярваме, а да се пазим. Съгласен ли си?

Морган не знаеше дали е съгласен или не, но кимна с глава. Беше сигурен само в едно — че Пи Ел не беше човек, който разчита на това, друг да го пази, нито пък се интересувахе за сигурността на някой друг.

— Знаеш ли кой съм аз? — тихо заговори Пи Ел като гледаше огъня. — Аз съм художник. Идвам и си отивам, без никой да знае. Размествам нещата без никой да иска. Карам хората да изчезват.

Той вдигна очи:

— И аз разбирам нещо от магия. Ти също, нали?

Морган поклати отрицателно глава. Беше предпазлив.

— Ето човекът, който разбира от магия — посочи той Уокър Бо.

Пи Ел колебливо се усмихна.

— Като че ли не му е помогнала много срещу Шадуините.

— А може да е жив благодарение на нея.

— Едва ли. А и защо ни е потрябвал с тази ръка? — Пи Ел скръсти ръце внимателно. — Кажи ми, какво може той със своята магия?

На Морган този въпрос не му се понрави много.

— Доста от това, което ти самият можеш. Попитай го сам, когато се оправи.

— Ако се оправи.

Пи Ел бързо се изправи, без никакво усилие, което изненада Морган. Бърз е, помисли си Планинецът. Много по-бърз от мене. Другият го гледаше.

— Усещам, че в тебе се крие магия, Планинецо. Искam някой път да ми разкажеш за нея. След време, когато попътуваме по-дълго заедно, когато се опознаем по-добре и ти започнеш да ми имаш повече доверие.

Той се дръпна сред сенките оттатък огъня, просна одеялото си и се сгуши в него. Заспа почти мигновено.

Морган продължи да го наблюдава още известно време. Мислеше си, че много вода трябва да изтече, за да изпита доверие

тъкмо към него. Пи Ел често се усмихваше, но само с устните. Морган се опита да разбере какво бе искал да каже Пи Ел за себе си — идвам и си отивам, без никой да знае? Размествам нещата, без никой да иска? Карам хората да изчезват? Що за скрит смисъл имаше в тези думи?

Огънят догаряше и всички наоколо вече спяха. Морган се замисли за миг за миналото, за приятелите, които бяха мъртви и изчезнали, за неумолимия ход на събитията, който го беше повлякъл. Но най-много мислеше за това момиче, което бе казало, че е дъщеря на Краля на Сребърната река. Куикнинг. Тя бе загадка за него.

Какво ли щеше да поиска от него?

Какво ли ще може той да направи за нея?

Уокър Бо се събуди по изгрев слънце, излизайки от черната пропаст на безсъзнанието. Когато отвори очи, видя момичето, надвесено над него. Ръцете ѝ бяха върху лицето му, пръстите ѝ, хладни и нежни, докосваха кожата му и тя сякаш го извлече от припадъка толкова леко, както би вдигнала перце.

— Уокър Бо — произнесе тя името му нежно. Чувстваше я странно позната, макар да бе сигурен, че никога не се бяха срещали. Опита се да каже нещо, но не можа. Нещо му пречеше. Някакво чувство на удивление пред изключителната ѝ красота, пред онези чувства, които събуждаше в него. Той я чувстваше като земята, проникната от странна магия, проста и сложна едновременно, съсъд от първични елементи, пръст, въздух и вода, част от всичко, което раждаше живота. Отношението му към нея беше различно от това на Морган Лех и Пи Ел, макар че той още не можеше да знае това. Тя не будеше у него чувства на любов или закрила; той не искаше да я притежава. Между тях съществуваше близост, която надхвърляше страстта и потребността. Свързваше ги едно непосредствени разбирателство, както чувствата никога не биха могли да ги свържат. Уокър усещаше тези връзки на разбирателство, макар че не би могъл да ги определи. Това момиче бе нещо, което той цял живот се бе борил да стане. Тя бе олицетворение на неговите мечти.

— Погледни ме — каза тя.

Очите му се заковаха върху нея. Тя свали пръсти от лицето му и ги премести върху откъснатата останка на ръката му, тази вкаменелост, която стърчеше неподвижна и безжизнена от рамото му. Пръстите ѝ

проникнаха под дрехата му, галеха кожата му и се плъзнаха там, където кожата се бе втвърдила в камък. Той се отдръпна от докосването ѝ. Не искаше тя да усети болестта, която се развиваше в него и загиването на плътта му. Но пръстите ѝ бяха настоятелни. Тя не отместваше погледа си.

Той изохка, когато всичко пред очите му се превърна в парещ бял проблясък на болка. В миг той отново видя Залата на Кралете, криптите на мъртвите, каменната плоча с изписаните върху нея руни, черната дупка под нея и мигновеното движение, с което Асфинкс го удари. След това плуваше и съществуваха само нейните очи, черни и бездънни, които го загръщаха във вълна от сладостно спокойствие. Болката изчезна, издигна се от него като червена мъгла, която се разтвори във въздуха. Усети как някаква тежест се вдигна от него и почувства покой.

Сигурно за малко бе заспал в този момент; не бе сигурен. Когато отново отвори очи, момичето беше до него, гледаше го и светлината на зората бе бледа и далечна сред върхарите на дърветата. Той преглътна, устата и гърлото му бяха пресъхнали и тя му даде да пийне вода от един мях. Усети върху себе си погледа на Морган Лех, който се пулеше насреща му с отворена уста, слабото му мургаво лице бе маска на недоверие. До него имаше още един човек, когото той не познаваше, със сурово и коварно изражение на лицето. Спомни си, че и двамата бяха тук, когато момичето го намери. От какво ли бяха така поразени?

После усети, че нещо се бе променило. Чувстваше ръката си полека, по-свободна. Нямаше болка. Напругна малкото останали му сили, за да огледа себе си. Дрехата му бе издърпана от рамото и откриваше розова, излекувана плът, от която бе отстранено каменното поражение на болестта.

Ръката му я нямаше.

Отровата на Асфинкс също.

Какво изпитваше? Най-смесени чувства. Гледаше момичето втренчено и се опитваше нещо да каже, но не можеше.

Тя погледна към него, спокойна и съвършена.

— Казвам се Куикнинг — каза тя. — Дъщеря съм на Краля на Сребърната река. Погледни в очите ми и ще ме познаеш.

Той така и направи. Тя го докосна. На мига видя онова, което Морган Лех бе видял преди него, на което Пи Ел бе станал свидетел —

пристигането на Куикнинг в Кулхавен и възраждането на Меадските градини от праха и пепелта. Той почувства удивление пред чудото и инстинктивно разбра, че тя е именно тази, за която се представя. Тя владееше магия, която събуждаше вяра, магия, която можеше да спаси от най-жалкото житейско поражение. Когато образите отминаха, гой отново бе поразен от необяснимата близост, която чувстваше към нея.

— Ти си отново добре, Уокър Бо — каза му тя. — Болестта няма вече да те мъчи. Поспи сега, защото имам голяма нужда от тебе.

Тя го докосна веднъж и се отдръпна.

Той отново се събуди по пладне, мъчен от жажда и глад. Куикнинг беше до него и веднага му даде храна и вода, като му помогна да се изправи и да седне. Сега се чувстваше по-силен, приличаше на себе си отпреди срещата си с Асфинкс и можеше да мисли ясно за пръв път от седмици насам. Облекчението му, че е освободен от отровата на Асфинкс, че е просто жив, се бореше в него с гнева от това, което Ример Дал и Шадуините бяха сторили с Коглин и Мърко. Един обикновен старец и някакъв досаден котарак, така се беше отнасял с тях. Огледа сечището и видя опустошението. Момичето не го попита какво се е случило. Тя просто го докосна и разбра. Всички картини от трагичните събития на онази нощ го заляха със своите спомени и го оставиха разтърсен и близо до сълзи. Тя отново го докосна, да го успокои и ободри, но той не заплака. Нямахше да се предаде. Преглътна мъката, затвори я в себе си, решен да намери и унищожи виновниците.

Куикнинг му каза, встрани от Морган Лех и оня, който наричаше себе си Пи Ел:

— Не можеш да се оставиш на чувствата си, Уокър Бо. Ако сега се впуснеш да преследваш Шадуините, те ще те унищожат. Нямах мъдростта и силата, за да ги победиш. Можеш да ги придобиеш само чрез мене.

После, преди той да отговори, тя повика другите двама, покани ги да седнат пред нея и рече:

— Сега ще ви кажа от какво имам нужда.

Тя ги огледа един след друг и после погледна отвъд тях.

— Много, много отдавна, в една епоха преди Човечеството, преди войните на вълшебните същества, преди всичко, което ви е

известно, имало мнозина като моя баща. Те били първите вълшебни същества, създадени за живот от Словото и получили власт на земята. На тях им бил възложен заветът да пазят и съхраняват този свят и докато можели, те го следвали. Но светът се променил с отмирането на вълшебните същества и появата на Човека. Еволюцията на света погълнала всичко, което съществувало в началото, включително онези като моя баща. Един по един те умрели, загубени през отминаващите години и промените на света. Великите войни унищожили много от тях. Войните на Расите унищожили още повече. Накрая останал само моят баща, който вече е станал легенда, вълшебният властелин, когото наричат Краля на Сребърната река.

Тя вдигна лице:

— Само че моят баща не бил сам, както мислел. Имало още един. Дори и баща ми не знаел за него в началото, убеден, че всички от неговия род са умрели много отдавна, че само той е оцелял. Баща ми грешал. Имало още един като него, който бил жив, но толкова променен, че никой не можел да го познае. Всички първоначални вълшебни същества извличали своята магическа сила от елементите на земята. Силата на моя баща идвала от реките и езерата, от водите, които подхранвали земята. Той построил Градини, за да ги подхранва, да им дава живот и да възвърне живота. Неговият брат, онзи, за чието съществуване той не подозирал, черпел магията си от камъка на земята.

Докато моят баща извличал своята сила от движението и промяната, неговият брат извличал силата си от постоянството и неизменността.

Тя помълча.

— Името му е Ул Белк. Той е Кралят на Камъка. Той нямал име в някогашни времена. Никой от сродните на баща ми същества не е имал име. Те не се нуждаели от имена. Баща ми е получил името си от земните хора; той не го е искал. Ул Белк си взел име от страх. Взел го, защото чувствал, че само с име би могъл да бъде сигурен, че ще оцелее. Името предполага дълготрайност. Дълготрайността станала всичко за него. Навсякъде наоколо му светът се променял, старият отстъпвал място на новия. Но той не искал да приеме, че ще се промени, искал да бъде неизменен като камъка, от който извличал силата си. За да оцелее, той твърдо се вкопчил в навиците, на които се

крепял, в почвата, на която разчитал. Скрил се, когато Великите войни разрушили почти всичко. Скрил се отново, когато войните на магията, Войните между Расите заплашвали да сторят същото. Взел си име и се обгърнал в камък. Както моят баща, така и този свят бил сведен почти до нищо, едно незначително късче съществуване, което било всичко, което магията му можела да съхрани. Той отчаяно се хванал за него, докато войните на Човечеството бушували векове наред и чакал разумът да се върне в някаква степен. Но за разлика от моя баща Ул Белк отхвърлил завета на Словото. Той загубил представа за своята мисия в стремежа си да оцелее. Убеждението му било, че най-важното е да бъдеш жив, независимо на каква цена. Забравен бил обетът да пази и съхранява земята. Клетвата, че ще се грижи за живота на земята, загубила смисъл. Той пазел и трупал магическата си сила с единствената мисъл — че когато тя е достатъчно могъща, той ще може да бъде сигурен, че нищо никой повече няма да заплашва неговото съществуване.

Куикнинг сведе очи, после ги вдигна отново, изпълнени с удивление.

— Ул Белк е господарят на Елдуист, една педя земя далеч на североизток зад Костните планини, където Източните земи свършват при Тайдрейс. След като се бе крил векове наред, той се яви, за да се обяви за господар над Човешкия свят. Това той постига посредством магията си, която придобива все по-голяма сила в неговите ръце. Той я използва безогледно — по отношение на почвата, водите, дърветата и всички същества, които се хранят от тях. Той превръща всичко в камък и по този начин извлича още по-голяма магическа сила. Цял Елдуист се е превърнал в камък и същото започва да става и с околната земя. Тайдрейс все още го спира засега, защото е огромен и дори Ул Белк няма достатъчно магическа сила, за да победи океана. Но има едно място, където Елдуист се свързва с Източните земи и нищо не пречи на магическата отрова да се разпространява на юг. Освен баща ми.

— И Шадуините — добави Морган Лех.

— Не, Морган — каза тя и на никой не му убягна това, че тя се обръщаше към него само с първото му име. — Шадуините не са врагове на Ул Белк. Моят баща единствен се стреми да съхрани Четирите земи. И Шадуините, както и Каменният крал искат да видят Земите неузнаваеми — опустошени и лишени от живот. Шадуините и

Ул Белк не си пречат взаимно, защото никой не е заплаха за другия. Някой ден това може и да се промени, но дотогава едва ли ще има значение за някой от нас.

Тя погледна Уокър.

— Помисли си само за ръката си, Уокър. Отровата, която беше проникнала в нея, беше на Ул Белк. Асфинкса служеше на него. Каквото и живо нещо да докоснат Каменният крал и подвластните му, то става твърдо и безжизнено като ръката ти. Това е източникът на силата на Ул Белк, това постоянство, тази неизменност.

— А защо е избрал да отрови мене? — попита Уокър.

Сребрилата й коса улови един слънчев лъч и проблесна в мигновено озарение. Тя отърси светлината.

— Той е откраднал един Друидски талисман от Залата на Кралете и е искал да бъде сигурен, че който и да открие кражбата, ще умре преди да може да стори каквото и да било. Просто ти си имал лошия шанс да бъдеш този някой. Друидите, когато са били живи, са имали достатъчно сила да се противопоставят на Ул Белк. Той е изчакал всички да изчезнат, за да се появи отново. Единственият му враг вече е моят баща.

Тъмните й очи се преместиха върху Пи Ел.

— Ул Белк се стреми да унищожи цялата земя. А за целта трябва да унищожи моя баща. Баща ми ме изпрати, за да попреча на това. Но не мога да го сторя без ваша помощ. Нужно ми е да дойдете с мене на север в Елдуист. Когато отидем там, трябва да намерим и отнемем от Каменния крал талисмана, който той на времето е откраднал от Залата на кралете, от Друидите. Този талисман се нарича Черният камък на Елфите. Докато го притежава, Ул Белк е непобедим. Ние трябва да му го отнемем.

Тясното, продълговато лице на Пи Ел остана безизразно.

— Как можем да направим това? — попита той.

Ще намерим начин — отвърна момичето като се вгледа последователно във всеки от тях. — Баща ми каза, че вие имате възможностите, но ще са нужни усилията на трима ви, за да успеете. Всеки от вас притежава нужната магическа сила. Така е, макар и да не е ставало дума за това. Но трябва да се обединят магическите сили и на трима ви. Налага се да тръгнете заедно.

— Заедно — Пи Ел хвърли съмнителен поглед на Уокър и Морган. — Що за магия крие този Черен камък на Елфите? Какви неща могат да се извършват чрез него?

Уокър се приведе напред, за да чуе отговора на Куикнинг. Тя го погледна с черните си очи.

— Той привлича чуждата магическа сила, поглъща я и я прави своя собствена.

Последва смаяно мълчание. Уокър никога не бе чувал за подобна магия. Нищо не се споменава за това дори и в древните Друидски легенди. Той си спомни думите, съдържащи се в Друидската история, която Коглин му бе донесъл, думите, в които се описваше как ще бъде възстановен Паранор.

Веднаж премахнат, Паранор ще се заличи от света на хората за вечни времена, обгърнат от непроницаема магия. И една-едничка сила само може да го върне — тази на единствения Камък на Елфите, черен на цвят, създаден от вълшебниците на древни времена по подобие и форма на всички камъни на Елфите и все пак съчетаващ в един камък всички нужни качества на сърцето, ума и тялото. Онзи, на който бъде дадено право и основание, ще го притежава, за да си послужи с него за истинската му цел.

Беше запомнил тези думи и после бе скрил книгата в един процепа на камината преди да напусне къщата и да се отправи към Залата на кралете. Думите даваха някакви указания как да се използва Черният камък на Елфите във възстановяването на Паранор. Ако магията на Друидите го бе заличила от света, то Черният камък на Елфите можеше да обезсили тази магия и да възстанови Крепостта. Уокър се намръщи. Това изглеждаше потресаващо лесно. Нещо лошо, вложеше ли се веднаж, подобна магическа сила с нищо не можеше да бъде унищожена. И защо Друидите са допуснали нещо толкова мощно да попадне в ръцете на враг като Ул Белк?

От друга страна, те бяха направили всичко да го предотвратят. Едва ли някой би могъл да го измъкне от Залата на кралете. Или дори да узнае, че се намира там. Как така Каменният крал го бе открил, питаше се той.

— Но ако Черният камък на Елфите може да отнема чуждата магия и да я превръща в своя — внезапно се намеси Пи Ел и прекъсна разсъжденията на Уокър, — как тогава нещо, каквото и да било, би могло да я преодолее? Нашата, както и всяка друга магия, би била безсилна срещу него.

— И особено моята, която е никаква — добави ненадейно Морган, тъй че всички рязко се обърнаха към него. — Е, искам да кажа незначителна.

— Не можеш ли ти някак си да ни предпазиш от Каменния крал? — попита Уокър. — Да ни помогнеш с твоята магия?

— Не — отвърна момичето и те я зяпнаха без нищо да могат да кажат. — Моята магия е безсилна, докато вие не си върнете Черния камък на Елфите от Ул Белк. Освен това той не трябва да разбере коя съм, защото ако разбере, веднага ще ме унищожи. Ще дойда с вас и ще ви напътствам, когато мога. Ще се старая да ви помагам. Но не мога да използвам магия дори и в най-малка степен, дори и за кратко.

— А смяташ, че ние можем ли? — недоверчиво попита Пи Ел.

— Каменният крал ще подцени вашата магия. Няма да се почувства застрашен от нея.

Лицето на Пи Ел доби толкова заплашителен вид, че Уокър изведнаж се почувства влуден от мисълта, че Куикнинг крие нещо от тях. Вече беше сигурен, че крие нещо. Не че ги лъжеше, и през ум не би му минало това, но определено имаше нещо, което не искаше да им каже. Проблемът беше, че нямаше ни най-малката представа какво би могло да бъде това. Тя отново заговори.

— А има и още нещо, поради което трябва да ми помогнете. — Тя не ги изпускаше от очи. — Ако дойдете с мен, вие ще можете да постигнете всичко, което пожелаете. Уокър Бо. Аз извлякох отровата от тялото ти и ти помогнах да оздравееш. Но не мога да върна ръката ти. Ела с мен да намерим Черния камък на Елфите и ще си помогнеш сам. Морган Лех. Ти ще възстановиш магията на счупения си меч. Ела с мен. Пи Ел. Ти ще откриеш магия по-велика от тази на Шадуините. Ела с мен. Моят баща ми каза, че заедно вие притежавате ключовете, които ще отключат всички тези тайни. А баща ми знае границите на възможното. Той няма да лъже.

Тя вдигна лицето си към тях.

— Четирите земи и народът им са заплашени от Шадуините. Но също толкова са заплашени и от Ул Белк. Средствата да бъде сложен край на едната заплаха ще се намерят като се сложи край на другата. Черният камък на Елфите е талисманът, който може да сложи край и на двете заплахи. Разбирам, че все още ви е трудно да разберете това; разбирам, че не мога и да ви го обясня. Не зная дали ще успеете в това търсене. Но аз ще дойда с вас, ще живея или ще умра с вас, ще успея или ще претърпя крах заедно с вас. Ще бъдем свързани завинаги, каквото и да се случи.

Както сме свързани вече, помисли си Уокър и отново се учуди защо продължаваше да има такова чувство.

Наоколо цареше кристална тишина. Никой не искаше да я наруши. Имаше още незададени въпроси, които очакваха своя отговор. Имаше още съмнения, страхове и лоши предчувствия, които трябваше да се преодолеят. Бъдещето, което им се виждаше ясно преди седмица, сега ги очакваше тъмно и несигурно, път, който можеше да ги заведе където си поиска. И в края на този път ги чакаше Ул Белк, Каменният крал, когото те трябваше да намерят. Вече бе решено. Никой не беше го казал, но беше решено. Такава беше силата на магията на Куикнинг, магическа власт, която тя упражняваше над животите на другите, магия, която не само бе върнала към живота онова, което се смяташе за мъртво и свършено, но също бе освободила надеждите и мечтите на живите.

Това се случваше и сега.

Морган Лех започна да си представя как ли ще се чувства, ако може да си възвърне Меча на Лех. Спомняше си как се чувстваше, когато магията му бе в негова власт. Пи Ел започна да си представя каква би било да притежава оръжие, на което никой не би могъл да устои. Спомни си усещането, когато използваше Стиела. Чудеше се дали ще бъде същото. Но Уокър Бо мислеше не толкова за себе си, колкото за Черния камък на Елфите. Той си оставаше ключът към всички затворени врати. Можеше ли Паранор да се върне? Можеха ли да се върнат отново Друидите? Това бе задачата, която Аланон му бе поставил, част от онова, което трябваше да се направи, за да бъдат унищожени Шадуините. А сега, за първи път откакто сънищата го бяха споходили, той искаше те да бъдат унищожени. Нещо повече, той искаше да участва в унищожението им.

Той погледна Куикнинг в черните ѝ очи и му се стори, че тя чете мислите му. Друидско умение. Вълшебен дар.

И най-неочаквано, шокиращо за самия него, той си спомни къде я бе срещал преди.

Късно тази нощ той отиде при нея да ѝ разкаже. Не се реши изведнаж. По-лесно му беше нищо да не ѝ казва, защото с разказа си излагаше на риск тяхното ново приятелство и своето участие в похода към Елдуист. Но мълчанието в случая бе равносилно на лъжа, а той не можеше да направи това. Тъй че почака, докато Морган и Пи Ел дълбоко заспят, докато нощта обгърне всичко в тъмнина и времето забави ход и мудно запълзи, после безшумно стана изпод одеялото, още скован и с болки след преживяното изпитание и прекоси осветеното от огъня пространство до мястото, където го чакаше тя.

Хвърли един поглед към развалините, край които преминаваше. Докато беше още светло, се бе опитал да потърси сред гаснещата пепел Друидската история, но нищо не можа да открие.

Куикнинг не беше заспала, както и очакваше. Седеше в сянката на огромна ела, далеч от спящите, сред дърветата. Той беше още слаб и не можеше да стигне далеч, но и не искаше да разговаря с нея, когато другите можеха да го чуят. Тя като че ли разбра това. Стана безмълвно и отиде заедно с него в гората. Когато се отдалечиха достатъчно, тя забави крачка и се обърна към него.

— Какво имаш да ми кажеш, Уокър? — попита тя и го дръпна до нея на хладната земя.

Нужно му беше малко време преди да започне. Без да знае защо, отново изпита познатото му чувство на близост с нея, и това едва не го накара да промени решението си, защото се страхуваше от онова, което имаше да ѝ каже и как би погледнала на него тя.

— Куикнинг — започна най-сетне той и звукът на името ѝ отново го накара да спре. Той си наложи да бъде по-решителен. — Преди да умре, Коглин ми даде една от книгите с Историята на Друидите. Книгата беше унищожена от огъня. В тази книга имаше едно място, където се казваше, че Черният камък на Елфите е Друидска магия и има силата да върне изчезналия Паранор. Сянката на Аланон ми постави тази задача, когато аз говорих с нея край Рога на Пъкъла преди няколко седмици — да върна Паранор и Друидите на

Четири земи. Това бе задача, която Коглин ме подтикваше да приема. Той ми донесе Историята на Друидите, за да ме убеди, че това може да стане.

— Зная — каза тихо тя.

Черните ѝ очи сякаш виждаха през него и той с усилие отмести поглед.

— Аз се съмнявах в него — продължи той, и все по-трудно му ставаше да намира думите си. — Съмнявах се в целите, които преследва, обвинявах го, че служи на интересите на Друидите. Не исках да имам нищо общо с тях. Но любопитството ме накара да тръгна да търся Черния камък на Елфите. Реших да узная къде е скрит. И отидох при Гримпонд.

Той вдигна отново поглед към нея и този път не го отмести.

— Показаха ми се три видения. И трите свързани с мене. В първото видение аз стоях начело на групата, която отиваше в Рога на Пъкъла да срещне духа на Аланон и заявих, че по-скоро ще си отрежа ръката, отколкото да помогна на Друидите да се върнат. Видението ми се надсмиваше за думите и ми показваше самия мен с вече изгубена ръка. И ето че наистина я изгубих цялата.

Гласът му потреперваше.

— Третото видение в случая няма значение. Но във второто аз стоях на върха на един хълм, от който се виждаше целият свят. Едно момиче беше до мен. То загуби равновесие и протегна към мене ръка. Но аз я отблъснах и то падна. Момичето, Куикнинг, беше ти.

Той зачака нейния отговор, тишината изпълваше разстоянието между тях и на Уокър започна да му се струва, че вече нищо не ги разделя. Куикнинг нищо не каза. Тя само го гледаше и чертите ѝ не изразяваха нищо.

— Значи ти си знаела за Гримпонд! — възкликна той ужасен.

После я видя да затваря очи и осъзна, че мисли за нещо напълно различно.

— Това е един изгнан дух — каза тя.

— Който говори загадъчно и лъже, но в някои случаи казва и истината, макар и по заобиколен начин. В първото видение той не излъга — ето че ръката ми я няма. Нямам желание същото да се случи и с твоя живот!

Тя леко се усмихна, едва помръдна крайчеца на устните си.

— Ти няма да ми причиниш зло, Уокър Бо. От това ли се страхуваш?

— От видението — повтори той.

— Това е видение и нищо повече — нежно го прекъсна тя. — Виденията са също толкова илюзорни, колкото и истината. Виденията ни подсказват някои възможности, но не си служат с абсолютни стойности. Ние не сме обвързани с тях; те не определят какво ще се случи. Особено виденията на същество като Гримпонд. Той изкушава с лъжи; той мами. Страхуваш ли се от него, Уокър Бо? Не, не и ти. Нито пък аз. Моят баща ми казва какво ще се случи и това е достатъчно. Ти няма да ми причиниш нищо лошо.

Лицето на Уокър бе изопнато и измъчено.

— Но той може и да греши; може да не вижда всичко, което предстои.

Куикнинг тръсна глава, протегна тънката си ръка и докосна неговата.

— Ти ще бъдеш моят закрилник по време на това пътуване, Уокър Бо — и тримата ще ме закриляте, докато е необходимо. Не се тревожи. Аз ще бъда в сигурни ръце с тебе.

Уокър поклати глава.

— Бих могъл да остана...

Тя бързо вдигна ръка на устните му и ги докосна сякаш да изтрие някаква нова отрова.

— Не — отсече тя. — Аз ще съм сигурна, ако си с мене. Ще бъда в опасност, само ако не дойдеш. Трябва да дойдеш.

Той колебливо я изглежда.

— Можеш ли да ми кажеш нещо от това, което се очаква да правя?

Тя поклати глава.

— Или по какъв начин бих могъл да отнема Черния камък на Елфите от Ул Белк?

Отговорът бе отново категорично не.

— Поне ми кажи как ще те закрилям, когато имам само една ръка и...?

— Не.

Той се свлече на земята; изведнаж почувства невероятна слабост. Мракът се спускаше като пелена от съмнения и нерешителност, в

чиито гънки се задушаваше.

— Аз съм половин човек — прошепна той. — Вече нямам вяра в себе си, в обещанията, които съм дал сам пред себе си, в задачите, които съм си поставил. Оставих се да ме влачат разни Друидски видения и повели, в които не вярвам. Бях лишен от двамата си най-близки приятели, от дома си и от чувство за смисъл. Бях най-силният между онези, които отидоха на срещата с Аланон и бях човекът, на когото другите разчитаха; сега съм най-слабият, едва мога да се държа на собствените си крака. Не мога така бързо като теб да махна с ръка на виденията на Гримпонд. Твърде често съм бил необосновано самоуверен. Сега трябва да подлагам всичко на съмнение.

— Уокър Бо — обърна се към него тя.

Той я загледа с удивление, когато тя протегна към него ръце и го вдигна на краката.

— Ти ще бъдеш отново силен — но само ако вярваш.

Тя беше толкова близо, че той усещаше топлината на протегнатите ѝ ръце в пронизващия нощен хлад.

— И ти си като мен — тихо каза тя. — Вече си го усетил, макар че не можеш да разбереш защо. Така е, защото преди всичко друго ние сме създания на магията, която носим. Магията ни определя, формира и ни прави онова, което сме. И за двамата ни тя е рождено право, от което не можем да избягаме. Ти искаш да ме защитиш, като ми казваш за своето видение, като се опитваш да отклониш опасността, ако видението се окаже вярно. Но Уокър Бо, ние сме свързани по такъв начин, че независимо от никакви предсказания и видения не можем да оцелеем разделени. Нима не чувстваш това. Длъжни сме да открием следите, които ще ни отведат в Елдуист, при Ул Белк и Черния камък на Елфите и да довършим започнатото докрай. Не можем да позволим на никакви видения да ни попречат за това, което ще стане. Не трябва да допуснем страха от бъдещето да се намеси.

Тя замълча.

— Магията, Уокър Бо. Магията ръководи моя живот и му придава смисъл. Магията, дадена ми от моя баща. Можеш ли да кажеш, че при теб е различно?

Това не беше въпрос. Това бе констатация, истина, която не подлежи на съмнение. Той си пое дълбоко дъх.

— Не — призна той. — Не мога.

— Ние не можем нито да я отречем, нито да избягаме от нея, нали?

— Не.

— Това е общото между нас — това, и различните ни задачи — да открием Черния камък на Елфите и да запазим Четирите земи, твоята — дадена от сянката на Аланон, моята — от моя баща. Нищо отвъд това няма значение. Всички пътища водят към Друидския талисман.

Тя вдигна лице към слабата светла пътека, която се спускаше сред дърветата от звездното небе.

— Ние заедно трябва да го потърсим, Уокър Бо.

Тя бе толкова уверена в своето твърдение, толкова сигурна в думите си. Уокър срещна погледа ѝ, все още изпълнен със съмненията и страховете, които го бе подтикнала да отхвърли, но успокоен сега от нейното чувство за перспектива и сила на волята. Някога той притежаваше и двете в същата степен. Сега се чувстваше засрамен и ядосан, че вече ги няма. Спомняше си решимостта на Пар Омсфорд да върши онова, което е правилно, да използва своя магически дар. Спомни си собствената си неизречена клетва пред духа на Коглин и Мърко. Все още не можеше да забрави видението на Гримпонд, но Куикнинг беше права. Не можеше да позволи то да го отклони от търсенето. Той я погледна и кимна с глава. Някаква степен на решимост се върна.

— Няма да говорим повече за видението на Тъмни вир.

— Не, докато не му дойде времето — отвърна тя.

Тя го хвана за ръка и го поведе обратно през тъмната гора да спят.

XI

Пар Омсфорд бавно се възстановяваше. От две седмици вече лежеше в подземното скривалище на Кърта, завит в старите завивки и имаше вид на скелет, обездвижен и изтерзан. Пламъкът на свещта хвърляше мрежа от светлини и сенки, а наоколо щъкаха осиновените деца на Кърта със странни и безизразни лица. Нямаше никаква представа за времето, прекъснал бе всякаква връзка с реалния свят. Постепенно започна да излиза от унеса и да идва на себе си. Започна да различава деня от нощта, както и лицата на Дамсон Рей и семейството на Кърта. Мракът се отдели от светлината и подземната му стаичка доби по-ясни очертания. Взираше се в парцалените кукли на децата, с копчета за носове и очи, със защити устни и ръце и крака от старо платно. Измисляше им имена. Говореше само за да чува гласа си. Хранеше се, спеше.

Но най-често се отдаваше на спомени. Те го преследваха наяве и насън, блуждаеха в съзнанието му като призраци, които го жилеха и хапеха настървено. Спомняше си Шахтата, Шадуините, Меча на Шанара, но най-вече Кол.

Не можеше да си прости, че той бе станал причина за смъртта на Кол. И то не защото сам бе нанесъл фаталния, смъртоносен удар чрез магическото си заклинание, не защото не бе успял да защити брат си от глутницата Шадуини, която сновеше из Шахтата, когато се изправи срещу Ример Дал, не затова, а защото от самото начало бе мислил само за себе си. Искаше да разбере цялата истина за заклинанието, за Меча на Шанара, за поръчението на Аланон, за смисъла на магията — и нищо друго не го интересуваше. Заради тази истина бе пожертвал всичко, в това число и брат си.

Дамсон Рей се стремеше да разсее тези негови мисли, защото виждаше как се измъчва и долавяше защо.

— Брат ти сам пожела да дойде с тебе, Пар — повтаряше му тя отново и отново, надвесила лице над него. Червеникавите ѝ коси падаха по слабичките ѝ рамене, гласът ѝ бе тих и нежен. — Изборът бе

негов. Той твърде много те обичаше, за да не го направи. Ти се опита да го спреш и да не го излагаш на опасност. Но Кол не умееше да отстъпва, особено когато беше въпрос на справедливост и дълг. И двамата знаехте, че ще се сблъскате с опасности и той бе твърдо решен да те защити. Нима не разбираш, че той сам пожертва живота си за твоята кауза? Защо омаловажаваш смисъла на жертвата му като си вътълпяваш чувство за вина? Той сам е направил своя избор. Кол беше човек с характер и ти едва ли би могъл да му попречиш да изпълни дълга си, колкото и да беше настоятелен. Тръй те разбираше, Пар. Виждаше смисъла и потребността от твоето дело. На времето ти вярваше в него и трябва да продължиш да вярваш и сега. Както вярваше Кол. Не оставяй смъртта му да отиде напразно.

Но той се опасяваше, че смъртта на Кол бе отишла именно напразно и тази мисъл го преследваше в най-черните му кошмари. И наистина, какво постигна въпреки тази жертва? Какво спечели? Може би Меча на Шанара? Е, да, наистина. Вярно е, че се сдобил с легендарното оръжие на древните си предци Елфите, с талисмана, който сянката на Аланон го бе изпратила да открие. И какво от това? То се оказа съвършено негодно срещу Ример Дал, дори когато Главният Преследвач разкри, че е Шадуин. Ако Мечът притежаваше такава магическа сила, за каквато говореше Аланон, защо не бе унищожил най-големия му враг? И още по-зле, ако можеше да се вярва на Дал, той е бил готов да му преотстъпи Меча на Шанара, стига само да поиска. Не е имало нужда от това рисковано, гибелно спускане в Шахтата — а следователно, и от смъртта на Кол.

А ако Ример Дал беше прав и в това, че Пар Омсфорд също е Шадуин, тогава? Ако Пар се окажеше един от онези, срещу които се бореха, за да запазят Четирите земи...

Ако Кол беше умрял, за да защити един Шадуин...

Немислимо? Вече не беше толкова сигурен.

Горчиви и ужасяващи, спомените го терзаеха и той потъваше в блатото на болката, неверието и гнева. Опитваше се да се измъкне от това тресавище, да се задържи на повърхността, да диша, да оцелее. Треската му премина, чувствата се успокоиха, вече не бяха така мъчителни, душевните и телесни рани започваха да завяхват и заздравяват.

В края на втората седмица той беше вече на крак, реши да не се залежава повече и започна да изминава кратки разстояния из мрачната квартира на Кърта. Миеше се на чешмата, хранеше се на масата. Кръстосваше подземие то от единия до другия край, от едната до другата врата и измерваше изминатото разстояние по умората. Подтискаше спомените, стараше се да ги отпъжда. За целта просто си ангажираше вниманието. С каквото и да се занимаваше, то го отвличаше от мислите му за невъзвратимото минало. Душеше миризмите в спарения въздух. Оглеждаше направата на разнебитените мебели, опърпаните вещи, пода и стените. Донякъде самочувствието му се върна. Щом беше жив, значи имаше защо. Луташе се като призрак сред сенките и светлините, тласкан от вътрешните си видения.

Дори когато се умореше да крачи, пак не си даваше почивка. С часове прекарваше седнал в края на своето легло и съзерцаваше Меча на Шанара, размишлявайки над неговата тайна.

Защо ли той бе отказал да го слуша, когато го насочи срещу Ример Дал?

Веднаж Дамсон доста предпазливо го попита:

— Дали не се лъжеш? Ами ако това не е Мечът на Шанара?

Той доста се замисли, преди да отговори:

— Когато го видях в подземие то, Дамсон, и когато го докоснах, бях сигурен, че е той. Съвсем сигурен. Толкова пъти съм пял песента за Меча на Шанара, толкова пъти съм си го представял. Нито за миг не се усъмних.

Той бавно поклати глава:

— И все още съм убеден, че е той.

Тя кимна. Седнала бе до него с подвити крака и зеленикавите й очи блестяха.

— Но може би е така, само защото си очаквал да го намериш. Голямото ти желание те е подвело.

— И това е възможно — съгласи се той. — Но тогава. Не и сега. Погледни това острие. Само го виж. Дръжката е стара и протритата, но острието блести като ново. Това може да бъде само магическия Меч на Шанара. Погледни резбата...

Изведнаж въодушевлението го напусна и той въздъхна. Забеляза съмнението в погледа й.

— Е, да, вярно е, че за нищо не става. Съвсем за нищо. Зная какво трябва да чувствам, когато го взема в ръце, но в него няма и следа от магия. Нима е възможно това да е Мечът на Шанара?

— Антимагия — натъртено произнесе Кърта. Той се бе свил близо до тях в ъгъла на стаята и почти се бе слял със сенките. — Само една фалшива обвивка.

— И той направи гримаса като опъна бузите си с ръце.

Пар го погледна и кимна.

— Да, Кърт, сигурно това е някаква измама. И аз съм си го мислил. Но каква ще да е тази антимагия, по-силна от Меча на Шанара? Откъде у Шадуините такава магическа сила? А пък ако я имат, защо просто не са унищожили острието? И защо аз да не мога да превъзможна тази антимагия, ако Мечът ми принадлежи по право?

Кърта го гледаше сериозно, без нищо да каже. Дамсон също не отговори.

— Нищо не разбирам — прошепна той. — Не мога да проумея какво не е наред.

Учудваше го също как така Ример Дал го бе пуснал да си иде с Меча. Ако това беше въпросното оръжие, то би могло да унищожи Шадуините и Дал никога нямаше да го остави в ръцете на Пар Омсфорд. Вместо това той му го даде безусловно, едва ли не нарочно и се опита да го убеди, че е бил заблуден както по отношение на Шадуините, така и по отношение на Меча.

И после сам му доказва, че Мечът не може нищо да му стори.

Пар кръстосваше жилището на Кърта с оръжието в ръка, претегляше го, преценяваше го, искаше да събуди магията му. Но тайната на Меча на Шанара все му се изплъзваше.

От време на време Дамсон излизаше от подземното им укритие и се разхождаше из улиците на Тирс. Странно бе да си помислиш, че над тях, невидим и нечул, живееше цял един град, с хора и сгради, със слънце и свеж въздух. Пар копнееше да излезе с нея, но тя разумно го съветваше да не го прави. Беше още слаб, а и Федерацията продължаваше да го издирва.

Седмица след като Пар се бе вдигнал от легло и вече можеше да ходи сам, Дамсон се върна с лоши новини.

— Преди няколко седмици Федерацията е открила хората на Джут. Някой ги е предал. От Търс тръгнала цяла армия към Парма Ки

и ги обсадила, като успяла да преодолее съпротивата им. Джут бил заловен. Станало е точно когато ти, Пар, се измъкна от Шахтата. — Тя млъкна и после добави. — Избили са всички до един.

Пар едва успя да си поеме дъх.

— Наистина ли?

— Така заявява Федерацията. Според тях с Движението е свършено.

Настана мълчание. Бяха насядали край една дълга маса заедно с Кърта и неговите деца, чийто глас не се чуваше. Пред всеки бе поставена чашка с чинийка. Това бе следобеден ритуал.

— Още малко чай, скъпа Дамсон? — попита Кърта със сърдечна любезност. Обраслото му лице се подаваше от края на масата. Тя кимна без да сваля очи от Пар.

Той леко сви вежди.

— Но ти не изглеждаш особено разтревожена — каза накрая той.

— Ами доста е странно, че за подобна победа може да не се чуе в продължение на няколко седмици.

— Смяташ, че слуховете не са верни, така ли?

Тя си отхапа от бисквитите, които им бе предложил Кърта и започна да дъвче.

— Може и да са хванали Джут. Но аз познавам Падишар Крийл. Той е твърде умен, за да се остави да го уловят в собственото му скривалище. Още повече, че съмишленици на Движението в града ми казаха, че според разказите на обикновените войници са убили към десетина-двадесет души и когато пробили обсадата, намерили само техните трупове. Какво тогава е станало с другите? В лагера имаше поне триста души. И освен това, ако Федерацията наистина беше заловила Падишар Крийл, тя щеше да забучи главата му на градските порти, за да го докаже.

— Нищо ли не се знае за Падишар?

Тя поклати отрицателно глава.

— Нито за Морган и Стеф или за някой от другите?

Тя отново поклати глава.

— Изчезнали са.

— Значи така.

Думите му увиснаха във въздуха.

Тя тъжно се усмихна и те допиха чая си в мълчание.

На следващия ден Пар се почувства поукрепнал и заяви, че е твърдо решил да отиде в Тирс. Доста вече бе стоял затворен. Искаше да види отново света и да усети слънчевите лъчи по кожата си, да подиша чист въздух. Освен това, нищо няма да стане, докато стои тук и се крие. Той беше длъжен да направи нещо.

Дамсон твърдо се възпротиви. Още беше много слаб, а и бе твърде рисковано да ходи където и да било. Федерацията вече знаеше кой е; описанието му висеше навсякъде. След бягството му от Шахтата Преследвачите бяха претърсили долните етажи на стария дворец и бяха открили тунелите, водещи към него. И продължаваха да ги претърсват. Не бяха успели да обходят всичките километрични тунели и канали, тъй че рискът да го открият си оставаше. Най-добре засега беше да не излиза.

Накрая стигнаха до компромисно решение. Позволиха на Пар да обходи близките тунели, придружен от Дамсон и Кърта. Не биваше да се изкачва горе нито за миг. Можеше да ходи само където му кажат и да прави само каквото му позволят. Но във всеки случай нямаше да стои напълно затворен като болник. Пар прие условията.

Вървеше след Дамсон и Кърта, съсредоточил цялото си внимание, за да опознае и запомни тунелите. Първият ден бе само пробен и се върнаха рано. На втория ден вече се чувстваше поукрепнал и продължи бързо да се възстановява. Това, че опозна разположението на тунелите и отточните канали, го правеше поспокоен. Можеше вече да излезе и сам, ако му се наложи. Кърта му даваше своите напътствия и внимателно наблюдаваше напредъка му; гледаше го с умния си, блестящ поглед и кимаше доволно. Дамсон не смееше да се отдалечи от него и постоянно го докосваше, сякаш да го предпази. Той се усмихваше в себе си на тяхната грижовност.

Измина една седмица. Той беше по-добре, почти напълно възстановен. Повече от месец беше минал откак го донесоха и укриха в подземията на Тирс. Той непрекъснато мислеше да си върви, да поеме съдбата си отново в свои ръце.

В същото време не знаеше откъде да започне.

Накрая решението дойде от само себе си.

Беше късен следобед, десет дни след като беше започнал да опознава тунелите около скривалището на Мол. Той седеше в края на

леглото си и за кой ли път наблюдаваше Меча на Шанара. Дамсон се беше качила в града да види какво може да научи за Падишар и Федерацията. Кърта сновеше като сянка от стая в стая, прибираще, подреждаше и се суетеше около нещата си. Времето за чай минаваше, а момичето още го нямаше и Кърта беше неспокоен. Сигурно и Пар щеше да се разтревожи, ако се беше оставил да мисли за това, но вниманието му беше ангажирано от нещо друго. Спомените за случилото се около намирането на Меча на Шанара и смъртта на Кол още бяха несвързани и той се опитваше да ги възстанови. От време на време извикваше в паметта си по нещо забравено. Така беше и сега.

Отнасяше се до заклинанието. Спомни си как се изпълни от магическа сила, почти дошла от само себе си, когато Кол — онова, което се представяше за Кол — го заплаши. И после, когато Кол вече го нямаше и Шадуините се нахвърлиха отгоре му, заклинанието вложи в ръцете му един бляскав меч, оръжие, нямащо равно на себе си по магическа сила. То с лекота унищожи всички Шадуини. Няколко мига се чувстваше извън себе си от възторг и безумие. Още си спомняше това усещане. Но имаше и нещо друго, нещо, напълно забравено досега. Щом унищожи Шадуините и понечи да вземе падналия Меч на Шанара, Мечът го изгори — опари ръката му като огън. И на мига магията го напусна и той повече не можа да я извика отново.

Защо ли Мечът на Шанара бе сторил това? Какво ли бе предизвикало такава реакция?

Тъкмо мислеше върху всичко това и се опитваше да сглоби малкото, което знаеше за тайната на Меча, когато Дамсон се втурна в подземното убежище на Мол, задъхана и уплашена, с разпилени коси.

— Войници на Федерацията! — извика тя и се спусна към Пар, дърпайки го от леглото. — По каналите са плъзнали десетки войници и правят щателно претърсване! И то не в двореца, а тъкмо тук. Едва успях да се промъкна преди тях. Не зная дали някой ни е предал или просто са ме проследили, но са открили долния вход и идват насам! — тя млъкна, за да се поуспокои. — Останем ли тук, ще ни открият. Трябва веднага да се махаме.

Пар метна на рамо Меча на Шанара и започна да пъха малкото си вещи в една торба. Не можеше да събере мислите си. Наистина вече му се искаше да си тръгне, ала не и по този начин.

— Кърт — извика Дамсон и косматото човече бързо изприпка при нея. — Ти също трябва да дойдеш с нас. Те и теб могат да намерят.

Но Кърта твърдо поклати глава и каза със спокоен глас:

— Не, прекрасна Дамсон. Моят дом е тук. Аз ще остана.

Дамсон бързо коленичи пред него:

— Не можеш да направиш това, Кърт. Излагаш се на голяма опасност. Те ще те погубят.

Пар припряно го замоли:

— Ела с нас, Кърт. Моля те. Изложен си на опасност заради нас.

Къртът го погледна озадачено:

— Та нали аз сам поисках да те прибера тук. Сам поисках да се грижа за тебе. Направих го заради Дамсон — но също и заради себе си. Ти си ми симпатичен.

Приятно ми е... как милата Дамсон се чувства с тебе.

Пар видя с крайчеца на очите си как Дамсон се изчерви, но продължи да гледа към Мол.

— Всичко това няма значение сега. Важното е, че сме приятели, а приятелите трябва да си помагат в беда. Трябва да дойдеш с нас.

— Не искам да се връщам в този свят горе — тихо настояваше Кърта. — Моят дом е тук. Трябва да се грижа за него. Какво ще стане с децата ми? С Чалт, с малката Лида, с Уестра и Еверлинд? Нима искате да ги изоставя?

— Вземи ги със себе си, ако трябва. — Пар започваше да се отчайва.

— Ще ти помогнем да си намериш друг дом — бързо добави Дамсон.

Но Кърта упорито клатеше глава.

— Горният свят не иска и да знае за нас. С него ние нямаме нищо общо, мила Дамсон. Тук е нашето място. Не бива да се тревожиш. Аз познавам добре тези тунели. Има места, където никой няма да ни открие. Ще се скрием там, ако се наложи. — Той замълча за момент. — И вие може да дойдете с нас. Там ще бъдете на сигурно място.

Дамсон се надигна, смръщила вежди.

— Важното е ти да си на сигурно място, Кърт. Вече достатъчно излагахме живота ти на опасност. Само ми обещавай, че веднага ще отидеш в някое от укрытията. Вземи децата и останете там, докато се махне хайката и тунелите бъдат отново безопасни. Обещавай ми.

Къртът кимна:

— Обещавам, скъпа Дамсон.

Тя се спусна да събира вещите си и тръгна редом с Пар. Кърта остана сред сенките, загледан след тях, само две светли очи, загубени сред бъркотията от непотребни вещи и бледата светлина на свещта.

Дамсон нарами торбата си.

— Сбогом, Кърт — нежно каза тя, приближи се до него и се наведе да го прегърне. После се върна разплакана при Пар.

— На теб дължа живота си, Кърт. Благодаря ти за всичко, което направи за мене.

Той вдигна малката си ръка и помахаше за сбогом.

— И помни обещанието си! — предупреди почти сърдито Дамсон. — Скрий се добре!

После те минаха през изхода и безшумно се спуснаха в тунела. Дамсон не носеше факла, но измъкна един от онези камъни, които светеха, когато ги стоплеше в ръката си. Тази малка, но сигурна светлинка ги поведе напред. Дамсон разтваряше пръсти, за да види посоката, после ги затваряше, да не би да ги открият. Те бързо се отдалечаваха от скривалището на Кърта, минаха през един тунел, после през друг и накрая по желязна стълба слязоха в някаква шахта.

Чуваше се чаткане на ботуши в далечината.

Дамсон поведе Пар надалеч от шума по един тунел, просмукан и хлъзгав от влага. Тук температурата бе по-висока и във въздуха се просмукваха миризми на клоака. Из тъмните ниши се стрелкаха мишки, струйки вода се процеждаха в скалните процеци. Те твърдо си проправяха път през лабиринта. Смътни, неясни гласове достигаха до тях, но Дамсон не им обръщаше никакво внимание. Стигнаха до място, където се срещаха няколко канала. Това бе кръгла шахта, където водата се стичаше в дълбок, сенчест кладенец. Централен възел, помисли си Пар. Той вече се задъхваше, силите му го напускаха след внезапното напрежение. Боляха го краката и гърбът и той се изтегна да пооблекчи болката.

Дамсон се обърна и го стрелна с поглед. В очите ѝ се четеше загриженост. Поколеба се за миг, но после продължи да води напред.

Гласовете отново се усилиха и този път бяха по-близо. Идваха от различни посоки. Дамсон поведе Пар по друга стълба, от която влязоха в един толкова тесен тунел, че им се наложи да се промъкват

пълзешком. Влагата и мръсотията се просмукваха през дрехите му и полепваха по кожата. Налагаше си да диша през устата и то само когато не можеше вече да задържа дъха си.

Излязоха в началото на по-широк тунел, скосен по средата, от който каменни пътеки отвеждаха към канала. Пресичаха го два по-малки тунела. Във всеки от тях просветваха факли. Свърнаха в един завой, но там също ги чакаше факла. Дамсон спря и придърпа Пар към скалата.

Погледна го и в очите ѝ се забелязваше отчаяние.

— Има един начин да се измъкнем и той е да вървим напред — прошепна тя, с устни до ухото му. — Върнем ли се, ще ни заловят.

Тя отстъпи назад, за да чуе отговора му. Той погледна зад нея. Светлините наближаваха все по-бързо, чуваше се чаткане на ботуши, до тях достигнаха първите гласове. Той едва не се задуши от завладелия го страх. Струваше му се, че Федерацията винаги щеше да го следва по петите, че това бягство нямаше да има край. Толкова пъти вече се беше изплъзвал. Нямаше как да продължава вечно. Рано или късно, късметът щеше да му изневери. На косъм се беше отървал от Шахтата и Шадуините. Беше уморен, травмиран и искаше само да го оставят на мира. Но Федерацията никога нямаше да го остави. Това беше безкраен омагьосан кръг.

За миг отчаянието напълно го овладя. Тогава внезапно си помисли за Кол. Спомни си, че се беше заклел да отмъсти за съдбата на брат си. В същия миг гневът измести отчаянието. Не, няма да се оставя да ме затворят, закле се мълчаливо той. Няма да се дам на Ример Дал.

Моментално си помисли да извика магията, която му беше помогнала в Шахтата, да призове огнения меч, който бе съсякъл враговете му на парчета. Но веднага отхвърли този порив. Силата беше прекалено голяма, за да се изправи пред нея за втори път толкова скоро, при това без достатъчно да я разбира. Сега бе нужна хитрост, а не груба сила. Внезапно си спомни как се бе изплъзнал от Федерацията онази нощ в Народния парк.

Дръпна Дамсон и бързо се отправи към една тъмна ниша в стената на тунела. Сви се с момичето в мрака и докосна с пръст устните ѝ, за да ѝ даде знак да мълчи.

Войниците на Федерацията наближиха — петима здравеняци, които държаха високо факлите си, за да виждат по-добре при огледа.

Металните остриета на камите им проблясваха. Пар пое дълбоко въздух и се съсредоточи в себе си. Оставаше един-единствен шанс. Само един.

Изчака, докато онези се озоваха точно пред тях и извика заклинанието. Овладея го напълно и внимателно насочи енергията му. Обви войниците в мрежа от шепот, който трябваше да ги предупреди и им внуши да побързат нататък, където в далечината водите на канала се размърдаха, сякаш някой се движеше в тях.

Почти като един, войниците се спуснаха да бягат и се стрелнаха покрай тях без дори да погледнат встрани. Равнинецът и момичето се залепиха бездиханни към стената. Само след миг войниците бяха изчезнали.

Дамсон и Пар бавно се изправиха на краката си. Дамсон спонтанно разтвори ръце и прегърна Равнинеца.

— Ето че силата ти се върна, Пар Омсфорд — прошепна тя и го целуна. — Сега да минем оттук. Почти сме свободни.

Те бързо се спуснаха през прохода, прекосиха кръстовище на два канала и навлязоха в пресъхнал кладенец. Факлите, чаткането на ботуши и гласовете се бяха стопили в тишината. Една стълба извеждаше нагоре. Дамсон тръгна напред и спря, за да повдигне люка. През отвора се промъкна слаба светлина. Тя се озърна наоколо и се измъкна горе, последвана от Пар.

Озоваха се под един скосен навес, от който една врата извеждаше навън. Дамсон приближи, отвори я внимателно и излезе на пръсти заедно с Пар.

Озоваха се в Тирс с неговите крепостни стени, вити кули и скупчени постройките от камък и дърво. Въздухът бе наситен с миризми и звуци. Свечеряваше се. Слънцето захождаше на запад и хората от града се прибираха у дома. В тихата лятна задуха животът бавно помръкваше. Горе небето се превръщаше в черно кадифе и звездите го обсипваха като кристали. Удивително яркото пълнолуние хвърляше хладната си бяла светлина над света.

Пар Омсфорд се усмихна, забравил болките си, за миг оставил страховете си назад. Намести Меча на Шанара на раменете си. Хубаво беше да си жив.

Дамсон се протегна и нежно взе ръката му в своята.

Двамата свърнаха надолу по улицата и се изгубиха в нощта.

XII

Куикнинг остана в Хартстоун с малката си компания още няколко дни, докато Уокър Бо напълно и възстанови. Това ставаше бързо. Той беше здрав по природа, а и оздравяването се ускоряваше от кратките докосвания и внезапните усмивки на момичето, от самия факт на нейното присъствие. Тя криеше магия, която я обгръщаше като невидима аура и преминаваше във всичко, до което се докоснеше, вдъхвайки му удивително пълнокръвен и непосредствен живот. Уокър възвърна силата си почти изведнаж, пораженията на отровата останаха само спомен, както донякъде и болката от загубата на Коглин и Мърко. Безумният поглед изчезна от очите му, той подтисна гнева и страха си, заключи ги в някакво тъмно ъгълче на съзнанието, където да не го безпокоят, но да може да си ги спомни, когато му дойде времето. Неговата увереност и решимост се върнаха, а с тях и чувството му за смисъл, вътрешната му непоколебимост. Превърна се отново в Мрачния чичо от едно време. Магията му помогна да се възстанови, но истинският подтик идваше от Куикнинг, която миг след миг го обгръщаше с топлота, която засенчваше слънцето.

Тя успя да направи и друго. Сечището, където някога се намираше къщата, се оказа изчистено от пожарищата и постепенно не остана и следа от битката с Шадуините. На мястото на празната пустош покълнаха треви и цветя и въздухът бе изпълнен с багри и аромати, които носеха утеха и успокоение. Дори руините на къщата бяха стрити на пепел, докато напълно изчезнат от погледа. Човек имаше чувството, че тя е способна всеки момент да сътвори света отново.

Морган Лех заговори Уокър, когато Пи Ел не беше наблизо и му призна, че не разбира кой е всъщност онзи и защо Куикнинг го бе взела с тях. Това го караше да изпитва тревога. Морган се бе променил, откак Уокър го бе виждал за последен път. Безразсъден и самонадеян, когйто за първи път дойде в Хартстоун, сега той беше смирен и овладян, предпазлив, но не и страхлив, въобще един благоразумен

човек. Уокър го харесваше повече така и си мислеше, че онова стечение на обстоятелствата, което го бе откъснало от Омсфордските му роднини и го бе довело в Кулхавен, бе спомогнало много за неговото съзряване. Планинецът разказа на Уокър какво бе сполетяло Пар и Кол, как те се бяха присъединили към Падишар Крийл и Движението, как бяха отпътували за Тирс, за да се опитат да измъкнат Меча на Шанара от Шахтата, как бяха влезли в битка с Шадуините, как се бяха разделили и избягали поотделно. Разказа на Уокър за покушението на Федерацията над Джут, за предателството на Тийл, за нейната смърт и тази на Стеф и как въстаниците бяха избягали на север.

— Тя всичките ни предаде, Уокър — заяви накрая Морган — Предаде баба Елиза и леля Джилт в Кулхавен, Джуджетата, които работеха за Съпротивата и за които знаеше, изобщо всички. Сигурно и Коглин е предала тя.

Но Уокър не мислеше така. Шадуините знаеха за Коглин и Хартстоун откакто Паяците Гноми бяха отвлекли Пар още преди няколко месеца. Бяха дошли едва сега, защото така са предпочели. Преди да убие Коглин, Ример Дал му бе казал, че той е последната заплаха за Шадуините, а значи се е почувствал застрашен от него. Повече го тревожеше не как Ример Дал ги бе открил, а заявлението на Главния Преследвач, че всички деца на Шанара са мъртви. Той явно грешеше по отношение на Уокър, но какво бе станало с Пар и Рен или с останалите от рода на Шанара, разпратени на различни страни от сянката на Аланон, за да открият онези загубени и изчезнали неща, които ще спасят Четирите земи? Дали и по отношение на тях Ример Дал грешеше или ги бе сполетяла съдбата на Коглин? Нямаше как да узнае истината, затова не споделяше мислите си с никого. Нямаше никакъв смисъл да казва каквото и да било на Морган Лех, който вече се бореше с предполагаемите последици от своето решение да тръгне след Куикнинг.

— Зная, че мястото ми не е тук — довери той на Уокър един следобед. Бяха седнали в сянката на един стар бял дъб и заслушани в песента на птиците, ги наблюдаваха да се стрелкат над тях. — Сдържах обещанието си пред Стеф да се погрижа за баба Елиза и леля Джилт. Но какво стана с думата, която дадох на Пар и Кол, че няма да

ги изоставя! Не ми е мястото тук. Трябва да се върна в Тирс и да ги потърся.

Но Уокър отвърна:

— Не, Планинецо. Не трябва. И какво ще постигнеш, дори ако ги намериш? Можеш ли да направиш нещо срещу Шадуините? Тук имаш много по-важен шанс, дори повеля, ако е права Куикнинг. А може да успееш да върнеш и магическата сила на меча, както аз — ръката. Напразни надежди, биха казали по-прагматичните. Ала все пак надежди. Тя ни е потребна, Планинецо, и ние откликваме на тази необходимост. Ние сме нейни деца, нали така? Не мисля, че можем да се откажем от тези чувства толкова лесно. Принадлежим ѝ, поне засега.

Той бе повярвал в това под влияние на среднощния си разговор с Куикнинг, когато ѝ бе разказал за видението на Гримпонд, а тя настоятелно и категорично бе отхвърлила опасенията му. Морган Лех бе не по-малко покорен, хипнотизиран от красотата ѝ, обладан от копнеж. Не можеше да преодолее нейното необяснимо привличане. И тримата бяха привързани към Куикнинг по различен начин. За Морган това бе физическо привличане. Той се възхищаваше от вида и движенията ѝ, от изключителните черти на лицето и форми на тялото ѝ, от нейната невиждана красота, превъзхождаща всичко, което би могъл да си представи. Уокър бе привлечен по по-духовен начин, от една близост, основана на общата им вродена магия, която пораждаше взаимно разбиране на мислите и действията. Те бяха свързани с обща верига от връзки, където всяко звено бе споделен магически опит.

Най-трудна за разбиране бе целта на Пи Ел. Понякога той наричаше себе си артист, човек на илюзията и на бягството от действителността, но ясно беше, че е нещо повече. За никой не беше тайна, че той е извънредно опасен, но въпреки това успяваше напълно да скрие истината за себе си. Той рядко разговаряше с тях, дори и с Куикнинг, въпреки че за него тя имаше същата притегателна сила, както и за Уокър и Морган. Но Пи Ел беше привлечен към нея като към своя собственост, не като към любима или духовно сродна душа. Той бе привързан към Куикнинг както занаятчията към изкусно създаден предмет, който е свидетелство за неговото умение. Уокър не можеше да разбере такова отношение, защото Пи Ел също като тях бе приет без никакви заслуги към Куикнинг. И все пак той имаше натрапчивото

чувство, че Пи Ел гледа на момичето като на своя собственост и в някакъв момент ще предяви правата си над него.

Дните на седмицата се изнизаха и най-сетне Куикнинг реши, че Уокър е добре и може да пътува. И тъй, четиримата напуснаха Хартстоун. Вървяха пеша, защото из тези места не можеше да се върви по друг начин. Пътят им минаваше на север през Дарклин Рийч и горите на Анар, по западния склон на Тофер Ридж в посока към Раб, прекосяваше реката в една теснина и продължаваше към Чарналите. Напредваха трудно, защото тези места бяха гъсто покрити с гори и шубраци и насечени от дефилета и водораздели. Налагаше се постоянно да се отклоняват от посоката си, за да търсят проходим терен. Времето обаче беше хубаво, топли слънчеви дни с лек ветреца в края на лятото, дълги, бавно точещи се часове, които правеха всеки ден желан и безкраен. Болестта се усещаше дори и тук далеч на север, земята и всичко живо беше посърнало и отровено, макар и не в толкова напреднал стадий, колкото в централните части на Четирите земи. Дъхът и ароматите, гледките и звуците бяха свежи, нови и незасегнати. Потоците бяха чисти и горите зелени. Животът в тях не бе поразен от скупчващия се мрак, с който Шадуините заплашваха да обвият всичко.

Нощем се настаняваха сред горски поляни край потоци или езера, откъдето черпеха прясна вода, често ловяха и риба. Понякога мъжете си приказваха, включително и Пи Ел. Куикнинг беше затворена. Когато спираха в края на деня, тя се усамотяваше сред сенките, далеч от огъня и присъствието на другите трима. Не че ги пренебрегваше или избягваше; по-скоро имаше нужда да бъде сама. Стената между тях се издигна от самото начало на пътешествието им, една невидима дистанция, която тя установи първата нощ и продължи да спазва през цялото време. Тримата, които водеше след себе си, нищо не питаха. Наблюдаваха се крадешком, наблюдаваха и нея и чакаха да видят какво ще се случи. И когато нищо не се случи, обединени от изолацията, която тя им бе наложила, започнаха да се отпускат един пред друг и да разговарят. Морган по начало бе винаги готов за разговори. Той бе отворен и непринуден младеж, който обичаше приказките и хората. Що се отнася до Уокър и Пи Ел, при тях положението беше различно. И двамата по природа и по навик бяха затворени и недонерчиви. Често разговорите помежду им се превръщаха в полесражения, при които всеки се опитваше да узнае

тайните на другия и да не разкрие своите. Използваха разговорите за прикритие и внимателно отклоняваха темите от всичко, което наистина имаше значение за тях.

И тримата най-често размишляваха върху това къде отиват и какво ще правят, когато стигнат там. Разговорите на тази тема обаче приключваха бързо. Никой не искаше да дискутира каква магия притежава, макар че Уокър и Морган имаха някаква представа за силата на другия. Никой не предлагаше план на действие за намирането на талисмана. Дуелираха се като с шпаги, изпробваха силата и слабостта си, маневрираха с въпроси и предположения и се опитваха да разберат слабите места на другите. Уокър и Пи Ел не успяха да научат нищо особено един за друг. Стана ясно, че Морган е тук заради магията, заключена в Меча на Лех, но беше невъзможно да се узнае нещо съществено за това счупено оръжие. Към Морган непрестанно се отправяха въпроси за това какво може Мечът на Лех, къде прониква, каква сила притежава. Морган използва целия си талант, за да бъде едновременно мил и неясен със своите отговори и да оставя впечатлението, че магията му едновременно е способна на всичко и нищо. Накрая Пи Ел го остави на мира.

В края на първата седмица от пътешествието им стигнаха на север над Анар, до предпланините, водещи в Чарналите, из които вървяха дни наред. Пътят им минаваше през планините на североизток в посока към Тайдрейс. Навлязоха в непознати земи. Морган и Пи Ел не бяха ходили на север от Горни Анар, а Уокър беше стигал едва до най-ниските области на Чарналите. Водеше ги Куикнинг, без да се притеснява, че най-малко познава тези места. Слушаше вътрешния си глас, една интуиция, която нямаше никой измежду тях. Тя призна, че не знае точно къде отиват, че може да почувства толкова, колкото да ги води в момента, но че те евентуално трябва да пресекат Чарналите и тогава тя вече няма да може да ги води. Елдуист лежеше отвъд Чарналите и без чужда помощ нямаше да го намерят.

— Ще ти стигне ли магията за това, Уокър? — подразни го Пи Ел, но Уокър само се усмихна като си задаваше същия въпрос.

В края на втората седмица заваля и дъждът ги следва неотклонно и през третата седмица. Пътеките, багажът и дрехите им подгизнаха. Загубиха всякакво настроение. Над върховете надвисваха облаци, тъмни и неподвижни. Склоновете се тресяха от гръмотевици и

светкавици, сякаш гиганти разиграваха сенки с ръцете си. Тук рядко минаваха пътници, предимно Тролове, а и от тях не можеха да узнаят нещо особено. Предстоеше им ден-два път през проходите, които извеждаха от един високопланински град, Рамплинг Стийп. Да, всички проходи водели на изток към Тайдрейс. Не, нищо не били чували за Елдуист.

— Направо да се чудиш дали наистина съществува — промърмори Пи Ел, като продължаваше да играе ролята си на провокатор. Тясното му лице бе сбръчкано от усмивка, студена и празна, лишена от чувство за хумор.

Същата нощ, два дни преди да се изпълнят три седмици, откак бяха тръгнали, той постави въпроса по начин, който не оставяше място за съмнение относно чувствата му. Все още продължаваше да вали. Сива мъгла ги обгръщаше с хлад и притъпяваше сетивата. Всички бяха в подтиснато настроение.

— Това градче Рамплинг Стийп ни обърква всякакво чувство за посока, не е ли така? — започна той съвсем тихо, тъй че всички го наобиколиха в хладния здрач.

Въпросът бе отправен към Куикнинг, която не отговори.

— Загубихме се, а аз не обичам това. Хайде да си поговорим малко повече за цялата тази работа.

— Какво искаш да знаеш, Пи Ел? — тихо, спокойно попита момичето.

— Не си ни казала достатъчно за това, какво ни чака. Мисля, че трябва да го направиш. Сега.

Тя поклати глава.

— Питаш за неща, на които не мога да ти отговоря. Просто аз самата трябва да ги разбера.

— Не ти вярвам — тръсна глава той, за да подсили думите си. Гласът му бе нисък и суров. Морган Лех го гледаше с нескрито раздражение, а Уокър Бо вече бе скочил на крака. — Познавам хората, дори и такива, които притежават магическа сила като теб и разбирам кога казват всичко, което знаят и кога не. Ти криеш нещо, а по-добре е да го кажеш.

— Или пък ти да се завъртиш и да се махаш? — остро го предизвика Морган.

Пи Ел го погледна безизразно.

— Защо наистина не се махнеш, Пи Ел, а?

Пи Ел се изправи. Очите му бяха празни и наглед безразлични. Морган се надигна заедно с него. Но Куикнинг бързо застана между тях, сякаш не да ги раздели, а само да срещне лицето на Пи Ел. Тя стоеше малка и беззащитна пред него, сребристата ѝ коса падаше по раменете ѝ, лицето ѝ бе вдигнато към неговото. Той се намръщи и в първия момент изглеждаше като заплашен и готов да побегне. Слаб и жилав, мъжът отстъпи назад като змия. Но тя не помръдна и той постепенно се освободи от напрежението.

— Трябва да ми се довериш — обърна се към него тя, сякаш беше единственият човек на света, омая го със своя глас, със силата на черните си очи и близостта на тялото.

— Вече ви казах онова, което трябва да знаете за Ул Белк и Елдуист. Казах ви също каквото трябва да се знае за Черния камък на Елфите. Поне толкова, колкото и аз самата зная. Вярно е, че някои неща крия от вас, както и вие от мене. Така е с всички живи същества, Пи Ел. Ти не можеш да имаш претенции към моите тайни, когато криеш своите собствени. Аз не премълчавам нищо във ваша вреда. И това е всичко, което мога да направя.

Слабият мъж гледаше безмълвно към нея ѝ очите му не издаваха нищо от онова, което мислеше.

— Щом стигнем Рамплинг Стийп, ще помолим да ни покажат пътя — продължи тя с глас, който бе тих като шепот, но кристален като камбана и уверен. — Все някой ще ни посочи пътя към Елдуист.

И за голяма изненада на Уокър и Морган Лех, Пи Ел само кимна и отстъпи. Тази нощ той не проговори на никого, сякаш бе забравил за тяхното съществуване.

На следния ден стигнаха един широк път, който извеждаше към западните предпланини и тръгнаха по него. Пътят се виеше като змия в светлината и после в сянка, когато слънцето се скри зад върховете на Чарналите. Спусна се нощ и те се настаниха за нощуване под звездите. Небето бе ясно за първи път от много дни насам. Те тихо си поприказваха след вечеря, възвърнали спокойствието си, след като дъждовете преминаха. Никой не спомена за предишната нощ. Пи Ел изглеждаше доволен от това, което каза Куикнинг, макар че тя всъщност нищо не му бе отговорила. Всичко идва от нейното

отношение, помисли си Уокър, от магията, с която разсея подозрението и гнева му.

Рано на другата сутрин поеха отново на североизток. Слънцето грееше ярко и топло. Късно следобед се изкачиха високо в предпланините, близо до планинските подножия. По залез слънце пристигнаха в град чето Рамплинг Стийп.

Слънцето се бе скрило и бледите отблясъци зад планините на запад оцветяваха хоризонта в сребърно-златисти оттенъци. Долу Рамплинг Стийп бе потънал в сенки, разположен в подножието на върховете, там, където горските дървета ставаха по-редки, разпилени тук-там сред скалите. Градчето се състоеше от жалки схлупени постройки върху каменна основа, с дървени стени и покриви, със защорени прозорци и здраво залостени врати, като очите на уплашени деца. Между тях се виеше една единствена улица, сякаш търсеше път да избяга. Всички сгради бяха струпани от двете ѝ страни, освен няколко колиби и малки къщурки, разположени малко по-високо, като безгрижни часовои. Всичко отчаяно плачеше за ремонт. От стените висяха счупени греди, по покривите липсваха керемиди, портите бяха хлътнали и изкривени. Сребисти отблясъци пропълзяваха през процепите и пукнатините. Близо до къщите стояха коне, впрегнати в каруци, а между тях като призраци се движеха тъмни фигури на два крака.

Когато групата се приближи, Уокър забеляза, че фигурите бяха предимно Тролове — огромни тромави силуети с неразгадаеми лица. Някои от тях погледнаха четиримата, които минаха по пътя, но никой не ги заговори, нито ги погледна втори път. До тях достигаха гласове, суетене, мърморене и смях, които отекваха през разнебитените стени. Но въпреки разговорите, смеха и движението на хора, Рамплинг Стийп изглеждаше празен, сякаш напуснат отдавна от всичко живо.

Куикнинг ги поведе по пътя без да спира, като не поглеждаше нито наляво, нито надясно, уверена в себе си, както винаги. Морган вървеше на крачка след нея, като внимаваше да стои по-близо, бдителен и предпазлив, макар че сигурно нямаше основание за това. Пи Ел се беше отдръпнал вдясно, на известно разстояние. Уокър ги следваше.

В центъра на Рамплинг Стийп имаше няколко бирарии и като че ли всички се бяха събрали тук. От някои се чуваше музика, мъжете

сновяха насам — натам през вратите, появяваха се в светлината и пак се скриваха в сенките, безлично анонимни. Минаваха и някои жени с измъчен и суров вид. Рамплинг Стийп изглеждаше място на запустение, а не място на живот.

Куикнинг ги заведе в първата от бирариите и попита съдържателя дали познава някой, който би могъл да ги изведе през планините до Елдуист. Зададе въпроса си така, сякаш нямаше нищо необичайно в него. Не обърна никакво внимание на смущението, което предизвика нейното присъствие, на погледите, насочени отвсякъде към нея, на мрачния глад, който се четеше в много от очите, или поне се направи, че не му обръща внимание. Може би, помисли си Уокър, докато я наблюдаваше, всичко това не я интересува. Той забеляза, че никой не се опита да приближи, нито да заплаши с нещо. Морган стоеше зад гърба ѝ, готов всеки момент да я защити, и гледаше тази неприятелски настроена, отблъскваща сган, сякаш един човек би могъл да предотврати в случая каквото и да било. Но нито Планинецът, нито Уокър и дори вдъхващият страх Пи Ел не ги възпираха. Възпираше ги самото момиче, зашеметяващо като създание от някакъв сън, който не бива да се прекъсва. Мъжете от бирарията гледаха с диви погледи, без да повярват на очите си, но и без желание да не си вярват.

В първата бирария не можаха да научат нищо и се преместиха във втората. Никой не тръгна след тях. Сценарият се повтори. Тази бирария бе по-малка и по-тясна, димът на лулите и миризмата на телата — по-гъсти и отблъскващи. Тук, в Рамплинг Стийп, имаше Тролове, Гноми, Джуджета и Хора, които пиеха заедно и си приказваха, сякаш това бе нещо съвсем естествено, сякаш онова, което се случваше по други места на Четирите земи, тук нямаше никакво значение. Уокър наблюдаваше лицата безпристрастно, вглеждаше се в очите и си даде сметка, че те бяха затворени и уплашени, лица и очи на хора, които живееха в трудност и отчаяние, но не се задълбочаваха много, защото в противен случай не биха могли да оцелеят. В някои се криеше заплаха, в други даже безнадеждност. Но в живота на Рамплинг Стийп съществуваше определен ред, който не се нарушаваше от нищо особено. Непознати идваха и си отиваха, дори толкова поразителни като Куикнинг, а животът си продължаваше. Куикнинг беше нещо като метеорите — явят се понякога, може и да имаш късмет да ги видиш, но от това животът с нищо не се променя.

Отидоха в трета, после в четвърта бирария, във всяка от тях Куикнинг получаваше един и същ отговор. Никой не беше чувал за Елдуист и Ул Белк, и никой не искаше и да чуе. Имаше четири кръчми по пътя, и повечето предлагаха храна и подслон, а в някои се въртеше търговия и обмен на стоки. Тъй като Рамплинг Стийп беше единственото градче, отдалечено на дни наред път отвсякъде, през което се минаваше към Чарналите, и където всички пътища от планините се срещаха, оттук минаваха много хора, главно ловци и търговци, но също и други. Почти всички бирарии бяха препълнени и повечето от хората бяха приходящи, отседнали на път за другаде. Говореше се за всичко, за бизнес и политика, за пътешествия и забележителности, за разни хора и места по Четирите земи. Уокър слушаше незабелязано и си мислеше, че Пи Ел прави същото.

В петата бирария — Уокър дори не забеляза името ѝ — те най-сетне получиха отговора, който търсеха. Съдържателят беше огромен, грубоват човек, с белег на лицето и винаги готова усмивка. Той изглежда Куикнинг така, че дори и Уокър се почувства неудобно. После предложи на момичето да си вземе стая за няколко дни, за да види дали няма да ѝ хареса да остане в града. Морган Лех веднага се изстъпи напред с разгневени очи, но Куикнинг го отстрани с лек жест, срещна наглия поглед на съдържателя и отвърна, че няма особено желание. Съдържателят не настоя. Вместо това, за всеобщо учудване пред подобен отказ, той ѝ каза, че може да намери човека, когото търси, малко по-надолу по улицата, в „Одраната котка“. Името му, каза той, е Хорнър Дийс.

Те излязоха в нощта, оставяйки съдържателя да се чуди какво всъщност бе направил. Куикнинг имаше тази дарба, това бе същността на магията ѝ. Тя можеше да те накара да действаш против волята си, преди изобщо да се усетиш. Можеше да те накара да се разкриеш така, както не би и помислил. Можеше да те накара да направиш всичко за нея. Всяка красива жена би могла да накара един мъж да направи всичко това, но Куикнинг обезоръжаваше мъжете с нещо повече от красотата си. Това бе нейната вътрешна първична същност, наглед човешка, но всъщност възплъщение на магията, която баща ѝ според Уокър бе вложил в нея. Той бе чувал историите, които се разказваха за Краля на Сребърната река. Говореше се, че хората винаги разкривали пред него онова, което искал да знае. Самото му присъствие било

достатъчно, за да поискаш да му го кажеш. Уокър вече бе наблюдавал как Морган и Пи Ел, а и мъжете от бирариите бяха откликвали на Куикнинг. Самият той също. Тя беше наистина дете на своя баща.

Те откриха „Одраната котка“ далеч в края на града, свита в сянката на няколко огромни стари хикории. Беше голяма нестабилна сграда, която скърцаше при всяко движение на мъжете и жените вътре, и се крепеше направо на косъм. Беше претъпкана както и другите, но по-просторна, и имаше малко ниши по края на стените, за да не изглежда съвсем като хамбар. Лампите бяха разпръснати като далечни приятели, които се опитват да проникнат в мрака. Посетителите бяха събрани на групички пред бара и по дългите маси и пейки. Както и в другите бирарии, щом влязоха, всички глави се обърнаха към тях. Куикнинг отиде да намери съдържателя, който я изслуша и посочи към дъното на стаята. Там на масата седеше човек, усамотен в един тъмен ъгъл, свит, тъй че лицето му не се виждаше, далеч от светлината и тълпата.

Четиримата отидоха и застанаха пред него.

— Хорнър Дийс — обърна се Куикнинг към него със звънливия си глас.

Огромните ръце свалиха бавно халбата от скритата в брада уста и я поставиха на масата. Голямата космата глава се повдигна. Мъжът беше огромен, далеч прехвърлил годините на зрелостта. Целият беше космат, ръцете му, гърлото и гърдите, главата и лицето. Само очите и носът му се виждаха. Годините му не можеха да се разберат, но цялата му коса бе сребристо бяла, а кожата под нея сбръчкана и потъмняла, пръстите криви като стари корени.

— Може и да съм аз — изръмжа той като от някаква гигантска пещера. Очите му бяха съсредоточени върху момичето.

— Казват ме Куикнинг — рече тя. — Това са мои приятели. Тръгнаха да търсим Елдуист и един човек на име Ул Белк. Казах ни, че ти знаеш за тях.

— Излъгали са ви.

— Можеш ли да ни заведеш там? — попита тя без да обръща внимание на отговора му.

— Току-що ви казах...

— Можеш ли да ни заведеш там? — повтори тя.

Грамадният мъж я погледна безмълвно, нищо не трепна по лицето му, нищо не издаваше мислите му. Беше като грамадна канара, надживяла времето и промените, за която те бяха само слаб повей на вятъра.

— Коя си ти? — попита накрая той.

Куикнинг не се поколеба:

— Аз съм дъщерята на Краля на Сребърната река. Знаеш ли за него, Хорнър Дийс?

Другият бавно кимна.

— Да, зная го. И предполагам, че си тази, за която се представяш. А може и аз да съм този, за когото ме мислиш. Дори може да зная за Елдуист и Ул Белк. Единственият, който знае нещо — единственият, останал жив. Възможно е и да ви заведе там, ако искате. Но не разбирам защо. Седнете.

Той посочи празните столове наоколо и четиримата се настаниха на масата срещу него. Той изглежда всички последователно, после обърна очи към момичето.

— Не сте хора, които не знаят какво искат. Защо сте решили да търсите Ул Белк?

Черните очи на Куикнинг бяха бездънни, съсредоточени.

— Ул Белк открадна нещо, което не му принадлежи, и трябва да го върне.

Хорнър Дийс изсумтя подигравателно.

— И вие сте намислили да му го откраднете, така ли? Или да го помолите да го върне? Познавате ли Белк поне малко? Аз го познавам.

— Той открадна талисмана от Друидите.

Дийс се поколеба. Косматото му лице се изкриви от някакъв спомен.

— Момиче, никой, който е стигнал до Елдуист, не се е върнал оттам. Никой освен мене, а аз просто имах късмет. Има неща, срещу които никой не може да застане. Белк, този старец, идва от друго време, изпълнено с черна магия и зло. Вие нищо не можете да му отнемете, нито пък той някога ще ви го върне.

— Хората, които са с мене, са по-силни от Ул Белк — отвърна Куикнинг. — Освен това притежават магия, която може да победи неговата. Така твърди моят баща. Тези тримата — и тя ги назова поотделно — ще успеят.

Докато тя изричаше имената им, Хорнър Дийс ги погледна последователно, без да се спира на нито един, освен на Пи Ел — и то толкова за кратко, че Уокър изобщо не беше сигурен.

— Това са само хора — каза Хорнър Дийс. — Ул Белк е и нещо повече. Не може да бъде убит като обикновен човек. Сигурно не може дори да бъде открит. Ако той ви намери, с вас е свършено.

Куикнинг го погледна за момент през масата, после импулсивно протегна ръка и докосна дървената ѝ повърхност. Мигновено една тресчица се отдели, оформи се крехко стъбло, разтвори се листата му и накрая разцъфна дребен синчец. Усмивката на Куикнинг беше магическа като докосването ѝ.

— Покажи ни пътя за Елдуист, Хорнър Дийс — каза тя.

Старецът навлажни устни.

— Няма да ви се размине само с цветя при Белк — каза той.

— Може би — прошепна тя и на Уокър му се стори, че за миг изцяло се пренесе някъде другаде. — Не ти ли се иска да дойдеш с нас и да видиш?

Дийс поклати глава.

— Ако съм остарял, не е от глупост.

Той се замисли, после отново се приведе напред.

— Преди десет години ходих в Елдуист. Бях разбрал къде се намира по-рано, но знаех, че е опасно и не исках да ходя сам там. Продължих да мисля за това обаче. Искях да зная какво има там, защото съм любопитен по природа. Бил съм Следотърсач, войник, ловец, всичко, което човек може да бъде. И всичко в края на краищата се свежда до това да разбереш кое какво е. Тъй че продължих да мисля за Елдуист, да се питам какво ли има там, сред всичките тези древни сгради, сред целия този камък навсякъде, където погледнеш. И накрая отново се върнах там, защото не издържах повече. Взех дванайсет мъже със себе си, за да бъдем общо тринайсет, което е щастливо число. Надявахме се, че ще открием нещо значително там, в такова старо и тайнствено място. Знаехме как се нарича; години наред се носеха легенди за него по тези места и отвъд планините, където някои от нас бяха ходили. Троловете знаят за него. Това е един полуостров, тясно парче земя, цялото скалисто, което се врязва посред Тайдрейс. Отидохме и тринайсетте една сутрин там. Бликахме от живот. Призори

на другия ден и дванайсетте бяха мъртви, а аз побягнах като уплашен заек!

Той сви рамене.

— Не отивайте там. Стойте настрана от Елдуист и Ул Белк.

Той хвана халбата, пресуши я и я удари в масата. Съдържателят веднага дотича с нова халба в ръка и изчезна със същата бързина. Дийс не го и погледна, очите му все още бяха отправени към Куикнинг. Наближаваше полунощ, но малцина от посетителите на кръчмата си бяха тръгнали. Те си стояха на групи от залез слънце, а може би и много преди това, разговорите им ставаха по-вяли и несвързани, телата им се отпускаха. Времето за тях нямаше значение, те бяха неудачници, жертви на всякакви лишения, търсещи убежище в пиянството и произволните взаимоотношения. Дийс не беше един от тях. Уокър Бо се съмняваше дали някога щеше да бъде.

Куикнинг се размърда.

— Хорнър Дийс — тя произнесе името му, сякаш го проучваше, сякаш се опитваше да разбере самоличността на стареца. — Ако нищо не направиш, ще попаднеш в ръцете на Ул Белк.

За първи път Дийс погледна стреснато.

— Рано или късно това ще стане — продължи Куикнинг с едновременно тъжен и нежен глас. — Той разширява владенията си и то все по-бързо. Ако не бъде спрян, ако нищо не се противопостави на силата му, рано или късно той ще те стигне.

— Дотогава ще умра — каза старецът, но не звучеше достатъчно уверено.

Куикнинг отново се усмихна с магическата си усмивка, съвършена и възхитителна.

— Има тайни, които никога няма да разбереш, защото няма да имаш възможност — каза тя. — Но не и по отношение на Ул Белк. Ти си посветил целия си живот да откриваш истината за нещата. Нима ще спреш сега? Как ще разбереш кой от нас е прав за Ул Белк, ако не ни придружиш? Ела, Хорнър Дийс. Покажи ни пътя към Елдуист. Направи това пътуване.

Дийс дълго мълча и мисли върху думите ѝ. Накрая каза:

— Иска ми се да вярвам, че това чудовище ще бъде спряно от нещо... — Той поклати глава. — Не зная.

— А искаш ли да узнаеш? — тихо попита момичето.

Дийс се намръщи, после се усмихна с широка усмивка, която оголи зъбите му и набръчка цялото му лице.

— Никога не съм искал — каза той и се разсмя. Усмивката изчезна. — Трудна работа е това, за което говорим, не е като да отидеш на разходка. Проходите са мъчно проходими по всяко време на годината, а стигнем ли веднъж, там няма кой да ни помогне. Наоколо има само Тролове, но те не дават и пукнат грош за чужденци. Ще бъдем оставени сами на себе си. Откровено казано, никой от вас не изглежда достатъчно силен, за да издържи.

— А може би сме по-силни, отколкото ти се струва — тихо каза Морган Лех.

Дийс преценяващо го изгледа.

— Ще ви се наложи да бъдете много по-силни. — После въздъхна. — Добре, добре, дадено. Аз, старецът, пак ще тръгна надалеч. — Той тихичко се позасмя и още веднъж погледна Куикнинг. — Има нещо в тебе, това мога да кажа. Можеш да бръкнеш в душата на човек. Дори в такава закоравяла душа като моята. Добре, добре.

Той блъсна стола си назад и се изправи на крака. Прав изглеждаше още по-едър, отколкото седнал, като някоя стара стена, която все не иска да се срути, въпреки безпощадните поражения на времето. Застанал пред тях, той изглеждаше целият прегърбен и грубоват, с провиснали ръце и присвити очи, сякаш беше току-що излязъл на светло.

— Хубаво, ще ви заведе — оповести той като се наведе напред, за да подчертае своето решение, произнасяйки думите ниско и равно. — Ще ви заведе, защото истина е, че не съм видял всичко и не съм намерил всички отговори, а какво е животът, ако не продължиш да опитваш — макар че не вярвам този опит да бъде успешен. Ще се срещнем отново тук по изгрев слънце и аз ще ви дам списък какво ще ви трябва и къде да го намерите. Кой знае? Може някой от нас и да се завърне.

Той помълча и ги изгледа, сякаш ги виждаше за първи път. В гласа му имаше известна ирония, когато каза:

— Дали пък няма да изиграем този номер на Белк? Ами ако се окаже, че вашата магия е по-силна?

После той се измъкна зад масата, премина клатушкайки се през помещението и излезе, като изчезна в нощта.

XIII

Хорнър Дийс устоя на думата си и се срещна с тях рано на другата сутрин, за да им даде указания как да се приготвят за пътуването през Чарналите до Елдуист. Той ги срещна пред вратата на страноприемницата, където бяха отседнали за през нощта, една скрибуцаща, двуетажна съборетина, която на времето е била жилищна сграда, после магазин и без изобщо да обяснява как ги е намерил, им връчи един списък с необходимите им неща и указания къде да ги търсят. Изглеждаше още по-разчорлен и обрасъл, отколкото предишната нощ, бе по-едър от вратата и едва се провря през нея. Мрънкаше под нос и даде всичките си напътствия като човек, страдащ от силен махмурлук. Пи Ел гледаше на него като на пълен боклук, а Морган Лех го възприемаше като доста неприятен. Приеха безмълвно съветите само заради Куикнинг. Хорнър Дийс не ги занимаваше особено, освен Уокър Бо. Той беше твърде разтревожен от срещата с Дийс предишната нощ. След като старецът си тръгна, той повика Куикнинг встрани и изрази съмнението си, че може би това не е човекът, когото търсят. В края на краищата какво знаеха те за него, освен това, което сам им беше казал. Дори наистина да е бил в Елдуист, гова е станало преди десет години. Ами ако междувременно е забравил пътя? Ако си спомняше само колкото да се загубят безнадеждно? Но Куикнинг го бе уверила по такъв начин, че не оставаше никакво съмнение: Хорнър Дийс е именно човекът, който им е нужен. Сега, когато слушаше стария Следотърсач, той бе склонен да се съгласи. Уокър бе пътувал твърде много на времето и знаеше какви приготовления са нужни. Ясно беше, че Дийс също знае това. Макар да пелтечеше с мътен поглед, Хорнър Дийс знаеше какво прави.

Времето за приготовления мина бързо. Уокър, Морган и Пи Ел приготвиха храната, завивките, платнищата, въжетата, приспособленията за катерене, пособията за готвене, дрехите и всичко останало, което Дийс ги бе накарал да търсят. Самият Дийс се бе погрижил за товарни животни, едни рунтави мулета, които да пренесат

тежкия багаж, от който се нуждаеха, и да издържат на планинските бури. Пренесоха всичко в една стара конюшня, в северния край на Рамплинг Стийп, която служеше на Дийс едновременно за работа и за подслон. Той обитаваше една задна пристройка и си стоеше там по всяко време, когато не даваше разпорежданията си и не проверяваше докъде бяха стигнали в приготовленията.

Куикнинг се уединяваше повече и от него. Когато не беше с тях, тоест през повечето време, те нямаха и представа къде се намира. Отдръпваше се като лек облак, повече сянка, отколкото плът. Може би кръстосваше горите далеч от града, защото там се чувстваше по-добре. А може и просто да се криеше някъде. Където и да ходеше, тя изчезваше напълно като слънце в края на деня и много им липсваше. Едва когато се връщаше, се чувстваха отново спокойни. Всеки ден разговаряше с тях, винаги поединично, никога заедно с тримата. Откриваше им по малко от себе си, даваше им известна неуловима, но безпогрешна сигурност. Ако беше някой друг, щяха да я заподозрят, че играе нечестна игра. Но тя беше Куикнинг, дъщерята на Краля на Сребърната река и нямаше нито време, нито желание, нито дори необходимост за игри в нейния живот. Тя бе отвъд подобно поведение. И макар че те никога не я разбираха докрай, и може би чувстваха, че няма да я разберат, бяха убедени, че измамата и предателството са ѝ напълно чужди. Самото ѝ присъствие ги свързваше и ги привличаше към нея така, че те не можеха никога да я изоставят. Тя бе пламенна, създание с неудържим блясък, толкова магична, че бяха пленени от нея като от слънчева дъга. Караше ги да я търсят навсякъде. Очакваха с нетърпение нейната поява и когато се явяваше, се чувстваха отново нейни пленници. Чакаха я да ги заговори, да ги докосне, дори само да им хвърли поглед. Тя ги въртеше около себе си и макар че се усещаха нейни пленници, те копнееха за това. Гледаха се настръхнали като ястреби, без да знаят какви роли им е отредила в своите планове, доколко са необходими и от какво се нуждаят. Всеки един се стремеше да научи по нещо за нея, което да принадлежи само на него, и скъпяха времето, което прекарваха с момичето, като злато.

Въпреки това не бяха напълно лишени от съмнения и подозрения. Дълбоко в мислите си продължаваха да се тревожат — дали достатъчно мъдро ги е избрала, дали ясно е предвидила всичко в

начинанието, което се бяха съгласили да предприемат и дали желанието да бъдат близо до нея е достатъчна причина да рискуват.

Съмненията на Пи Ел бяха най-силни. Той бе предприел това пътуване преди всичко, защото момичето го заинтригува, защото бе различно от останалите, които преди е бил изпращан да убива, защото искаше да научи колкото се може повече за нея, преди да използва Стиела, и защото искаше още да разбере дали талисманът, за който говореше, този Черен камък на Елфите, е толкова мощен, колкото тя вярваше, и ако е така, дали няма начин да си го присвои. Подразни се, когато тя настоя да вземат с тях и онзи нахален Планинец, а и другия, високия бледен еднорък. Предпочиташе да бъдат сами, защото беше убеден, че тя се нуждае единствено от него. Въпреки всичко предпочете да си държи езика зад зъбите и да прояви търпение, убеден, че тези двамата едва ли ще му създадат никакви проблеми.

Но ето че се появи и Хорнър Дийс, а нещо в този старец смущаваше Пи Ел. Странно беше, че Дийс толкова го притесняваше; та той беше само един стар глупак. Сигурно се безпокоеше от това, че вече започват да стават твърде много. Колко още щеше да вземе момичето в тяхната малка компания? Скоро щеше да започне да се препъва във всякакви сакати и некадърници, никой от които дори не струваше усилието да го премахне. Пи Ел беше единак; той не обичаше групите. А момичето продължаваше да привлича още и още хора без никаква особена причина. Магическата ѝ сила изглежда беше безгранична; тя можеше да постигне неща, недостъпни за никой друг, дори и за него. Беше убеден, че въпреки да твърдеше обратното, магията ѝ бе достатъчна, за да ги отведе в Елдуист. А стигнат ли веднъж там, нямаше да има нужда от никой, освен от него. За какво тогава ѝ бяха останалите?

Преди две вечери, малко преди да спрат дъждовете, Пи Ел я беше обвинил от напрежение и недоволство в неискреност, с намерението да изкопчи истината от нея. Куикнинг някак си беше успяла да го отклони, да го успокои, да го откаже от решението му да смъкне маската ѝ. Озадачи го лекотата, с която тя го бе манипулирала и известно време след това той си мислеше направо да я убие, за да се свърши с всичко. Та нали беше разбрал нейната цел? Защо не направи, както Ример Дал го бе посъветвал и да приключи с цялата тази работа, да забрави за Черния камък на Елфите и да остави онези глупци да си

го търсят без него? Но все пак реши да почака. Сега бе доволен от това си решение. Мислейки за досадното присъствие на Дийс и останалите, той започна да разбира в какво се състоеше работата. Куикнинг ги беше взела само за отвличане на вниманието и нищо друго. За какво можеха да послужат те? Цялата сила на единия се състоеше в някакъв счупен меч, другият пък беше сакат. Какво представляваше подобна фалшива магия, в сравнение с неговия Стиел? Нима не беше той главорезът, съвършеният убиец, човекът, чиято магия можеше всичко да повали? Сигурно беше, че тя го е взела тъкмо заради това. Не му го каза, но той знаеше, че е така. Ример Дал грешеше като мислеше, че тя няма да разбере кой е той. Куикнинг, с нейното невероятно ясновидство и интуиция, едва ли би могла да не забележи подобна очевидна истина. Което беше причината да го вземе, разбира се, да се спре на него преди всички останали. Тя се нуждаеше от него, за да убие Белк; само той можеше да стори това. Нужна беше магията на Стиела. Другите, включително и Дийс, бяха само подпалки за огъня. В края на краищата тя щеше да разчита само на него.

Ако Пи Ел бе попитал Морган Лех, той сигурно щеше да се съгласи. Беше най-младият и въпреки нахаканото си поведение, най-несигурният в себе си. Беше по-скоро момче, отколкото мъж, и поне в себе си го признаваше. Пътувал бе по-малко и бе направил, по-малко. Не познаваше нищо достатъчно. Почти целия си живот бе прекарал в Планините на Лех. И макар да бе създавал някои неприятности на Федералните власти, окупирали родината му, не беше успял да направи нищо повече. Беше безнадеждно влюбен в Куикнинг, а нямаше какво да ѝ предложи. Мечът на Лех бе оръжие, от което тя се нуждаеше, докато търсеха Черния камък на Елфите, талисман, чиято магия можеше да победи Ул Белк. Но този Меч бе загубил голяма част от магията си, когато се бе забил в изписаните с руни врати, извеждащи от Шахтата. Останалата магия бе недостатъчна, и още по-зле, непредсказуема. А без нея той нямаше кой знае какво да прави в цялата работа. Може и да беше права Куикнинг, че магията на Меча ще се върне, ако той тръгне с нея. Но какво щеше да се случи, ако се появи опасност преди това? Кой измежду тях ще я защити? Морган имаше само един счупен Меч. Уокър Бо, с неговата откъсната ръка, изглеждаше по-безобиден отпреди, просто един човек, който търсеше себе си. Хорнър Дийс беше побелял старец. Само Пи Ел, с неговата все

още тайна магия и непредсказуемост, беше способен да защити дъщерята на Краля на Сребърната река.

Въпреки съмненията си Морган бе твърдо решен да продължи заедно с останалите. Не разбираше напълно защо. Може би от гордост, може би от инат да не се предаде. Каквото и да е, той хранеше слаба надежда, че може да докаже на това странно удивително момиче, в което се беше влюбил, че е способен да я закрили от всякакви опасности, и с малко повече време и търпение да намери начин да върне магическата сила на Меча на Лех. Съвестно изпълняваше всички задачи на Хорнър Дийс в приготовленията на групата за пътуването на север и малко се престараваше в сравнение с останалите. Непрестанно мислеше за Кукнинг, представяше си я по най-различни начини. Гледаше на нея като на дар свише. Тя беше всичко, за което е мечтал. Не беше само красотата ѝ, вида, излъчването, маниерите, нито това, че го бе освободила от Федералния затвор и бе върнала Меадските Градини на Дуарфите от Кулхавен. Той чувстваше някаква неуловима връзка между тях, различна от тази, която я свързваше с останалите. Усещаше я, когато се обръщаше към него, когато го наричаше с първото му име, за разлика от другите, когато го погледнеше. Във всичко това имаше нещо невероятно скъпо.

Той реши, че няма да се отрече от него, каквото и да стане, каквото и да му струва. За негова изненада и дори радост, това се превърна в най-важното нещо и живота му.

Уокър Бо също усещаше нещо, макар че не можеше да го определи. Както Морган беше решен да обича, а Пи Ел да убие, така и той чувстваше нещо, което го свързва с Куикнинг. Странна близост имаше между тях, споделената магия им позволяваше да проникват един в друг, както никой от останалите. Също като Планинеца и убиеца той смяташе връзката си с нея за по-различна и по-трайна. Не беше влюбен като Морган, не желаше да я притежава като Пи Ел, нуждаеше се да проникне в магията ѝ, защото това щеше да му позволи да разбере и своята собствена магия.

Дилемата му беше дали си струва. За себе си той не чувстваше истинска потребност от това. Смъртта на Коглин и Мърко го заставяше да се стреми към магическа сила. Знаеше, че се налага да разбере магията, ако иска да унищожи Шадуините. Но все още продължаваше да се страхува от последствията на едно подобно познание. Магията

винаги имаше своята цена. Откакто разбра, че притежава магия, той изпитваше любопитство, но в същото време и страх. През целия си живот бе разкъсван между любопитството и страха. Така беше, когато баща му му каза за завета, който бе онаследил, когато неуспешно се бореше за своето място сред хората от Сенни дол, когато Коглин бе дошъл при него и му бе предложил да го посвети в магията, а също, когато научи за съществуването на Черния камък на Елфите от страниците на Друидската история и узна, че сянката на Аланон му бе поставила задача, която той трябваше да изпълни. Така беше винаги. Така беше и сега.

В един момент се беше разтревожил, че е загубил магията си, че отровата на Асфинкс може да я е унищожила. Но когато ръката му оздравя, сетивата му се върнаха и той си даде сметка, че магията му е оцеляла. По време на това пътуване той я бе изпробвал донякъде. Усещаше я например като отклик на присъствието на Куикнинг, като реакция на нейната магия, с която тя привързваше Морган, Пи Ел и него самия към себе си, и с която въздействаше на останалите. Магията се усещаше и в начина, по който възприемаше нещата. Той долови съмнението, с което Хорнър Дийс бе погледнал на Пи Ел — в някакъв миг на прозрение. Усещаше взаимоотношенията между хората от групата и Куикнинг, чувствата, които се криеха зад погледите и думите. Случваше се да има прозрения и интуиции, да предвижда някои неща. Не можеше да има съмнение — магията не беше го напуснала.

Въпреки всичко бе отслабнала. Не притежаваше онази ужасяваща сила, както на времето. Това даде на Уокър възможност да си отдъхне, да се освободи от въздействието ѝ върху него, от сянката, която хвърляше над живота му, от завета на Брин Омсфорд и Друидите и от всичко, което го бе превърнало в Мрачния чичо. Ако не я предизвиква, няма да бъде уязвен. Магията щеше да си дреме в него, стига да не я разбутва. Мислеше си, че ако не се занимава с нея, тя ще го остави на свобода.

Но без магията му Шадуините също щяха да бъдат оставени на свобода. И какъв беше смисълът да предприема цялото това пътуване до Елдуист, за да срещне Ул Белк, ако няма намерение да използва магията си? За какво щеше да му е Черният камък на Елфите?

Всеки се блъскаше в собствената си клетка, Уокър Бо, Морган Лех и Пи Ел, като дебнещи котки със святащи очи и изгладнели погледи, твърдо решени да прокарат своите намерения и в същото време измъчвани от несигурност. Общуваха помежду си, без да допуснат каквато и да било близост. Набавиха необходимото, напълниха торбите и дойде време да вървят. Изглежда само Хорнър Дийс беше доволен. Останалите трима непрестанно трябваше да се борят със съмненията, нетърпението и колебанията си. Не можеха да направят или помислят нищо, което да ги успокои. Бъдещето беше обвито в мрак, който надвисваше като облак и не им позволяваше да видят нищо от онова, което предстои. Облакът се възправяше пред тях като стена, като струпване на събития и обстоятелства, като взрив на магия и груба сила, като откровение за тяхното задължение и мисия. Черен и непроницаем, той сякаш искаше да ги погълне.

И тогава те чувстваха, че едва ли всеки от тях щеше да оцелее.

След три дни напуснаха Рамплинг Стийп. Потеглиха в зори. Небето бе забулено от надвиснали облаци, скриващи планините. Миришеше на дъжд, от върховете се спускаше пронизващ студен вятър. Градът спеше, когато те се заизкачваха нагоре и изглеждаше в тъмното като уплашено животинче, свито и неподвижно. Тук-таме на верандите и през отверстията на прозорците се виждаха забравени газени лампи, но нямаше жив човек. Когато навлязоха сред скалите, Уокър Бо се обърна за миг и погледна назад. Безцветните сгради му напомниха рожкови черупки, празни, захвърлени и невероятно грозни.

Дъждът заваля по пладне и не спря цяла седмица. Понякога само ръмеше, но никога не престана напълно. Облаците стояха като заковани на небето, трещяха гръмотевици и светкавици проблясваха в далечината. Те вървяха прогизнали и премръзнали и нищо не можеше да подобри настроението им. Подножията на планините бяха покрити с дървета, но височините стърчаха голи. Вятърът ги брулеше безпрепятствено и всичко беше замръзнало и вледенено при пълната липса на слънце. Хорнър Дийс наложи равномерна крачка, но групата не можеше да върви бързо пеша с магаретата, които я следваха и напредваше бавно. През нощта спяха на сушина под опънатите платнища, като събличаха прогизналите си дрехи и се завиваха в одеала. Не можеха да се намерят дърва за огън, тъй че дрехите си

оставаха мокри. Всяка сутрин се събуждаха свити и премръзнали, хапваха нещо по необходимост и потегляха отново.

След няколко дни навлязоха в същинските планини и пътеката вече не беше толкова ясно очертана. Широка и открояна преди, тук тя се губеше напълно. Дийс ги поведе из лабиринт от възвишения и дефилета, по самия ръб на огромни пропасти и край масивни скали, в сравнение с които къщите на Рамплинг Стийп биха изглеждали като джуджета. Склонът стана опасно стръмен и на всеки завой се налагаше да внимават къде стъпват. Облаците се снишиха още повече и въздухът се просмука от влага, която заплашваше да ги задуши и се виеше над скалите като огромен, безплътен, слузест червей. Току над тях трещяха гръмотевици. Изливаха се цели пороища дъжд. Загубиха от погледа си всичко, което остана зад тях, и не можеха да различат нищо пред себе си.

Ако не беше Дийс да ги води, щяха да се объркат напълно. Чарналите ги погълнаха, както океан поглъща камъка. Навсякъде всичко беше едно и също. Скалите се възправяха непроходими като стени сред мъглата и дъжда, каньоните се спускаха като огромни черни бездни, а планините се простираха като безкрайна верига от снежни върхове. Кожата им стана безчувствена от студа. На моменти дъждът се превръщаше в суграшица и даже в сняг. Те се загръщаха в огромни ямурлуци, слагаха тежки обувки и се влачеха напред. През цялото време Хорнър Дийс оставаше хладнокръвен и сигурен като едно стабилно присъствие, на което те бързо привикнаха да разчитат. В планините той се чувстваше като у дома си, спокоен, въпреки отвратителното време и терен, в мир със себе си. Мърмореше си, докато вървеше, потънал в своите мисли за други времена и места. От време на време спираше, за да покаже нещо, което те не биха забелязали, решен нищо да не пропуснат. От самото начало беше ясно, че той познава Чарналите и скоро стана очевидно, че освен това ги обича. Той говореше за тази своя любов, за смесицата от първичност и ведрина, които намираше тук, за тази необгледна шир и постоянство. Дълбокият му глас потреперваше от пристъпите на бурите и вятъра. Той разказваше за живота в Чарналите и влагаше цялата си душа в своите разкази.

Не спечели обаче сърцата на другите — освен може би на Куикнинг, която както обикновено с нищо не показваше мислите си.

Останалите трима само изпъшкваха от време на време, но най-вече мълчаха и се опитваха безнадеждно да не обръщат внимание на негодите. Планините никога нямаше да им станат близки; те бяха просто бариера, която трябваше да се преодолее. Стоически вървяха и се надяваха пътуването им да свърши.

Но то не свършваше. Напротив, продължаваше, както когато загубено куче е тръгнало по следите на господаря си и ясно помни миризмата му, но други миризми го отклоняват. Дъждовете понамаляха и най-сетне отминаха, но въздухът продължаваше да бъде студен, вятърът пронизващ, а планините непреодолими. Мъжете, момичето и животните се тътреха напред, тикани от времето и от земята. По средата на втората седмица Дийс каза, че започват да се спускат, но не беше ясно дали е истина. Нищо в скалите и пущинаците наоколо не намекуваше за това. Отвсякъде Чарналите ги заобикаляха.

На дванайсетия ден ги застигна снежна буря високо в планинските проходи и те едва не умряха. Бурята ги връхлетя така ненадейно, че дори Дийс остана изненадан. Той бързо ги привърза към въжето, и тъй като не можеха да намерят заслон в прохода, наложи се да продължат. Покри ги бяла непроницаема пелена и не се виждаше нищо наоколо. Ръцете и краката им започнаха да замръзват. Мулелата неистово се разбягаха, когато се подхлъзнаха по баира, стрелнаха се пред ужасените им погледи и изчезнаха в планините. Спаси се само едно, но то не носеше храна.

Намериха един заслон, преживяха бурята и продължиха напред. Дори и Дийс, който се бе показал най-издръжлив измежду тях, започна да се уморява. Оцелялото магаре трябваше да бъде убито на другия ден, защото стъпи в една покрита със сняг дупка и си счупи крака. От товара останаха само няколко торби с незначително количество храна и вода, едно въже и нищо повече.

През нощта температурата падна. Щяха направо да замръзнат, ако Дийс не беше успял да намери дърва за огън. През цялата нощ седяха свити един до друг, колкото може по-близо до пламъците, разтриваха ръце и крака и говореха, за да се държат будни, защото се страхуваха, че заспят ли, ще умрат. Те представляваха странна гледка, свити петимата сред скалите, клекнали близо до ниския огън, все още подозрителни един към друг, но принудени да споделят едни и същи обстоятелства. В разговора все пак се разкриваше по нещо от тях, не

толкова в самите думи, колкото в момента, начина и мотивите на изричането им. Чувстваха се някак близки, както никога преди, и въпреки че това бе по-скоро физическа, а не емоционална близост, имаше нещо приятелско в нея, което липсваше по-рано.

После времето започна да се оправя, облаците се разкъсаха и разнесоха, слънцето постопли въздуха и най-сетне снегът и дъждът престанаха. Чарналите пред тях изтъняха и нямаше съмнение, че бяха започнали да се спускат. Отново се появиха дървета, първоначално нарядко, после на цели горички, докато накрая се проснаха гори, докъдето поглед стига, спускайки се надолу към далечните равнини. Имаха възможност да наловят малко риба и да убият дивеч за храна, да спят в топли заслони и да се будят сухи и отпочинали. Настроението им се подобри.

На петнайсетия ден, откакто бяха тръгнали от Рамплинг Стийп, най-сетне пристигнаха в Кошарите.

Дълго стояха на възвишението и гледаха надолу към равнината. Наближаваше пладне, слънцето грееше ярко, въздухът бе топъл и благоуханен. Дълбоко в ниското се ширеше равнината, засенчена от всички страни с планини. Имаше форма на фуния, с широко отворстие на юг и стеснено на север, където се губеше в далечните хълмове. Подножията бяха гъсто обрасли с гори, но някъде по средата имаше цяла ивица дървета, поразени от болест, която ги беше оставила съвсем без листа, само голи клони и стволоче, стърчащи като бодлите на свит таралеж.

Приличат на пики, помисли си Морган Лех.

Погледна към Хорнър Дийс и попита:

— Кое е това там, долу?

Отношението му към стария Следотърсач се бе променило през последните две седмици. Той вече не го смяташе за някакво неприятно старче. Нужно му беше повече време, отколкото на Уокър Бо, за да разбере, че Дийс е истински професионалист, по-добър от всеки друг, когото Планинецът бе срещал. Морган можеше само да мечтае да бъде поне наполовина като него. Беше започнал да обръща внимание на всичко, което старецът вършеше или казваше. Дийс сви рамене.

— Не зная. Минавал съм оттук преди десет години.

От своя страна Дийс харесваше ентусиазма на Морган, неговото желание за работа. Харесваше му фактът, че Морган не се страхуваше да се учи. Той сбърчи замислено вежди, отвърщайки на погледа на другия.

— Стремя се да съм предпазлив, Планинецо.

Наблюдаваха равнината още известно време.

— Нещо става там долу — каза тихо Пи Ел.

Никой не се опита да му противоречи. Пи Ел си оставаше най-потайният измежду тях, но те вече го познаваха достатъчно, за да се доверяват на инстинкта му.

— Налага се все пак да пресечем оттам — каза накрая Дийс. — Или да заобиколим равнината, като минем по околните планини. Но ако направим това, ще загубим цяла седмица.

Те продължиха безмълвно да се колебаят още известно време. Всеки за себе си обмисляше нещата, докато най-сетне Хорнър Дийс каза:

— Хайде да вървим.

Те се спуснаха надолу като откриха пътека, която водеше направо към равнината и поразената ивица дървета. Тръгнаха тихо, водени от Дийс, след него Куикнинг, Морган, Уокър и накрая Пи Ел. Навлязоха в сенчести места и въздухът захладна. Равнината ги посрещна и за известно време те потънаха в нея. След това пътеката се заизкачва и те се озоваха сред поразените дървета. Морган изучаваше безжизнените скелети, почернелите кори, малкото останали посърнали листа и пъпки, после инстинктивно се обърна да погледне Уокър. Мрачният чичо вдигна пребледнялото си изпито лице и суровите очи отвърнаха на погледа му. И двамата мислеха едно и също. Кошарите бяха болни, както и цялата земя. Шадуините и тук бяха свършили своята работа.

Те пресякоха една ивица светлина, изплъзнала се през процепите на върховете, след което се спуснаха в някаква падина. Беше необикновено тихо. В тишината отекваха стъпките им. Морган ставаше все по-раздразнителен, спомнил си срещата с Шадуините по пътя към Кулхавен заедно с братята Омсфорд. Душеше въздуха, за да усети дали наоколо има някой и напрягаше слух да долови дори най-малкия шум. Дийс вървеше напред неотклонно, следван от Куикнинг, чиято дълга сребриста коса се вееше след нея. У никой не се

забелязваше и признак на колебание. Въпреки това всички бяха напрегнати, Морган чувстваше това.

Излязоха от падината и отново се заизкачваха по хълма. Вече бяха над залинелите дървета и Морган можеше да види равнината от единия до другия ѝ край. Бяха изминали повече от половината път, приближавайки тесния край на фунията, където планините се разделяха и дърветата оредяваха в началото на отвъдните хълмове. Напрежението на Морган се разсейваше и той си даде сметка, че мисли за вкъщи, за Планините на Лех и местата, където беше отраснал. Липсваха му Планините — много повече, отколкото бе очаквал. Едно беше да си каже, че родината вече не му принадлежи, защото е окупирана от Федерацията, друго — да повярва в това. Също като Пар Омсфорд и той живееше с надеждата, че нещата ще се променят някой ден.

Пътеката отново се запуска и друга падина се появи, този път обрасла с храсталаци и шубрак на мястото на мъртвите дървета. Те си проправяха път между къпини и клонаци към откритите пространства пред тях. Гъсти сенки се спуснаха над падината, когато светлината пропълзя и се скри на запад. Околните пранини издигнаха стена от мрачно мълчание.

Бяха достигнали една гола площ в центъра на падината, когато Куикнинг внезапно забави ход.

— Спрете — каза тя.

Те спряха на мига, като погледнаха първо нея, и после шубраците наоколо. Нещо се движеше. Фигурите започнаха да изникват от укритията си и да излизат на светло. Бяха със стотици — дребни тумбести същества, с космати възлести крайници и издадени скули. Изглеждаха така, сякаш бяха изникнали от шубраците, толкова си приличаха и се различаваха единствено по късите панталони и оръжията, които носеха. Това бяха ужасни оръжия — къси копия и някакви ками със странна форма и заострени краища. Съществата ги носеха заплашително и все повече приближаваха.

— Урди — тихо каза Хорнър Дийс. — Не мърдайте.

Никой не помръдна, дори и Пи Ел, който бе застанал почти в същото положение като заплашващите го същества.

— Какви са те? — Морган отправи въпроса си към Дийс, като в същото време отстъпваше назад към Куикнинг, за да я предпази.

— Гноми — отвърна другият. — С малко примес на Тролска кръв. Не може да се каже точно. Не се срещат никъде на юг от Чарналите. Те са северняци, както и Троловете. Живеят на племена, както Гномите. Много са опасни.

Урдите вече ги бяха напълно обкръжили, пресичайки всеки възможен опит за бягство. Те имаха мускулести тела, с къси яки крака и дълги ръце. Лицата им бяха тъпи и безизразни. Морган се опита да разбере по жълтеникавите им очи какво замислят, но не успя.

После забеляза, че всички гледат към Куикнинг.

— Какво ще правим сега? — попита той Дийс шепнешком, вече доста разтревожен.

Дийс поклати глава. Урдите приближиха на десетина стъпки от групата и спряха. Те не отправяха заплахи; не казваха нищо. Просто стояха там и наблюдаваха Куикнинг, като изчакваха.

Какво чакат? — питаше се безмълвно Морган.

И тъкмо в този момент храстите се отвориха и напред пристъпи един златокос мъж. Мигновено Урдите паднаха на колене и наведоха почитателно глави. Златокосият мъж погледна обсадените и се усмихна.

— Кралят дойде — каза той лъчезарно. — Да живее Кралят.

XIV

— Моля, положете оръжие — подвикна им той жизнерадостно.
— Просто го сложете на земята пред вас. Не се тревожете. Може да го вземете във всеки момент.

И той запя:

*Дадеш ли нещо от сърце,
чрез множество протегнати ръце
обратно ще получиш своя дар.*

Петимата от Рамплинг Стийп го погледнаха озадачено.

— Ако обичате, моля — каза той. — Това много ще улесни нещата.

Дийс погледна към другите, сви рамене и направи каквото беше помолен. Уокър и Куикнинг не носеха никакво оръжие. Морган се поколеба. Пи Ел не се и помръдна.

— Единствената цел е да ми покажете приятелството си — окуражи ги мъжът. — Ако не положите оръжие, моите поданици няма да ми позволят да дойда по-близо до вас. Ще ми се наложи да ви крещя отгук.

И той запя:

*Назад, напред, където и да сте навред
чрез моята песен ще ви стигам аз.*

След като Дийс го стрелна с поглед, Морган се подчини. Не можеше да се предвиди какво щеше да направи Пи Ел, ако Куикнинг не беше се обърнала към него и прошепнала:

— Прави каквото казва.

Въпреки това Пи Ел се поколеба преди да свали камата си. Изражението на суровото му лице не оставяше място за съмнение. Морган можеше да се обзаложи, че освен камата Пи Ел имаше скрито и друго оръжие.

— Така е добре — оповести непознатият. — А сега отстъпете една крачка назад. Така!

Той махна с ръка и Урдите бързо скочиха на крака. Мъжът беше среден на ръст, жестовете му бяха бързи и енергични, имаше красиво, гладко избръснато лице под дългата руса коса. Сините му очи примигваха. Той посочи към Урдите, после към оръжията на земята. Странните същества промърмориха нещо в знак на съгласие и започнаха да клатят глави. Той отново запя някаква кратка песен, която Урдите явно знаеха. Имаше хубав силен глас, красивото му лице грееше. Когато свърши, кръгът се раздели, за да го пусне да мине. Той отиде направо пред Куикнинг, взе ръката ѝ и я целуна.

— Милейди, — обърна се към нея той.

После запя:

*Петима тръгнали от Източни земи
през ширните Чарналски планини,
преминали през ручеи и долини
и стигнали до Северни земи.
Тра-ла-ла, ой-ла-ла-ла.*

*Дошли петима много отдалеч
и влезли в Урдските земи.
Опасните Кошари прекосили
и срещнали се с Крал Каризман.
Тра-ла-ла, ой-ла-ла-ла.*

Той отново се поклони пред Куикнинг:

— Това е името ми, лейди. Каризман. А вашето?

Куикнинг му каза името си, както и имената на своите придружители. Явно това, че той ще знае имената им, не я притесняваше.

— Ти наистина ли си крал? — попита тя.

Каризман светна в усмивка:

— О, да, лейди. Аз съм крал на Урдите. Господар на всички, които виждате и още много, много други. В интерес на истината не съм се стремял към това задължение. То ми бе поверено, както се казва. А сега елате. По-късно ще говорим за това. Вземете си оръжията — като внимавате, разбира се. Не бива да тревожим моите поданици. Те много се грижат за мене. Ще ви заведе в двореца си да поговорим, да пийнем вино, да хапнем екзотични плодове и риба. Хайде, елате, заповядайте. Ще бъде кралско пиршество.

Дийс се опита да каже нещо, но Каризман избърза напред лек като перце, духнато от вятъра, като танцуваше и пееше друга песен, махайки им да го последват. Следотърсачът, Морган и Пи Ел взеха оръжията си и последвани от Уокър и Куикнинг, поеха нататък. Урдите ги обкръжиха от всички страни, без да ги притесняват, но все пак на тревожно близко разстояние. Тези странни същества не приказваха, само си правеха жестове един на друг, местейки очи от Каризман към пътниците, любопитни и предпазливи. Морган отвърщаше с поглед на най-близките до него и се опитваше да се усмихва. Те не му се усмихваха в отговор.

Групата слезе надолу от Кошарите в гористата долина, западно от хребета, сред най-дълбоките сенки. Тясна пътека се виеше между дърветата и цялата процесия чинно вървеше по нея, предвождана от Каризман, който пееше. Морган бе срещал най-чудновати хора през живота си, но Каризман бе най-странныят между тях. Той не можеше да не се удивлява как някой, дори и Урдите, е могъл да направи този човек крал.

Дийс бе забавил крачка, за да върви до него, и той зададе въпроса си на стария Следотърсач.

— Казах ти, това са племена. Суеверни като повечето Гноми. Вярват в духове, призраци и какви ли не дивотии.

— Ами Каризман? — попита Морган.

Дийс поклати глава.

— Признавам си, че не го разбирам. Урдите обикновено не искат да имат нищо общо с чужденци. Този изглежда е някакъв смахнат хлапак, но явно е намерил начин да спечели тяхното уважение. Не съм чувал за него преди. Струва ми се, че никой не е чувал.

Морган надникна над главите на Урдите към подскачащия Каризман.

— Изглежда съвсем безобиден.

Дийс изсумтя.

— Сигурно е така. Във всеки случай не от него трябва да се притесняваме.

Те се отправиха на запад към веригата от планини. Дневната светлина бързо гаснеше и мракът обгърна целите гори. Морган и Дийс продължиха да коментират, но другите трима разсъждаваха наум. Уокър и Пи Ел приличаха на мрачни сенки, Куикнинг — на слънчев взрив. Урдите се промъкваха наоколо им, появяваха се и изчезваха в гъсталаците, изскачаха напред, отзад, от всички страни. Според думите на Каризман те бяха гости, но Морган не можеше да се освободи от чувството, че всъщност са пленници.

След малко повече от миля пътеката стигна до едно сечище, където беше разположено селището на Урдите. То бе заобиколено от укрепление срещу нападения и вратите му бяха отворени в момента, за да пуснат Урдите и онези, които водеха. Посрещна ги море от жени, деца и старци със скулести лица и втренчени погледи. Говореха тихо и неразбираемо. Селището се състоеше от няколко групи ниски колиби и открити навеси, разположени около една голяма къща, изградена от дялани трупи и дървен покрив. От вътрешната страна на укреплението растяха дървета, които пазеха сянка в селището и даваха дървесен материал. Тук-там имаше кладенци и пристройки за опушване на месо. Изглежда Урдите познаваха някои основни занаяти.

Петимата от Рамплинг Стийп бяха заведени в главната квартира и поканени на един подиум, където се намираше грубо издялан стол, украсен целият със свежи цветя. Каризман се настани церемониално и махна на гостите си да заемат места на едни рогозки около него. Морган и останалите приеха поканата като гледаха под око Урдите, голяма част от които също бяха влезли вътре и се бяха настанили около подиума. Когато всички се наместиха, Каризман се изправи на крака и изпя още нещо, този път на език, който Морган не можеше да определи. Щом свърши, група Урдски жени започнаха да поднасят различни блюда.

Каризман седна.

— Трябва да пея, за да ги накарам да правят каквото и да било — сподели той. — Толкова е досадно понякога.

— Но какво правиш тук? — попита направо Хорнър Дийс. — Откъде си дошъл?

— Ох — въздъхна Каризман.

И запя:

*Един певец от Рамплинг млад
тръгнал по белия свят.
Надлъж и шир по земята вървял
на север от Кошарите се спрял
и Урдите направили го крал.*

Той направи гримаса.

— Страхувам се, че не е много оригинално.

И отново запя:

*Елате, приятели, скъпа лейди, елате,
да поемем далеч с песента си крилата,
да срещнем света и пребродим земята.
Незнайни чудеса се изправят пред нас,
елате да идем да ги срещнем завчас.*

*Елате, приятели, скъпа лейди, елате,
Песента е дръзновен повик към небесата,
тя пее за тайните, скрити в душата
и ни кара да търсим, тъй както пеем,
оня висш смисъл, за който живеем.*

*Елате, приятели, скъпа лейди, елате,
да открием живота в реките и езерата,
сред горите и планините навред по земята,
където животни и птици лудуват и пеят,
но пред моята песен всички немеят.*

— Сега е значително по-добре, нали? — попита го той. Сините му очи се местеха от лице на лице, тревожно търсейки тяхното одобрение.

— Певец ли казваш? — попита Дийс. — От Рамплинг Стийп?

— Е, минавал съм през Рамплинг Стийп. Бил съм там за един-два дни преди няколко години. — Каризман изглеждаше засрамен. — Използвам го заради римата. — Той се оживи. — Но певец съм бил. През целия си живот. Имам певческа дарба и мога да си служа с нея. Имам талант.

— Но кой си ти, Каризман? — настоя Куикнинг.

Каризман направо се разтопи.

— Лейди, случаят ме доведе тук, в това място и време, включително и пред теб. Пребродил съм и Четирите земи, за да търся песните, които да вдъхновят моята музика. Аз съм неспокойна натура и не мога да остана дълго на едно място. Имал съм възможности да се установя някъде и дори дами, които са искали да ме задържат — макар че никоя не е била красива като теб. Но аз продължавах да се местя от място на място. Скитах се на запад, после на изток, най-сетне на север. Препминах през Рамплинг Стийп, но продължих да търся. Най-сетне пресякох планините, за да видя какво има отвъд тях.

— И успя да оцелееш? — запита Хорнър Дийс недоверчиво.

— На косъм. Имам интуиция, струва ми се, че идва от моята музика. Носех си достатъчно провизии, защото съм пътувал из бедни страни. Намирах пътя като се вслушвах в сърцето си. Имах късмет с хубаво време. Когато почти ги бях прекосил — изтощен и прегладнял, признавам си — Урдите ме намериха. Като не знаех какво да сторя, започнах да пея. Те останаха очаровани от моята музика и ме направиха крал.

— Нима са могли да бъдат очаровани от петстишия и случайни рими? — не се отказваше от скептицизма си Дийс. — Смело твърдение, Каризман.

Каризман се усмихна по детски.

— О, аз не претендирам, че съм по-добър от всеки друг.

И запя:

Величествен, тежък е тронът в този час,

но на него седи човек като вас. После отклони темата.

— А сега се подкрепете. Сигурно сте доста огладнели от пътуването. Храна и пиене има колкото искате. Разкажете ми какво ви води насам. Никой Южняк не идва по тези северни места — дори и трапери. Не срещам никой друг, освен Тролове и Гноми. И така, какво ви води насам?

Куикнинг му разказа, че са тръгнали да търсят един талисман, Според Морган тя му разкри много повече, отколкото трябваше, но Каризман не прояви особен интерес. Дори не попита какъв талисман, нито защо им е притрябвал. Искаше само да знае дали Куикнинг може да го научи на някоя нова песен. Каризман беше жизнерадостен и темпераментен, но в светоусещането му имаше нещо донкихотовско и ограничено. Приличаше на дете, любопитно, разсеяно и изпълнено с удивление към всичко. Искрено се нуждаеше от одобрение. Куикнинг бе най-отзивчива и той насочи цялото си внимание към нея, като включваше останалите в разговора по необходимост. Морган слушаше с безразличие, докато ядеше, после забеляза, че Уокър изобщо не слуша, а наблюдава Урдите около подиума. Морган също започна да ги наблюдава. След време забеляза, че са разположени в точно определени групи и че най-близката група беше смесена от стари и млади мъже, докато всички останали стояха надалеч от тях. Старейшините, помисли си Морган веднага. Те бяха увлечени в разговор помежду си и от време на време хвърляха по един поглед към хората на подиума, но общо взето ги игнорираха. Нещо се решаваше зад гърба на Каризман.

Морган стана нервен.

Яденето свърши и празните блюда бяха изнесени. Урдите продължително заръкопляскаха и Каризман с въздишка се изправи на крака. Той отново запя, но този път песента му беше различна. Беше съвършено овладяна и виртуозна, едно изкусно създадено музикално парче със сложни нюанси и тънкости, обогатяващи мелодията. Гласът на Каризман изпълваше цялата зала, поглъщаше и отстраняваше всички прегради, проникваше в тялото, обгръщаше и люлееше сърцето. Морган беше поразен. Нищо не му беше въздействало така —

дори напевът на неговото заклинание. Със своите песни Пар Омсфорд събуждаше паметта на миналото, но Каризман пленяваше душата.

Когато певецът свърши, настана пълно мълчание. Той бавно седна на място, потънал в себе си, все още завладян от своята песен. Тогава Урдите започнаха да удрят коленете си с ръце в знак на одобрение.

— Беше наистина красиво, Каризман — каза Куикнинг.

— Благодаря, лейди — отвърна свенливо той. — Виждаш, че имам талант не само да редя петстишия.

Среброкосото момиче погледна внезапно Уокър.

— Хареса ли ти, Уокър Бо?

Бледото лице се наведе замислено.

— Питам се защо човек, който притежава такава дарба, предпочита да я споделя с малцина.

Тъмният му поглед беше отправен към Каризман. Певецът смънка смутено.

— Ами...

Не можеше да намери думи.

— Та нали сам каза, че има в теб неспокойство, което не ти позволява да останеш на едно място. И все пак продължаваш да стоиш тук, сред Урдите.

Каризман втренчено гледаше в ръцете си с наведена глава.

— Те ли не те пускат? — тихо попита Уокър.

Каризман изглеждаше така, сякаш беше готов да потъне в земята.

— Не — призна неохотно той. — Независимо, че съм крал, аз си оставам пленник. Позволява ми се да съм крал, но само докато пея своите песни. Урдите ме държат тук, защото вярват, че песента ми е магическа.

— И това е така — промълви Куикнинг толкова тихо, че само Морган, който седеше до нея, я чу.

— Ами ние? — рязко запитва Дийс. Той се изправи в цял ръст заплашително. — И ние ли сме пленници? Като гости или като пленници си ни довел тук, кралю Каризман? Или нямаш думата по въпроса?

— О, не! — възкликна певецът, явно разстроен. — Повярвайте, аз имам думата по въпроса. И вие не сте пленници. Трябва само да поговоря със съвета, чиито членове са събрани долу под нас.

И посочи групичката, която Уокър и Морган бяха наблюдавали преди. Когато срещна мрачния поглед върху лицето на Пи Ел, изпита известно колебание, но бързо скочи на крака.

— Веднага ще поговоря с тях. Ако се наложи, ще попея. Някоя особена песен. Обещавам ви, че ще останете тук само толкова, колкото пожелаете. Повярвай ми, лейди, моля те. Приятели!

Той скочи от подиума, коленичи до членовете на Урдския съвет и оживено започна да говори с тях. Петимата се спогледаха в очакване да разберат дали бяха гости или пленници.

— Струва ми се, че той едва ли ще може да ни помогне — промълви Хорнър Дийс.

Пи Ел пристъпи напред.

— Ако му прережа гърлото, веднага ще ни пуснат.

— Или ще ни убият на момента — просъска Дийс.

Двамата гневно се изгледаха.

— Дайте му възможност — каза Уокър Бо, като гледаше спокойно съвета. Лицето му беше непроницаемо.

— Да — тихо се съгласи Куикнинг. — Търпение.

След това те мълчаливо зачакаха връщането на Каризман. Когато той напусна съвета и се върна на подиума при тях, на лицето му бе изписано всичко.

— Принуден съм... принуден съм да ви помоля да останете тази нощ — той беше напълно разстроен и едва намираше думи. — Съветът желае да... обсъди проблема. Разбирате ли, това е само една формалност. Трябва ми малко време...

И той смутено се отдръпна. Застана колкото може по-далеч от Пи Ел. Морган притаи дъх. Мислеше си, че разстоянието едва ли ще спаси певеца. Той откри, че очаква едва ли не с увлечение, какво ще направи Пи Ел, какво би могъл фактически да стори срещу цялата тази тълпа.

В този случай не можа да се досети. Куикнинг се усмихна окуражително на Каризман и каза:

— Ние ще почакаме.

Заведоха ги в една широка колиба и им дадоха рогозки и завивки за спане. Затвориха вратата след тях, но не я заключиха. Според Морган това така или иначе нямаше значение. Колибата бе разположена в центъра на селото, а селото бе оградено с укрепление и изпълнено с Урди. След вечеря той бе попитал Дийс какво знае за тези

странни същества. Дийс му бе отвърнал, че това е племе, което се препитава от лов. Оръжията, които носеха, можеха да повалят всичко пред себе си. Двукраките натрапници не бяха особено опасни според неговите думи.

Пи Ел гледаше навън през пролуките на стените, иззидани от кал.

— Няма да ни оставят да си вървим — каза той. Никой от присъстващите и дума не каза. — Независимо какво говори този шутовски крал, те ще се опитат да ни задържат. Най-добре е да избягаме през нощта.

Дийс тежко се облегна на стената.

— Говориш така, сякаш имаме възможност.

Пи Ел се обърна.

— Аз мога да си тръгна, когато поискам. Няма плен за мене.

Той изрече това с такава увереност, че всички се вторачиха в него, с изключение на Куикнинг. Погледът ѝ се рееше надалеч.

— Неговата песен крие магия — каза тя.

Морган си спомни, че бе казвала нещо подобно и преди.

— Истинска магия ли? — попита той.

— До голяма степен да. Не разбирам нейния произход. Дори не съм сигурна какво може да се постига с нея. Но има някаква магия. Той не е обикновен певец.

— Да — съгласи се Пи Ел. — Той е глупак.

— Може да се каже, че и ти си глупак, ако вярваш, че можеш да се измъкнеш от тук без неговата помощ — сопна се Хорнър Дийс.

Пи Ел се обърна към него. На лицето му се четеше такъв гняв, че Дийс скочи на краката си с бързина, на каквато Морган не очакваше, че е способен. Тъмният силует на Уокър Бо в другия край на колибата бавно се обърна. Пи Ел изглежда обмисляше какво да направи, после наперено тръгна към Куикнинг, която го гледаше иззад гърба на Морган. Черните очи на Пи Ел само го стрелнаха изкосо и се отправиха към момичето.

— За какво са ти всичките тези тук? — прошепна той. Гласът му трепереше от гняв. — Аз тръгнах след теб, защото ме помоли. Можех лесно да предпочета да не дойда.

— Зная това — отвърна тя.

— Ти разбираш кой съм аз. — Мрачното му лице се надвеси над нея като ястреб, мършавото му тяло бе цялото напрегнато. — Знаеш много добре, че притежавам цялата магия, от която се нуждаеш. Скъсай с тях. Нека да продължим сами.

Цялата стая се стъписа, всички стояха замръзнали като статуи и наблюдаваха без да могат да се помръднат. Морган Лех леко вдигна ръка към меча, но се спря. Знаеше, че няма да реагира достатъчно бързо. Пи Ел щеше да го убие преди да измъкне оръжието.

Куикнинг не показваше и следа от страх.

— Още не е дошло времето, когато ще сме нужни само двамата, Пи Ел — промълви тя. Гласът ѝ бе хладен и спокоен. Погледът ѝ търсеше неговия. — Трябва да почакаш до тогава.

Морган не разбираше думите ѝ и беше напълно сигурен, че и Пи Ел не ги разбира. Тясното му лице се сви и суровите очи проблясваха. Изглежда обмисляше нещо.

— Само моят баща може да предвижда бъдещето — тихо каза Куикнинг. — Той предрече, че аз ще имам нужда от всички вас, за да открием Ул Белк. И така ще бъде — независимо дали искаш или не. Независимо дали искаш.

Пи Ел бавно поклати глава.

— Не, момиче. Грешиш. Ще бъде, както аз реша. Винаги е било така.

Той остана загледан в нея, после сви рамене.

— Няма значение. Дали след ден или седмица, изходът ще бъде един и същ. Задръж онези другите, щом искаш. Поне засега.

Той се оттегли сам в един тъмен ъгъл.

Останалите мълчаливо го изпроводиша с поглед.

Нощта се спусна и селото на Урдите притихна. Обитателите му потънаха в сън. Петимата от Рамплинг Стийп се сгушиха в тъмните ъгли на колибата, всеки със своите мисли. Хорнър Дийс заспа, Уокър Бо се сви в сянката без да помръдва. Морган Лех седна мълчаливо до Куикнинг, затворил очи срещу бледата светлина на луната и звездите, която проникваше отвън.

Пи Ел ги наблюдаваше всичките в безмълвен гняв срещу обстоятелствата и собствената си глупост.

Какво ми става, питаше се отчаяно той. Започваше да губи контрол над себе си, издаваше се, почти проваляше шансовете си за

успех. Та той винаги е можел да се контролира. Винаги! Но не и този път, не когато се поддаваше на напрежението и нетърпението, заплашвайки момичето и всичките ѝ скъпоценни послушници като някой школски глупак.

Вече беше спокоен, способен да анализира онова, което бе сторил, да овладее емоциите си и да си даде сметка за грешките, а те бяха много. Всичко беше заради момичето, което го обезоръжаваше всеки път. Тя бе злият му гений. Караше го да се разкъсва между гнева и привличането — едно създание на красотата, живота и магията, което той никога нямаше да разбере до момента, в който го убие. Започваше все по-силно да копнее за това и му ставаше все по-трудно да се въздържа. Но знаеше, че така трябва, ако иска да притежава Черния камък на Елфите. Трудното беше да разбере как да устоява на своята обсебеност от нея през цялото това време. Тя го разяряваше, възпламеняваше и го оставяше да се гърчи в себе си като змия. Всичко, което изглеждаше очевидно и просто за него, беше тъкмо обратното за нея. Тя настояваше тези глупаци да ги придружават — едноръкия, Планинеца, и стария Следотърсач. По дяволите! Безсмислена папlach! До кога трябваше да ги търпи?

Чувстваше, че гневът му се връща отново, силен до задушаване. Търпение. Тя има думата, не той — нека поне да опита.

Заслуша се в шума на Урдите отвън, поне десетина стражи стояха свити в мрака около колибата. Не ги виждаше, но усещаше тяхното присъствие, инстинктът му подсказваше, че са там. Нямаше и следа от певеца — но това беше без значение. Урдите нямаше да ги пуснат на свобода.

Толкова пречки се изправяха на пътя им!

Той хвърли пронизателен поглед на Дийс. Този старец, той беше най-лошият от всичките, най-непонятният. Имаше нещо в него...

Пи Ел отново трябваше да се овладява. Имай търпение. Почакай. Събитията сигурно ще продължат да го тласкат в друга посока, но той трябва да се постави над тях. Трябва да владее себе си.

Макар че тук беше много трудно. Това не беше неговата страна, не бяха познатите му хора, обичайното му обкръжение, навиците, с които бе свикнал и които му липсваха. Сякаш се изкачваше по непозната скала, от която всеки момент можеше да се подхлъзне.

Дали щеше да успее да се задържи и този път?

Опита да се отърси от притеснението. То се бе загнездило в него и не му даваше мира.

Каризман се появи след полунощ. Куикнинг събуди Морган, докосвайки лицето му с ръка. Той скочи и видя останалите, които бяха вече на крака. Певецът отвори вратата и влезе.

— А, вие вече сте будни. Добре.

Веднага отиде при Куикнинг. Нямаше смелост да я заговори, чувстваше се несигурен в тяхно присъствие, като момче, принудено да разкрие нещо, което би предпочело да пази в тайна.

— Какво реши съветът, Каризман? — нежно го окуражи Куикнинг, като хвана ръката му и го обърна с лице към себе си.

Певецът поклати глава.

— Страхувам се, лейди, че е и най-доброто, и най-лошото. — Той погледна към другите. — Всички са свободни да си вървят, когато поискат. — После отново погледна Куикнинг. — Освен тебе.

Морган веднага си спомни как Урдите бяха гледали Куикнинг, колко бяха очаровани от нея.

— Защо? — попита разпалено той. — Защо и тя да не бъде освободена?

Каризман преглътна.

— Моите поданици смятат, че е красива. Смятат, че притежава магия като мен. Те... искат тя да се ожени за мен.

— А, това е добре измислено! — гневно извика Хорнър Дийс и цялото му лице се изкриви от недоверие.

Морган хвана Каризман отпред за туниката.

— Видях те как я гледаш, певцо! Това е твоя идея!

— Не, не, кълна се, че не! — отчаяно крещеше онзи. Красивото му лице бе изкривено от ужас. — Никога не бих направил такова нещо! Урдите...

— На Урдите не им пука за...

— Пусни го, Морган — прекъсна го Куикнинг с тих и спокоен глас. Морган го пусна и мигновено отстъпи назад.

— Той казва истината — промълви тя. — Това не е негова работа.

Пи Ел се подаде напред като щик.

— Няма значение чия работа е. — Той не отместваше погледа си от Каризман. — Тя идва с нас.

Каризман пребледня и очите му тревожно се местеха от едно лице на друго.

— Няма да я пуснат — прошепна той и сведе поглед. — Ще трябва да свърши дните си като мене.

Той запя:

*Живяла приказна девойка на света,
свободно бродила в гори, поля,
едничък покрив ѝ било небето.
Но в нея влюбил се един владетел.
С презрение отблъснала тя любовта му,
но той отвлякъл я сред своя замък.
Сърцето ѝ се мятало като във клетка
и всичко обещавало то клето
да може да си върне свободата.
Проклето дяволче дочуло ѝ молбата,
но вместо свобода, превърнало я в роб
и взело я под своя власт до гроб.*

*Във всичко туй се крий една поука:
когато обещаваши всичко тука,
готов бъди да не получиш нищо.*

Хорнър Дийс вдигна отчаяно ръце.

— Какво се опитваш да кажеш, Каризман? — ядосано запита той.

— Че понякога шансът може да ти изневери. Ако искаш всичко, може да не получиш нищо.

Отговор му даде Уокър Бо:

— Каризман е мислел, че като стане крал, ще бъде свободен, а вместо това се е оказал затворен като в клетка.

— Да — въздъхна певецът и тъга се изписа на красивото му лице. — Моето място не е тук, също както на Куикнинг. Ако я вземете със себе си на тръгване, тогава трябва да вземете и мене!

— Не! — мигновено извика Пи Ел.

— Лейди — започна да моли певецът. — Умолявам те. Тук съм почти от пет години — не от няколко, както казах преди. Затворен съм в клетка, като девойката от песента. Ако не ме вземете с вас, ще бъда държан в плен, докато умра!

Куикнинг поклати глава.

— Там, закъдето сме тръгнали, е опасно, Каризман. Далеч по-опасно, отколкото тук. Не се знае дали ще оцелееш.

Каризман промълви с разтреперан глас:

— Няма значение! Искам да бъда свободен!

— Не! — повтори Пи Ел, въртейки се наоколо като котка. — Помисли, момиче! Нима още един глупак ще трябва да ни тежи? Защо тогава не вземеш цяла армия? По дяволите!

На Морган Лех му омръзна да го наричат глупак и тъкмо се канеше да го заяви, когато Уокър Бо здраво го стисна за ръката и поклати глава. Морган ядно се намръщи, но отстъпи.

— Какво знаеш за местата на север, Каризман? — ненадейно попита Хорнър Дийс, обърнат с гръб към певеца. — Някога бил ли си там?

Каризман поклати глава.

— Не, но това няма значение, щом е далеч оттук. — Поглеждаше крадешком. — Щете-не щете, ще трябва да ме вземете със себе си. Няма да можете да се измъкнете, ако не ви покажа как.

Това ги накара да млъкнат. Всички се обърнаха към него.

— Какво искаш да кажеш? — попита предпазливо Дийс.

— Искам да кажа, че смъртта ви е сигурна без моята помощ — отвърна певецът.

И той запя:

*Дървета и камъни над вас ще полетят,
ако копия не ви прободат.
Навсякъде дебнат тайни капани.
Без мен от вас помен не ще да остане.
Хей-хона-тропа-хон!*

Пи Ел го хвана за гърлото толкова бързо, че никой не успя да се намеси.

— Ще кажеш всичко, което трябва, ако не искаш да те убия! — заплаши той, преизпълнен от гняв.

Но Каризман остана спокоен, дори както винаги изправен, срещайки суровите очи на Пи Ел на сантиметри от своите.

— Никога — простена той. — Освен, ако... ако се съгласите... да ме вземете със себе си.

Лицето му цялото пребледня, когато Пи Ел почна да го души. Морган и Хорнър Дийс неуверено се спогледаха, после погледнаха Куикнинг, но продължаваха да се колебаят. Уокър Бо пристъпи напред. Той застана зад Пи Ел и го докосна така, че никой не видя. Слабият мъж се извърна назад, с лице изкривено от изненада. Уокър скочи и обгърна с ръка Каризман, издърпвайки го встрани.

Ярост се четеше в погледа на Пи Ел. Морган беше сигурен, че той ще нападне Уокър и нищо добро не можеше да се очаква от това. Но Пи Ел го изненада. Наместо да удари, той се вгледа втренчено в Уокър, после извърна очи. Лицето му внезапно се превърна в безизразна маска.

Куикнинг проговори и отклони вниманието им.

— Каризман, знаеш ли път, който да извежда оттук?

— Да, лейди — кимна Каризман, като преглътна, за да може да говори.

— Ще ни го покажеш ли?

— Ако се съгласите да ме вземете с вас, да.

Пазареше се, но изглеждаше уверен в себе си.

— Няма ли да е достатъчно да ти помогнем да избягаш от селището?

— Не, лейди. Ще се загубя из пътя и те ще ме върнат отново. Трябва да дойда с вас, независимо къде отивате — далеч от тук. Може дори — добави той лъчезарно — да имате полза и от мен.

Когато си видиш ушите, помисли си Морган неумолимо.

Куикнинг изглежда се колебаеше, което бе странно за нея. Тя погледна Хорнър Дийс въпросително.

— Той е прав, Урдите наистина ще го върнат — потвърди Следотърсачът. — Както и нас, ако не побързаме. Или не проявим достатъчно ловкост.

Морган видя как Пи Ел и Уокър Бо яростно се гледаха от двата края на колибата — мрачни сурови призраци, принадлежащи на

безмилостни светове. В безмълвните им погледи се четеше заплаха. Кой ли от двамата би оцелял при един сблъсък между тях? И как ли щеше да оцелее цялата група при техните отношения?

Тогава го осени една идея.

— Твоята магия, Куикнинг — викна импулсивно той. — Можем да използваме магията ти, за да избягаме! Ти имаш власт над всичко, което расте на тази земя. Това е достатъчно, за да накара Урдите да отстъпят. С Каризман или без него ние имаме твоята магия!

Но Куикнинг поклати глава и за миг сякаш просто изчезна.

— Не, Морган. Ние прекосихме Чарналите и навлязохме в земите на Ул Белк. Няма да мога да използвам магията си преди да намерим талисмана. Каменният крал не бива да разбере коя съм. Ако използвам магия, ще ме открие.

Колибата отново се смълча.

— Кой е този Каменен крал? — попита Каризман и всички погледнаха към него.

— Аз предлагам да го вземем с нас — каза накрая Хорнър Дийс, пряк и конкретен както винаги. Едрата му фигура се отмести. — Ако наистина може да ни изведе от тук, това е изходът.

— Да го вземем — съгласи се Морган и се ухили. — Харесва ми идеята, че ще имаме и крал с нас — дори ако единственото нещо, което може да прави, е да съчинява песни.

Куикнинг хвърли безмълвен поглед на немите противници зад гърба си. Пи Ел сви рамене в знак на безразличие. Уокър Бо нищо не промълви.

— Ще те вземем с нас, Каризман — каза Куикнинг. — Макар че се страхувам да мисля какво може да ти струва това.

Каризман развълнувано поклати глава.

— Цената няма значение, лейди, уверявам те.

Певецът бе на седмото небе.

Куикнинг забърза към вратата.

— Минава нощта. Да побързаме.

Каризман вдигна ръка.

— Не в тази посока, лейди.

Тя се обърна.

— Друга ли има?

— Да, има. — Той се усмихваше дяволито. — И аз съм застанал отгоре ѝ.

XV

Кошарите и всички земи наоколо бяха обитавани от племената на Урдите и други видове Гноми и Тролове. Те непрекъснато воюваха помежду си и всичките им селища бяха укрепени. Бяха получили сурови уроци през годините и един от тях беше, че укрепленията винаги трябва да имат повече от един изход. Племето на Каризман бе пробило тунели под селището и от тях през скрити капандури можеше да се излезе в околните гори. Ако бъдеха подложени на дълга обсада или застрашени от армия с превишаваща ги численост, жителите му можеха да избягат.

Един от вътрешните входи към тунелите се намираше точно в колибата, където бяха отседнали петимата от Рамплинг Стийп. Каризман им показва точно мястото, където се намираше, заровен дълбоко под пръстения под, и толкова здраво залостен, че само с общите усилия на Хорнър Дийс и Морган стана възможно да се отвори. Сигурно го бяха забравили и не го бяха използвали никога. Все едно, той беше една възможност за бягство и групата се възползва от него.

— Щеше да е по-добре да имахме някаква светлина — промърмори Дийс, загледан в тъмното.

— Ей сега — прошепна Уокър Бо нетърпеливо и бързо застана пред него. Промъкна се малко по-напред в мрака, за да не видят какво ще направи, и щракна с пръсти. Около ръката му се появи светлина, която нямаше видим източник. Значи магията не е напуснала съвсем Мрачния чичо, помисли си Морган.

— Каризман, има ли разклонения този проход? — глухо прозвуча гласът на Уокър. Певецът кимна утвърдително.

— Тогава ела близо до мене да ми показваш посоката.

Те се спуснаха в дупката един по един, Каризман след Уокър, Куикнинг и Морган подир тях, а накрая Дийс и Пи Ел. В тунела цареше пълен мрак, въпреки светлината на Уокър. Въздухът беше спарен и миришеше на пръст. Първо вървеше по права линия, след

което се разклоняваше в три посоки. Каризман ги поведе вдясно. Стигнаха до ново разклонение и този път свиха наляво. Вече сме изминали доста път, помисли си Морган, сигурно сме отвъд стените на укреплението. Тунелът обаче продължаваше. Дървесни корени проникваха през стените му и се увиваха около ръцете и краката им, което доста ги бавеше. Понякога се налагаше да отрежат корените, за да минат. Но дори и когато проходът беше чист, Хорнър Дийс едва се промъкваше през него. Той непрестанно пъхтеше, но все пак упорито вървеше напред. Тунелът на няколко места се пресичаше от други тунели. Те вдигаха пушилка, която задушаваше въздуха и им пречеше да дишат. Морган направо скри ръце в ръкава на туниката си, щом му мина през ума какво би станало, ако стените на прохода се срутят върху тях.

Времето им се стори невероятно дълго, но най-сетне те забавиха ход и спряха.

— Ето го тук — чу Морган как Каризман каза на Уокър. До него долетя шумът от усилията, които онези двамата полагаха, за да отворят капандурата. Работеха безмълвно, пъшкаха, ровеха се и сновяха из тясното пространство. Морган и останалите клекнаха в мрака и зачакаха.

За да отворят капандурата им беше нужно също толкова време, колкото да преминат през целия тунел. Когато тя най-сетне се надигна, през нея нахлу свеж въздух и шестимата се промъкнаха горе в нощта. Озоваха се сред гъста горичка. Клоните на дърветата бяха израснали толкова буйно, че напълно скриваха небето.

Няколко мига стояха безмълвно и вдишваха свежия въздух, после Дийс ги подкани:

— Накъде са Кошарите? — нетърпеливо попита той Каризман.

Каризман посочи и Дийс тъкмо се канеше да тръгне, когато Пи Ел бързо го дръпна и му извика:

— Почакай! Сигурно ще има стража.

Той отправи към Следотърсача пълен с омраза поглед, накара ги да седнат и се изгуби сред дърветата. Морган се отпусна на ствола под една огромна ела и останалите започнаха да му се привиждат като сенки през гъстите ѝ клони. Затвори уморено очи. Дни наред не бе имал никаква почивка. Ех, ако можеше да поспи.

Но едно докосване по рамото веднага го събуди.

— Спокойно, Планинецо — прошепна Уокър Бо. Високият силует се плъзна до Морган, тъмните очи потърсиха неговите.

— Напоследък правиш опасни неща, Морган Лех. Хубаво е да внимаваш.

Морган премигна от удивление.

— Какво имаш предвид?

Уокър леко се приведе към него и Морган забеляза напрегнатите бръчки на лицето му.

— Пи Ел. Стой по-далеч от него. Не го дразни и не го предизвиквай. Гледай да имаш колкото може по-малко работа с него. Ако реши, той може да те унищожи по-бързо от скрита змия.

В думите му имаше някаква вледеняваща убеденост, вещание за смърт. Морган подтисна чувствата си и кимна с глава.

— Кой е той, Уокър? Знаеш ли нещо за него?

Мрачния чичо погледна встрани и после пак към Морган.

— Понякога, когато докосна нещо, мога да усетя. Мога да разбера чуждите тайни, само като се допра до някого. Така и стана, когато разтърдвах Каризман и Пи Ел. Пи Ел е убивал. И то неведнъж. Правил го е съзнателно, а не при самозащита. Това му доставя удоволствие. Допускам, че е убиец.

Той протегна бледата си ръка, за да задържи поразения Морган на мястото му.

— Чуй ме сега. Той крие под дрехите си оръжие с неимоверна сила. В него се крие магия и той го използва, за да убива.

— Магия ли? — гласът на Морган потрепера от удивление, въпреки че той положи усилие да го овладее. Не можеше да събере мислите си. — А Куикнинг знае ли за това?

— Тя го е избрала, Планинецо. Както и всички нас. Каза ни, че крием в себе си магия, и че тази магия е необходима. Разбира се, че знае.

Морган не можеше да повярва.

— И значи съзнателно е взела със себе си един убиец? По този начин ли мисли да върне Черния камък на Елфите?

Уокър не откъсваше поглед от него.

— Едва ли — каза накрая той. — Но не мога да бъда сигурен.

Морган се отпусна назад и все не можеше да повярва.

— А ние какво правим тук, Уокър? Нас защо ни е взела?

Уокър нищо не каза.

— Кълна се в живота си, че не разбирам защо приех да дойда. Е, може и да разбирам. Нещо в нея ме привлича, признавам си. Направо съм омагьосан. Но нима това е причина? Не трябваше да съм тук. Трябваше да бъда в Тирс, за да потърся Пар и Кол.

— Този въпрос вече сме го обсъждали — напомни му Уокър с разбиране.

— Зная. Но не мога да не си го задавам. Особено сега. Пи Ел е убиец; какво общо имаме ние с такъв човек? Куикнинг не прави ли разлика между нас? Или всички ни смята за убийци? Нима за това сме й необходими? Не мога да повярвам!

— Морган — Уокър произнесе името му, за да го успокои, после се отпусна на ствола на дървото и главите им се докоснаха. Нещо в тялото на Мрачния чичо напомни на Морган за времето, когато го откриха смазан сред руините на къщата в Хартстоун.

— Тук има нещо повече от това, което знаеш — прошепна Уокър. — Или което аз знам. Мога да усетя нещата, но не и да ги видя ясно. Куикнинг не разкрива напълно своите намерения. Тя е дъщеря на Краля на Сребърната река — не забравяй това. Може да проникне навсякъде. Магията й надхвърля всичко, което някога сме виждали. Но тя е и уязвима. Трябва да бъде много внимателна в търсенето, което е предприела. Мисля, че сме тук, за да й помогнем.

Морган обмисляше думите му за момент, после кимна и се заслуша в тишината на нощта наоколо им, загледан през клоните на старата ела, в сенчестите силуети отвъд. Той зърна нежното въздушно тяло на Куикнинг, просто едно очертание, което нощта би могла да погълне само с едно мръдване на светлината. Гласът на Уокър стана по-напрегнат.

— Имах видение за нея — видение, което ме уплаши повече от всичко на света. Видях как тя ще умре. Предупредих я, преди да напуснем Хартстоун, и й казах, че е може би по-добре да не идвам с нея. Но тя настоя. И ето ме тук. — Той се огледа наоколо. — Същото е с всеки от нас. Тук сме, защото чувстваме, че трябва. Не се опитвай да разбереш защо, Морган. Просто го приеми.

Морган въздъхна, без да може да се справи с чувствата и потребностите си, изпълнен с копнеж по невъзможни неща, по едно невъзвратимо минало и едно твърде неясно бъдеще. Мислеше си колко

далеч бяха отишли нещата, откакто братята Омсфорд се бяха явили при него в Лех, и колко всичко се беше променило.

Уокър Бо стана, като леко прошумоля в тишината.

— Запомни думите ми, Планинецо. Стой по-далеч от Пи Ел.

Той си запроправя път през плетените клони, без да се обръща назад. Морган Лех дълго гледа след него.

Пи Ел доста се забави. Щом се върна, направо се обърна към Хорнър Дийс:

— Вече е чисто, старче. Хайде, води ни.

Всички безмълвно напуснаха горичката и се отправиха назад към възвишението, като някаква мълчалива процесия от призрази в горската нощ. Никой не ги спря, в което Морган не се и съмняваше. Пи Ел се беше погрижил за това.

Вече се стъмваше, когато Кошарите отново се изправиха пред погледа им. Те изкачиха билото на възвишението и свърнаха на север. Дийс наложи бърз ход, пътеката бе чиста, земята гола и открита за светлината на луната и звездите, без никакви растения, освен скелетите на дърветата, чиито стволоче и клони хвърляха мрежа от сенки по земната повърхност. Те прекосиха Кошарите през тесния край на равнинната фуния и започнаха да се изкачват по отсрещните хълмове. Отново приближаваше ден. Небето на изток слабо просветля. Дийс още повече ускори крачка. Никой не запита защо.

Когато слънцето се издигна над планините, те вече бяха навлезли в хълмовете и равнината изобщо не се виждаше. Стигнаха до един извор с чиста вода и спряха да пийнат. По лицата им се стичаше пот и те едва успяваха да си поемат дъх.

— Погледнете ей там — посочи Дийс отсрещната верига от върхове, които се забиваха в небето. — Това е северният край на Чарналите, последните върхове, които ще трябва да пресечем. До там извеждат десетина прохода, тъй че Урдите едва ли ще знаят по кой от тях да тръгнат. Там всичко е в скали, трудно е нещо да се проследи.

— За тебе може и да е трудно — неприязнено каза Пи Ел, — но това не значи, че е трудно и за тях.

— Те няма да напуснат своите планини — не му обърна внимание Дийс. — Минем ли отвъд планините, ще бъдем спасени.

Всички се изправиха и потеглиха отново. Слънцето се издигна в безоблачното небе като величествено бяло огнено кълбо, което скоро

превърна земята в пещ. Никога не е било по-горещо, откакто Морган напусна Кулхавен. Хълмовете преминаваха в планини и дърветата отстъпваха място на храсталаци и шубрак. На Дийс му се стори, че нещо в горите зад тях се движи, а и те дочуха някакъв вой, за който Каризман каза, че е от роговете на Урдите. Но пладне дойде и отмина, а нямаше и следа от преследвачи.

Облаци започнаха да се трупат на запад и се надвесиха над тях. Морган биеше мушиците, които налитаха на потното му лице. Задаваше се буря.

Те спряха в ранния следобед да си поемат дъх от изтощението и малко да хапнат. То не беше кой знае какво — корени, диви зеленчуци и прясна вода. Хорнър Дийс отиде да разузнае напред, а Пи Ел реши да се върне и да огледа местността зад тях. Уокър остана сам. Каризман отново заговори на Куикнинг за своята музика, като се стремеше да привлече цялото й внимание. Морган наблюдаваше красивото лице на певица, гъстите му руси коси и непринуденото му поведение и се дразнеше. За да не показва какво изпитва, Планинецът се отдръпна в сянката на един гъст бор и се загледа встрани.

В далечината прокътят гръмотевица и облаците се надвесиха над планините. Небето се превърна в особена смес от слънце и мрак. Горещината беше подтискаща, като задушна завеса над земята. Морган закри лицето си с ръце и затвори очи.

Хорнър Дийс и Пи Ел бързо се върнаха. Първият каза, че проходът, който ще ги заведе към последния от Чарналите, е на по-малко от час разстояние. Вторият оповести, че Урдите напредват към тях с пълна сила.

— Над стотина са и ни следват по петите — заяви той, като ги изгледа със своите студени непроницаеми очи.

Те тръгнаха веднага, този път много по-бързо. Никой не бе очаквал, че Урдите ще ги настигнат, преди да прекосят планините. Ако се наложеше да спрат тук и да влязат в битка, с тях щеше да бъде свършено.

Пътят нагоре минаваше през скали и огромни каменни блокове и се спускаше през тесни дефилета, където те едва успяваха да се задържат да не се подхлъзнат. Облаците надвисваха над планинските върхове, покрили небето от единия хоризонт до другия. Едри капки дъжд започнаха да се сипят над земята и по спарената им кожа. Всичко

бе обгърнато в мрак, в някаква кошмарна чернилка, в която прокълтяваха гръмотевици, които се разбиваха над голите скали. Денят бе към края си и Морган беше вече сигурен, че ще трябва да прекарат нощта в планините, което бе твърде неприятна перспектива. Болеше го цялото тяло, но той полагаше усилия да върви напред. Хвърли един поглед към Каризман. Певецът бе по-зле и от него. Постоянно се препъваше и падаше, като едва можеше да си поеме дъх. Преодолявайки собственото си изтощение, Морган отиде при него, обхвана го с ръка и започна да го подкрепя, за да вървят нататък.

Едва бяха влезли в прохода, по който ги водеше Дийс, когато зърнаха Урдите. Косматите същества изникнаха зад скалите, все още на миля зад тях, но препускаха лудо, крещейки и размахвайки оръжия, без да оставят и следа от съмнение относно намеренията си. След по-малко от миг колебание цялата група се спусна да тича през прохода. Проходът беше тесен и се изкачваше нагоре между скалите с много извивки и завои. Групата се разпръсна, виейки се като змия напред. Дъждът стана по-силен и най-сетне се изсипа като из ведро. Беше хлъзгаво и от скалите започнаха да се стичат малки вадички. Те излязоха изпод заслона на скалите и се оказаха на един гол хълм, който свиваше надолу към едно дефиле, обградено от високи стръмни скали, черно като нощта. Вятърът яростно духаше и пращаше пушилка в лицата им. Морган пусна Каризман и вдигна дрехата си над главата, за да се защити.

Огромно усилие им струваше да се доберат до дефилето, вятърът брулеше толкова силно, че те едва напредваха. Когато достигнаха тъмното устие, Урдите отново се появиха, този път още по-близо, преодолели последната миля необичайно бързо. Копия, стрели и някакви странни остри ками пронизваха въздуха и се забиваха на притеснително малко разстояние от тях. Групата се втурна към прохода с надежда, че високите му стени ще я скрият.

Тук дъждът се изливаше като из ведро и нямаше никаква светлина. От стените на тесния коридор се издаваха напред остри скали и ги жулеха, докато минаваха покрай тях. Времето беше спряло сред вихрушката на вятъра и тътена на гръмотевиците и те сякаш нямаха никакви шансове да избягат. Морган избърза напред, за да бъде близо до Куикнинг, решен да я защитава при всички обстоятелства.

Когато най-сетне излязоха от дефилето, те се озоваха на една пътека, която минаваше по скали, високо покрай коритото на Раб, чиито води бушуваха и се обливаха в бяла пяна. Дийс ги поведе по тази пътека без никакво колебание, като им подвижна нещо окуражаващо, но гласът му се изгуби сред бурята. Те тръгнаха в една редица по назъбената пътека, Дийс ги предвождаше, Каризман, Куикнинг, Морган и Уокър Бо го следваха, а Пи Ел вървеше последен. Дъждът плющеше, вятърът ги пронизваше, а шумът на реката ги заглушаваше.

Когато първите Урди се появиха в устието на дефилето, никой не ги видя. Едва когато оръжията им започнаха да се удрят в скалите край бягащата група, всички забелязаха тяхната близост. Едно копие засегна рамото на Пи Ел, но той положи усилия да продължи. Останалите започнаха да напредват по-бързо, като отчаяно се стремяха да избягат от преследвачите си и непрестанно се подхлъзваха в бързането си. Морган хвърли поглед назад и видя как Уокър Бо се обърна и запрати нещо сред бурята. Мигновено въздухът бе огрян от сребриста светлина. Копията и пиките се завъртяха и паднаха безвредни долу. Урдите, подплашени от магията на Мрачния чичо, отстъпиха назад през дефилето.

Пътеката леко се разшири и се спусна надолу. Далечният склон на планините се откри пред тях. Това бяха гори, които се губеха сред облаци и дъжд. Долу бушуваше Раб, проправяйки си пътна изток сред скалите. Пътеката водеше покрай брега ѝ, на петдесетина стъпки височина и голата скала започваше да преминава в покрита с шубраци земя.

Морган се огледа още веднъж и видя, че Урдите вече не ги следват. Или Уокър ги беше уплашил, или пък Хорнър Дийс щеше да се окаже прав, че те не напускат планините си.

Той отново се обърна напред.

В следващия момент цялата скала се разтресе и част от нея пропадна сред неистовия дъжд и ураган. Куикнинг се свлече заедно с нея. Нямаше нищо, за което да се хване и тя се плъзна надолу в облак от прах и камънаци, които я повлякоха към реката. Каризман вървеше точно пред нея и за малко не падна и той, но успя да се хвърли напред и да се улови за едни преплетени корени на някакъв горски шубрак.

Морган вървеше отзад. Когато видя, че Куикнинг не може да се спаси и той не може да я достигне, изобщо не се поколеба. Хвърли се в пропастта след нея, без изобщо да чува виковете на спътниците си. Заплува сред водите на Раб, потопа се под тях и отново изплува целият разтърсен от студа. Когато зърна сребристата коса на Куикнинг сред фонтан от бяла пяна, на няколко крачки пред него, той доплува до нея, хвана я за дрехите и я повлече със себе си.

Течението ги пое и отнесе и двамата.

XVI

Морган полагаше всички усилия, за да се задържи заедно с Куикнинг на повърхността на бушуващата река. Не му хрумна да се опита да плува към брега. Куикнинг се стремеше да му помага, но разчиташе главно на неговата сила, за да избегнат подводните скали и дълбоките водовъртежи, които можеха да ги потопят на дъното. Реката ги влачеше по течението. Беше придошла от дъждовете и преливаше бреговете си. Повърхността ѝ бе обвита в пяна и пръски отхвърчаха в мрака към небето и земята. Бурята продължаваше да бушува, гръм пронизваше дълбините на каньоните, светкавици проблясваха над далечните върхове и дъждът се лееше като из ведро. Скалата, от която бяха паднали, изчезна от погледа им заедно с техните спътници почти веднага. Раб се виеше сред планинските скали и скоро те загубиха представа къде се намират.

След известно време едно паднало в реката дърво мина близо край тях и те се хванаха за него и се оставиха то да ги носи. Това им даде възможност да починат, вкопчени в хлъзгавия му ствол, като се стремяха да се пазят от скалите и острите камъни и непрестанно оглеждаха реката и брега, за да открият нещо, което да им помогне да се измъкнат. Не се опитваха да приказват. Бяха твърде изтощени, а и реката щеше да удави думите им в своя шум. Просто си размениха погледи и си дадоха мълчаливо обещание да не се изоставят.

На едно място реката се разшири и премина в един горски вир, откъдето отново потичаше по тясно корито на юг. В средата на вира бе разположено нещо като остров и дървото, с което те плуваха, се удари в бреговете му. Морган и Куикнинг скочиха от своя импровизиран сал и уморено пристъпиха на брега. Бяха напълно изтощени, дрехите им висяха разкъсани и те запълзяха между треви и тръстики, отправяйки се към заслона на дърветата, които се бяха скупчили на едно място и сред които се издигаха два огромни стари бряста. Цели потоци вода заливаха земята около тях и се опитваха да пробият влажните брегове на острова. Вятърът свистеше в ушите им. Наблизо падна светкавица,

придружена от оглушителен гръм и те се долепиха до земята, докато гръмотевицата отmine.

Най-сетне се добраха до дърветата, като с радост откриха, че под оплетените им клони е почти сухо и защитено от вятъра. Стигнаха до по-големия бряст и се свлякоха в подножието му, като едва си поемаха дъх. Известно време лежаха неподвижно, докато съберат сили. После си размениха дълъг поглед в негласно споразумение, след което и двамата се изправиха и седнаха рамо до рамо, облежнати на грубия дънер на бряста и се загледаха в дъжда.

— Добре ли си? — попита Морган.

Това бяха първите изречени думи. Тя кимна безгласно. Морган внимателно огледа тялото си да види дали не се е наранил, откри, че не е, после въздъхна и се облегна назад — спокоен, уморен, премръзнал и невероятно огладнял и ожаднял, макар и целият прогизнал. Нямаше обаче нито храна, нито вода, и значи беше безсмислено да мисли за това.

Отново се огледа.

— Предполагам, че ти не можеш да направиш нищо, за да си запалим малко огън, нали?

Тя поклати глава.

— Не можеш да използваш никаква магия, а? Е, добре. Къде е сега Уокър Бо? Защо винаги се губи, когато е нужен?

Опита се да прозвучи нехайно, но не успя. Въздъхна.

Тя докосна ръката му и той изпита топлина от това докосване, въпреки негодите. Обгърна с ръка раменете ѝ и леко я привлече към себе си. Сребристата ѝ коса докосна бузата му и той усети нейния дъх, една смесица от дъх на земя, на гора и на нещо друго, сладостно и омайващо.

— Те едва ли ще ни намерят, преди да свърши бурята — каза тя.

Морган кимна:

— Ако ни намерят и тогава. Като нямат никаква следа, освен реката — той се намръщи. — Къде ли сме все пак? На север или на юг от мястото, където паднахме?

— На североизток — уточни тя.

— Така ли мислиш?

Тя кимна. Той чувстваше слабото движение на дишането ѝ. Трепереше целият, но нейната близост му бе достатъчна награда.

Затвори очи.

— Не трябваше да идваш след мен — промълви тя. В гласа ѝ се чувстваше известно неудобство. — Все някак си щях да се справя.

Той се опита безуспешно да подтисне прозявката си.

— Имах нужда от едно къпане.

— Можеше да пострадаш, Морган.

— Ни най-малко. Преживял съм нападенията на Шадуините, на войниците на Федерацията, на Смоковете и какви ли не други, за които съм забравил. Не мога да пострадам от някакво си падане в реката.

Вятърът остро свиреше в клоните на дърветата и те се заслушаха с поглед към небето. Щом той отмина, те започнаха да слушат как реката се плиска в бреговете си.

Морган се свиваше в прогизналите си дрехи.

— Когато бурята стихне, ще доплуваме до сушата, ще се махнем от този остров. Сега реката е твърде бурна, за да опитваме, а сме и прекалено уморени. Но всичко е наред. Тук сме на сигурно място. Само дето е малко влажничко.

Даде си сметка, че говори само за да се намира на приказки. Куикнинг нищо не отвърщаше. Почти долавяше мислите ѝ, но нямаше ключ да ги разгадае. Отново затвори очи и се опита да успокои дъха си. Чудеше се какво ли е станало с останалите. Дали бяха успели да се прехвърлят от другата страна на пътеката или Уокър и Пи Ел са останали на хълма? Опита се да си представи Мрачния чичо и убиеца в общ капан, но не успя.

Стъмваше се и здрачът прогонваше и малкото останала светлина. Сенките покриваха острова на все по-широки ивици. Дъждът попритихна, гръмотевиците и светкавиците се оттеглиха в далечината и бурята отминаваше. Въздухът не беше така хладен, както Морган бе очаквал, напротив, започна леко да се затопля, просмукан от дъх на горещина и влага. По-добре, помисли си той. И без това бяха доста премръзнали. Помисли си колко хубаво би било да се намира сух и на топло в самотната си ловна колиба в Планините, седнал край огъня с горещ бульон в ръка, заедно с братята Омсфорд, да им разправя за своите приключения.

А може би седнал с Куикнинг, мълчаливо, защото думите нямат значение и им е достатъчно само да бъдат един до друг, само да се докосват...

Сърцето му се сви от копнение и страх. Искаше всичко това да продължи, да остане завинаги такова, но в същото време не го разбираше и беше сигурен, че ще изгуби.

— Будна ли си? — запита я той, защото изведнъж пожела просто да чуе гласа ѝ.

— Да — отвърна тя.

Той вдъхна дълбоко въздух и бавно издиша.

— Дълго съм мислил защо съм тук — започна той. — Задавам си този въпрос още от Кулхавен. Вече не притежавам магия. Цялата ми магия се съдържаше в Меча на Лех, а сега той е счупен, остатъкът от магия е нищожен и едва ли може да ти бъде много от полза.

Тъй че оставам само аз, а аз... — той спря. — Аз просто не разбирам какво очакваш от мене.

— Нищо — нежно отвърна тя.

— Нищо ли? — той не можа да подтисне нотката на недоверие в гласа си.

— Само това, което можеш и желаеш да дадеш — отвърна неопределено тя.

— Но аз мислех, че Кралят на Сребърната река е казал... — той спря. — Мислех, че твоят баща е казал, че съм потребен, нали това бяха думите ти? Че той е поискал да ни вземеш със себе си.

— Но не ми каза какво точно трябва да правиш, Морган. Каза ми само да те взема, за да търсим талисмана. И че ти сам ще разбереш какво трябва да правиш, както всеки от нас.

Тя леко се отдръпна и се обърна да го погледне.

— Ако можех да ти кажа нещо повече, щях да го направя.

Той я погледна, разтревожен от неопределените ѝ отговори, от чувството за несигурност, което изпитваше.

— Наистина ли?

Тя почти се усмихна. Дори и прогизнала от дъжда и речните води, тя продължаваше да бъде най-красивата жена, която бе виждал. Той се опита да каже още нещо, но не успя. Просто седеше, безмълвен и загледан в нея.

— Морган — тихо каза тя. — Баща ми може да предвижда неща, които са скрити от всеки друг. Той ми казва онова, което съм длъжна да знам, и вярвам, че ми казва всичко необходимо. Ти си тук, защото си ми потребен. Това е свързано с магията на твоя Меч. Баща ми ми каза и

аз на свой ред ти предадох, че имаш шанс отново да го възстановиш. Може би тогава той ще ни служи по начин, който не можем да предвидим сега.

— Ами Пи Ел? — настоя той, решен да разбере всичко докрай.

— Пи Ел ли?

— Уокър казва, че е убиец — и че също носи магическо оръжие, с което може да убива.

Тя го гледа изпитателно известно време и след това каза:

— Това е вярно.

— И той също ли е необходим?

— Морган — имета му бе произнесено предпазливо.

— Моля те, кажи ми.

Тя наведе глава и красивото ѝ лице се скри в сянката. Когато го вдигна отново, на него бе изписана тъга.

— Пи Ел е наистина необходим. Неговото предназначение, както и твоето, ще се разкрие само.

Морган изпита известно колебание, опитвайки се да реши какво да попита отново, защото искаше отчаяно да разбере истината, но не желаше да рискува да я загуби като навлезе в неприятни теми.

Лицето ѝ се изопна.

— Не ми се ще да мисля, че си ме взела по същата причина, по която и Пи Ел — каза накрая той. — Аз не съм като него.

— Зная това — каза тя. И тя се поколеба, като се бореше с някакъв вътрешен демон: — Убедена съм, че всеки от вас — включително и Уокър Бо — е тук по своя собствена причина и служи на различна цел. Така аз чувствам нещата.

Той кимна, като много му се искаше да ѝ вярва, и всъщност не можеше да не ѝ вярва.

— Просто много ми се иска да разбере нещо повече.

Тя протегна ръка и докосна бузите му. Пръстите ѝ се плъзнаха надолу по брадичката и по шията му.

— Всичко ще бъде наред.

Тя се притисна до него и той почувства как цялото напрежение и съмнение го напуснаха. Той ги остави да си вървят, доволен просто от това, че е прегърнал момичето. Вече се бе стъмнило, слънцето бе залязло на запад и нощта плавно се спускаше над земята. Бурята бе преминала на изток и от дъжда бе останала само мъгла. Над главите им

все още се надвесваха облаци, но гръмотевиците бяха спрели и над земята се бе спуснала тишина, сякаш обгръщаше дете, което се готви за сън. В неуловимата далечина Раб продължаваше да кънти и шумът на вълните, които се плискаха в бреговете, бе приспивен и успокояващ. Морган се взираше в нощта без да види нищо, мрачната ѝ завеса го обгръщаше като призрак. Вдъхваше свежия въздух и оставяше мислите си свободно да се реят.

— Бих хапнал нещо — каза замечтано той след време. — Ако можеше да се намери нещо за хапване...

Куикнинг стана безмълвно, хвана ръката му и му помогна също да се изправи. Двата поеха в мрака, проправяйки си път сред влажните треви. Тя успяваше да вижда по-добре от него и го водеше сигурно напред. След време тя откри корени и къпини, както и едно растение, което, разрязано, даваше свежа вода. Хапнаха и пиха, каквото намериха, свити мълчаливо един до друг, без нищо да кажат. Когато свършиха, тя го поведе към брега на реката и там седнаха мълчаливо, загледани в Раб, която мистично проблясваше на фона на тъмните брегове.

Подухна слаб вятър в лицето на Морган и довя ухание на треви и цветя. Дрехите му бяха още мокри, но той не изпитваше повече студ. Въздухът все още беше топъл и той чувстваше странна лекота.

— Така беше понякога в Планините — започна да ѝ разказва той. — Въздухът бе топъл и земята ухаеше след летните бури. Нощите бяха толкова дълги, сякаш нямаше да имат край, а и не ти се искаше да свършват. — Той се засмя. — Понякога седях с Пар и Кол Омсфорд в нощи като тази. Обичах да им говоря, че ако човек пожелае твърде силно, може просто... да се разтопи в мрака като снежинка, да се разтвори в него и да остане там колкото иска.

Той я погледна, за да види реакцията ѝ. Тя продължаваше да седи до него, потънала в мислите си. Той притисна крака до гърдите си и ги обгърна с ръце. Искеше му се да се разтвори в тази нощ и да остане в нея завинаги, да я вземе със себе си далеч от околния свят. Глупаво желание.

— Морган — заговори тя, като се обърна накрая към него. — Завиждам ти за твоето минало. Аз нямам такова.

Той се усмихна.

— Ти, разбира се...

— Не — прекъсна го тя. — Аз съм първично същество. Знаеш ли какво означава това? Че не съм човек. Създадена съм чрез магия. Направена съм от пръстта на Градините. Баща ми ме е оформил със собствената си ръка. Родена съм жена, преди да бъда дете. Смисълът на съществуването ми е предопределен от моя баща и аз не мога да му въздействам. Това не ме натъжава, защото не познавам нищо друго. Интуицията ми, човешките ми чувства ми подсказват, че има нещо повече и аз бих желала да го притежавам, както го притежаваш ти. Чувствам, че ти изпитваш радост от спомените си. Аз долавям тази радост.

Морган остана безмълвен. Той знаеше, че тя е магична, че притежава магия, но никога не беше му хрумвало, че може да не бъде... Той се овладя. Да не бъде какво? Реална като него ли? Човешка като него ли? Но тя беше такава, нали? Независимо какво мисли за себе си, тя е човек. Тя чувства, изглежда, говори и действа като човек. Какво повече е нужно? Баща ѝ я е сътворил по образ и подобие на хората, нима това не беше достатъчно? Той плъзна поглед по нея. За мен с достатъчно, каза си той. Повече от достатъчно. Той се протегна и я погали по ръката.

— Признавам си, че не зная нищо за това, как си била направена, Куикнинг, както и нищо за първичните същества. Но ти си човек. Убеден съм в това, дори ако ти самата не си убедена. А що се отнася до твоето минало, миналото не е нищо друго, освен спомени, и ето че ти сега се сдобиваш със свои спомени — дори ако те не са от най-приятните.

Тя се засмя на тази мисъл.

— Спомените ми с теб ще бъдат винаги приятни, Морган Лех — каза тя.

Той задържа погледа ѝ. После се наведе и я целуна, просто докосна устните ѝ и се отдръпна. Тя го изглежда с черните си проникателни очи. В тях се четеше страх и той забеляза това.

— Какво те плаши? — попита Морган.

Тя поклати глава.

— Чувствата, които будиш в мен.

Той усети, че навлиза в опасна територия, но продължи.

— Преди ти ме попита защо съм се спуснал след тебе, когато падна. Истината е, че не можех да не го направя. Обичам те.

Лицето ѝ стана безизразно.

— Но ти не можеш да ме обичаш — прошепна тя.

Той тъжно се усмихна.

— Боя се, че това не зависи от мене. Не бих могъл да го преодоляя.

Тя дълго го гледа и цялата потръпна.

— Нито пък аз мога да преодоляя чувствата си към теб. Но ти си сигурен в твоите чувства, а моите просто ме объркват. Не знам какво да мисля за тях; Длъжна съм да изпълня повелята на баща си и моите чувства към теб, както и твоите към мен, не бива да ми попречат на това.

— Но те няма да ти попречат — каза той и хвана твърдо ръката ѝ. — Те просто ще съществуват.

Тя тръсна глава и сребристата ѝ коса просветна.

— И аз мисля така. Особено такива чувства.

Той я целуна отново и този път тя отвърна на целувката му. Той я вдъхна като аромат на цвете. В нищо не беше толкова сигурен, колкото в чувствата си към нея.

Тя прекъсна целувката и се отдръпна.

— Морган — в гласа ѝ звучеше молба.

Двамата се изправиха и се върнаха през мокрите треви до своето убежище под дърветата, до бряста, където бяха изчакали бурята да стихне. Отново се свлякоха край грубия му ствол. Бяха като деца, уплашени и сами, които се опитват да избягат от безименните непонятни кошмари, преследващи техните сънища.

— Преди да напусна Градините, където съм родена, баща ми ми каза, че има неща, които няма да може да предотврати — прошепна тя. Лицето ѝ беше близо до Морган, гладко и нежно, дъхът ѝ бе топъл. — Той не говореше за опасностите, които ще ме дебнат — за Ул Белк и съществата от Елдуист, нито дори за Шадуините. Той говореше за това сега.

Морган нежно галеше косите ѝ.

— Но ти не можеш да направиш нищо срещу своите чувства.

— Бих могла да ги подтисна — отвърна тя.

Той кимна с глава.

— Щом се налага. Но аз ще ти кажа, че аз лично не мога да подтисна чувствата си. Дори ако животът ми зависи от това, не бих

могъл да го направя. Няма значение коя си и какво си. Първично същество или нещо друго. Не ме интересува как си направена и защо. Обичам те, Куикнинг. Струва ми се, че те обикнах от момента, в който те видях, от първите думи, които изрече. Не мога с нищо да променя това, каквото и да поискаш от мен. А нямам и желание.

Тя падна в прегръдките му и вдигна лице към него. После го целуна и продължи да го целува, докато всичко наоколо им изчезна.

Когато на другата сутрин се събудиха, слънцето изгряваше на хоризонта и небето беше синьо и безоблачно. Пееха птици, въздухът беше топъл и сладостен. Станаха и се отправиха към брега на реката. Раб течеше бавно и спокойно.

Морган погледна Куикнинг, линията на тялото ѝ, разпилените ѝ сребристи коси, гладкото ѝ лице и целият грейна в усмивка.

— Обичам те — прошепна той.

Тя отвърна на усмивката му.

— И аз те обичам, Морган Лех. Никога няма да обичам друг през живота си така, както обичам тебе.

Те се гмурнаха в реката. Отпочинали, преплуваха с лекота разстоянието, което ги отделяше от другия бряг. Когато стигнаха там, се обърнаха и заедно се загледаха назад. Морган се опитваше да преодолее тъгата, която се надигаше в него. Усамотението им на острова и предишната нощ щяха да останат само спомен, те се връщаха в света на Ул Белк и Черния камък на Елфите.

Тръгнаха на юг, по брега на реката и след няколко часа срещнаха останалите. Пръв ги изненада Каризман и веднага повика другите. Затича се по стръмния склон с разпилени руси коси и красивото му лице бе цялото зачервено. Последните няколко метра се спусна по гръб, превъртя се на кълбо и се затича да ги посрещне. Хвърляйки се в краката на Куикнинг, той запя:

*В стадото се върнаха овцете заблудени,
от вълчи зъби и от студ спасени,
намериха агънцата пътя към нас.
Благодарим на небето за тоз щастлив час.
Тра-ла-ла. Тра-ла-ла-ла.*

Това беше смешна песен, но Морган и без това се усмихваше. Само след миг и другите бяха ги наобиколили, сухият силует на Пи Ел, чийто гняв от изчезването на Куикнинг бе преминал; брадатият Хорнър Дийс, който неловко се опитваше да не говори за целия този инцидент и непонятният Уокър Бо, който с непроницаемо лице поздрави Морган за спасението на Куикнинг. През цялото време вдъхновеният Каризман танцуваше и пееше, изпълвайки въздуха със своите мелодии.

Когато вълнението от срещата отмина, цялата група възобнови пътешествието си, като премина от Чарналите из северните гори. Морган вървеше редом с Куикнинг, търсейки път между бавно изпаряващите се локви и вадички. Те не разговаряха. Дори не поглеждаха един към друг. След време той усети как тя хвана ръката му.

Някъде далеч напред ги чакаше Елдуист. Слънцето се бе издигнало в небето и стоеше неподвижно там, като озаряваше и стопляше земите, сякаш решено да заличи всички следи от вчерашната буря.

XVII

В продължение на пет дни вървяха северно от Чарналите, през земи, целите покрити в зеленина, посред поля от диви цветя, където тук таме се срещаше по някоя елова горичка. Реките и потоците се стичаха като сребърни нишки от планините и се вливаха в езера, които отразяваха слънцето като огледала и изпращаха хладен повей към бреговете. Пътуването по тези места беше по-лесно, отколкото през планините. Теренът не беше толкова стръмен и хлъзгав, времето беше меко. Дните бяха окъпани в слънце, нощите топли и благоуханни. Небето бе синьо от хоризонт до хоризонт. Заваля само веднъж, и то слаб и нежен дъжд, колкото да навлажни дърветата и тревите, и после незабелязано премина. Спътниците бяха в добро настроение. Предчувствията за това, което ги очаква, се смекчаваха от възобновената им самоувереност и самочувствие. Бяха подтиснали съмненията си. Вървяха със силна и бърза стъпка. С минаването на времето ръбатите им взаимоотношения се загладиха и на повърхността остана едно добро приятелство.

Дори Уокър Бо и Пи Ел склучиха негласно примирие. Не ставаше дума за приятелство, но все пак проявяваха търпимост един към друг. Що се отнасяше до останалите, те си оставаха неизменни. Хорнър Дийс беше все тъй уединен и сопнат, Каризман продължаваше да ги забавлява със своите разкази и песни, а Морган и Куикнинг бяха увлечени в любовния танц на погледи и жестове, който си оставаше тайна за другите. Почти всички, с изключение може би на Каризман, подтискаха в себе си подозрителност и прикритост. Самият Каризман не можеше да бъде двуличен. Но в своите мрачни периоди останалите бяха лицемерни и искаха да скриват съмненията и страхове си, като се надяваха, че собственият им шанс и решителност ще бъдат достатъчни, за да оцелеят до края на това пътуване.

Краят му започна да се вижда още на другия ден. Пейзажът постепенно се смени. Зеленината, която покриваше горите и хълмовете на юг, започна да отстъпва място на сивота. Цветята изчезнаха.

Тревите бяха изсъхнали и посърнали. Дърветата, които трябваше да бъдат разлистени, стърчаха съвсем голи. Птиците, които изпъстриха въздуха с ярките си цветове и песните си само на миля южно от тук, вече ги нямаше по тези места, изчезнали наред с насекомите и животните. Сякаш чума бе поразила всичко и лишила земята от живот.

Те стояха по изгрев слънце и наблюдаваха пустошта, която се откриваше пред тях.

— Шадуини — мрачно промълви Морган Лех.

Но Куикнинг тръсна сребрилата си коса и отвърна:

— Ул Белк.

Още по обяд и до вечерта гледката ставаше все по-мрачна и по-мрачна. Местата, където земята болна, бяха кошмарни; но още по-лошо беше там, където бе наистина мъртва. Всяка следа от листа и треви изчезна. Нямаше дори и един храст. Дърветата издигаха клони като скелети към небето, сякаш се молеха за милост. Природата изглеждаше така опустошена, че нищо не смееше да покълне. Всичко бе превърнато в необятна пустош, хладно и недружелюбно. Под краката им се вдигаше прах от мъртвата земя като отровен дъх. Наоколо им нямаше и следа от движение — нито животно, нито птица, нито дори насекомо не се виждаше. Нямаше и вода. Въздухът имаше блудкав метален вкус и мирис. Облаците отново се скупчиха, първо на малки групи, а после покриха цялото небе и надвиснаха като призраци.

През тази нощ те отседнаха в една мъртва гора, в която бе толкова тихо, че чуваха дишането си. Дърветата не можеха да горят, тъй че останаха и без огън. Някаква смес от земни елементи отразяваше купола на облаците и дърветата хвърляха криви сенки, които висяха като паяжини.

— Ще стигнем утре — каза Хорнър Дийс, докато те седяха и се гледаха един друг в тишината. — В Елдуист.

Мрачни погледи бяха единственият отговор.

Присъствието на Ул Белк стана осезаемо подир тези думи. Той сякаш се сгуши до тях в чезнещия мрак, спа заедно с тях през тази нощ и ги придружи на другия ден. Дишайки, те усещаха неговия дъх, чуваха неговото мълчание. Имаха чувството, че им маха, че се опитва да ги достигне. Никой не каза това, но Ул Белк беше с тях.

Когато наближи пладне, цялата земя бе от камък. Сякаш болна, изтерзана, и безжизнена, е била лишена от всеки друг цвят, освен от

сивия и превърната в камък. Всички форми бяха запазени като в гигантска скулптура. Стволовете и клоните на дърветата, храстите и тревите, скалите и земята — всичко, догдето погледът стигаше, бе превърнато в камък. Това бе нечовешки хладен пейзаж, който въпреки всичко излъчваше някаква странна красота. Компанията от Рамплинг Стийп изпадна в захлас. Може би самотата ги привличаше, чувството за нещо трайно и неизменчиво, за някакво съвършено творение. Поражението на времето, смяната на сезоните, дори и най-решителните усилия на хората — нищо не можеше да засетне този пейзаж.

Хорнър Дийс направи знак с глава и спътниците поеха напред.

Някаква мараня тегнеше над тях, докато прекосяваха този пейзаж на застиналото време и те с усилие едва след няколко часа успяха да забележат нещо, което просветваше в далечината. Беше огромен воден басейн, сив като земята, която прекосяваха, сливащ се с хоризонта, като в единна необятна пустош.

Бяха достигнали Тайдрейс.

Пред погледа им се изправиха също и два върха, които като скални спирали се издигаха право срещу хоризонта. Тяхната цел бяха именно върховете.

От време на време земята под тях заплашително се разтърсваше, сякаш беше килим, изтърсван от огромен великан. Не можеше да се разбере откъде идваха тези трусове. Но Хорнър Дийс знаеше нещо. Морган забеляза това по начина, по който брадясалото му лице се изопна и в погледа му се прокрадна страх.

Скоро от двете им страни се появи океанът и те продължиха да вървят по тесен коридор сред водите, който отвеждаше право към двата върха. Захладня и въздухът се изпълни с влага, която полепваше по кожата им и се превръщаше в ситни капчици. Обувките им не вдигаха никакъв шум по твърдата скална повърхност и те вървяха с равномерна крачка сред влажната мъгла. Скоро заприличаха на сенки сред настъпващия здрач. Дийс продължаваше да ги води, стар, огромен, неизменен. След него вървяха Морган и Куикиинг, високият Планинец, чието лице беше сбърчено от тревога, докато момичето си оставаше спокойно и нежно. Красивият Каризман си тананикаше под нос, а очите му бързо се въртяха като на птица. Уокър Бо се носеше отзад, бледен и замислен в дългата си връхна дреха. Последен вървеше

Пи Ел, чийто орлов поглед забелязваше всичко. По пътеката пред тях се появиха странни скални образувания. Можеха да се сметнат за някакви скулптури, ако не им липсваше каквато и да било що-годе различима форма. Приличаха на стълбове, изваяни от гневните ръце на природата в продължение на хиляди години, като плод на безумните видения на някой луд. Групата премина с известно притеснение под сянката им и продължи да бърза напред.

Най-сетне достигнаха върховете. Между тях имаше толкова дълбок и тесен процеп, че сякаш някакъв катаклизъм бе разделил един връх на две. Те стърчаха като скални спирали, забити в облаците като карфици. Отвъд тях небето бе мътно и мъгливо и водите на Тайдрейс се плискаха и разбиваха в скалистите брегове.

Хорнър Дийс мина пред останалите, а те го последваха, обвити в мрак. Въздухът бе застинал и неподвижен и далечните писъци на морските птици отекнаха пронизително. Какви ли създания, освен морските, биха могли да живеят тук? — питаше се Морган Лех, обзет от безпокойство. Той изтегли Меча си. Цялото му тяло бе вкочанено от напрежение и той се опитваше да различи някой знак за това, каква опасност ги заплашва. Дийс вървеше напред като преследвано животно, а тримата зад Планинеца приличаха на безплътни сенки. Сама Куикнинг изглеждаше незасегната — с високо вдигната глава, с будни очи, които наблюдаваха скалите, небето и сивотата, която обгръщаше всичко.

Морган преглътна, за да навлажни пресъхналото си гърло. Какво ли е онова, което ни чака?

Пред тях стените на пролома сякаш се съединяваха и те за миг останаха в пълна тъмнина и само пътеката отпред им създаваше чувството, че не се намират в гробница. После стените отново се отдръпнаха и светлината се върна. Рифът премина в малка равнинка, разположена като в люлка между върховете. Плитка, задушена от храсти и дървета и покрита с камъни, които многократно надвишаваха ръста на човек, тя бе грозно свидетелство за упадъка на природата и пораженията на времето. Навсякъде беше покрито със скелети, които лежаха на огромни купчини и имаха всякакви размери и форми, без да може да се разбере на какви същества някога са принадлежали.

Хорнър Дийс ги застави да спрат.

— Това е Костната дупка — тихо каза той. — Вратата към Елдуист. След тази Дупка в процепа между върховете започва Елдуист.

Другите се струпаха напред, за да погледнат по-добре. Уокър Бо целият застина.

— Нещо там долу се движи.

Дийс кимна.

— Срегнах го тук преди десет години — каза той. — Нарича се Коден. Това е пазачът на Каменния крал. Виждате ли го?

Те погледнаха надолу, но никой не видя нищо, дори и Пи Ел. Дийс замислено седна на една скала.

— Няма и да го видите преди да ви е сграбчило, а тогава ще е все едно, нали? Може да попитате всяко от онези нещастни същества там долу, ако биха имали езици да ви кажат.

Морган триеше обувката си в един мъртъв клон и слушаше. Клонът беше тежък и неподатлив. Каменен. Морган го погледна и сякаш за първи път проумя. Чист камък. Всичко под краката им, всичко, което ги заобикаляше, всичко, догдето им поглед стигаше, беше чист камък.

— Кодените са един вид мечки — говореше Дийс, — огромни животни, които живеят в студените региони северно от планините, предимно единаци. Поведението им е непредвидимо при различни условия. Но този тук — и той посочи неопределено с глава, — е чудовище.

— Защото е огромен ли? — попита Морган.

— Защото е чудовище — наблегна Дийс на думите си. — Не само по размери, Планинецо. Това не е вече Коден. Почти не се различава от онова, което е бил. Белк е направил нещо с него. Не само че го е ослепил и не може да вижда. Но слухът му е станал толкова остър, че може да чуе и карфица, ако падне.

— Значи вече знае, че сме тук, — отсъди Уокър, като надникна зад рамото на Дийс, за да погледне по-добре в дупката. Очите му бяха тъмни и съсредоточени.

— Предполагам, че е разбрало още преди време. Седи долу и ни чака да се опитаме да минем.

— Ако е все още там — предположи Пи Ел. — Много време е минало, откакто си бил тук, старче. Може вече да е умрял, или да е изчезнал.

Дийс го погледна смирено:

— Защо не идеш да провериш?

Пи Ел му отправи своята крива хладна усмивка.

Старият Следотърсач отмести поглед и го насочи към Дупката.

— Виждал съм го преди десет години, но още не мога да го забравя — прошепна той и поклати косматата си глава. — Има неща, които човек никога не забравя.

— Може би Пи Ел е прав. Може да е умрял досега, — предположи Морган с известна надежда. Той погледна към Куикнинг и забеляза, че тя упорито гледа Уокър.

— Това не Може да стане с Коден — упорстваше Дийс.

— Защо тогава не можем да го видим, като е толкова огромен и грозен? — попита Каризман като надничаше предпазливо през рамото на Морган.

Дийс се позасмя и присви очи.

— Не можете да го видите, защото прилича на всичко долу — защото е сиво и твърдо като камъка и не се различава от скалните отломъци. И лежи съвършено неподвижно. Чака.

— Чака — повтори Каризман.

И запя:

*Там, долу в долината, сред камъка и мрака,
сред купища кости лежи Коден и чака.
В своя сив дом
той е вечно нащрек,
готов да разкъса всеки човек.*

— Тихо, певецо — предупреди го Пи Ел и погледна към Дийс — Нали някога си минавал покрай него, ако може да се вярва на думите ти. Как е станало това?

Дийс се изсмя на глас.

— Имах късмет, разбира се! Бях с още дванадесет души и естествено направо се спуснахме долу като пълни глупаци. То не можа да ни улови веднага, когато ударихме на бяг. Задоволи се само с трима. Това на влизане. На отиване изяде само един. Но дотогава бяхме останали двама. Аз бях единственият, който се измъкна.

Пи Ел го погледна безизразно:

— Правилно каза, имал си късмет.

Дийс се изправи на крака, по-космат от всеки Коден, който Морган би могъл да си представи и в този миг изглеждаше страшен. Той погледна Пи Ел, сякаш всеки момент щеше да се нахвърли върху него, но накрая каза:

— Има различен късмет. Има късмет, който ти се дава и друг, който сам си правиш. Някой си го носиш, друг те спохожда. Но за да отидеш и да се измъкнеш от Елдуист, се налага да имаш всички видове късмет. Коден е създание, което не бих ти пожелал дори да сънуваш в най-черните си кошмари. Но ще ти кажа едно. Когато се срещнеш с онова, което предстои да видиш отвъд Костната дупка, Коден наистина ще ти се стори нищо. Защото кошмарите ти след това ще се отнасят до други неща!

Пи Ел сви рамене, начумерено и безразлично.

— Кошмарите са за страхливи старци, Хорнър Дийс.

Дийс го изгледа свирепо:

— Смело говориш сега.

— Аз го виждам — внезапно каза Уокър Бо.

Говореше с тих глас, почти шепнешком, но накара всички да млъкнат и да се обърнат към него. Мрачния чичо се беше взрял в тъмната неравна пустош пред себе си и изглежда не съзнаваше, че е казал нещо.

— Коден ли? — рязко попита Дийс. Пристъпи крачка напред.

— Къде? — попита Пи Ел.

Уокър посочи неопределено. Морган се огледа на всички страни, но нищо не видя. Погледна към останалите. Никой от тях изглежда не забелязваше нищо. Но Уокър Бо не им обръщаше никакво внимание. Изглеждаше заслушан в нещо.

— Ако наистина го виждаш, посочи ми го — каза най-сетне Пи Ел с премерено безразличие.

Уокър не отговори.

— Имам чувството... — започна той, но спря.

— Уокър? — прошепна Куикнинг и докосна ръката му.

Бледото лице се отмести от Дупката и най-сетне черните му очи срещнаха нейните.

— Трябва да го намеря — каза той и погледна към всеки един поотделно. — Почакайте ме, докато ви повикам.

Морган започна да протестира, но нещо в погледа на другия го спря.

Той остана мълчаливо да гледа след Мрачния чичо, който се запуска надолу към Дупката.

Денят бе тих и неподвижен и нищо освен Уокър Бо не нарушаваше тъмната неподвижност на Дупката. Той прекоси неравните камъни мълчаливо, безшумен като сянка, която не оставя следи. През последните седмици често се беше чувствал именно като сянка. Едва не бе умрял от отровата на Асфинкс и нападението на Шадуините в Хартстоун. Нещо в него бе умряло, когато загуби ръката си и още нещо, когато разбра, че магията не може да му помогне, за да се излекува. Друга част от него бе умряла заедно с Коглин. По време на цялото пътуване се чувстваше загубен и изпразнен от съдържание, заставен да продължи само от гнева си към Шадуините и желанието да разбере тайната на Ул Белк и Черния камък на Елфите. Дори и Куикнинг, въпреки всичките й грижи за него, и физически, и емоционални, не можеше да го накара да се върне към себе си. Той бе едно изпразнено същество, лишено от смисъл и съдържание, принуден да предприеме това пътуване със слабата надежда да открие своето място в света.

И ето че сега, сред тази огромна пустош, където страховете, съмненията и слабостите се усещаха най-остро, Уокър Бо чувстваше, че има шанс да започне живота си отначало.

Присъствието на Коден разпали у него тази надежда. Досега магията му бе подозрително спотаена, беше му изневерявала многократно и изглеждаше напълно изчезнала. Наистина, беше му от някаква полза, когато трябваше да се защити при нападението на Урдите. Но това бяха жалки прояви в сравнение с онези навремето. Какво бе станало с онази вътрешна близост с всички живи същества, която бе получавал чрез магията си? Какво бе станало с познанията, с прозренията за бъдещето? Всичко това го бе напуснало заедно със стария живот, живота с Коглин и Мърко в Хартстоун. На времето бе желал да бъде оставен на спокойствие, магията да изчезне и той да живее като всички останали. Но усетът за собствената му същност и

призвание се бе изострил след смъртта на Коглин и Мърко и по време на това пътуване му стана напълно ясно, че той никога няма да намери покой без своята магия. Не можеше да промени себе си; Коглин бе разбирал това и му го беше казал. По време на пътуването той разбра истината на думите му.

Нуждаеше се от своята магия.

Търсеше я.

Сега можеше да разбере има ли я още. Той беше усетил присъствието на Коден преди самия Пи Ел. Беше си го представил преди още Хорнър Дийс да го опише. Свит долу и смълчан сред грубите скали, той бе достигнал до него, както съществата на времето. Чувстваше, че Коден го зове. Уокър Бо не разбираше защо, но знаеше, че трябва да откликне. Не откликваше само на нуждата на животното; воден бе и от вътрешната си потребност.

Насочи се направо към струпаните каменни грамади и мъртви дървета, където го чакаше Коден. Той не се бе помръднал и на сантиметър, откак групата бе пристигнала. Въпреки това Уокър знаеше къде се крие, защото присъствието му бе събудило в него магията. Това бе неочаквано и по странен начин вълнуващо преживяване — разбуждането на силата вътре в него, усещането, че не я е загубил завинаги, както си мислеше, а само я е подтискал в себе си.

Или изтласкал, упрекна се той. Наистина се беше постарал да отрече праврото ѝ да съществува.

Край скалите се стелеше мъгла, белите ѝ пипала образуваха странни форми и дантели на фона на сивата земя. В далечината, отвъд върховете и сгушената между тях долина, той чуваше как океанът се плиска в бреговете с глух тътен, който отеква в тишината. Забави ход, усещайки, че Коден е точно пред него, но не можеше напълно да се освободи от чувството, че върви към своята гибел, че магията му ще му изневери и той ще бъде убит. И какво от това? — помисли си неочаквано. Но прогони тази мисъл. Чувстваше как магията го изгаря като огън.

Слезе в една падина между два гигантски камъка и Коден се изправи насреща му, бърз като котка. Изглеждаше като материализиран направо от земята, сякаш прахът се бе надигнал, за да му придаде форма. Беше огромен, стар и противен, трикратно надвишаваше собствения му ръст, с огромни криви крака и н извити жълти нокти,

които се вкопчваха в скалата. Повдигна се на задните си крака, за да му се покаже и деформираната му муцуна се раззина, откривайки блестящите му зъби. Невиждащите му очи бяха втренчени в него. Уокър застана срещу него. Животът му висеше на косъм, който можеше да бъде разкъсан с едно замахване на огромната лапа. Видя, че главата и туловището на Коден бяха деформирани от някаква черна магия, която го бе превърнала в нещо гротескно, безформено и лишено от предишната му грация.

Проговори ми нещо, каза наум Уокър.

Коден примигна с очи и наведе глава толкова близо, че огромната му муцуна се оказа на сантиметри от лицето на Уокър. Уокър положи усилие да срещне празния поглед на създанието. Усети горещия му, противен дъх.

Проговори ми, повтори той наум.

Имаше един миг, в който му се стори, че ще умре, че магията му се е провалила напълно, че Коден ще се протегне и ще го смаже. В един безкраен миг той чакаше ноктите да се впият в него. И тогава чу, че съществото му отговаря. Чрез магията той разгада гърлените му звуци.

Помогни ми, каза Коден.

Вълна от топлина заля Уокър. Животът му се върна по един неописуем начин. Чувстваше се като възроден, способен да повярва отново в себе си. На лицето му затрептя усмивка. Той отново владееше магията.

Бавно протегна оцелялата си ръка и докосна Коден по муцуната. Под пръстите си усещаше не само грубата козина. Предадоха му се и чувствата на създанието. Мрачния чичо долови неговата история при това докосване и усети болката му. Той се приближи, за да разгледа огромното му, покрито с белези тяло. Вече не се страхуваше нито от размерите му, нито от грозотата му, нито от способността му да го унищожи. Видя, че то самото беше затворник, обзето от страх, гняв, безумие и отчаяние като всички затворници и копнееше да се освободи.

— Ще ти помогна, — прошепна Уокър Бо.

Огледа се, за да открие как беше окован Коден, но не видя нищо. Къде ли бяха веригите му? Той обиколи около животното, като душеше въздуха и земята. Огромната глава се изви, за да го проследи с очи,

съсредоточени и втренчени. Уокър направи обиколката си и спря като се мръщеше. Той бе открил невидимите магически нишки, с които Каменният крал бе обвързал животното и знаеше какво ще му струва да го освободи. Коден беше затворен благодарение на своята мутация. Трябваше да се превърне отново в някогашната мечка, в създанието, което някога е бил, за да бъде изчистен печатът на Ул Белк. Но магията на Уокър нямаше такава сила. Само Куикнинг притежаваше магия, достатъчна да извика на живот Меадските Градини от пепелта на миналото, да възстанови онова, което някога е било, но тя вече бе казала, че не може да използва магията си, докато си върнат Черния камък на Елфите. Уокър гледаше Коден безпомощно, опитвайки се да реши дали не би могъл да направи нещо. Звярът се обърна да го погледне, косматото му туловище изглеждаше като проблясък на скален прах на фона на пейзажа.

Уокър още веднаж протегна ръка и докосна с пръсти муцуната на Коден.

Пусни ни да минем и ние ще намерим начин да те освободим, каза му той мислено.

Коден го погледна от затвора на разбитото си тяло, неவிждащите му очи бяха сурови и празни. Вървете, каза той.

Уокър вдигна ръка да махне на спътниците си да дойдат и я върно отново на муцуната на звяра. Останалите тръгнаха колебливо, водени от Куикнинг, следвана от Морган, Хорнър Дийс, Каризман и Пи Ел. Той ги наблюдаваше да минават без нищо да каже, ръката му лежеше протегната върху муцуната на Коден без да помръдва. Зърна израза на очите им — странна смесица от уплаха, слисване и недоверие. Само в погледа на Куикнинг се четеше разбиране. Когато преминаха, те се обърнаха да почакаят Уокър в една падина между отвъдните скали.

Уокър отдръпна ръка и видя, че Коден трепери. Муцуната му бе широко отворена и той сякаш безмълвно плачеше. После извърна глава и се сви долу сред скалите.

— Няма да забравя това — извика Мрачния чичо след него.

Празнотата, която усети, го накара да потрепери. Той се загърна в палтото си и се отдалечи от Дупката.

Морган и останалите, всички освен Куикнинг попитаха Уокър Бо, когато той дойде при тях, какво се е случило. Как бе успял да омагьоса Коден, за да минат? Но Мрачния чичо отказа да отговаря на въпросите им. Каза само, че създанието е жертва на магията на Каменния крал и трябва да бъде пуснато на свобода и че той му е дал дума да му помогне.

— Щом си дал дума, имаш основание да се притесняваш дали ще я спазиш — подразни го Пи Ел, на който му се искаше да омаловажи случилото след като беше задгърбил опасността.

— Не се знае как ще спасим самите себе си от Каменния крал — съгласи се и Хорнър Дийс.

Каризман беше избързал напред, а Морган погледна Уокър Бо и не можа да даде никакъв отговор. Вместо него заговори Куикнинг:

— Щом си дал дума, Уокър Бо, ще трябва да я спазиш.

Обаче не каза как.

Те свърнаха от Костната дупка и отново тръгнаха в пролома между върховете по посока на Тайдрейс. Проломът беше обгърнат в сянка и мрак в чезнещата следобедна светлина и духаше хладен, остър вятър откъм скалистия склон, блъскаше ги като гиганска ръка и ги тласкаше напред.

Слънцето се бе спуснало на хоризонта на запад, обгърнато в мрежа от облаци, които се обливаха в златисто-пурпурна светлина. Въздухът бе изпълнен с остра миризма на солена вода, риба и водорасли.

Морган поглеждаше от време на време Уокър Бо, още озадачен от това, че бе успял да предотврати нападението на Коден, да отиде право срещу него и да го докосне без звярът да му направи нищо лошо. Спомни си разказите, които се носеха за Мрачния чичо, какъв е бил, преди Асфинкс да го отрови, преди да загуби Коглин и Мърко, за човека, който бе научил Пар Омсфорд да не се страхува от силата на магията на Елфите. Досега той бе смятал, че Уокър Бо е осакатен от Шадуините по време на тяхното нападение в Хартстоун. Хапеше устни замислено. Може и да е бъркал. Но ако е сгрешил с Уокър, можеше да е така и по отношение на собствената му магия. Може би Мечът на Лех щеше да стане отново цял и собствената му магия да се възстанови. Може би имаше шанс за всички тях, точно както бе казала Куикнинг.

Пред тях се откри едно дефиле. Сенките, в които бяха обгърнати досега, просветляха, превърнаха се в сивомъглива светлина и те надникнаха през един тесен процеп между скалите. Тайдрейс се простираше долу, вълните му се надигаха и бурно се разбиваха на брега. Групата продължи да върви и отново попадна сред сенките. Пътеката, която следваха, започна да се спуска надолу, да се вие между скалите, влажна от мъглата и пръските на океана и твърде опасна. Стените на върховете тук отново се разделяха този път като две каменни колони, през които се виждаха небето и морето. Скалите под краката им се клатеха и те имаха чувството, че всичко всеки момент ще се срути.

Тогава се спуснаха по един толкова стръмен склон, че им се наложи да се плъзгат по гръб през тесния проход, който се виеше напред и преминаваше в тунел. За да минат, се наложи отново да се изправят, защото в тунела имаше остри ръбести скали. От Другия му край се появяваше риф, по който групата откри пътека и тръгна по нея, докато стигнаха една каменна стена.

Те застанаха на стената и погледнаха надолу. Морган усети как стомахът му се сви. От мястото, където стояха, земята рязко се скосяваше и долу се виждаше само тесен провлак, който преминаваше в морето. С провлака беше свързваше един полуостров, с широка и насечена брегова ивица, цялата в скали, срещу които водите на Тайдрейс се биеха непрекъснато. Върху тези скали бе разположен град с каменни куловидни постройки. Това не бяха съвременни сгради, те бяха от стария свят, от времето преди Големите войни да унищожат порядъка на света, от времето преди да бъдат създадени Расите. Те се издигаха на стотици метри във въздуха, гладки и симетрични, с цели редове от прозорци, които зееха празни в сивата светлина. Всичко беше скупчено така, че градът приличаше на стълпотворение от чудовищни каменни обелиски, издигнати от скалата. Морските птици кръжаха и се виеха над сградите и скръбно пицяха сред чезнещата светлина.

— Елдуист — оповести Хорнър Дийс. Далеч на запад слънцето потъваше във водите на морето, безцветно и сиво с настъпването на нощта и златистоалените води ставаха сребристи. Вятърът свиреше надолу из скалите зад тях в един постоянен ритъм и имаха чувството, че дори скалата, на която стоят, се разклаща. Стояха скупчени, за да се

държат здраво на краката си, и от страх пред падането на нощта, и гледаха как Елдуист се превръща в черна сянка. Вятърът виеше и в самия град, надолу из каньоните на неговите улици, сред каменните му руини. Чувайки воя му, Морган целият се смразяваше. Елдуист бе празен и мъртъв. В него нямаше нищо, освен камък, груб и неизменен, неподатлив и твърд.

Хорнър Дийс им подвижна, опитвайки се да преодолее вятъра. Беше ги отвел малко назад към едни каменни стъпала, издълбани в скалите, които водеха надолу към града. Стъпалата бяха врязани от обратната страна на върховете, като отново навлизаха в сянка. Започнаха да се спускат по тях с настъпването на нощта. Слънцето изчезваше, звездите премигваха, а небето бе ясно и чисто. Във водите на Тайдрейс се отразяваше лунната светлина и Морган можеше да види високите остри кули на града, които се издигаха от скалите. Влачеше се мъгла и Елдуист изглеждаше почти нереален, сякаш извън времето, излязъл направо от легендите. Морските птици бяха отлетели, писъците им стихнали. Скоро остана да се чува само шумът на вълните, които се плискаха в скалистите брегове. Когато слязоха по стълбата, стигнаха един заслон сред скалите. Хорнър Дийс ги накара да спрат.

— Няма смисъл да продължаваме нататък — посъветва ги той уморено. До тук вятърът не стигаше и той говореше с нормалния си глас. — Опасно е да се опитваме да отидем в града през нощта. Там има един Смок...

— Смок ли? — Морган, който разглеждаше някои стръкчета трева и храсти, съвършено незасегнати от камъка, рязко вдигна очи.

— Да, Планинецо, — продължи другият. — Нещо, което кръстосва улиците и помита всичко, което му попадне пред очите...

В този миг земята се разтrese и прекъсна думите му. Разтърсването идваше откъм Елдуист и всички от групата се обърнаха да погледнат нататък. Градът се издигаше на фона на нощното небе, целият черен, освен при отражението на лунната светлина от камъка. По-грамаден и страшен е, когато се гледа отдолу, помисли си Морган, докато надничаше сред сенките чу. По-непроницаем...

Нещо огромно се издигна от тъмнината, едно същество с такива чудовищни размери, че дори и сградите изглеждаха като джуджета пред него. Издигна се като част от монолитните постройки, едно

огромно туловище, което обаче бе дълго и вито като змия и непрестанно променяше формата си. Челюстите му бяха широко отворени — Морган ясно виждаше острите му зъби на лунната светлина. Те чуха ужасяващ рев. Цялата земя се разтърси от него и групата от Рамплинг Стийп се сви, сякаш да се защити. Само Куикнинг остана права, като че имаше достатъчно сили да издържи този кошмар.

Секунда след това чудовището изчезна бързо, както се бе появило и само тътенът от появата му продължи да отеква във въздуха.

— Това не беше Смок — промълви Морган.

— А и го нямаше тук преди десет години — добави Хорнър Дийс, целият пребледнял. — Мога да се обзаложа.

— Не — тихо каза Куикнинг, като се обърна с лице към тях. Спътниците ѝ бавно се изправиха. — То е новородено, едва на пет години. Все още е дете.

— Ами, дете! — възкликна недоверчиво Морган.

Куикнинг кимна.

— Да, Морган Лех. Нарича се Паст Гринт — тя тъжно се усмихна. — Това е детето на Ул Белк.

XVIII

Шестчленната група от Рамплинг Стийп прекара остатъка от нощта, сгушена в заслона сред скалите, мълчаливо свита в мрака, скрита от Паст Гринт и от всички ужаси, които я чакаха в Елдуист. Не напаляха огън — всъщност, нямаше дърва за това — и пестеливо хапнаха от малкото останала храна. Храната и водата щяха да бъдат проблем през следващите дни, тъй като в тази каменна пустош едва ли можеха да се намерят. Рибата може би щеше да бъде основната им прехрана. Една малка вадичка дъждовна вода, която се стичаше от скалите зад тях, засега утоляваше жаждата им. Ако не успееха да намерят риба, и вадичката пресъхне, щяха да изпаднат в истинско затруднение.

Никой не можа да заспи след появата на Паст Гринт. Дълго никой не се и опита. Бяха обхванати от осезаемо безпокойство и просто чакаха да свърши нощта. Куикнинг се възползва от времето, за да им разкаже онова, което знаеше за детето на Каменния крал.

— Преди да ме изпрати от Градините, баща ми ми разказа за Паст Гринт — започна тя, а черните ѝ очи се рееха в далечината, сребристите ѝ коса проблясваше на лунната светлина. Те седяха наоколо в полукръг, облегли гърбове на скалите, и очите им от време на време се местеха към вдъхващата страх сянка на града. Всичко беше притихнало, Паст Гринт бе изчезнал също така тайнствено, както се бе и появил, морските птици се бяха спотаили, вятърът притихнал.

Куикнинг говореше с приглушен глас.

— Както аз съм дете на Краля на Сребърната река, така и Паст Гринт е дете на Ул Белк. И двамата сме създадени чрез магия, за да служим на своите бащи. Ние сме първични същества, създания на земния живот, родени от пръстта, а не от женска утроба. До голяма степен си приличаме, Паст Гринт и аз.

Твърдението ѝ беше толкова невероятно, че Морган Лех не можеше да не го оспори. Въпреки това успя да се въздържи, защото нямаше никакъв смисъл да прекъсва разказа ѝ със своите съображения.

— Паст Гринт е създаден с определена цел — продължи Куикнинг. — Елдуист е град от стария Свят, убягнал от разрухата на Големите войни. Градът и земята, върху която той е разположен, са владение на Ул Белк, негово убежище, крепост, която да го пази от настъплението на отвъдния свят. За известно време това е било достатъчно. Той се е задоволявал с това да се зарови в своя камък и да остане откъснат от света. Но стремежът му към власт и страхът, че може да я загуби, станали неговии постоянни мании. И най-сетне го овладели напълно. Той стигнал до убеждението, че ако не промени околния свят, ще бъде променен от него. Решил да разшири владението си на юг. Но за целта е трябвало да напусне своя сигурен Елдуист, което той не можел да направи. Също както е с моя баща, магията му става все по-слаба, колкото повече се отдалечава от нейния източник. Ул Белк предпочел да не рискува. Затова създал Паст Гринт и изпратил детето си на свое място.

— Паст Гринт — прошепна тя — на времето е изглеждал като мене. Имал е човешка форма и е ходел по земята също като мен. Притежавал е до известна степен и от бащината си магия. Но докато аз имам силата да лекувам земята, Паст Гринт е имал сила да я превръща в камък. За това било достатъчно само да я докосне. Той се е хранил от земята и от всичко живо по нея само като го докосвал, и то се превръщало в камък.

— Но Ул Белк ставал нетърпелив. Земята наоколо се преобразявала твърде бавно. Заобикален от водите на Тайдрейс, които са недосегаеми за магията му, той бил затворен на това парче земя и можел да се разпростира само на юг, разчитайки единствено на Паст Гринт, за да разшири настъплението си. Каменният крал вливал все повече и повече магия в своето дете, нетърпелив бил да постигне по-бързи и по-големи резултати. Вследствие на това Паст Гринт започнал да променя своята форма и да се превръща в същество, по-удобно за целите на неговия баща. Започнало да прилича на къртица и да се рови под земята, откривайки, че отвътре по-лесно може да я превръща в камък. Размерите му също се увеличили и той се променил отново. Заприличал на гигантски земен червей.

Тя помълча.

— А също и полудял. Твърде многото сила, консумирана все по-бързо, го довела до обезумяване. От мислещо съзнателно същество той

се превърнал в малоумно създание, което знаело само да се храни. Навлизало все по-навътре в земите на юг, риейки все по-надълбоко и надълбоко. Земята започнала бързо да се променя, ала Паст Гринт се променял още по-бързо и от нея. И един ден Ул Белк напълно загубил власт над своето дете.

Тя хвърли поглед към тъмния силует на града и го отмести отново.

— Паст Гринт започнал да преследва своя баща, когато не извличал храна от земята. Той усещал силата на Каменния крал и искал да я узурпира. Ул Белк разбрал това и си направил един двуостър меч. От една страна, Паст Гринт прокаравал тунели под Четирите земи и ги превръщал в камък. А от друга се ровел под Елдуист и търсел начин да унищожи своя баща. Паст Гринт бил станал толкова силен, че баща и син се изравнили по мощ. Каменният крал бил заплашен от собственото си оръжие.

— Нима не е можел да го превърне обратно в онова, което е бил? — попита Каризман с разширени от удивление очи. — Не може ли с магия да върне предишния му вид?

Куикнинг поклати отрицателно глава.

— Когато помислил за това, било вече много късно. Паст Гринт не се оставял да бъде променен, макар че с част от себе си чувствал ужаса на онова, в което се е превърнал, и се стремял да се освободи от него. Но изглежда тази негова част била твърде слаба, за да предприеме нещо.

— Значи той се рови в земята и оплаква своята съдба, — промълви певецът.

И запя:

*Един зверо-човек от пръст създал
за черните си цели Каменния крал.
Паст Гринт тунели прекопава под земята,
превърнал се в чудовище изпод ръката на бащата!
Помита всичко с грозната си паст.
Да се освободи не е във неговата власт.
И търси нови и все нови жертви.*

— И търси жертви наистина — повтори Морган Лех. — Може би търси тъкмо нас.

Куикнинг поклати отрицателно глава.

— Дори и не подозира за нашето съществуване, Морган. Ние сме твърде малки и незначителни, за да привлечем вниманието му. Ако, разбира се, не решим да използваме магия. Тогава ще разбере за нас.

Настъпи напрегнато мълчание.

— Какво правеше, когато го видяхме тази вечер? — запита най-сетне Хорнър Дийс.

— Изплакваше чувствата си — своя гняв, мъка, омраза и безумие. Своята болка.

— И той като Коден е пленник на магията на Каменния крал — каза Уокър Бо. Проницателните му очи гледаха момичето. — Ул Белк все някак си е успял да го държи във властта на своята магия, нали?

— Защото е успял да се сдобие с Черния камък на Елфите — отвърна тя. — Преди време той напуснал Елдуист и успял да открадне Камъка от Залата на кралете и да остави Асфинкс на негово място. Взел камъка със себе си и сега го използва срещу своето дете. Притежаването на магията на Елфите е наклонило везните на силата отново на страната на Ул Белк. Дори и Паст Гринт не е достатъчно мощен, за да победи Камъка.

— Магия, която може да неутрализира всяка друга — замислено изрече Пи Ел, — Магия, подчиняваща магията.

— Паст Гринт си остава заплаха за своя баща, но не може да преодолее Камъка на Елфите. Той живее, защото Ул Белк продължава да се храни от земята и да превръща всичко живо в камък. Паст Гринт е обходим, макар и опасен роб. Нощем той прокопана тунели в земята. През деня спи. Сляп е също като Коден — ослепей чрез магия и чрез естеството на живота си, заровен вечно в мрака и рядко излизащ на светлина.

Тя отново погледна към града.

— Сигурно така и няма да разбере, че сме тук, ако бъдем предпазливи.

— Значи не е нужно нищо друго, освен да откраднем Камъка на Елфите, — усмихна се Пи Ел. — Откраднем ли него, бащата и синът взаимно ще се унищожат. Не е особено сложно, нали? — и той остро погледна Куикнинг. — Нали така?

Тя срещна погледа му без изобщо да мигне, но не отвърна на въпроса. Усмивката на Пи Ел застина и той се отдръпна отново сред сенките.

Последва напрегнато мълчание, а после Морган се обърна към Хорнър Дийс:

— Какво ще кажеш за онзи Смок, за който спомена?

Дийс гледаше мрачно. Наведе се напред замислено и сви подозрително очи.

— Сигурно момичето може да ти каже повече от мене — тихо отвърна той. — Имам чувството, че тя знае доста, но не го казва.

Нищо не се изписа на лицето на Куикнинг. То бе хладно и съвършено, когато се обърна към стария Следотърсач.

— Зная само онова, което баща ми ми е казал, Хорнър Дийс — и нищо повече.

— Кралят на Сребърната река, Господарят на Градините на живота — чу се гласът на Пи Ел иззад сенките. — Пазителят на всички тайни.

— В Елдуист, както сам каза, има един Смок — продължи разказа си Куикнинг, без да обръща внимание на Пи Ел, с поглед, отправен към Дийс. — Ул Белк го нарича Гризача. Живее тук от много години, помита всичко живо и служи на своя господар. Излиза по тъмно и направо омиа улиците и алеите на града. Добре ще бъде да внимаваме да не го срещнем.

— Виждал съм го как действа — усмихна се под мустак Дийс. — Помете половин дузина от нас, когато мина преди десет години. И малко след това още двамина. Той е едър и бърз.

Започваше да си спомня и ядът му към Куикнинг бързо изчезна. Поклати глава в знак на недоумение.

— Не зная, преследва те, открива те и свършва с тебе. Ако трябва, влиза и по къщите. Поне тогава така правеше.

— Значи е препоръчително да побързаме с намирането на Черния камък на Елфите, така ли? — прошепна Пи Ел.

Известно време мълчаха и след малко всеки се оттегли сам сред сенките. Прекараха остатъка от нощта, опитвайки се да спят. Морган задряма, но не за дълго. Уокър седна на ръба на скалите и се загледа към града, докато Планинеца клюмаше. И не помръдна оттам, където Морган го виждаше всеки път, щом се събудеше. Всички бяха уморени

и разрошени — всички, освен Куикнинг. Тя стоеше свежа и обновена в бледата светлина на утринното слънце, красива като в мига на първата им среща. Морган се почувства смутен. В този вид тя определено беше необикновена. Загледа се в нея, но щом тя обърна към него очи, той отмести погледа си, за да не забележи, че я наблюдава. Наистина бе притеснен от мисълта, че могат да бъдат коренно различни същества.

Хапнаха без особен апетит, както и снощи. Земята бе едно зловещо, каменно присъствие, което сякаш ги гледаше с невидими очи. Мъгла се стелеше над полуострова, на който се намираше градът. Тя се издигаше от скалите чак до най-високите кули и Елдуист изглеждаше така, сякаш бе кацнал на облаците. Морските птици се бяха завърнали. Чайки, кайри и гларуси се виеха и пицяха над тъмните води на Трайдрейс. Въздухът бе просмукан от утринната влага и по лицата на шестимата се появиха капчици роса. Дийс ги бе предупредил за онова, което ги чака и те събраха дъждовна вода от локвите високо в скалите, завиха малкото останала им храна, за да я запазят от влагата и тръгнаха да прекосят провлака.

Пътят трая по-дълго, отколкото очакваха. Макар и късо, разстоянието криеше опасности. Скалите бяха неравни и изронени. Природни катаклизми бяха разбили терена, и скалите се хлъзгаха под краката им, постоянно мокри от прииждането на океана. Вятърът остро духаше и хвърляше пръски по лицата им. Кожата им леденееше. Напредваха бавно. Слънцето висеше като мътно бяло кълбо зад тежките облаци и по земята навред бяха плъзнали сенки. Елдуист се издигаше като сборище на призраци, тъмни, заплашителни и безмълвни. Наблюдаваха го как с приближаването им става все по-огромен, забил се уверено в суровото небе, а гласът на вятъра погребално отекваше през неговите улици.

Понякога усещаха зловещ подземен грохот. Явно Паст Гринт не винаги спеше през деня.

Наближаваше обяд. Провлакът бе толкова тесен на места, че чувстваха подмолните водовъртежи на океана почти под себе си. Но най-сетне минаха на широкия полуостров, който отвеждаше в покрайнините на града. Пред тях се издигнаха скалите, върху които бе израснал Елдуист, и групата се заизкачва по един обширен стръмей склон. Вървяха упорито, като едва си проправяха път през едни чудовищно огромни камъни по пътеката. Краката им постоянно се

хлъзгаха по чакъла. Изкачването им отне повече от два часа. Когато стигнаха височината, слънцето вече се спускаше на запад.

Спряха, за да си поемат дъх. Бяха застанали в края на една каменна улица, която минаваше между два реда високи сгради с празни прозорци и постепенно се стесняваше, докато се изгуби в мъгла и сянка. Морган Лех никога не беше виждал град като този, сградите му бяха равни и гладки, всичките изградени от камък и симетрично разположени като фигури на шахматна дъска. Улицата беше покрита със скални отломъци, но под чакъла се виждаше твърда равна повърхност. Тя изглеждаше безкрайна, сякаш никъде не свършваше, един дълъг тесен коридор, който изчезваше само когато мъглата ставаше твърде гъста, за да проникне погледът през нея.

Те тръгнаха по тази улица, като вървяха бавно и предпазливо и дебнеха заслушани като котки. Други улици я пресичаха сред лабиринти от високи сгради, които от своя страна изчезваха в сянката вляво и вдясно. Около Елдуист нямаше защитни стени, нито кули-наблюдателници и порти, бяха само сградите и улиците. Изглежда никой не живееше тук. Сградите и улиците се сменяха с навлизането на групата в града и единствените звуци, които се чуваха, бяха на океана, вятъра и морските птици. Птиците прелитаха над тях като единствен знак за движение. Размахваха криле над върховете на сградите, надолу по улиците, край кръстовищата и тесните проходи. Някои бяха накацали по первазите на прозорците високо над главите им. След време Морган забеляза, че много от тях всъщност се бяха вкаменили.

Сред каменните отломки имаше и такива, които на времето явно не са били камък. Край всеки уличен ъгъл лежаха странни каменни прътове и би могло да се предположи, че това са били улични лампи. Край една сграда бяха повалени останките на гигантска карета, останала само скелет. Разпилени части от двигатели, които бяха надживели времето и климата, механични колела и цилиндри, маховници и резервоари. Всичко бе превърнато в камък. Нямаше растителност, нито дървета, нито храсти, нито дори най-малкото стръкче трева.

Те погледнаха вътре в няколко от сградите и видяха, че стаите бяха огромни и празни като пещери. Към горните етажи отвеждаха каменни стълби и те се изкачиха на едни от тях до върха, за да могат да

погледнат отвисоко Елдуист и да получат някаква ориентация. Не можаха да разберат кой знае какво. Дори не им стана ясно къде започва и свършва градът. Облаците и мъглата забулваха всичко, откривайки само някои фасади и покриви в море от сивота.

Те наистина видяха един странен купол в центъра на Елдуист, постройка, която не приличаше на високите обелиски, които преобладаваха в града, и те избраха да разгледат след това нея.

Но когато слязоха отново по улиците, загубиха чувство за ориентация и тръгнаха в погрешна посока. Лутаха се повече от час, преди да открият, че са сбъркали пътя. Това ги накара да изкачат стълбите на друга сграда, за да установят отново къде се намират.

През това време слънцето залезе. Никой не забеляза колко бързо отмина денят. Когато се изкачиха горе, с изненада установиха, че целият град е потънал в мрак.

— Трябва веднага да намерим място, където да се скрием — посъветва ги Хорнър Дийс и се огледа разтревожено. — Гризачът скоро ще се появи, ако вече не се е появил. Ще ни завари беззащитни...

Той не довърши мисълта си. Всички се спогледаха безмълвно. Не бяха и помислили да си потърсят убежище за през нощта.

— Има една малка сграда през няколко улици, без прозорци на долните етажи и с тесен вход, а вътре е като лабиринт с множество коридори и стаи — каза Уокър.

— Ще ни свърши работа за момента — промърмори Пи Ел и вече се упъти надолу.

Отново тръгнаха из града. Толкова се беше смрачило, че едва виждаха пътя. От двете страни се възправяха сградите като стена и изглеждаха по-непроницаеми в сгъстяващата се мъгла. Морските птици отново се бяха оттеглили и шумът на океана и вятъра заглъхваше в далечината. Над града се спусна тревожна тишина.

Каменната черупка на земята под тях тътнеше и се тресеше.

— Усещам нещо будно и гладно — промърмори Пи Ел и хвърли студена усмивка на Каризман.

Певецът нервно се засмя, красивото му лице бе преbledняло и изпито.

И запя:

*Назад, назад, назад към дома,
скрийте се далеч от грозната тъма
на тази черна нощ и нейните чудовища.
Спасявайте се бързо в своите леговища.*

Пресякоха едно кръстовище, залято от бледа лунна светлина, която бе намерила процеп през облаците и изливаше бялата си жар над земята. Пи Ел рязко спря, с което накара и другите да спрат, прислуша се за момент, поклати глава и продължи нататък. Тътенът под тях идваше на пристъпи, понякога се чувстваше близо, понякога далече, никога на едно място в определено време, сякаш беше навсякъде. Морган Лех се взираше напред през мъглата и сенките. Това ли беше същата улица, по която бяха минали преди? Не изглеждаше съвсем като нея...

Нещо силно прошумоля. Пи Ел, все още отпред, отхвъркна назад, завличайки Хорнър Дийс и Куикнинг, които се намираха най-близо, с такава сила, че ги събори на земята. Те се проснаха на няколко сантиметра от края на една зейнала яма на улицата.

— Долепете се до сградите! — просъска Пи Ел. Скочи, грабна Куикнинг и я повлече със себе си далеч от дупката.

Останалите го следваха на крачка от него. Още една част от улицата пропадна зад тях и с трясък потъна в мрака. Трясъкът под тях се превърна в грохот, който ги заглушаваше и те чуваха как нещо огромно се движи отдолу. Морган се сви в сянката на една ниша, долепи се до каменната стена, като полагаше усилие да не крещи, за да прогони ужаса си. Паст Гринт! Той забеляза Хорнър Дийс близо до себе си. Брадатото му лице бе станало невидимо, слято със сенките. Грохотът от чудовището, което се движеше отдолу, се издигна и после отслабна. Само след секунди вече го нямаше.

Членовете на малката група излязоха от укритията си, пребледнели и с разширени от ужас очи. Те предпазливо тръгнаха по улицата, после бързо се завтекоха, когато дупките по улицата отново се затвориха и пропадналите блокове се издигнаха на мястото си.

— Капандури! — изруга Пи Ел. По лицето му се четеше страх и омраза. Морган зърна нещо бяло в ръката му, нещо като нож с ярко бляскаво острие. После то изчезна.

Пи Ел пусна Куикнинг и се отдалечи от тях. Тръгна пак по улицата, но този път избягваше входовете на къщите. Без думи, с очи, които се плъзгаха от една грамада сенки към следващата, другите го последваха. Те избързаха надолу по алеята, вървейки един след друг, пресякоха следващото кръстовище по същия начин и продължиха да бързат напред. Тътенът прокътня отново, но този път по-далеч. Улиците край тях бяха тихи и празни.

Морган Лех все още се тресеше. Тези капандури бяха поставени или за да прогонват натрапниците, или за да пропускат Паст Гринт в града. А може би и двете. Той преглътна, за да навлажни пресъхналото си гърло. Бяха си позволили небрежност, което не биваше да се повтаря.

Тежка пелена от мъгла пресече пътя им. Наближиха и Пи Ел след известно колебание спря. Той извърна поглед към Уокър Бо. Очите му бяха сурови и проникателни. Някакво негласно споразумение премина между тях, един поглед, който на Морган му се стори почти сатанински. Уокър погледна вдясно. Пи Ел след моментно колебание тръгна в тази посока.

Този път вървяха бавно, заслушани отново в тишината. Мъглата целите ги обгръщаше, сякаш бе изпаднала от облаците, извлечена от камъка и дошла от нищото да ги погълне. Те се движеха като опипваха стените на сградите за по-голяма сигурност. Пи Ел внимателно оглеждаше пътеката напред, като вече си даваше сметка, че може би градът е мрежа от капани, че всеки камък може да пропадне под краката им ненадейно.

Пред тях мъглата започна да се вдига.

На Морган му се стори, че чу нещо. После реши, че не го е чул. Накрая го почувства. Какво ли беше това?

Когато се измъкнаха изпод сянката на съседната сграда, вече имаха отговор. Гризачът стоеше по средата на улицата, огромно, кривокрако, метално чудовище с десетки пипала, мустачки, щипци, които се подаваха от разтворената му паст. Имаше змийска опашка. Беше гризач като един от онези, които бунтовниците от Движението бяха срещали в Джут. Представляваше кошмарен хибрид от машина и насекомо, от метал и плът, с тази разлика, че беше много по-голямо.

И много по-бързо. Озова се срещу тях, преди те изобщо да успеят да побегнат. Широките му криви крака се движеха като на

стоножка. Пипалата му бяха зловещо разтворени и се чуваше стърженето на метала в камъка, о който се триеше. Пипалата уловиха Дийс и Каризман почти на момента и се обвиха около тях, докато те се опитваха да избягат. Пи Ел изтласка Куикнинг в една отворена врата, направи се, че уж ще се спусне срещу чудовището, след което побягна. Морган изтегли меча си и щеше да нападне, загубил всякаква представа какво върши при мисълта, че Куикнинг е в опасност, когато Уокър Бо го хвана и го блъсна в стената.

— Влизай вътре! — изкрещя Мрачния чичо, спускайки се към няколко масивни каменни врати, които внезапно се отвориха.

Уокър Бо отметна връхната си дреха и единствената му ръка се вдигна. Гризачът почти го бе повалил, когато ръката леко се снижи и засия в бяла светлина. Морган се залепи за стената заслепен, чу пронизителен рев и осъзна, че е Смокът. Можда да види само как създаването размаха металните си ръце и Каризман и Хорнър Дийс побягнаха. После нещо грубо го улови и изхвърли през черния отвор на вратата.

Пи Ел го беше тласнал вътре. Куикнинг вече беше там. Бялата светлина от магията на Уокър все още гореше в мрака навън и те чуваха Гризача да се мятта срещу сградата. Силата на нападението му беше толкова огромна, че каменни отломки се разпиляха навсякъде. Отнякъде се появи Уокър, Каризман и Хорнър Дийс тичаха пред него, слисани, но освободени. Те се препънаха в пода и паднаха, после мигновено се изправиха на крака, когато Гризача изкърти огромната входна врата от пантите, разби камъка и влетя вътре.

Зад тях имаше широко стълбище, което извеждаше нагоре и те се втурнаха към него. Гризача се спусна след тях, като леко залиташе. Ако магията на Уокър не беше постигнала нещо друго, то все пак мигновено бе лишила звяра от ориентация. Пипалата му чудовищно се разтвориха в стремежа да улови жертвата си. Шестимата се втурнаха по стълбите. Една ръка рязко се протегна към тях, но странният нож на Пи Ел проблесна и замахна, макар че успя само да я пореже. Ръката се отдръпна. Те затичаха нагоре, като скачаха от една площадка на друга, побегнали без да гледат назад.

Накрая на площадката на десетия етаж Уокър ги накара да спрат. Зад тях цареше мълчание. Те се събраха накуп, дишането им беше накъсано. Стояха заслушани.

— Може и да се е отказало — прошепна Каризман с известна надежда в гласа.

— Нищо подобно — отвърна Хорнър Дийс. Гласът му издаваше глухи хрипове, докато полагаше усилия да си поеме дъх. — Това нещо никога няма да се откаже от битката. Виждал съм на какво е способно.

Пи Ел излезе напред.

— Щом твърдиш, че толкова знаеш за него, кажи какво ще направи — озъби се той.

Дийс упорито поклати брадясалата си глава.

— Не зная, миналият път не можахме да стигнем по-далеч от сградите.

После целият потрепера.

— По дяволите, все още усещам тези ръце да се стягат около мене.

Той хвърли поглед на Куикнинг.

— Не трябваше изобщо да ти позволявам да ми говориш за това място!

— Шшшт! — Уокър Бо стоеше на върха на стълбата с наострени уши.

— Има нещо — започна той, но беше прекъснат.

В следващия момент Пи Ел се намери до него, свит до парапета на стълбището. Изведнъж подскочи.

— То е навън!

Гризаха се беше покатерил по стената, докато всички очакваха да се изкачи по стълбите.

Само секунди и щеше да ги сграбчи. Разтвори пипалата си и събори повечето от тях на пода. Пи Ел обаче бе по-бърз от него. Странният нож се появи в ръката му и той замахна към най-близкия крайник на чудовището. Смокът се отдръпна, но после нападна. Това даде време на Уокър Бо да се опомни. Една шепа от черния прах на Коглин се появи в ръмата му. Той го хвърли срещу звяра и избухнаха пламъци.

Всички отново се впуснаха да бягат нагоре по стълбите — един етаж, после друг, после трети. Зад тях Смокът се гърчеше в огъня. После всичко утихна. Вече не го чуваха, но знаеха къде се намира. На всички етажи имаше дупки на мястото на прозорците, които се бяха

изпочупили през годините. Смокът можеше да се промъкне през тях и отново да нападне. Щеше да ги преследва докрай.

— Ще трябва да приемем битката! — викна Морган към другите и извади камата си.

— Да, но всички ще трябва да умрем, Планинецо! — викна му в отговор Хорнър Дийс.

Тогава Пи Ел предложи изход.

— Слизайте по стълбите! Хайде! Стойте близо до мене и ще гледам да ви измъкна!

Никой не се опита да спори, дори и Уокър. Заспускаха се надолу по стълбите с тревожен поглед, вперен в отворите на прозорците. Два етажа по-надолу съзряха Гризача, който беше допълзъл до нивото на рамката. Напредваше като се впиваше с пипала в стената. Докато се спускаха надолу, чуха как чудовището се обърна и запълзя след тях.

След още три етажа, все пак доста над земята, Пи Ел отново ги накара да спрат.

— Ето тук! Това е мястото!

Той ги блъсна в един дълъг висок коридор. Гризача зад тях бързо ги настигаше. С приближаването си звярът стана по-дълъг, променяйки формата на тялото си, за да може да ги достигне по-лесно. Морган изпита истински ужас. Гризачът се приспособяваше към всяка ситуация. Нито тесните проходи, нито високите стълби можеха да го спрат. В края на коридора през една теснина се минаваше в друга сграда.

— Прекосявайте колкото се може по-бързо! — заповяда през зъби Пи Ел.

Морган и останалите го послушаха, но Планинецът знаеше, че няма да могат да избягат. Колкото и тясна да беше дупката, нямаше да може да спре Гризача.

Той се прехвърли от другата страна и се присъедини към останалите. Пи Ел беше коленичил в най-далечния край на дупката, там, където тя преминаваше в другата сграда и се опитваше със странния си нож да издълбае прорез в каменния под. Морган не можеше да повярва на очите си. Да не би Пи Ел да беше полудял? Нима наистина допускаше, че неговия нож — или който и да е нож — може да пробие камъка? Гризача беше на косъм от него, когато той се изправи на крака. Спусна се към тях с необичайна бързина и достигна

групата в момента, в който Гризача, вече добил змиевидна форма, за да се промуши през тясната дупка, се показва пред погледа им.

И в този миг се случи невъзможното. Подът, който Пи Ел се бе опитал да пробие, рухна под Гризача. Той се плъосна на улицата, целият размазан под тежестта на срутената сграда.

Шестимата от Рамплинг Стийп поразени гледаха надолу и изчакваха, после чуха познатото им стържение на метала по камъка.

— Не е мъртъв! — промълви Дийс, обзет от ужас.

Те излязоха през тесния коридор и се спуснаха към долния етаж, като успяха да изскочат през една отдалечена врата на улицата. С Пи Ел и Уокър напред те мълчаливо започнаха да си проправят път в мрака. Чува как зад тях Смокът отново се спусна да ги търси.

След около пет постройки стигнаха онази, която търсеше Уокър Бо — ъгловата, затворена сграда без прозорци. Влязоха като тревожно се огледаха назад и надникнаха наоколо. Наистина приличаше на лабиринт от стаи и коридори с няколко стълбища и поне половин дузина входи. Те се изкачиха на четвъртия етаж и се разположиха в една централна стая, в която нямаше никакви прозорци. Там седнаха и зачакаха.

Минутите минаваха, а Гризача не се появяваше. Мина цял час. Те похапнаха малко суха храна и се върнаха по местата си. Никой не можа да заспи. Само дишането им се чуваше.

Призори Морган Лех се почувства неспокоен. Беше започнал да мисли за ножа на Пи Ел, който успя да разреже и камък. Този нож наистина го заинтригува. Той беше неразрешима тайна, също както и самото присъствие на Пи Ел по време на това пътуване. Планинеца си пое дълбоко дъх. Макар че Уокър го бе предупредил да не му се навира много в очите, той реши все пак да узнае каквото може. Изправи се и приближи тъмния ъгъл, където седеше другият, облегал се на стената. Забеляза как Пи Ел внимателно го проследи с поглед.

— Какво искаш? — хладно запита Пи Ел.

Морган приседна пред него и изпита известно колебание, въпреки твърдото си намерение.

— Любопитно ми е какъв е този твой нож — призна си той.

Гласовете им едва се долавяха в тишината. Никой в тъмната стая не можеше да ги чуе.

Пи Ел продължаваше да го гледа със студена усмивка.

— Значи така, а?

— Всички видяхме какво направи с него.

Пи Ел извади ножа на мига, като го държеше само на сантиметри от носа на Морган. Морган си пое дъх, без да се помръдне.

— Единственото, което трябва да знаеш, — заяви Пи Ел, — е това, че той е способен да те убие, преди дори да мигнеш. Тебе. Едноръкия ти приятел. Всекиго.

Морган преглътна с усилие.

— Дори и Каменния крал ли?

Той с мъка успя да изрече тези думи, като в същото време се ядосваше на себе си, че е толкова уплашен.

Острието отново се скри сред сенките.

— Чуй ме хубаво. Момичето твърди, че ти носиш магия. Но аз не вярвам. Нищо няма в тебе. Едноръкият е единственият между вас, който носи магия, а и тя нищо не струва, щом като не може да убива. Той не може да убива. Виждам го по очите му. Никой от вас няма значение в цялата тази работа, независимо дали го признавате или не. Вие не сте нищо друго, освен банда глупаци. Не ми се навирай в очите, Планинецо. И нека да не го прави никой от вас. Хич и не очаквайте, че ще ви спасявам, ако Смока ви нападне втори път. Аз съм си разчистил сметките с вас. А сега се махай.

Морган се отдръпна безмълвно. Той хвърли на минаване бегъл поглед към Уокър, изпълнен със срам, че бе пренебрегнал неговите предупреждения относно Пи Ел. Не можеше да разбере дали Мрачния чичо го беше наблюдавал. Дийс и Каризман спяха. Куикнинг приличаше на безллка, почти неразличима сянка.

Морган седна в един ъгъл и кръстоса крака. Нищо не беше узнал. Само се беше унижил. Той сви устни. Някой ден ще може да използва Меча си. Някой ден ще го възстанови и ще си върне магията му, както му бе обещала Куикнинг.

И тогава ще даде на Пи Ел да се разбере. Закле се, че ще го направи.

XIX

Групата излезе от укритието си на зазоряване. Облаци покриваха небето над Елдуист от единия хоризонт до другия и утрото бе студено и сиво. Само влажният мъглив въздух леко просветля и нощните сенки просто само се оттеглиха в нишите и скривалищата на града, за да дочакат своята господарка нощта да се върне.

И следа не бе останала от Гризача. Шестимата от Рамплинг Стийп мрачно и предпазливо се огледаха на всички страни. Около тях сградите се издигаха огромни и мълчаливи. Улиците се простираха, докдето им поглед виждаше, подобно каменни каньони. Единствените звуци, които можеха да се чуят, бяха воят на вятъра, шумът от разбиването на вълните и крясъците на високо летящите морски птици. Единствените същества, които можеха да се видят, бяха те.

— Като че никога не е било — мълвеше на себе си Хорнър Дийс, докато минаваше покрай Морган. — Като че ли е било само сън.

Тръгнаха да търсят отново Ул Белк. Запръска дъжд през завеса от димна мъгла, която носеше дъх на море, и те станаха целите мокри за минути. Дъждовна завеса се спусна над каменните улици, над стените на сградите, над камъните и калдаръма — една обвивка, в която се оглеждаха мракът и сенките, и играеха на криеница със светлината. Вятърът вдигаше силни вихрушки, като връхлиташе иззад тъмни ъгли и улички и препускаше през градските алеи като луд в една безкрайна гоненица със самия себе си. Утринта отминаваше, сякаш спиците на едно огромно колело се въртяха бавно и те долавяха движението му само със своето съзнание и дух. Чувстваха как времето им се изплъзва. Времето беше като крадец.

Нямаше и следа от Каменния крал. Градът бе огромен, пълен с потайни места и дори ако бяха шестдесет, а не само шест, нямаше да им стигнат и седмици, за да го претърсят. Никой от тях нямаше и представа къде да търсят Ул Белк и нещо още по-лошо, нямаше и представа как изглежда. Дори и Куикнинг не можеше да им помогне.

Баща ѝ не беше ѝ описал вида на Каменния крал. Дали беше като тях? Дали приличаше на човек? Дали е едър или дребен? Морган си задаваше всички тези въпроси, докато те пълзяха в мрака, вървейки близо до стените на сградите. Никой не знаеше нищо. Сякаш търсеха призрак.

Денят се преполови. Сградите и улиците отминаваха като безкрайна процесия от обелиски, между които се виеха черни ивици. Дъждът понамаля, после отново се усили. Трецяха гръмотевици, ниски и заплашителни. Шестимата хапнаха и пийнаха по нещо, подслонили се в един вход, и в същото време дъждът се превърна в обилен порой и цели потоци наводниха улиците. Те надничаха и гледаха как водата се отливаше през шахтите.

Когато пороят намаля, тръгнаха отново и се натъкнаха на странната сграда с широк купол, която бяха видяли отвисоко предишния ден. Между заострените каменни върхове тя приличаше на чудовищна черупка с надупчена и пробита повърхност. Обиколиха я цялата, търсейки някакъв вход, но не намериха. Нямаше нито врати, нито стълби, нито какъвто и да било друг отвор. Имаше само вдлъбнати ниши с различни размери и форми, тъй че тя изглеждаше като скулптура, но нямаше как да се проникне в нея. Нямаше и начин да се изкачат на върха, нито да разберат за какво е служила някога. Стоеше в мрака и влагата и им вдъхваше страх.

След вчерашното закъснение те вече имаха представа колко бързо минава времето и затова рано се прибраха в убежището си. Нямаше какво особено да си кажат. Разположиха се в спускация се мрак далече един от друг, мълчаливи и отдадени на мислите си.

Този ден нямаше и следа от Паст Гринт и Гризача. Но когато падна нощта, и двамата се появиха. Първо се чу трополенето на металните крака на Гризача по каменната улица отдолу. Дъхът им направо спря, докато той отмина. Паст Гринт се появи по-късно и тътенът от приближаването му скоро се превърна в рев. Чудовището виеше в нощта. Беше притесняващо близко и камъкът на сградата, в която се намираха, целият се разтърси от неговия вик. После изчезна все така бързо, както се бе появило. Никой изобщо не се и опита да надникне след него. Предпочетоха да останат скрити.

Тази нощ успяха да спят, може би защото шумът на града им стана по-привичен, или защото се чувстваха твърде изтощени.

Редуваха се да стоят на пост. Нищо не се случи.

Три дни след това все още продължаваха да търсят. Мъгла и дъжд ги преследваха почти непрекъснато и градът се превръщаше в кошмар. Елдуист представляваше една каменна гора, пълна със сенки и тайни, кулите ѝ приличаха на дървета, които ги обграждаха и скриваха пътя им. Но за разлика от зелените живи гори из южните земи, градът беше празен и безжизнен. И момичето, и мъжете не се привързаха особено към Елдуист. Тук те бяха приходящи, нежелани и самотни. Всичко в този свят им беше чуждо и несвойствено. Нямаше познати и различни знаци, нищо не променяше цвета, формата или дъха си, нищо не им даваше никакъв ключ за опознаване, всичко беше една каменна енигма.

Това започна да оказва своето влияние върху групата, въпреки нейната упоритост. Разговорите намаляха, настроението спадна и всички започнаха да губят вяра в онова, което търсеха. Хорнър Дийс стана по-мълчалив и рязък, уменията му на Следотърсач се оказаха безполезни, опитът му от идването преди десет години се беше изчерпал. Пи Ел продължи да пази дистанция, гледаше с подозрителни очи, движеше се внимателно и напрегнато, като котка в джунгла, но беше решен да не се предава. Каризман почти престана да пее. Морган Лех се усети, че подскача и при най-малкия звук, и все повече се отдаваше на мисли за загубената си магия, когато се счупи Мечът на Лех. Уокър Бо изглеждаше безмълвна сянка, бледен и усамотен, като се носеше в мрака, сякаш че всеки момент щеше да изчезне.

Дори и Куикнинг се промени. Промяната ѝ бе почти незабележима, съвсем леко се замъгли изключителната ѝ красота, някаква сянка се долавяше в гласа и движенията ѝ, и слаба умора в очите. Морган си мислеше, че само той го забелязва, защото чувстваше всичко, което става с момичето.

Но веднъж, когато се бяха спрели в сянката на една изоставена карета, Уокър Бо седна до Планинеца и прошепна:

— Този град ще ни погълне, Морган Лех. Не го ли чувстваш? В него има някакъв живот, който ние не разбираме. Тук владее волята на Каменния крал и той се храни с нас. Магията му е навсякъде. Ако скоро не открием Ул Белк, има опасност съвсем да ни погълне. Не разбираш ли това? Влияе дори на Куикнинг.

Да, наистина бе така. Уокър се отдръпна и Морган остана да се пита какво ги бе довело тук. Бяха се добрали с толкова усилия, всичко изглежда беше напразно. Животът им пресъхваше. Енергията им и волята биваха изсмуквани от тях. Помисли си да поговори с Куикнинг, но се отказа. Тя знаеше какво става. Винаги знаеше всичко. Щом му дойде времето да направи нещо, щеше да го направи.

Пръв пристъпи към действие Уокър Бо. И четвъртият ден от тяхното търсене на Каменния крал приключи по същия начин, както предишните три. Никой не откри и най-малката следа от онзи, когото търсеха. Отново се сгушиха сред сенките на своето укритие и Пи Ел предложи да отидат в друга сграда, за да не позволят на Гризача да ги намери, защото той все още излизаше на лов през нощта. Откакто бяха дошли в Елдуист, не бяха хапвали нищо топло и не бяха палили огън, а и водата им беше на свършване. Гладни и подтиснати, те седяха обгърнати в мълчание.

— Трябва да потърсим в тунелите под града — ненадейно каза Мрачния чичо с хладен и далечен глас.

Останалите вдигнаха поглед.

— Какви тунели? — попита Каризман уморено. Певецът видимо отпаднаше, по-слаб от другите.

— Тунелите под сградите — отвърна Уокър. — Тук има много тунели. Видях стъпалата, които водят надолу, откъм улиците.

Братият Хорнър Дийс поклати силно обраслата си глава.

— Но ти забравяш. Долу е Паст Гринт.

— Да, сигурно е там, но той е само един огромен сляп червей. Няма дори и да разбере за нас, ако бъдем предпазливи. А ако Паст Гринт се крие под земята, то значи, че и Каменният крал се крие там.

Морган кимна.

— А защо не? Може и двамата да са червей. Възможно е и двамата да са слепи. И никой от тях да не обича светлината. Бог ми е свидетел, долу трябва да е пълен мрак. Идеята ми се вижда доста добра.

— Да, — съгласи се Куикнинг без да поглежда към тях.

Пи Ел само се размърда сред сенките и нищо не каза. Останалите промълвиха, че са съгласни. И всички отново притихнаха в мрака на своето убежище.

През тази нощ Куикнинг спа до Морган, нещо, което не беше правила откакто бяха пристигнали в Елдуист. Тя неочаквано дойде и се сгуши близо до него, сякаш се страхуваше, че нещо може да ги раздели. Морган протегна ръка и я прегърна за малко, заслушан в дишането ѝ, тялото ѝ пулсираше редом с неговото. Тя не каза нито дума. След известно време той заспа, като още я държеше в прегръдките си. Когато се събуди, нея вече я нямаше.

Призори те напуснаха убежището си и се отправиха към катакомбите под града. Слязоха по една стълба, която тръгваше от съседната сграда и стигаше до първото подземно ниво. Други стълби водеха по-надълбоко в скалите и се виеха като спирали, пробивайки черни дупки в камъка. Тунелите от първото ниво представляваха дупки в каменните блокове и се губеха някъде далеч в мрака. Всичко беше само камък. Нямаше никаква светлина и Уокър Бо взе малко от праха на Коглин, втри го в камъка и запали една факла. Продължиха да вървят напред из тунелите. Минаваха по едни или други стълби нагоре и надолу, тунелите се разклоняваха и се пресичаха. Въздухът имаше противен дъх, а под краката им се ронеха камъни. Скоро попаднаха на една огромна карета, обърната на една страна. Колелата ѝ бяха направени така, че да могат да съответстват на релсите в тунелите, ала сега бяха изкривени чрез някаква магическа промяна. Някога каретата се е движила по релсите, теглена неизвестно как, и е возила хората от стария свят от една сграда до друга, и от една улица до друга. Членовете на групата спряха да погледнат за миг старата развалина и после продължиха напред.

По пътя си срещнаха и други карети, понякога струпани по няколко, някои бяха съборени, други целите смачкани. Имаше купища откъртени релси и останки от някогашни каменни пейки по перона. Те няколко пъти изкачваха стълбите, които водеха към улиците на града, за да подишат, преди отново да се спуснат долу. В подземните лабиринти понякога се дочуваше тътенът, който вдигаше Паст Гринт. Още по-надълбоко пък се долавяше шумът на океана.

След няколко часа, в които бяха претъсвали тунелите, без да открият и следа от Каменния крал, Пи Ел ги накара да спрат.

— Само си губим времето — каза той. — На това ниво нищо няма да открием. Трябва да слезем по-надълбоко.

Уокър Бо хвърли бърз поглед към Куикнинг и кимна. Морган забеляза вида на Каризман и Хорнър Дийс и си помисли, че сигурно и той изглежда по същия начин.

Те слязоха на по-долното ниво, като се спуснаха по стълбата в един лабиринт от отточни канали. Бяха празни и сухи сега, но нямаше и съмнение, какво са представлявали на времето. Тръбите им бяха широки повече от шестдесет метра. Както и всичко друго, те бяха превърнати в камък. Групата тръгна по тях, водена от импровизираната факла на Уокър. Стъпките им отекуваха остро в тишината. След стотина метра стигнаха до една гигантска дупка в каменната тръба. Явно нещо огромно я беше пробило в скалата. При това толкова огромно, че да пробие тръбата на канала е било за него все едно да сдъвче стръкче трева.

От мрачната празнота на пробития тунел се чуваше приглушеният рев на Паст Гринт. Групата бързо премина покрай зеещия отвор и продължи напред.

В продължение на два часа те се скитаха из каналите под града, като търсеха напразно убежището на Каменния крал. Въртяха се насам-натам, докато безвъзвратно загубиха посоката си. От това ниво извеждаха надолу стълбища и много от тях представляваха стъпала, изсечени в самите стени. Няколко пъти се натъкваха на дупките, направени от Паст Гринт. Огромните отвори се издигаха нагоре, после отново изчезваха долу. Това бяха толкова огромни черни пропасти, че можеха да погълнат цели сгради. Морган гледаше в тези гигантски бездни и мислеше, че те всъщност подкопават скалата на полуострова, тъй че може би един ден целият град ще рухне.

Непосредствено подир обяд те спряха да починат и да хапнат. Откриха едно стълбище, което водеше нагоре към първия слой, и където на една изоставена платформа имаше няколко каменни пейки. Седнали там, с факлата на Уокър, забита до тях, и обгръщаща ги в бледата си светлина като в ореол, те се взираха безмълвно в сенките.

Морган свърши яденето си преди останалите и отиде да погледне в един процеп, през който проникваше слаб лъч дневна светлина откъм улиците на града. Седна отсреща и се загледа нагоре, като си спомняше по-приятни времена и места и отчаяно се питаше дали някога ще се върне към тях.

Каризман дойде и седна до него.

— Хубаво ще бъде да видим светлината още веднъж, — каза замечтано певецът и слабо се усмихна на Морган. — Дори и само за няколко мига.

И запя:

*Мракът е за плъховете, котките и малките
мишлета.*

За онез, които я обичат, нека светлина да свети.

Бягайте от Елдуист, ето съвета,

който ще ви дам. Бягайте от студовете.

Усмивката му беше твърде тъжна.

— Не ти ли се струва ужасен този куплет? Май това е най-лошата песен, която съм съчинил.

— Откъде си, Каризман? — попита Морган. — Имам предвид преди Урдите и Рамплинг Стийп, къде е твоята родина?

Каризман поклати глава.

— Навсякъде и никъде. Където и да съм, това е моята родина. Аз съм бил почти навсякъде. Пътувам, откакто се помня.

— Имаш ли семейство?

— Не. Или поне не зная за него. — Каризман сви колене до гърдите и ги обви с ръце. — Дори ако умра тук, никой няма да се попита какво е станало с мен.

Морган го сгълча.

— Няма да умреш. Никой от нас няма да умре, ако внимаваме — погледът на Каризман го накара да се почувства неудобно. — Аз имам семейство. Имам баща и майка в Планините, а също и двама братя. От седмици не съм ги виждал.

Красивото лице на Каризман просветна.

— Минах през Планините преди няколко години. Това са красиви места. Хълмовете са лилавосребристи в ранната утринна светлина и почти алени, когато слънцето залязва. Беше толкова тихо, че се чуваха песните на птици дори и от много далеч — той лекичко почука по скалата. — Щях да бъда щастлив там, ако бях останал.

Морган го наблюдава известно време, гледаше как се беше зареял в някакви свои видения.

— Аз ще се върна, когато свърши всичко това, — каза Морган.
— Защо не дойдеш заедно с мен у дома?

Каризман учудено го изглежда.

— Ще ти бъде ли приятно? Аз много бих искал.

Морган кимна.

— Смятай, че е уредено. Но нека да не говорим повече за смъртта.

Те мълчаха още известно време. После Каризман добави:

— Знаеш ли, че най-близките същества, които съм имал, бяха Урдите. Въпреки че ме държаха като пленник, те се грижеха за мен. И аз се грижех за тях. Вяхме като едно семейство. Това е много странно.

Морган се замисли за собственото си семейство, за баща си, за майка си, за братята си. Спомни си техните лица, гласове, походка, жестове. Това го наведе на мисълта за двамата Равнинци, Пар и Кол.

Къде ли бяха те сега? И тогава си спомни за Стеф, мъртъв от няколко седмици вече, превръщайки се само в спомен. Спомни си за обещанието, което беше дал на своя приятел — че ако се сдобие с магия, която да помогне на Дуорфите в борбата им за свобода, той ще я използва — срещу Федерацията и Шадуините. Изведнъж се изпълни с решимост, но тя отново го напусна. Може би Черният камък на Елфите ще се окаже необходимото му оръжие. Щом може да неутрализира другите магии, щом е толкова силен, че да върне изчезналия Паранор, като противодейства на силата, която го е омагьосала...

— Те харесваха моята музика, но струва ми се, че не беше само това — продължаваше да говори Каризман. — Мисля, че харесваха и самия мене. Те бяха деца, които се нуждаеха от баща. Искаха да узнаят всичко за външния свят, за Четирите земи и хората, които живеят в тях. Много от тях не бяха ходил никъде отвъд Кошарите. А аз съм бил навсякъде.

— Освен тука, — каза Морган с усмивка.

Но Каризман само отвърна поглед.

— По-добре никога да не бях идвал тук.

Групата възобнови претърсването на каналите на Елдуист, убеждавайки се още веднаж, че в тях няма никакъв живот. Нищо не можаха да намерят — ни най-малкото червейче или мишка, нито дори мравка, каквито обичайно се срещат под земята. Нямаше и следа от Ул Белк. Единствено камъкът бележеше пътя им. След няколкочасово

скитане те започнаха да се връщат обратно по следите си. Скоро щеше да мръкне, а те нямаха намерение да се оставят Гризача да ги намери навън, когато тръгне на среднощната си обиколка.

— Но може и да не слиза долу в тунелите — разсъждаваше на глас Уокър Бо.

Ала на никой не му се щеше да проверява, тъй че те продължиха пътя си назад. Вървяха из витите катакомби, отново преминаха дупките, оставени от Паст Гринт и неизменно напредваха в мрака. Чуваше се само тяхното пшкане. По лицата им се беше отпечатало напрежение. В очите им се четеше отчаяние и недоволство. Никой не казваше нищо. Мислите им не се нуждаеха от думи.

Тогава Уокър ги накара внезапно да спрат и посочи нещо в мрака. В тунела се виждаше дупка, която някак си бяха пропуснали на идване, по-малка от дупките в тръбите и почти невидима в мрака. Уокър клекна и надникна вътре, след което изчезна в нейния мрак.

Само миг след това се върна.

— Там има една пещера и стълба, която води надолу — докладва той. — Изглежда има още един слой тунели под нас.

Те влязоха след него през отвора в пещерата, чиито стени и подове бяха силно назъбени и груби. Намериха стълбището и погледнаха надолу в мрака. Нямаше как да видят каквото и да било. Спогледаха се с известно притеснение. После Уокър започна да слиза по стълбите безмълвно, като държеше факлата високо пред тях. След известно колебание и другите го последваха.

Стълбите се спускаха доста надолу, груби и хлъзгави от влага. Тук се чувстваше дъха на Тайдрейс и се чуваше шумът на неговите води в мрака. Когато стигнаха края на стълбата, те се озоваха посред един широк и висок тунел, чиято скала бе кристализирала и огромни каменни висулки се спускаха от тавана. От тях капеше вода и образуваше черни локви. Уокър сви вдясно и групата го последва. Въздухът бе леденостуден от влагата и шестимата се свиха във връхните си дрехи, за да се стоплят. Ехото от стъпките им отекваше в каменния коридор и прогонваше тишината.

Внезапно се появи някакъв друг шум, който напомняше на Морган удар на някакъв ръждясал железен лост, отдавна излязъл от употреба. Членовете на групата спряха като един и застанаха в бледата

сребриста светлина на факлата, заслушани в него. Звукът продължаваше. Идваше някъде иззад тях.

— Елате — каза Уокър Бо запъхтяно и забърза напред. Другите го последваха, тласкани от неочакваната му настойчивост. Уокър бе разпознал в този звук нещо, което бе неясно за тях. Морган надникна през рамото му. Какво ли имаше там?

Прекосяха плитък воден поток, който се спускаше от някаква дупка в скалната стена и Уокър се обърна, давайки знак на останалите да преминат. Стържещият звук вече ставаше оглушителен и все по-близък. Мрачния Чичо подаде безмълвно факлата на Морган, после вдигна ръка и хвърли нещо в мрака. Белият огън отново озари всичко и тунелът зад тях стана внезапно светъл.

Морган ахна от удивление. Имаше плъхове навсякъде. Косматите им тела ровеха земята и сновяха наоколо. Но това бяха гигантски плъхове, три или четири пъти по-големи от нормалните си размери, които имаха нокти и зъби. Очите им бяха бели и невиждащи, както на всички други същества, които срещнаха в Елдуист. Телата им бяха слюзести от морската влага. Изглеждаха освирепели и бесни. Те прииждаха откъм скалите и се насочваха към мъжете и момичето.

— Бягайте! — извика Уокър и издърпа обратно факлата от ръцете на Морган.

И те наистина се спуснаха да тичат като обезумели в мрака от шума, който ги преследваше на тласъци, като се опитваха да стоят в обсега на светлината на факлата и ако могат да се изплъзнат от кошмарните си преследвачи. Тунелът се издигаше и се спускаше и скалите непрестанно ги жулеха. Те падаха и ставаха и продължаваха бягството си отново.

Стълба! Това беше единствената мисъл на Морган Лех. Трябва да намерим някаква стълба.

Но нямаше никаква стълба. Имаше само стени от скали, вади, вировете от океанска вода и плъхове. Разбира се, и те самите, хванати в капан.

И тогава отнякъде се чу друг шум, блъскането на вълните в брега, шумът на бушуващия океан.

От черния тунел се озоваха сред бледа сребриста светлина и внезапно спряха. Пред тях скалата рязко се скосяваше и се спускаше направо в Тайдрейс. Под тях океанът бушуваше, блъскаше се в скалите

и пръскаше бяла пяна наоколо. Подземната пещера, в която се намираха, беше толкова огромна, че най-далечният ѝ край не се виждаше, забулен в сянка и мъгла. През процепите на скалата влизаше дневна светлина. В пещерата имаше отвори и на други тунели, които представляваха черни дупки в далечината, от лявата и дясната страна. Не можеше да се достигне до никоя от тях. Скалите от двете страни бяха непроходими. Отдолу точно под тях бушуваше морето. Единственият възможен изход беше по обратния път.

Срещу плъховете.

Те вече ги бяха настигнали. Писукането им почти заглушаваше тътена на океанските вълни, бяха толкова много, че изпълваха цялата долна част на тунела, като продължаваха да си проправят път напред. Морган извади Меча си, макар че прекрасно знаеше колко безполезно е това оръжие в случая. Пи Ел се беше отдръпнал далеч от останалите със странния сребърен нож в ръката си. Дийс и Каризман стояха край самия ръб на пещерата, приклекли, сякаш се готвеха за скок.

Куикнинг пристъпи напред до Морган, красивото ѝ лице бе необичайно спокойно и тя с уверен жест хвана ръката му.

Тогава Уокър Бо хвърли факлата встрани и запрати шепя от черния прах срещу ордата плъхове. Огънят експлодира навсякъде и първите редица бяха повалени. Но други стотици напредваха отзад — хиляди черни прииждащи тела. Те безумно стържеха с нокти по скалите, като си търсеха опора. Зъбите и невиждащите им очи просветваха. Плъховете продължаваха да прииждат.

— Уокър! — извика Морган в отчаяние и скри Куикнинг зад себе си.

Но нито Мрачния чичо отвърна на умоляващия вик на Морган, нито Пи Ел, нито Хорнър Дийс, нито дори Куикнинг. На него се отзова Каризман, певецът.

Той се втурна напред покрай Морган и Куикнинг и се изправи до Уокър в мига, когато плъховете бях вече почти до тях. Издигна вълшебния си глас и почна да пее. Песента му не приличаше на никоя от онези, които бяха чували. Тя беше като стържене, като пращане на прекършено дърво и се носеше над тътена на окена и писукането на плъховете, изпълвайки със звуците си цялата пещера.

— Елате при мен! — извика им Куикнинг.

Те веднага се скупчиха наоколо ѝ, дори и Пи Ел, притиснаха се един до друг, докато певецът продължаваше своята песен. Плъховете се изсипаха от тунела и плъзнаха насреща им, като вълна нападащи тела. Но след това вълната се разкъса, заобиколи певеца и продължи напред, без да докосне когото и да било. Нещо в песента на Каризман беше отвлякло вниманието им и те напредваха без да забелязват нищо наоколо си, сякаш подгонени или откликващи на нечий зов, докато изпопадаха всички в морето.

Мигове след това и последният измежду тях бе погълнат от вълните. Каризман млъкна и припадна в ръцете на Морган. Планинецът го повдигна, а Куикнинг избърса хладния пот от лицето му с ръкава на туниката си. Другите гледаха, останали без дъх и предпазливо оглеждаха тъмния отвор на тунела, голите скали и водите на морето.

— Свърши работа — прошепна Каризман с изненада, когато отново отвори очи. — Видяхте ли? Проработи!

Той се привдигна с усилие и развълнувано хвана ръката на Куикнинг.

— Чел съм някога за това, а може би съм чувал, но никога не съм си мислил, че аз... Искам да кажа, че никога не съм изпробвал нещо подобно! Никога! Това беше котешка мелодия, лейди! Една котешка мелодия. Като не знаех какво да направя, реших да накарам тези гризачи да си помислят, че ние сме гигантски котки!

Всички останаха ококорени и не можеха да повярват на ушите си. Едва сега Морган Лех си даде сметка по какъв чудодееен начин се бяха измъкнали.

XX

След като унищожиха плъховете, те поеха назад по тунела, който ги бе отвел в подземната пещера. Изкачиха се назад към каналите на Елдуист, после към горните слоеве канали и накрая стигнаха улиците на града. Вече настъпваше мрак и те забързаха в тъмнината да намерят подслон в своето нощно убежище. Едва успяха да влязат, и Гризача се появи почти веднага, едно невидимо присъствие. Още продължаваше да търси следите им. Те седяха сгушени мълчаливо в мрака и го усещаха как души, докато най-сетне далечи. Уокър каза, че според него това създание може да се ориентира по миризмата и единственото, което го объркваше бяха дъждът и броят на следите, които бяха оставили. Рано или късно то щеше да открие скривалището им.

Изтощени, измъчени и разтърсени от това, което им се беше случило, те си изядоха вечерята в мълчание и бързо легнаха да спят.

На следната сутрин Пи Ел, който след бягството им от тунелите беше изпаднал в такова мрачно настроение, че никой не смееше да го доближи, оповести, че има намерение да върви сам.

— Твърде много сме, за да намерим каквото и да било, — заяви той със спокоен и безизразен глас. Тясното му лице беше неразгадаемо. Говореше на Куикнинг, сякаш само тя беше от значение.

— Ако наистина има някакъв Каменен крал, той досега е разбрал къде се намираме. Този град е негов, той може да се скрие в него винаги, когато поиска. Единственият начин да го открием е да го заварим неподготвен и да го изненадаме. Това не може да се случи, ако продължим да го търсим като глутница кучета.

Морган се опита нещо да възрази, но пръстите на Уокър се впиха в ръката му като железни скоби.

Пи Ел се огледа наоколо.

— Вие останалите може да се скитате, колкото искате. Но се налага да минете без мене. Доста време прахосах с вас. Трябваше да тръгна сам от самото начало. Ако го бях направил, отдавна да е свършено с цялата тази работа.

Той отново се обърна към Куикнинг.

— Когато намеря Ул Белк и Черния камък на Елфите, ще се върна за тебе — той замълча и срещна погледа й. — Ако още си жива.

Мина покрай тях, изпълнен с презрение и изчезна надолу в помещението. Стъпките му тихо прокънтяха по стълбището, докато се изгубиха в тишината.

Хорнър Дийс се изплю.

— Добре, че се отървахме от него — промърмори той.

— Макар че в случая е прав — каза Уокър Бо и всички се обърнаха към него. — Поне в едно отношение. Налага се да се разделим на групи, ако искаме някога да намерим Ул Белк. Този град е твърде голям и е лесно някой да ни се изплъзне, ако останем заедно.

— Тогава да се разделим на две групи — съгласи се Дийс, клатейки косматата си глава. — Никой не бива да тръгва сам.

— Пи Ел не беше кой знае колко уплашен от това да върви сам, — забеляза Морган.

— Той, разбира се, е хищник, — отвърна Дийс и погледна Куикнинг изпитателно. — Какво ще кажеш, момиче? Има ли шанс да открие Белк и Черния камък на Елфите сам?

— Той ще се върне — отвърна Куикнинг.

Заеха се да изработят стратегия, някакъв метод, който да им помогне да претърсят града от край до край. Сградите бяха разположени главно северно от тях, затова те решиха да разделят Елдуист на две части и едната група да обходи източната му половина, а другата западната. Търсенето трябваше да се съсредоточи върху сградите и улиците, а не в тунелите. Ако не намереха нищо над земята, тогава щяха да променят подхода си.

— Може би Пи Ел погрешно си мисли, че Каменният крал е разбрал за присъствието ни — отбеляза Куикнинг накрая. Тя вдигна пръсти и ги размаха бързо като птичка. — Ние сме твърде незначителни, за да ни е забелязал. Такива като нас са поверени изцяло на Гризача. А и Паст Гринт поглъща цялото му внимание.

— По какъв начин да се разделим? — попита Каризман.

— Ти ще дойдеш с мен — веднага отвърна Куикнинг. — И Уокър Бо.

Морган остана изненадан. Той беше очаквал, тя ще избере него. Испита болезнено и дълбоко разочарование. Опита се да спори, но тя

така настойчиво го погледна с черните си очи, че той мигновено млъкна. Каквито и да бяха причините за това решение, явно нямаше да бъдат оспорени.

— Оставаме ние с теб, Планинецо — каза Хорнър Дийс и сложи тежката си ръка на рамото на Морган. — Струва ми се, че ще успеем да разочароваме Пи Ел и да си опазим кожата.

Той ненадейно се разсмя и то така заразително, че Морган не можа да не му отвърне с усмивка.

— Мога да се обзаложа — отвърна той.

Събраха си вещите и поеха надолу по улицата. Мракът пълзеше над сградите. От небето се бяха надвесили облаци и мъгла. Въздухът беше влажен и студен и те изпускаха пара като дишаха. Пожелаха си всичко хубаво и се отправиха в различни посоки. Морган и Хорнър Дийс тръгнаха на север, Куикнинг, Уокър и Каризман на изток.

— Пази се, Морган — прошепна Куикнинг. Удивителното ѝ лице бе смесица от сянка и светлина изпод сребристата ѝ коса. Тя нежно докосна рамото му и избърза след Уокър Бо.

— Тра-ла-ла, потегляме на лов! — весело запя Каризман и те се скриха от погледа.

Заваля обилен дъжд. Морган и Хорнър Дийс вървяха напред с плътно загърнати връхни дрехи и наведени глави. Бяха се споразумели да вървят до края на тази улица, докато стигнат покрайнините на града, след което да свият на север, за да изследват бреговата ивица на полуострова. Не бяха открили кой знае какво в централните части на града; може би в покрайнините щяха да видят нещо повече — особено ако магията на Каменния крал няма власт над водата. Вървяха из улиците, като хвърляха предпазливи погледи из мрачните странични улички, по които минаваха. Дъждовната вода се събираше в локви и вадички по каменните улеи на града и се открояваше тъмна в мрака. Под стрехите се гушеха морски птици и чакаха да премине бурята. Нищо не помръдваше сред сенките.

Утрото напредваше, когато стигнаха Тайдрейс и земята свършваше със скали, които се издигаха стотици метри над морето. Вълните се разбиваха в скалите и техният шум се смесваше с вятъра, който плющеше над водата. Морган и Дийс се дръпнаха назад под навеса на крайните сгради, за да намерят подслон. Дъждът и океанските пръски ги бяха намокрили целите и и те скоро се

разтрепераха. В продължение на два часа обхождаха западните покрайнини на града, без да открият каквото и да било. Когато седнаха на обяд да хапнат, те се почувстваха уморени и отчаяни.

— Нищо няма да открием тук, Планинецо — отбеляза Дийс, като дъвчеше последния си къс сухо месо. — Нищо, освен морето, вятъра и тези проклети птици, които пицят като луди.

Морган само кимна без да отговори. Опитваше се да си представи дали ще може да изяде някоя морска птица, ако му се наложи. Вече почти не им оставаше храна. Скоро щяха да бъдат принудени да ловуват. А какво друго освен птици имаше тук? Риба, реши той твърдо. Птиците изглеждаха твърде неприятни.

— Липсват ли ти Планините? — попита най-неочаквано Дийс.

— Понякога — той си спомни за родния си дом и леко се усмихна. — Всъщност, през цялото време.

— И на мене също. От години не съм ги виждал. Мисля си, че те са най-прекрасното нещо, което природата е създавала. Чувствах се изключително приятно, когато бях сред тях.

— Каризман също каза, че са му харесвали. Каза, че обичал тишината.

— Тишината. Да, спомням си колко тихо беше сред тези хълмове.

Намериха подслон в сенчестия вход на една сграда. Едрият мъж се отдръпна от някакъв капчук, от където по стената се стичаше дъждовна вода. Изкачиха няколко стъпала, седнаха, облежани с гръб към стената и започнаха да наблюдават дъжда.

Той се приведе напред.

— Искам да ти кажа нещо — започна да говори Дийс тихо. — Познавам този човек, Пи Ел.

Морган го погледна заинтригувано.

— Откъде?

— От преди. От много отдавна. Отпреди двайсет години. Тогава беше още дете; аз съм наистина доста стар, — Дийс мрачно се засмя. — Дете наистина, но още тогава бе убиец. Убиец от самото си раждане — и никога не би могъл да бъде нищо друго — той поклати глава, обрасла със сплъстена коса. — Познавах го. Знаех, че срещнеш ли го, няма да ти се размине.

— А на твоя път изпречвал ли се е?

— На моя ли? О, на моя не. Аз зная къде и с кого да вървя. Винаги е било така. Затова съм останал жив. Пи Ел е човек, който намрази ли те веднъж, ще те мрази, докато не те убие. Няма значение какво ще му струва това, просто ще го направи. — Той посочи с пръст Морган. — Добре е да разбереш нещо. Не зная защо е тук. Не зная и защо момичето го е довело. Но той не е приятел на никого от вас. Знаете ли кой е той? Той е главорез от Федерацията. Всъщност, най-добрият главорез. Любимецът на Ример Дал.

Морган направо изстина, кръвта му цялата се отдръпна от лицето.

— Това не може да бъде.

— Може. И е вярно, — наблегна на думите си Дийс. — Освен ако нещата са се променили, но силно се съмнявам в това.

Морган поклати недоверчиво глава.

— А ти откъде знаеш, Хорнър?

Хорнър се усмихна с широка гладна усмивка.

— Има нещо смешно във всичко това. Аз си го спомням, макар че той не ме помни. Виждам го по очите му. Опитва се да разбере какво зная за него, но не може. Забелязал ли си как ме гледа? Опитва се да разбере. Много време е минало, предполагам. Много хора е убил, много лица има да си спомня. А мене не ме е виждал отдавна. А и в моя живот няма толкова много призраци, които да ме тревожат, — той помълча. — Истината е, Планинецо, че аз самият бях един от тях.

— Един от тях ли? — тихо попита Морган. Другият се позасмя.

— Аз бях с Федерацията! Бях техен следотърсач!

Отношението на Морган Лех към Хорнър Дийс мигновено се промени. Този огромен брадат мъж не беше вече за него просто грубоватият стар Следотърсач, оставил зад гърба си най-хубавите си години; той не беше дори и само приятел. Морган започна да се отдръпва назад, като при това съзнаваше, че всъщност няма къде да избяга. Протегна ръка да извади камата си.

— Планинецо! — извика му Дийс и го накара да замръзне на място. Огромният човек сви ръката си в юмрук, но после я отпусна. — Както ти казах, това беше много отдавна. Напуснах тези хора преди двайсет години. Отказах се. Няма защо да се страхуваш от мене.

Той отпусна ръце на скута си, с дланите нагоре.

— Във всеки случай така попаднах в Планините, искаш ми вярвай — на служба на Федерацията. Проследявах Дуорфски въстаници, обикаляйки Езерото на дъгата и страната на Сребърната река. Не успях да открия кой знае кого. Дуорфите бяха като лисици. Те са способни да се скрият, докато мигнеш, независимо дали усещат, че ги преследваш или не — той неочаквано се усмихна. — Във всеки случай, аз не се престаравах. Това ми се виждаше безсмислена работа.

Морган пусна дръжката на камата си и седна отново.

— Доста дълго бях с тях, тъй че разбрах за Пи Ел — продължи другият този път с тревога и безспокойство в погледа. — По онова време научавах за всичко, което се случва. Ример Дал ме прие за един от Преследвачите. Можеш ли да си представиш? Мене? За който цялата тази работа беше една глупост. Но тогава научих за Пи Ел, докато Дал работеше с мене. Видях го веднъж да идва и да си отива, без той да ме забележи. Дал направи така, че да го видя, защото обикновено проследяваше Пи Ел. Това беше нещо като игра помежду им, всеки се опитваше да разобличи другия. Във всеки случай тогава го видях и чух за неговите дела. Неколцина също чува това. Всеки се беше научил да стои по-далече от него.

Той въздъхна.

— Малко след това аз напуснах цялата тази пасмина. Изоставих ги без никой да забележи. Отидох на север, като минах през Източните земи, вървах докато стигнах Рамплинг Стийп и реших да заживея там. Далеч от безумието на юга, на Федерацията, на преследвачите и на всички останали.

— На всички останали ли? — попита Морган със съмнение в гласа, като все още се опитваше да проумее кой е всъщност Хорнър Дийс. — Дори и на Шадуините ли?

Дийс премигна с очи.

— Какво знаеш ти за Шадуините, Морган Лех?

Морган се приведе напред. Вятърът запрати в лицето на Хорнър едно кълбо от мъгла и го остави мокро и просветващо, поръсено с капки вода, които висяха по косата и брадата му.

— Искам първо да разбере нещо. Защо ми казваш всичко това?

Другият му се усмихна необикновено сърдечно.

— Защото искам да те предупредя за Пи Ел. А ти няма как да разбереш за него, ако не ти кажа. Аз те харесвам, Планинецо. Ти ми

напомняш за самия мен, когато бях на твоята възраст — безразсъден и упорит, не се страхувах от нищо. Не бих искал да имам тайни от тебе, които могат да ме представят в лоша светлина. Например, ако Пи Ел си спомни кой съм аз. Искам ти да бъдеш мой приятел и съюзник. Нямам доверие на никой друг.

Известно време Морган безмълвно проучваше лицето му.

— По-добре е да опиташ с някой друг.

— Ще опитам. А сега ми кажи нещо за себе си. Аз отговорих на всичките ти въпроси. Кажи ми например как научи за Шадуините?

Морган сви колене към гърдите си, опитвайки се да реши как да реагира. Накрая все пак каза:

— Моят най-добър приятел беше Дуорф и се казваше Стеф. Той участваше в Съпротивата. Жената, която обичаше, беше от Шадуините, и тя го уби. Аз пък убих нея.

Хорнър Дийс вдигна вежди, учуден от думите му.

— Мислех, че нищо освен магия не може да убива тези същества.

Морган протегна ръка и извади счупения край на Меча на Лех.

— В този Меч някога се криеше магия — каза той. — Самият Аланон е вложил магия в него — преди триста години. По време на една битка с Шадуините в Тирс аз го счупих. Въпреки това в него бе останала достатъчно сила да отмъстя за Стеф и да спася себе си.

Той замислено загледа острието, поддържа го в ръце, почака напразно да почувства неговата топлина и после отново обърна очи към Дийс.

— Може би е останала още някаква сила в него. Във всеки случай, това е причината Куикнинг да ме вземе със себе си. Този Меч. Тя каза, че има възможност той да бъде възстановен.

Хорнър се намръщи.

— Значи смяташ да го използваш срещу Белк?

— Не зная — призна си Морган. — Нищо не ми е казано, освен това, че мога да възстановя неговата цялост.

Той плъзна обратно счупеното острие в калъфката.

— Обещания — въздъхна той.

— Изглежда тя държи на думата си, — забеляза другият след миг размисъл. — Търси магия, за да открие магия. Магия, за да победи друга магия. Ние срещу Каменния крал — и той поклати глава. —

Всичко това е твърде сложно за мене. Ти се постарай да запомниш онова, което ти казах за Пи Ел. Не можеш да му обърнеш гръб. Не можеш и да застанеш срещу него. Просто го остави на мен.

— На тебе ли? — попита удивено Морган.

— Точно така. На мене. Или на Уокър Бо. Еднорък или не, той е равен по сила на Пи Ел, освен ако не съм се объркал напълно. Ти се постарай да запазиш живота на момичето, — той помълча малко. — Това няма да ти бъде особено трудно, като се имат предвид чувствата ви.

Морган се изчерви.

— Чувствата са главно от моя страна — промълви смутено той.

— Тя е най-красивото създание, което съм виждал, — каза старецът, усмихвайки се на притеснението на другия. — Не зная коя е тя, дали е човек или първично същество, но може да замае главата на всекиго. Щом ти заговори с това нежно лице и с нейния особен глас, готов си да направиш всичко за нея. Зная това. Аз никога не бих тръгнал към това място отново. Но тя ме накара да тръгна, както е накарала и всеки един от нас.

Морган кимна.

— Дори и Пи Ел. Той също е в неин плен, както и ние.

Дийс обаче поклати глава.

— Не зная, Планинецо, ако ти се отдаде случай, наблюдавай го по-внимателно. Той е в неин плен, но не съвсем. С него тя играе опасна игра. Той може да се отметне като котка. Затова ти казвам да я пазиш. Помни кой е той. Не е дошъл тук, за да ни направи добро. Дошъл е заради себе си. Рано или късно ще се обърне срещу нас.

— И аз мисля така — съгласи се Морган. Дийс се ухили доволно.

— Но вече няма да му е толкова лесно, нали? Защото ние ще сме нащрек.

Те си прибраха нещата, загърнаха се в дрехите си и отново тръгнаха под проливния дъжд. Продължиха да обхождат бреговата ивица през целия следобед, като достигнаха най-северната точка на полуострова, без да открият нищо, и отново се върнаха в града. Дъждът най-сетне спря и остана само лека мъгла, която висеше над сградите. Въздухът се позатопли, сенките се озъбиха и се протегнаха из алеите и нишите като събудени духове, а из улиците потекоха дъждовни вади.

Някъде изпод земята се чуваше тътенът на Паст Гринт като далечен разтърсващ гръм.

— Започвам да мисля, че няма да открием нищо — промърмори Хорнър Дийс.

Те тръгнаха из тъмните коридори на улиците и претърсиха буквално всичко наоколо, включително вратите и прозорците, които зееха отворени като гладни гърла, както и гладките, просветващи от влагата алеи и проходи. Градът навсякъде беше запустял и мъртъв, лишен от живот и изпълнен с глухи празни звуци. Той ги обграждаше с камъка и тишината си, обгръщаше ги така настойчиво, че въпреки спомените и разума целият околн свят сякаш преставаше да съществува и оставаше само Елдуист.

Те почувстваха умора с приближаването на вечерта; неизменният пейзаж притъпяваше сетивата и силите им за съпротива. Те започнаха малко да се разсейват, да вървят в края на улиците, да се заглеждат нагоре към високите каменни сгради и да се отдават на опасното, но неизменно желание нещо да се случи — каквото и да било. Само да се случи. Изпитваха остра досада, чувстваха се неспособни нищо да променят и това ги подлудяваше. Бяха в Елдуист от цяла седмица. Колко дълго ще са принудени да стоят тук?

Те стигнаха до сляпа улица. Свиха покрай ъгъла на сградата, край която минаваха и откриха, че по тази улица могат да излязат на един площад. В центъра на този площад имаше странна вдлъбнатина със стълби, които водеха към басейн, сред който пък се намираше статуя на някакво крилато същество, от което бликаха фонтани вода. Почти без да се замислят те свиха към площада, омагьосани от неговия вид, който бе толкова различен от всичко досега. Парк, помислиха си те, без да изрекат гласно мислите си. Какво правеше тук този парк?

Бяха преполовили улицата, когато чуха да се освобождава резето на някаква тайна капандура под тях.

Нямаха никакъв шанс да се спасят. Бяха застанали точно върху капандурата, когато тя се отвори и пропаднаха в бездната под нея. Падаха много дълго, после се удариха в някаква стръмнина и започнаха се търкалят надолу. Стръмнината беше с груба повърхност, покрита с камъни, които се впиха в лицата и ръцете им. Те ожесточено се опитваха да се вкопчат в нещо, за да забавят скоростта, с която се спускаха, почти без да усещат болка. Опитваха се да се спрат с краката

и коленете си, да се вкопчат в нещо. Склонът, по който се спускаха стана по-широк, и не толкова стръмен. Престанаха да се премятат, продължиха да се пързаят по гръб и най-сетне спряха.

Морган вдигна глава и се огледа наоколо. Озовал се беше на някаква скала, която нямаше край, накъдето и да погледне. Тя бе осеяна с камъни, някои от които още се търкаляха. Някъде отгоре проникваше слаба светлина. Една тясна ивица, която напразно се опитваше да разпръсне мрака и едва успяваше да стигне до Морган. Той с усилие се огледа надолу. Хорнър Дийс лежеше на двајсет стъпки под него, проснат по гръб с широко разтворени ръце и крака, напълно неподвижен. Още по-надолу като гладна уста на великан зееше бездна, изпълнена с непроницаем мрак.

Морган преглътна, за да навлажни прашното си гърло.

— Хорнър? — прошепна той с дрезгав глас.

— Тук съм — отвърна другият едва чуто.

— Добре ли си?

Чу се ръмжене.

— Нищо не е случено, струва ми се.

Морган се огледа за момент. Всичко, което можеше да се види, беше хлъзгавият склон, светлината отгоре и бездната долу.

— Можеш ли да се движиш? — попита тихо той. Последва известно мълчание, после звукът на свличащи се в мрака камъни.

— Не — чу се отговор. — Твърде съм дебел и стар, Планинецо. Ако се опитам да дойда при теб, ще започна да се пързаям и няма да мога да се спра.

Морган усети напрежението в гласа му. И страха. Дийс беше беззащитен, проснат на онази ронлива стена като лист върху стъкло; и най-малкото движение можеше да го отпрати в бездната.

И мене също, ако направя какъвто и да било опит да му помогна — мрачно си помисли Планинеца.

Но знаеше, че трябва да опита.

Вдъхна дълбоко и бавно прикри устата си с ръка. Цяла вихрушка камъни се свлече надолу, но той успя да се задържи на мястото си. Изтри пръстта от устните си и затвори очи, опитвайки се да разсъждава. В багажа си носеше едно въже — тънко и здраво, дълго около двајсестина метра. Той отново отвори очи. Дали няма да може да го завърже за нещо и да се измъкне по него?

Познатият трус разтърси земята, изригвайки някъде отдолу и събори цяло свлачище камъни, някои от които отекнаха надолу в бездната. Чу се гръм и се вдигна вихрушка, сякаш бе изпусната силна въздушна струя.

Морган Лех погледна надолу, изстина до мозъка на костите си. В бездната точно под тях, спеше Паст Гринт.

Морган бързо вдигна очи. Дишаше бързо и отривисто и трябваше да се пребори със себе си, за да не се опита да изпълзи оттук по най-бързия възможен начин. Паст Гринт. При това толкова близо. Размерите му не бяха за вярване; можеше да се види и от най-беглия поглед. Той започна да се губи в предположения колко ли е дълъг, къде ли започва и свършва и колко далеч се простира.

Държеше се вкопчен в скалата докато ръцете му започнаха да болят, опитвайки се да преодолее страха и гаденето. Трябваше да се измъкне от тук! Трябваше да намери някакъв начин!

Почти неволно той се протегна под кръста и направи опит да извади счупения Меч на Лех. Движенията му бяха бавни и мъчителни, защото постоянно го дебнеше заплахата отново да започне да се свлича. А сега по никакъв начин не биваше да допуска това.

— Не мърдай, Хорнър! — викна надолу той, с тих и сух глас. — Стой на мястото си!

Не последва никакъв отговор. Морган извади Меча на Лех от кафката му и го вдигна към лицето си. Гладката метална повърхност на острието ярко проблясна на бледата светлина. Той го издигна над главата си с едната си ръка, после вдигна и другата, за да го хване здраво с две ръце. Обърна острието към скалата и бавно започна да го забива в нея. Усети го как прониква в камъка.

— Моля те! — примоли му се той.

Успя да забие Меча на Лех в камъка, после се хвана за дръжката му и се повдигна напред. Макар че под краката му се изтъркаляха камъни, които паднаха долу в бездната, Паст Гринт не се и помръдна.

Морган измъкна Меча, протегна се напред и отново го заби, после събра всичките си сили, хвана се за него и се издърпа нагоре. После се отпусна задъхан, със затворени очи. Почувства как топла вълна залива цялото му тяло. Магията? Той отвори бързо очи, за да погледне блестящото острие на Меча. Нищо.

Като се стремеше да се придържа с едната си ръка, той бръкна с другата в торбата и измъкна от там въжето и една кука. От торбата изпаднаха някакви готварски пособия и едно одеяло, но той не им обърна никакво внимание. Завърза се с въжето за кръста и направи моряшки възел от другия му край.

— Хорнър! — прошепна той.

Старият Следотърсач погледна нагоре и Морган му хвърли въжето. То падна наблизко и той се вкопчи в него с двете си ръце. Веднага започна да се изкачва, докато стигна непосредствено под Морган. Въжето се впи в Морган и щеше да го задуши, но той здраво се вкопчи с две ръце в Меча на Лех и успя да се задържи.

— Изкачи се до мен! — прошепна дрезгаво той.

Хорнър Дийс започна да се изкачва много бавно и мъчително, с ръце върху въжето. Когато мина покрай готварските пособия и одеялото, изсипали се от торбата на Морган, той ги ритна и те се събориха надолу в бездната сред облак от камънаци.

Този път Паст Гринт се разкиха и се събуди.

Чудовището изръмжа със звук, който разтърси каменните стени. Повдигна се и огромното му туловище се блъсна в стените на тунела и разтресе цялата земя. То се изви и започна да се придвижва напред. Морган се държеше за дръжката на Меча си, а Дийс за тънкото въже. И двамата стискаха зъби от напрежение. Паст Гринт отърси туловището си и през устата му излезе пара.

Чудовището се плъзна надолу в мрака на бездната и трясъкът от преминаването му заглъхна. Морган и Дийс предпазливо погледнаха надолу.

Едно странно зеленикаво петно си пробиваше път по камъка на бездната и едва се виждаше в края на ивицата светлина на няколко десетки метра под Дийс. То проблясваше и приличаше на огън, който обзема храстите. Те го видяха как достигна одеялото, което беше паднало от Морган. Когато го докосна, грубата вълна мигновено се превърна в камък.

Хорнър Дийс веднага започна да се изкачва, като събаряше непрестанно камъни по склона. Когато най-сетне се приближи до Морган, Планинецът го спря, взе въжето и самият той започна да се изкачва, като забиваше острието на Меча в скалата, повдигаше се, издърпваше го, отново го забиваше по-нависоко и така нататък.

Продължиха да се придвижват по този начин безкрайно дълго. Дневната светлина ги зовеше и ги подмамваше към града и сигурността. Пот се стичаше по лицето и по тялото на Морган, докато той целият плувна в нея. Дишаше тежко, цялото му тяло се свиваше от болка. В някакъв момент тя стана толкова силна, че му се стори, че няма да издържи, но не можеше да се откаже. Петното отдолу продължаваше да напредва. Отровата, изпускана от тялото на Паст Гринт превръщаше всичко по пътя му в камък. Това се случи първо с одеалото, после с готварските принадлежности, които бяха паднали в бездната. Скоро не беше останало нищо освен Морган и Хорнър Дийс.

Чудовището бавно напредваше към тях.

Те се придвижваха с усилие, крачка по крачка. Морган изключи всякаква друга мисъл, освен съзнателното усилие, и се съсредоточи изцяло върху изкачването. Той отново почувства как из цялото му тяло се разля топлина, този път по-силна, по-настойчива. Той я усещаше като предчувствие, което го разтърсваше до дъното на съществуването му. Тя преминаваше от главата до петите му и обратно, от пръстите на ръцете до пръстите на краката, през всичките му мускули, кости и кръв, докато целият се разтвори в нея. В някакъв момент — не можеше да си спомни точно в кой — той се огледа за Меча на Лех и го видя бляскав като ден, целият озарен от белия огън на магията, който разпръскваше сенките. Все още е тук, помисли си той, обзет от пламенна решителност. Все още ми принадлежи!

И най-сетне те видяха стълбата, която щеше да ги изведе от мрака на затвора им нагоре към чезнещата дневна светлина и града. Забеляза, че светлината идва от тесен вентилационен процеп. Започна бавно да се влачи към нея, като се изпускаше, плъзгаше се надолу и наново започваше да се изкачва. Чу, че Хорнър Дийс го вика отдолу, дрезгавият му глас почти ридаеше, и погледна, колкото да види, че отровата на Паст Гринт дебнеше на сантиметри от стъпалата на стария Следотърсач. Той протегна импулсивно ръка, извиквайки сила, която не подозираше, че притежава, и издърпа нагоре въжето, заедно с Дийс. Другият си помагаше с крака, доколкото можеше, брадясалото му лице бе покрито с пръст и пот. Морган отпусна въжето и се отправи към началото на стълбата. Дийс се заизкачва след него, като забиваше обувки в свличащия се камък. Светлината вече бързо гаснеше, почти

сива, и преминаваше в мрак. Долу сподавеният рев на Паст Гринт разтърсваше земята.

После и двамата се озоваха на стълбата, влачейки се напред, като се придържаха с ръце и крака и притискаха тела в камъка. Морган отново пъкна Меча на Лех в пояса си. Все още е магически!

Те се измъкнаха от вентилационната дупка на улицата и паднаха от изтощение. Двата започнаха да се влачат към най-близката постройка и рухнаха сред студения й мрак.

— Аз знаех... Бях прав... когато потърсих твоето приятелство — задъхваше се Хорнър Дийс.

Той протегна ръка, този едър брадат мъж, и дръпна Планинеца към себе си. Морган Лех почувства как цялото му тяло се тресе.

XXI

Пи Ел прекара една безсънна нощ.

Когато напусна Куикнинг и останалите от малката групичка от Рамплинг Стийп, той се насочи право към една сграда, която беше на няколко пресечки от тук, и която си беше избрал преди няколко дни. Сви покрай ъгъла на сградата, тъй че никой да не може да го види, и влезе през една странична врата, изкачи стълбите до горния етаж, мина по коридора към предната част на сградата, и влезе в голяма, добре осветена стая с прозорци почти от пода до тавана. Те бяха отворени и гледаха към улицата и отсрещните сгради, в една от които сега се криеха неговите бивши спътници.

Той си позволи да се усмихне. Те бяха такава глупава паплач.

Пи Ел имаше план. Той вярваше, както и Куикнинг, че Каменният крал се крие някъде в града. Но не вярваше, че останалите от групата ще го намерят, дори ако продължат да търсят до кукуво лято. Той единствен можеше да го намери. Пи Ел беше Преследвач по природа и с опит. На другите това им липсваше — на всеки в различна степен, но все пак безнадеждно. Не беше ги излъгал, когато им каза, че ще се чувства по-добре сам. Наистина се чувстваше така. Хорнър Дийс беше Следотърсач, но уменията на Следотърсачите в град като този не бяха особено полезни. Каризман и Морган Лех нямаха никакви умения, за които си струваше да се говори. Куикнинг се бе отказала да използва магията си — може и да имаше причини за това, въпреки че той не беше съвсем убеден. Единственият, който можеше да му бъде от полза, беше Уокър Бо. Но този еднорък мъж беше най-опасният му враг, а той не искаше да си има проблеми.

Планът му беше прост. Ключът за откриването на Ул Белк беше Гризача. Смокът беше любимеца на Каменния крал. Едно гигантско върно куче, което пазеше града от всякакви натрапници. Той го пускаше нощем на свобода и то помиташе всички улици и сгради. Ако пропуснеше нещо една нощ, отиваше след него на другата. Но само през нощта, не и през деня. Защо ли беше така? — питаше се Пи Ел. И

отговорът беше очевиден. Защото като всичко друго, което служеше на Каменния крал, независимо от волята си, той не можеше да вижда. Преследваше жертвите си по мириса им. Нощта му беше естествен съюзник. Дневната светлина можеше даже да му попречи.

Но къде прекарва деня? — попита се Пи Ел. Отговорът отново изглеждаше очевиден. Като всеки любимец и то сигурно отиваше при своя господар. Това означаваше, че ако Пи Ел успееше да проследи Гризача до дневното му леговище, той имаше големи шансове да открие Каменния крал.

Пи Ел си помисли, че може да го направи. Нощта беше и негов съюзник; той самият беше преследвал жертвите си главно нощем. Собствените му сетива бяха почти толкова остри, колкото и на Смока. Той можеше да преследва Гризача със същата лекота, с която Гризача би могъл да преследва самия него. Гризача беше чудовище; не можеше и да си помисли, че ще има шанс да се измъкне, ако се изправи лице с лице срещу него, дори с помощта на Стиела. Но Пи Ел умееше да се превръща в сянка, когато поискаше, и нищо не можеше да му попречи. Той щеше да се възползва от своя шанс и да си поиграе на котка и мишка с Гризача. Пи Ел беше способен на много чувства, но страхът не беше измежду тях. Той се отнасяше с доста страхопочитание към Смока, но не се плашеше от него. В края на краищата той беше похитрият от двамата.

Щом се спусне нощта, ще може да го докаже.

И тъй, той проспa дневните часове, като легна точно под прозорците, тъй че усещаше как го докосват слънчевите лъчи и можеше да чува всичко, което минава долу по улицата.

Когато се стъмни и въздухът захладня, той стана, слезе по стълбището и излезе през вратата. Дълго време стоя заслушан в мрака. Не беше чул останалите от групата да се връщат от тяхната дневна обиколка, което му се стори странно. А може да се бяха прибрали през друга врата, но все пак му се струваше, че трябва да ги е чул, въпреки всичко. Известно време мисли, дали да не провери, но бързо се отказа от подобна идея. Каквото и да ставаше с тях, то нямаше нищо общо с него. Дори Куикнинг в момента нямаше кой знае какво значение. Сега, когато беше далеч от нея, откри, че тя бе загубила донякъде властта си над него. Беше просто едно момиче, което той бе изпратен да убие. И

щеше да я убие, ако беше все още жива, когато се върне от нощното си разузнаване.

В края на краищата щеше да ги убие всичките.

Крясъците на морските птици звучаха далечни и тъжни във вечерната тишина, глухи писъци, които довяваше океанският вятър. Той чуваше равномерния шум на водите на Тайдрейс, които се разбиваха в бреговете на Елдуист и тъпия тътен от движението на Паст Гринт дълбоко под града.

Но не можеше да чуе Смока.

Изчака, докато стана тъмно като в рог, тъй като небето бе покрито с облаци и мъгла, и мракът се спусна над сградите, хвърляйки своята сенчеста мрежа. До този момент успя да се вслуша и различи всички шумове, тъй че те му бяха познати като биенето на пулса му. Започна да се движи като една от сенките на нощта. Промъкваше се през улиците с бързи и предпазливи крачки, като избираше най-тъмните места. Не носеше никакво друго оръжие освен Стиела, а и той беше добре скрит в хастара на панталоните му. Единствените му оръжия в случая можеха да бъдат интуицията и способността да се крие добре.

Той откри едно кръстовище, където можеше да се свие и да чака в един доста тъмен вход, който водеше към високо стълбище, откъдето беше възможно да се наблюдава всичко почти през две пресечки напред. Той се настани на най-горното каменно стъпало и зачака.

Почти веднага започна да си мисли за момичето. Куикнинг, дъщерята на Краля на Сребърната река — тя беше такава влудяваща загадка за него и будеше толкова противоречиви чувства, че едва ли би могъл да ги определи. Щеше да му бъде по-лесно просто да ги задуши, като послуша съвета на Ример Дал — като я убие. Въпреки това не намираше сили. В това имаше нещо повече от негласна съпротива спрямо Дал, който се опитваше да го превърне в оръдие на Шадуините; имаше повече от решимост да държи нещата в свои ръце. Причината беше в съмненията и колебанията, които тя пораждаше в него, в чувството, че нещо му се изплъзва, че тя знае за него неща, които той самият не знаеше. Тайни — тя криеше толкова много тайни. Ако я убиеше, всички тези тайни щяха да бъдат загубени завинаги.

Той си я представи, както правеше не за първи път по време на това пътуване на север. Виждаше в представите си нейните съвършени

черти и как светлината падаща по лицето и тялото ѝ ги правеше всеки миг все по-омайни. Чуваше мелодичното звучене на гласа ѝ. Можеше да почувства докосването ѝ. Тя беше истинска и нереална същевременно — първично същество според собственото ѝ призвание, същество, сътворено от магия, но и човешко в същото време. Пи Ел беше човек, чието уважение към живота бе отдавна притъпено от извършваните убийства. Той беше професионален убиец, който никога не се проваляше. Не знаеше какво е да губиш. Той беше непроницаема стена. Беше недостъпен за околните, освен в онези кратки моменти, когато сам предпочиташе да изтърпи тяхното присъствие.

Но Куикнинг — това странно ефемерно момиче — поставяше под въпрос всичко това. Той чувстваше, че в нея има нещо, което можеше да разруши всичко, което е бил досега и накрая да го сведе до нищо. Не знаеше по какъв начин, но беше убеден в това. Тя имаше силата да го обезоръжава. По онова време той искаше да я убие, да постъпи както Ример Дал го беше посъветвал. Но вместо това се почувства заинтригуван. Досега не беше срещал човек, който да представлява заплаха за него. Той искаше да се отърве от тази заплаха, но едва след като я опознае.

Загледа се в улиците на Елдуист, надолу из коридорите между тихите постройките, подобни на кули, и в тунелите безкраен мрак, като се стремеше да се освободи от противоречивите си чувства. Сенките се протягаха към него и го привличаха. Той се чувстваше тук много повече у дома си, отколкото беше в Южното око, част от тази нощ, от пустотата, от самотата, от присъствието на смъртта и отсъствието на живота. Колко малка беше разликата, удивляваше се той, между царството на Ул Белк и Шадуините.

Отпусна се. Той самият принадлежеше на този безименен мрак.

Тя и другите с нея търсеха светлината.

Замисли се за тях в един миг. Само колкото да минава времето. Представи си ги, както си бе представял Куикнинг, и се опита да разбере, каква потенциална заплаха за него може да крие всеки от тях.

Каризман. Той отхвърли певица почти веднага.

Хорнър Дийс. Какво в този старец толкова го безпокоеше? Неприятно му беше, как брадатият Следотърсач го гледа, сякаш го познава до мозъка на костите му. Помисли за това, но после прогони тази мисъл. Дийс не беше опасен. Той не притежаваше никаква магия.

Морган Лех. Не му харесваше Планинеца, защото очевидно беше любимецът на Куикнинг. Тя може би по свой начин беше влюбена в него, макар че той се съмняваше дали е способна на истински чувства — тя беше първично същество, дъщеря на Краля на Сребърната река. Просто го използваше, както използваше всеки от тях, като си имаше своите причини, които старателно криеше. Планинеца беше млад и непосредствен и сигурно сам щеше да намери гибелта си, преди да се превърне в истински проблем за него.

Оставаше Уокър Бо.

Както винаги Пи Ел мисли дълго за него. Уокър Бо представляваше енигма. Той притежаваше магия, но изглежда не я владееше свободно. Куикнинг фактически го беше върнала от мъртвите, но въпреки това той като че ли не проявяваше интерес към живота. Беше зает със собствените си проблеми, с неща, които държеше скрити дълбоко в себе си, с тайни, които бяха толкова загадъчни, колкото и тези на момичето. Уокър Бо чувстваше нещата по начин, който изненадваше Пи Ел. Той може би бе дори ясновидец. Някога, преди години, Пи Ел бе чувал за някакъв мъж, който живеел в Източните земи и можел да общува с животните и да предрича събитията по Четирите земи, преди те изобщо да се случат. Дали това не беше той? Говореше се, че е опасен враг. Гномите се бяха уплашили от него.

Пи Ел бавно отпусна глава и склочи ръце. Трябваше особено да внимава с Едноръкия, знаеше това. Пи Ел не се страхуваше от Уокър Бо, но и Уокър Бо не се страхуваше от него.

И все пак.

Минутите бавно минаваха, нощта напредваше, а улиците си оставаха празни и тихи. Пи Ел чакаше търпеливо, сигурен, че Гризача ще се появи, както всяка друга нощ и ще тръгне да търси къде се крият, решен на всяка цена да ги унищожи, както бе свикнал да прави. Тази нощ не можеше да бъде изключение.

Той започна да обмисля какво означава притежаването на магия като тази на Черния камък на Елфите — магия, която можеше да неутрализира всяка друга. Какво щеше да прави, щом веднаж се сдобиеше с нея — което сигурно щеше да се случи. Тесните остри черти на лицето му се сбръчкаха при тази мисъл. На първо време щеше да я използва срещу Ример Дал. Щеше да я използва, за да

неутрализира магията на самия Дал. Ще се промъкне в Южното око да намери Главния Преследвач и да го унищожи. Ример Дал бе станал за него повече досаден, отколкото полезен. Пи Ел не искаше повече да го търпи. Беше време да прекрати тяхното партньорство веднъж завинаги. След това можеше да използва талисмана и срещу останалите Шадуини или може би да стане техен вожд. Макар че изобщо не му се занимаваше с тях. Може би щеше да е по-добре просто да ги унищожи — поне онези, които достигне. Усмихна се при тази мисъл. Това щеше да бъде истинско предизвикателство.

Облегна се доволно назад в сенките на убежището си. Трябваше първо да се научи как да си служи с магията на Камъка на Елфите, разбира се. Дали това нямаше да се окаже трудно? Може би само Куикнинг щеше да може да му покаже? Дали ще трябва да я остави жива и след това? Той целият трепереше от очакване. Разрешението щеше да дойде с времето. Засега трябваше да се съсредоточи да намери Камъка на Елфите.

Мина почти цял час, докато най-сетне чу, че Гризача приближава. Смокът идваше от изток, металните му крака тропаха по камъните, докато се плъзгаше в мрака. Насочил се беше право срещу Пи Ел и убиецът се отдръпна в мрака на стълбището, докато погледът му продължаваше да следи какво ставаше на улицата. От тук чудовището изглеждаше огромно, цялото му туловище се клатеше върху металните му крака, а опашката му се влачеше отзад. Пипалата му бяха разтворени и опипваха влажния въздух като антени. От металната му обвивка излизаше пара при преминаването на горещото тяло през студения въздух. То подаваше пипалата си през врати и прозорци, душеше отточните канали и останките от карети. За миг Пи Ел си помисли, че звярът ще усети присъствието му, но точно тогава вниманието на Смока беше привлечено от нещо друго и той бързо премина покрай него и изчезна в нощта.

Пи Ел изчака, докато едва можеше да го чуе, и после излезе от укритието и се впусна да го преследва.

Той следи Гризача през цялата нощ надолу по улиците и пешеходните пътеки, през коридори и зали на огромни стари сгради и покрай скалите, които бяха разпръснати на запад и север из града. Гризача преминаваше навсякъде, ловуваше без да се спира. Пи Ел го следваше неотклонно. През повечето време само го чуваше пред себе

си, без да може да го види. Трябваше да се пази да не приближи твърде много. Защото ако приближеше, звярът щеше да усети присъствието му и да го подгони. Пи Ел се сля със сенките, като част от безкрайния каменен пейзаж, почти като дим и отсъствие, незабелязан дори за Гризача. Придържаше се към пешеходните пътеки и близо до стените на сградите, избягваше широките улици и измамните им капандури и стоеше встрани от всякакви открити места. Не искаше да бърза, поддържаше равномерен ход. Играта на котка и мишка изискваше внимателно овладяно търпение.

И тогава изведнъж, тъкмо преди зазоряване, Гризача изчезна. Видял го беше само преди няколко мига да обикаля по една улица в централните части на града, много близо до мястото, където се криеше останалата част от групата. Той чуваше стърженето на краката и пипалата му, звука при огъването на тялото му и после изведнъж нищо. Тишина. Пи Ел забави ход, спря и се заслуша. Все още нищо. Бавно пристъпи напред, като вървеше по една тясна пешеходна пътека и най-сетне излезе на улицата. Все още скрит в сянката на пътеката, той се опита да надникне напред. Вляво улицата минаваше между редове от сгради, които се издигаха високо към небето, глухи и затворени. Вдясно бе пресечена от друга улица, от двете страни на която се издигаха двойка кули с огромни сенчести преддверия, които чезнеха в пълен мрак.

Пи Ел претърси улицата в двете посоки, отново се заслуша и започна да се нервира. Как можа така внезапно да го изгуби? Как беше възможно чудовището да изчезне толкова внезапно?

Почувства как въздухът просветля, само намек за появата на слънцето над облаците, мъглите и мрака на Елдуист. Беше началото на нов ден. Сега Гризачът щеше да отиде в скривалището си. Може и вече да беше отишъл. Пи Ел се намръщи, после огледа непроницаемите сенки на сградите на отсрещната улица. Дали тук някъде не се намира скривалището му? — питаше се той.

Излезе от собственото си скривалище, за да се огледа, когато шестото чувство му подсказа какво става. Гризачът наистина се беше скрил, но не поради причината, която беше предположил. Беше се скрил, защото залагаше капан. И сега дебнеше да види дали нещо ще се хване в него.

Изпълнен от някаква хладна решимост, Пи Ел се отдръпна в мрака на пешеходната пътека. Игра на котка и мишка, това беше всичко. Той се усмихна и зачака.

Минаха дълги минути, изпълнени единствено от тишина. Пи Ел продължаваше да чака.

Тогава Гризача внезапно се показва иззад сенките на сградата на отсрещната улица вляво, появата му беше почти грациозна. Той доволно се огледа и продължи своя път. Пи Ел си отдъхна облекчено и тръгна подир него.

Ставаше все по-светло и на мястото на нощта надвисваше сива влажна омара, която още повече скриваше всичко от погледа. Въпреки това Пи Ел не забави ход като разчиташе главно на своя слух да го предупреди за възможна опасност и внимаваше да не изпусне шума на Гризача пред него. Чудовището вече не се стремеше да преследва каквото и да било. Нощната му работа бе свършена. То се бе отправило към къщи.

Към убежището на Каменния крал, помисли си Пи Ел, нетърпелив за първи път, откак бе предприел това преследване.

Той настигна Гризача, когато онзи забави ход пред една сграда с навес, висока десетина метра и широка още толкова. Пипалата на Гризача опипаха камъка по покрива на навеса, част от стената тихо се отмести назад в мрака и, без да се обръща, Гризача се плъзна навътре през дупката. Когато влезе, частта от стената се върна на мястото си.

Хванах ли те! — помисли си Пи Ел с ожесточение.

Въпреки това остана на мястото си още около час след това, за да види дали няма да се случи още нещо. Опитваше се да се увери, че и това не е капан. Когато се убеди, че всичко е наред, той се спусна покрай сградите по пешеходните пътеки, докато стигна до тайния вход.

Дълго време му беше необходимо, за да го разгледа добре. Каменната фасада беше равна и гладка. Успя да различи очертанията на отвора в рамката на предверието, но никога не би допуснал, ако не знаеше предварително, че тук има врата. Доста над него, почти незабележима в сивия камък, имаше ръчка. Значи, може да се влезе, помисли си триумфално той.

Остана там още известно време като обмисляше всичко. После се отдръпна, оглеждайки околните сгради, за да потърси някакво

укритие. Когато се скриеше добре, щеше да се опита да измисли как да задейства резето. После ще спи отново, докато се мръкне. Когато се спусне нощта ще се събуди и ще изчака Гризача да се измъкне навън.

Когато Гризачът излезеше, той самият ще влезе вътре.

XXII

Нощта обви Западните земи във влажна безветрена пелена, горещината упорито тегнеше над земята дълго след като огненото слънчево кълбо бе изчезнало зад хоризонта. Мракът не носеше никакво облекчение. Нямаше ни повеи на вятър или намек за спадане на температурата. Дневният зной се беше впил в земята като едно неизменно присъствие, което бълва огън от своето укритие като подземен дракон. Насекомите жужаха и кръжаха в шеметни роища. Дърветата бяха изтощени от горещината гиганти, посърнали и уморени. Кръглата луна пълзеше на южния хоризонт и хвърляше бледата си светлина през омарата. Единствените звуци, които пронизваха тишината, бяха на подгонени животни мигове преди техните преследвачи да прережат гърлата им.

Дори и в най-гореща нощ продължаваше играта на живот и смърт.

Рен Омсфорд и големият Пират Гарт обърнаха конете си по разбития път, който водеше към градчето Гримпен Уорд. Бяха пътували седмица до тук от Търфинг, като бяха преплували някои тайни провлаци през Ирибис, известни само на Пиратите, бяха преминали през Дивибяг на североизток, бяха се изплъзнали от коварната Савана, бяха минали през Свирни дял и през тинестите тресавища на Западните земи.

Имаше една приказка, че когато няма къде повече да избягаш и да се скриеш, винаги остава Гримпен Уорд. Крадци, главорези и всякакви неудачници извън закона идваха в този град да потърсят убежище. Ограден от Ирибис и Скални хълм, сгушен сред буйната растителност на Дивибяг, Гримпен Уорд бе убежище за всякакъв вид ренегати.

Той обаче беше и гибелен капан, който малцина успяваха да избегнат, едно свърталище на змии, които се изяждаха една друга поради липса на плячка и се разкъсваха взаимно с хладно безразличие или нескривано удоволствие, влудени от нуждата и скуката. Повечето

от онези, които бяха дошли в Гримпен Уорд, за да спасят живота си, оставаха разочаровани.

Градът се появи зад дърветата и Рен и Гарт забавиха ход. Светлините горяха през стъклата на прозорците, почернели от мърсотия, с изпочупени щори, стените и покривите бяха толкова разнебитени от времето и запустението, че като че ли всеки момент щяха да рухнат. Вратите бяха широко отворени в напразен опит да прогонят горещината. Понякога избухваше внезапен смях в горската тишина, груб, насилствен, отчаян. Прозвънваха чаши, понякога се чупеха. От време на време прокънтяваше писък, самотен и безплътен.

Рен погледна Гарт и въздъхна: Ще оставим конете тук. Гарт кимна. Те подкараха кобилите си сред дърветата на известно разстояние от пътя край едно сечище и ги привързаха около дънерите.

— Тихо — прошепна Рен, докато пръстите му се движеха.

Те се върнаха на пътя и продължиха надолу. Изпод краката им се вдигаше прах и тъмен слой полепваше по лицата им. Бяха пътували през целия ден, като бавно напредваха в невъзможната горещина. Не можеха да ускорят ход без да рискуват здравето на конете си. Дивибяг представляваше мочурище, обхванато от средлятна влага и разложение, горската дървесина се превръщаше в тор, земята бе мека и податлива, ручеите и кладенците бяха пресушени и отровени, а въздухът горещ като пещ. Колкото и да беше ужасна горещината в другите краища на Четирите земи, тук винаги беше два пъти по-горещо. Една неприятна, застояла клоака, Дивибяг винаги бе приеман за мястото, където се събираще изметът на Четирите земи.

Банди пирати често посещаваха Гримпен Уорд да разменят стоки и да търгуват. Привикнали на произвола и коварството на Хората, изхвърлени от обществото, дамгосани бандити и размирници навсякъде, тук те се чувстваха у дома си. Но въпреки това предпочитаха да пътуват на групи за по-голяма сигурност. Рядко се осмеляваха да влязат поединично в Гримпен Уорд, както Рен и Гарт в момента.

Една случайна среща със семейство търговци бе накарала момичето и нейния огромен покровител да предприемат този риск. Ден след едно неуспешно нападение, бяха застигнали някакъв старец със синовете и снахите му, отпразвили се през проходите на север, на връщане от Шахтата. Те седнаха да хапнат заедно, разказваха си разни

истории и Рен просто по навик бе попитала дали някой от тях не знае какво е станало със Западните Елфи. Старецът се бе усмихнал с беззъбата си, недружелюбна усмивка и бе кимнал.

— Аз не зная, както сигурно се досещаш, — тихо промълви той като дъвчеше края на лулата си и присвиваше очи срещу светлната. — Но в „Желязното перо“ в Гримпен Уорд има една старица, дето знае. Усойницата ѝ казват. Аз самият не съм я срещал, защото не се отбивам често в кръчмите на Уорд, но говорят, че знаела тази история. Пророчица била, казват. Много особена, направо луда. — Той се наведе и огънат огря лицето му. — Онези я използват, змии такива. Изкопчват ѝ тайните, та да могат да крадат парите на хората. — Той тръсна глава. — Ние гледаме да стоим настрана.

По-късно, когато семейството легна да спи и Рен и Гарт останяха сами, поговориха за всичко това. Имаха доста причини да стоят далеч от Дивибряг, но и също доста причини да отидат там. Една от причините бе техният преследвач. Той продължаваше да ги следва, тих и невидим, доста добре скрит като повей на вятъра. Не можеха нито да го видят, нито да му се изплъзнат. Той ги беше обвинил като с паяжина и не ги изпускаше. Надявах се, че Дивибряг няма много да му се хареса и ако имаха късмет, можеха и да се отърват.

Другата причина беше, че за пръв път, откак Рен бе заразпитвала за Елфите, тя получаваше някакъв определен отговор. Нямахе защо да не го проверят.

И ето че двамата бяха дошли въпреки несгодите. Надявах се да намерят някакво решение и ето че след едноседмично пътуване, имаше надежда да го открият.

Минаха през центъра на града и крадешком оглеждаха всичко наоколо си. Отминаваха кръчмите една подир друга, но никъде не видяха „Желязното перо“. Влизаха мъже, а и някои жени, груби и безцеремонни, вонящи на бира и тежка миризма на пот. Виковете ставаха все по-силни и дори на Гарт започнаха да му се струват безумни. Няколко мъже се приближиха към Рен, пияни и невиждащи, търсещи пари или удоволствия, слепи за заплахата, която бе изписана в погледа на Гарт. Големият Пират ги накара да се махнат.

На едно кръстовище Рен забеляза група Пирати, които се връщаха към техните каруци в края на един неосветен път. Тя им подвижна и попита дали знаят къде се намира „Желязното перо“. Един

от тях им посочи с гримаса. Останалите побързаха без коментар. Рен и Гарт продължиха напред.

Намериха кръчмата в центъра на Гримпен Уорд. Беше разнебитена сграда, покрита с проядено дърво и боядисана в червеникаво и синьо. Широките двойни врати стояха отворени, привързани с къси въжета. Вътре група мъже пееха и пиеха на дългия бар и по пейките. Рен и Гарт влязоха, като надничаха през дима и омарата. Малко хора се обърнаха да ги погледнат и после веднага отново извърнаха очи. Никой не искаше да срещне погледа на Гарт. Рен приближи до бара, повика сервитьора и си поръча една бира. Сервитьорът, мъж с тясно лице и уверени ръце веднага донесе две халби и зачака за рестото.

— Познаваш ли жена, наричана Усойницата? — попита го Рен.

Мъжът тръсна безизразно глава, взе си парите и се отдалечи. Рен го видя как спря и прошепна нещо на един друг. Онзи другият излезе. Рен отпи от бирата, която ѝ се видя противно топла и отиде отново при бара, като повтори същия въпрос. Никой не познаваше Усойницата. Един от насядалите се ухили и направи неприличен знак, но забеляза Гарт и се махна. Рен продължи да пита. Някакъв друг мъж посегна към нея и тя блъсна ръката му. Но когато онзи посегна втори път, тя му запрати такъв юмрук в лицето, че онзи падна в безсъзнание. Рен запристъпя край него разтревожена. Явно дори със закрилата на Гарт цялата тази работа беше твърде опасна.

Когато стигна до края на бара, забави крачка. В дъното на стаята няколко мъже бяха насядали около слабо осветена маса. Един от тях ѝ махна, почака да разбере дали го беше видяла, после ѝ махна отново. Тя се поколеба и тръгна напред, като се блъскаше в тълпата, следвана от Гарт. Приближи до масата и спря на кратко разстояние от насядалите около нея мъже. Те бяха грубяни — мръсни, небръснати, с потъмняла кожа и зачервени, плашещи погледи. Пред тях имаше потни халби бира.

Мъжът, който ѝ беше махнал, попита:

— Кого търсиш, момиче?

— Една врачка, името ѝ е Усойницата — каза тя и зачака, сигурна, че той вече знае кого търси и къде може да го намери.

— За какво ти е?

— Искам да я попитам за Елфите.

Мъжът ѝ се сопна:

— Няма никакви Елфи.

Рен изчака.

Мъжът се приведе напред на стола. Имаше груби черти и безчувствен поглед.

— Да речем, че реша да ти помогна. Ти ще ми направиш ли една услуга?

Мъжът впери поглед в лицето ѝ и се захили безсрамно.

— Не това, което мислиш. Искам само да ѝ кажеш две думи за мене. Виждам те по дрехите коя си. Ти си от Пиратите. И Усойницата е от тях, — той помълча. — Не знаеше това, нали? Виж сега, тя не обича да говори с никого, но с тебе може и да поиска, като види, че си като нея — той гледаше сурово и мрачно, вече не се преструваше. — Ще те заведа при нея, но искам ти да ѝ зададеш един-два въпроса. Става ли?

Рен вече долавяше, че мъжът има намерение да я убие. Въпросът беше само кога и как. Но разбираше също, че наистина може да я заведе при Усойницата. Тя в миг претегли риска и изгодата и каза:

— Дадено. Но приятелят ми ще дойде с мен.

— Както кажеш — мазно се ухили мъжът. — И моите приятели идват. Тъй ще съм сигурен. Всички идват.

Рен огледа мъжа. Як, мускулист главорез. И другите бяха като него. Ако я хванеха на тясно...

— Гарт — обърна се към него тя. Бързо му направи знак тайно от хората на масата. — Тръгваме.

Мъжът, с когото бе разговаряла, се изправи и другите скочиха след него — една освирепяла шайка. Не оставяха никакво съмнение относно намеренията си. Онзи се отправи към един заден изход, останалите го последваха. Минаха по един празен коридор към вратата. Шумът от кръчмата напълно изчезна, щом вратата се затвори зад тях.

Мъжът ѝ каза през рамо:

— Искам да знам как успява да печели на карти. Как завърта заровете. Как отгатва мислите на другите играчи, — и той се ухили. — Ти печелиш и аз печеля. Нали и аз трябва да си изкарвам хляба.

Той неочаквано спря пред една странична врата. Рен цялата изтръпна, но той не ѝ обърна внимание, а извади от джоба си ключ,

превъртя бравата и отвори вратата. Имаше стълби, водещи надолу. Мъжът откри един газов фенер, запали го и го подаде на Рен.

— Тя е долу в мазето — каза той и влезе. — Държим я тук засега. Иди и говори с нея. Вземи си и приятеля, ако искаш. Ние ще почакаме тук — усмивката му бе груба и неприятна. — Но не се връщайте без отплата за моята помощ. Разбрано?

Мъжете, които водеше, се бяха скупчили зад него и изпълваха тесния коридор. Рен чуваше насеченото им дишане.

Тя отиде по-близо до онзи, с когото говореше и лицето ѝ се доближи на сантиметри от неговото.

— Налага се Гарт да остане тук с тебе — и тя улови погледа му. — За всеки случай.

Той сви рамене с известно неудобство. Рен кимна на Гарт и му посочи вратата и струпаните мъже. После взе фенера и се запуска по стълбите.

Спускаше се сред сенките. Стълбището се виеше покрай мръсните стени, покрити с дървена облицовка, миризмата на пръст беше силна и противна. Тук беше по-хладно, макар и само отчасти. Под краката ѝ пълзяха насекоми. Паяжини се уплитаха в лицето ѝ. Стълбите свиваха вляво покрай една друга стена и свършваха. Тя видя килера пред себе си на светлината на фенера.

Край отсрещната стена се беше свила една старица, почти неведома в мрака. Тялото ѝ бе сух скелет, а лицето ѝ бе цялото нарязано от бръчки. По слабите ѝ рамене се спускаше бяла сплъстена коса и кривите ѝ пръсти лежаха склучени на скута ѝ. Беше облечена в сукнена риза и стари обувки. Рен приближи и коленичи пред нея. Старицата вдигна глава и очите ѝ се откриха бели и мътни. Тя беше сляпа.

Рен сложи фенера на пода до нея.

— Ти ли си врачката, наричана Усойницата, майчице? — нежно попита тя.

Втренчените очи примигнаха и един писклив глас попита:

— Коя си ти? Как ти е името?

— Казвам се Рен Омсфорд.

Старицата посочи с белокосата си глава към стълбището и горната врата.

— С онези ли си?

Рен поклати глава.

— Сама съм заедно с един приятел. Пирати сме.

Ръцете на старицата се протегнаха и тя опипа лицето на Рен, линиите и очертанията му, плъзгайки се по кожата ѝ като сухи листа. Рен не се и помръдна. Дланите се отдръпнаха.

— Ти си от Елфите.

— Да, имам малко Елфска кръв.

— От Елфите си!

Гласът на старицата — рязък и настоятелен — просъска в тишината на килера. Сбръчканото лице се наклони на една страна в размисъл.

— Аз съм Усойницата. Аз съм пророчица и виждам бъдещето и всичко, което предстои. Какво искаш да знаеш?

— Търся Елфите от Западните земи. Казаха ми преди седмица, че ти можеш да ме упътиш как да ги намеря, ако още съществуват.

Усойницата тихо се разсмя.

— О, съществуват, разбира се. Но не се показват на всеки — въобще на никого не са се показвали от много години. Много ли държиш да ги намериш, момиче? Имаш нужда от близки ли? — Белналия се поглед се беше втренчил неவிждащо в лицето на Рен. — Не, не и ти. Въпреки произхода си, ти си от Пиратите, а един Пират не се нуждае от никого. Вие сте скитници, винаги свободни да вървят по своя път и в това е щастието ви — устата ѝ се разтвори в беззъба усмивка. — Какво тогава те кара да ги търсиш?

— Получих такава задача и реших да я приема — предпазливо отвърна Рен.

— Задача, така ли?

Бръчките на старицата станаха по-дълбоки.

— Ела по-близо, Елфско момиче!

Рен се поколеба и внимателно се наведе напред.

Усойницата протегна ръка и отново пръстите ѝ се плъзнаха по лицето ѝ и надолу по шията и тялото. Когато докоснаха блузата ѝ отпред, старицата ахна:

— Магия!

Рен подскочи и хвана старицата за китката.

— Каква магия? Какво говориш?

Но Усойницата тръсна глава и сви устни. Рен поддържа ръката ѝ още малко и я пусна.

— Елфско момиче — прошепна тогава старицата — кой те изпраща да търсиш Елфите от Западните земи?

Рен си пое дълбоко дъх, прогони страховете си и отвърна:

— Сянката на Аланон.

Старицата вдигна глава:

— Аланон!

Тя изрече името като проклятие.

— Значи така. Друидска повеля, а? Много добре. Чуй ме тогава. Тръгни на юг през Дивибяг, пресечи Ирибис и тръгни по крайбрежието на Синия Разлив. Когато наближиш пещерите на Роките, напади огън и го остави да гори три дни и три нощи. При теб ще дойде някой, който ще ти помогне. Разбираш ли ме?

— Да — отвърна Рен, макар да не беше сигурна, че я разбира. Роки ли каза старицата? Нима това не бяха гигантските крайбрежни птици?

— Внимавай, Елфско момиче — предупреди я старицата, вдигайки костеливата си ръка. — Виждам да те дебне опасност, трудни времена, предателство и зло, каквото дори не можеш и да си представиш. Това, което виждам, е страшно. Доверявай се единствено на себе си, момиче.

Тя махна с ръка и отпусна глава назад. Слепите ѝ очи бяха втренчени и сурови. Рен хвърли поглед към нея и едва не извика от удивление. Старата дреха на Усойницата се беше дръпнала нагоре и тя забеляза веригите, в които бяха оковани краката ѝ.

Рен се протегна и взе ръцете на старицата в своите.

— Майчице — каза нежно тя. — Позволи ми да те освободя от тук. Моят приятел и аз можем да ти помогнем, ако искаш. Няма защо да оставаш в плен.

— В плен ли? Ха! — Усойницата оголи зъби, като на старо животно. — Това, което изглеждам, и това, което съм, са две различни неща.

— Но веригата...

— Ако не искам, няма да я търпя нито миг!

Зловеща усмивка набръчка лицето ѝ.

— Онези мъже, онези глупаци, ме хванаха и ме сложиха във вериги в тази килия и чакат да правя, каквото искат! — гласът ѝ се снижи. — Те са нищожни, алчни хора и ги интересува само чуждото богатство. Аз мога да направя, каквото искат от мене, и да се махна. Но това не ме интересува. Харесва ми да ги измъчвам. Харесва ми как се суетят наоколо. Ще ги държа в напрежение известно време, защото това ме забавлява. И когато се наситя, Елфско момиче, когато ми омръзнат и реша да изляза на свобода, тогава...

Тя разтвори ръце, които пред очите на Рен внезапно се превърнаха във виещи се змии, с изплезени езици, оголени зъби, съскащи в тишината. Рен отскочи назад и скри лицето си с ръце. После отново погледна. Змиите бяха изчезнали.

Тя преглътна и се опита да прогони страха си.

— Те... истински ли бяха? — напрегнато запита Рен, цялата пламнала и гореща.

Усойницата се усмихна зловещо.

— А сега върви — прошепна тихо и отново потъна сред сенките. — Направи, каквото ти казах. Хубаво се пази, Елфско момиче. Внимавай.

Рен се поколеба, дали да не попита многото неща, коию напиреха в нея. Реши да не го прави, вдигна фенера си и се изправи.

— Сбогом, майчице — каза тя.

Излезе в тъмното, като си осветяваше стълбите с фенера и усещаше зад гърба си празния поглед на Усойницата да я проследява. Изкачи се бързо и излезе през вратата в тесния коридор.

Гарт я чакаше и гледаше групата мъже, които ги бяха придружили. Шумът на кръчмата се чуваше през отворената врата. Очите на мъжете светеха, тя усещаше гладните им погледи.

— Какво ти каза старицата? — попита я водачът им.

Рен вдигна газената лампа, за да ги вижда по-добре, и поклати глава:

— Нищо. Не знае нищо за Елфите или пък, ако знае, не го казва. А що се отнася до картите, и дума не споменава за това — тя помълча. — Струва ми се, че не е никаква врачка. По-скоро е луда.

В погледа на мъжа се четеше гняв.

— Не умееш да лъжеш ти, момиче.

Изразът на Рен не се промени.

— Ще ти дам един съвет. Пусни я да си върви. Това може да спаси живота ти.

В ръката на онзи проблесна нож, сякаш се беше появил незначайно откъде.

— Но твоят живот...

Преди още да довърши, Рен запрати газената лампа на пода. Стъклото се счупи, газта се разплиска по дървото и избухна в пламъци навсякъде. Дървените дъски се запалиха. Мъжът бе обхванат от огъня, започна да вие и се хвърли в ръцете на своите спътници. Гарт и Рен побягнаха и само за секунди бяха до портала. Гарт наведе рамене и блъсна дървената врата, която изскочи от пантите си, като хартиена. Момичето и големият Пират се втурнаха навън, чувайки зад себе си гневните викове на преследвачите си. Те побягнаха по улиците на града, и само минути след това се намериха на главната улица на Гримпен Уорд.

Забавиха хода на една пресечка, обърнаха се назад и се заслушаха. Нищо. Виковете и смеха, които долитаха от съседните кръчми, заглушаваха всичко останало. Нямахме и следа от огън, нито от преследване.

Един до друг, Рен и Гарт се отправиха обратно в посоката, от която бяха дошли. Вървяха спокойно и без да бързат в горещината и мрака.

— Ще вървим на юг към Синия разлив, — каза Рен, когато стигнаха края на града.

Гарт само кимна, без нищо да отговори. Те бързо изчезнаха в нощта.

XXIII

Когато Уокър Бо, Куикнинг и Каризман се разделиха с Морган и Хорнър Дийс, изминаха само кратко разстояние на изток из тъмните улици на Елдуист и внезапно спряха. Уокър и момичето само се погледнаха. Не си бяха казали да спрат, сякаш прочели мислите си. Каризман гледаше ту единия, ту другия, много объркан.

— Ти знаеш къде се крие Каменният крал, — каза Куикнинг. Тези думи бяха изречени с пълна увереност.

— Струва ми се, че да — отвърна Уокър. Той погледна в дълбоките черни очи и се удивляваше на онази сигурност, която откриваше в тях. — Усети ли това, когато избра да тръгнеш с мене?

Тя кимна.

— Трябва да го заварим там.

Не обясни защо, а и Уокър не я попита. Загледа се в далечината, напразно опитвайки се да види нещо в мрака, отвъд мъглата и тъмнината, за да разбере какво трябва да прави. Но, разбира се, нищо не можа да открие. Отговорите на нейните въпроси трябваше да търси вътре в себе си.

— Убеден съм, че Каменният крал се крие в палатата с купола — тихо каза той. — Така ми се стори, когато бяхме там преди няколко дни. Изглеждаше, сякаш няма входи, но когато докоснах камъка и обиколих стените, усетих, че вътре има живот. Имаше някакво необяснимо присъствие. И после, вчера, когато бяхме под земята, затворени в онази подземна пещера, усетих отново това присъствие — само че този път отгоре. Когато излязохме от тунелите, аз се опитах да преценя местонахождението на палатата и установих, че тя се намира точно над пещерата.

В този миг той спря и се огледа наоколо.

— Елдуист е истинско творение на своя господар. Ул Белк е взел целия стар свят в собствените си ръце и е превърнал всичко в камък, като се е разпростираше от центъра към периферията. А палатата се

намира в самия център, заобиколена в кръг от останалите улици и сгради, от стените и руините.

Той обърна бледото си лице към нея.

— Ул Белк е там.

Видя как очите ѝ блеснаха.

— Да вървим тогава да го срещнем — каза тя. И те отново тръгнаха. В края на улицата свиха на север. Уокър водеше, като внимателно избягваше да върви на открито, придържайки се близо до стените на сградите, и внимаваше да не се натъкнат на капандура. Нито той, нито Куикнинг каза нещо. Каризман тихичко си тананикаше. Тримата се взираха в мрака като ястреби, заслушваха се в шумовете и тревожно душеха влажния застоял въздух. Застигна ги кратък дъжд и ги остави целите мокри и с вледенени крака. Уокър Бо си мислеше за дома. Това често му се случваше напоследък. Под въздействието на този каменен и мрачен град той се чувстваше постоянно и неизменно подтикнат да търси онова, което някога бе приятно и оздравително. Известно време се бе старал да прогонва мислите си за Хартстоун, защото спомените се впираха в него като счупено стъкло. Родният му дом бе изгорял и сринат със земята в битката с Шадуините. Там бяха умрели Коглин и Мърко. Самият той едва бе избегнал смъртта, но това му бе коствало ръката. На времето смяташе, че е неуязвим за силите на външния свят, беше достатъчно суетен и глупав, за да се хвали, че това, което е отвъд Хартстоун, не представлява никаква заплаха за него. Беше отхвърлил сънищата, които Аланон му бе изпратил от духовния свят, беше отхвърлил молбата на Пар Омсфорд да му помогне и най-сетне задачата, която му бе дадена, да намери изчезналия Паранор и Друидите. Беше се затворил сред някакви въображаеми стени и си вярваше, че е неуязвим. Когато тези стени се срутиха, установи, че не могат да бъдат заменени с нищо, и че е загубил всичко, което бе смятал за свое.

Но с Хартстоун го свързваха и други спомени, не само последните трагедии. Това бяха всички онези години, когато бе живял щастливо в равнината, когато външният свят не бе достигал до него и времето му се струваше вечно. Това бяха уханието на цветята, дърветата и свежите извори; песните на птиците в ранна пролет и насекомите в топлите летни нощи; изгревите в ранните есенни утрини; чувството за ведрина при изгрева на слънцето и падането на нощта.

Той успяваше да се върне и да намери покой в тези спомени. Сега те бяха единственото, което го крепеше.

Но и най-силните спомени бяха за него само моментно убежище. Суровата неизбежност на настоящето бе непреодолима. Той можеше да избяга само за кратко в миналото, в света, който го бе приютил, преди да го подемат събитията, които напразно се бе опитвал да пренебрегне. Бягството можеше да успокои и укрепи духа му, но само временно. Съзнанието му се връщаше към спомените, само за да осъзнае, че миналото е завинаги загубено, и единственото, което му принадлежи, е настоящето. Разбра, че изпитва съпротива да приеме живота си. Чувстваше се като удавник сред собственото си объркване и колебание. Почти усещаше как потъва.

Стигнаха палатата в ранни зори утрин и започнаха да я оглеждат. Стремяха се да не се разделят, в случай, че Каменния крал е вътре и ги очаква, и започнаха да я оглеждат отвън. Обикаляха я, опипваха стените и дори земята под нея. Постройката бе съвършена, макар и малко надупчена и очукана от времето, висока около стотина метра и също толкова широка. Повърхността на купола сякаш бе гравирана с вдлъбнатини, подобни на листа на цвете. В основата на стените имаше ниши, които обаче не бяха входове и не водеха за никъде. Върху камъка бяха гравирани фигури, макар и доста изтъркани и вече неразличими — руни от един древен, напълно изчезнал свят.

— Продължавам да чувствам нечие присъствие — каза Уокър Бо, като крачеше бавно, загърнат във върхната си дреха. Той погледна към небето. Беше започнало отново да вали, един лек, но постоянен дъждец. — Нещо има вътре.

Куикнинг застана близо до него.

— Това е магия — промълви тя.

Той втренчено я изгледа, удивен, че тя толкова бързо разбра онова, което на него му се беше изплъзнало.

— Да — промълви той и опипа стените с ръката си. — Навсякъде, дори и в камъка, има магия.

— Той е тук — прошепна Куикнинг. Каризман пристъпи напред и лекичко почука стената. Красивите му вежди се сбърчиха.

— Но защо не откликва? Не трябваше ли отдавна да е излязъл да види какво искаме?

— Може и да не е разбрал, че сме тук. Сигурно не се интересува
— Куикнинг вдигна нежното си лице. — Може би дори спи.
Каризман сбърчи вежди.
— Тогава една песен би го събудила.
И той запя:

*Стари Каменни кралю, стани от сън,
излез от своето скривалище навън.
Ний морни и разбити сме дошли
да хлопаме пред твоите врати.*

*Стари Каменни кралю, стани от сън,
не те грози опасност вън.
Ний преходни сме сенки на света,
тъй както преходна е песента.*

*Стари Каменни кралю, стани от сън,
светът за теб е мимолетен звън,
а тайните в исконните неща
едничък ти познаваш на света.*

Когато свърши песента си, впери поглед към огромната палата, целият в очакване. Не последва никакъв отговор. Той погледна към Куикнинг и Уокър и сви рамене:

— Сигурно мелодията не му хареса. Ще опитам друга.

Те се отдръпнаха от палатата в сянката на един отсрещен вход. Седнаха и облегнаха гърбове на стената, тъй че да могат да наблюдават палатата. После извадиха от торбите си малкото останал им баят хляб и сушени плодове и започнаха да закусват. Хранеха се мълчаливо и гледаха сенките в сивия дъжд.

— Храната ни е на свършване — каза след известно време Уокър. — Водата също. Скоро ще трябва да търсим храна.

Лицето на Каризман светна.

— Аз ще наловя риба. На времето бях много добър рибар — макар че ловях риба само за удоволствие. Това беше един приятен

начин да прекарвам времето си и да съчинявам песни. — А ти, Уокър Бо, с какво си се занимавал, преди да дойдеш на север?

Уокър се поколеба да отговори, изненадан и учуден от въпроса. Какво беше правил? — питаше се той.

— Бях стопанин — реши най-сетне.

— На какво? — заинтересува се Каризман.

— На една къща и земята наоколо ѝ — тихо се отдаде на спомените си.

— На една цяла равнина и на всички същества, които са живели в нея — заяви Куикнинг, като погледна Каризман. — Уокър Бо е съхранявал живота също, както Елфите на времето. Отдавал е част от себе си, за да лекува земята.

Уокър отново я погледна озадачено.

— Напразни усилия — каза неловко той.

— Ти не можеш да съдиш за това — отвърна момичето. — Другите могат по-добре да преценят какво си успял да направиш. Ти си суров към себе си, а и не можеш да бъдеш справедлив и безпристрастен — тя млъкна, като го изучаваше с черните си спокойни и умни очи. — Аз знам, че ти си направил всичко, което си можал.

И двамата знаеха какво има предвид тя. Уокър бе стоплен от нейните думи и за сетен път почувства онова, което го сродяваше с нея. Кимна без да отговори и продължи да се храни.

Закусиха и отново се изправиха, за да огледат двореца и обмислят какво да предприемат.

— Може би отгоре ще се види нещо, — предположи Куикнинг. — Сигурно има някакъв отвор в купола или процеп в камъка, който да ни подскаже как можем да влезем.

Уокър се озърна. Наблизо се намираше богато украсена постройка с камбанария на върха, от която ясно можеше да се наблюдава купола. Те предпазливо стигнаха до нея, като непрекъснато внимаваха да не се натъкнат на капандури и започнаха да се изкачват нагоре. Скулптури на крилати ангели и фигури в мантии украсяваха стените и таваните. Те се движеха много внимателно. Централната стая беше широка. Стъклата на прозорците бяха отдавна разбити и всички вещи покрити с прах. Намериха стълбата, която водеше към камбанарията, и започнаха да се изкачват. Някои от стъпалата бяха паднали и те с усилие ги прескачаха. Минаваха от етаж на етаж, много

от етажите бяха пробити, повечето бяха вкаменени, поради което и не пропаднаха.

Изкачиха се на камбанарията и погледнаха през прозорците навън. Навсякъде пред тях се простираше Елдуист, сив и обгърнат в мъгла, изпълнен със сенките на отминаващия ден и приближаващата нощ. Дъждът бе спрял и сградите се издигаха като каменни светци по цялото протежение на полуострова. Облаците леко се бяха вдигнали и гладката повърхност на Тайдрейс, както и островърхите скали на сушата отвъд провлака, се виждаха през пролуките между каменните стени.

Куполът бе разположен точно под тях. Нямаше никаква дупка нито отгоре, нито встрани. Все пак те го наблюдаваха известно време с надеждата да открият някаква пролука.

Докато гледаха така, прокътят рог, който ги стресна.

— Урди! — извика Каризман.

Уокър и Куикнинг удивено се спогледаха, но Каризман вече се бе втурнал към южния прозорец на кулата и се взираше в посока на провлака и скалите, които водеха към морето.

— Сигурно са те, това е техният сигнал! — извика той с развълнуван и разтревожен глас. Засенчи очи, защото влажният камък блестеше насреща му.

— Ето там! Виждате ли ги?

Уокър и Куикнинг бързо отидоха при него. Певецът сочеше към онази стълба, която се спускаше надолу от скалите. Почти не се виждаше, но все пак можеха да се различат малки свити фигурки, които се движеха по стълбите, ниско привидени, сякаш за да се скрият от сенките.

— Това са Урди — разпозна ги Уокър — и идват насам.

— Те не мислят какво правят! — възкликна Каризман, очевидно много разстроен. — Не могат да дойдат тук!

Урдите се загубиха сред мъглата и престанаха да се виждат. Каризман махаше на своите спътници, поразен.

— Ако не бъдат спряни, ще намерят смъртта си.

— Ти вече не си отговорен за Урдите, Каризман — тихо му напомни Уокър Бо. — Вече не си техен крал.

Каризман не изглеждаше много убеден.

— Те са деца, Уокър! Нищо не знаят за чудовищата, които живеят тук. Гризача и Паст Гринт могат да ги унищожат напълно. Не разбирам как са успели да се изплъзнат от Коден.

— По същия начин, както Хорнър Дийс преди години, — срязва го Уокър. — Някои са пожертвали живота си. А ето че настъпват. Те самите не се безпокоят толкова за себе си, колкото ти за тях.

Каризман се обърна към Куикнинг:

— Лейди, ти видя как те реагират на нещата. Какво знаят те за Каменния крал и неговата магия? Ако не бъдат спряни...

Куикнинг хвана ръката му.

— Не, Каризман, Уокър Бо е прав. Урдите са опасни и за теб.

Каризман упорито разтърси глава.

— Не, лейди. Никога няма да бъдат опасни за мен. Те бяха моето семейство, преди да ги напусна.

— Те са били твоите палачи!

— Грижеха се за мен и ме закриляха, така както разбират. Лейди, какво да правя? Дошли са заради мен! Защо иначе щяха да се излагат на такъв риск? Сигурно никога не са се отдалечавали от своята родина. Помислили са си, че ти си ме отвлякла. Нима мога да ги изоставя и този път, като ги изпратя на сигурна смърт? — Каризман издърпа ръката си бавно и внимателно. — Длъжен съм да отида при тях и да ги предупредя.

— Каризман...

Певецът вече се бе запътил надолу по стълбите на камбанарията.

— Бил съм сираче на бурята през целия си живот, духан от вятъра от остров на остров, никога не съм имал семейство и дом, винаги съм търсел все нещо друго. Урдите ми предложиха своята родина и себе си. Не мога да ги оставя да умрат напразно.

Той се обърна и бързо заслиза по стълбите. Куикнинг и Уокър си размениха мигновени погледи и заслизаха след него.

Излязоха на улицата.

— Тогава и ние ще дойдем с тебе — каза Уокър. Каризман веднага се противопостави.

— Не, не, Уокър! Не можете да се покажете пред тях! Ако го направите, те ще си помислят, че вие представлявате заплаха за мен — а може би, че съм ваш пленник! Възможно е да ви нападнат и дори да ви наранят! Не. Оставете ме сам да се справя с тях. Аз ги познавам.

Мога да разговарям с тях, да им обясня, какво се е случило и да ги върна, преди да е станало късно.

Красивото му лице се набръчка от тревога.

— Уокър, моля те. Лейди?

Безсмислено беше да се говори. Каризман беше решил и нямаше да ги остави да променят решението му. Най-сетне стигнаха до споразумението, че те ще го придружат поне на такова разстояние, че да могат да му се притекат на помощ, ако е необходимо. Каризман не искаше да се съгласи и на това, защото не искаше да ги отвлича от далеч по-важното им дело, каквото беше търсенето на Каменния крал. Обаче, както Куикнинг, така и Уокър, отказаха да спорят по този въпрос. Те вървяха мълчаливо един след друг по пешеходните пътеки надолу по улиците, които приличаха на тунели, отправяйки се към южната част на града. Каризман им каза, че ще пресрещне Урдите в покрайнините на града и щом разпилее русите си коси, те ще го познаят. На Уокър той му се видя чудноват и в същото време смел, една странна пародия на човек, който се стреми към реалността, но не може напълно да я разбере.

— Пак помисли — помоли отново той.

Но Каризман му се усмихна в отговор и усмивката му бе дяволита и изпълнена с увереност. Той бе помислил достатъчно.

Когато стигнаха покрайнините на града и видяха скалите на провлака, Каризман ги накара да спрат.

— Почакайте ме тук — каза им твърдо той. После ги накара да обещаят, че няма да го последват.

— Не се показвайте. Това само ще подплаши Урдите. Дайте ми малко време. Сигурен съм, че ще ги накарам да разберат. Както ви казах, приятели, те са като децата.

Той се ръкува с тях за сбогом и тръгна напред. По средата на пътя се обърна, за да провери дали са го послушали, и отново им махна. Красивото му лице им се усмихваше окуражително. Те останаха загледани в него докато мъглата напълно го погълна.

Уокър огледа околните сгради, избра една, която му се стори подходяща и поведе Куикнинг към нея. Влязоха, изкачиха се по стълбите до горния етаж и там откриха стая с отворени прозорци, които гледаха на юг. От тук можеха да наблюдават приближаването на Урдите. Кривите им силуети бяха покрили целия провлак и бавно си

проправяха път покрай скалите и дупките. Бяха около двайсетина на брой и изглеждаха сериозно ранени.

Урдите можеха да се видят, докато наближиха града, после изчезнаха от погледите им.

Уокър поклати глава.

— Не трябваше да се съгласявам. Самият Каризман е почти дете. Все ми се струва, че щеше да е по-добре, ако изобщо не беше идвал с нас.

— Той сам реши да дойде — напомни му Куикнинг. Тя бе открила лицето си към светлината. — Неговото желание беше да бъде свободен, Уокър Бо. За него бе по-добре да дойде дори и тук, отколкото да остане там.

Уокър погледна през прозорците за последен път. Камъните на провлака и улиците под тях проблясваха от влагата, празни и тихи. Чуваше се далечният тътен на океана, крясъците на морските птици и воят на вятъра надолу из скалите. Почувства се самотен.

— Питам се понякога, колко има такива като Каризман — каза накрая той. — Сираци, както сам се нарече. Колко ли кръстосват земята, прокудени от Федералния режим, с магия, която вместо да бъде дар, се е превърнала в проклятие за тях, което трябва да отхвърлят, ако искат да спасят живота си.

Куикнинг седна и се облегна на стената, като го наблюдаваше.

— Много са, Уокър Бо. Такива като Каризман. Такива като теб.

Той се отпусна до нея, загърна се в дрехата си, и вдигна лице към светлината.

— Не мислех за себе си.

— А трябва да помислиш, — каза просто тя. — Трябва да си дадеш сметка.

Той втренчено я изглежда.

— За какво да си дам сметка?

— За възможностите на твоя живот. За смисъла на това, което си. Ако ти самият беше първично същество, щеше да разбереш. Моят живот ми е даден със специално предназначение. Ужасно е да се живее без човек да вижда смисъла. Не мислиш ли така?

Уокър усети, как лицето му се изопна.

— Моят живот също има смисъл.

Усмивката ѝ бе внезапна и обаятелна.

— Не, Уокър Бо, няма. Ти на два пъти си отхвърлял смисъла на своя живот — първо си отхвърлил магическото наследство на Брин Омсфорд и след това си отхвърлил задачата, която ти е била възложена. Отказал си се от всичко, което си. Когато излекувах ръката ти, аз узнах твоя живот. Можеш ли да оспориш това?

Той дълбоко си пое дъх.

— Защо винаги винаги ми се е струвало, че ние толкова много си приличаме, Куикнинг? Това не е любов или приятелство. В него има нещо и от едното, и от другото. Смяташ ли, че съществува нещо, което ни свързва?

— Магията, Уокър Бо.

По лицето ѝ нямаше и следа от чувствата, които проблясваха в очите ѝ.

— Свързва ни нашето предназначение на земята.

— Да открием Каменния крал и да вземем от него откраднатия Черен камък на Елфите — кимна Уокър Бо. — А аз да си върна ръката. Морган Лех да възстанови магията на Меча на Лех. Чувал съм твоите обяснения. А истина ли е, че не ти е казано, как ще стане всичко това? Или има тайни, които пазиш от нас, както те обвини Пи Ел?

— Уокър Бо — тихо заговори тя. — Ти обръщаш въпроса ми по свой начин и ме питаш същото, което те питам и аз. И двамата не казваме цялата истина. Това не може да продължава така. Нека се споразумеем нещо. Когато ти си готов да ми кажеш своята истина, аз ще ти кажа моята.

Уокър се опитваше да разбере.

— Аз вече не се страхувам от магията, с която съм роден — каза той, като изучаваше чертите на лицето ѝ, всяка извивка и ъгълче, сякаш имаше опасност тя да изчезне, преди той да съхрани някакъв спомен от нея. — Някога моят племенник Пар Омсфорт ме убеждаваше, че магията е дар, а не проклятие. Аз не признавах това. Страхувах се от всичко, което тя ми носеше. Страхувах се...

Буца заседна в гърлото му. Някаква ужасяваща сянка сякаш се хвърли над него, сянка, която му бе станала позната през годините. Тя нямаше лице, но говореше с гласовете на Аланон, на Коглин, на неговия баща и дори със собствения му глас. Шепнеше му за историята, за необходимостта и законите на Човечеството. Той гневно се отърси от нея.

Куикнинг се наведе напред и докосна с нежните си пръсти лицето му.

— Страхувам се, че ще продължаваш да се бориш срещу самия себе си — прошепна тя, — докато стане твърде късно.

— Куикнинг...

Тя прокара пръсти по устните му и му даде знак да мълчи.

— Животът се движи по определен ред. Въпреки цялото разнообразие на случки и събития. Ние можем да разберем този ред, ако поискаме да го разберем, ако не се страхуваме от това. Познанието не е достатъчно, ако не искаме да го приемем. Всеки може да ти даде познание, Уокър Бо, но само ти можеш да се научиш да го приемаш. Това е свързано с тебе самия. Истина е, че баща ми ме изпрати да призова теб, Пи Ел и Морган Лех в Елдуист; истина е, че със силата на вашата магия ще бъде освободен Черният камък на Елфите и Земите ще започнат да се лекуват. Аз зная, че това ще стане. След време ще разбере как. Но трябва да бъда готова да приема истината, когато това се случи. Същото е и с тебе.

— Аз ще...

— Не, ти няма да бъдеш готов, Уокър — изпревари думите му тя, — ако продължиш да отхвърляш истините, които знаеш. Тъкмо това е, което трябва да разбереш. А сега не ми говори повече за това. Просто помисли над думите ми.

Тя се обърна. Не защото му беше сърдита, а просто защото искаше да прекрати разговора, не за да го накаже, а за да му остави време да помисли. Той остана загледан в нея известно време, после потъна в мислите си. Отдаде се на представите, които думите ѝ бяха събудили. Спомни си други гласове и други времена. Замисли се за света, от който идваше, с неговите фалшиви ценности, страх от неизвестното и подчинение на власт и закони, които той не искаше да разбира. Върни Друидите на Паранор, бе му казал Аланон. Но дали това щеше да промени света, да превърне Четирите земи в онова, което са били? И дали от това нещата щяха да станат по-добри? Съмняваше се, но смяташе, че съмненията му се дължат повече на неразбиране, отколкото на страх. Какво трябваше да прави? Трябваше да си върне Черния камък на Елфите, да го отнесе в изчезналия Паранор и по някакъв начин, неизвестно как, да възстанови Крепостта. Но какво

щеше да постигне с всичко това? Коглин беше мъртъв. Всички Друиди бяха мъртви. Не беше останал никой...

Освен него.

Не! извика той почти на глас. Тъкмо от това се страхуваше, тъкмо от това се опитваше да се отърси. Тази възможност непрекъснато впиваше нокти в черупката, в която той се мъчеше да се самозатвори, откакто се помнеше.

Той няма да застане зад каузата на Друидите! И все пак той беше последният наследник на Брин Омсфорд. Наследник на завета, който ѝ бе поверен от Аланон. Няма да се изпълни през твоя живот. Ще трябва да го предадеш на поколенията. Един ден ще бъде отново необходим. Слова от далечното минало, изречени от сянката на отдавна умрелия Друид, които го преследваха неосъществени.

Но аз нямам такава магическа сила! — стенеше отчаяно той. —
Защо да бъда аз? Защо?

Но вече знаеше. Необходимост. По необходимост. Този отговор бе давал Аланон на всички от рода Омсфорд, на всеки един от тях, година подир година, поколение след поколение. Винаги.

В тишината на съзнанието си той се опитваше да се бори срещу своята съдба. Минутите течаха бавно. Най-сетне чу Куикнинг да казва:
— Притъмнява, Уокър Бо.

Вдигна очи. Светлината преминаваше в здрач. Изправи се на крака и погледна на юг към просеката, която бе празна. Нямаше и следа от Урдите.

— Много се забавиха — промълви той и се отправи към стълбите.

Те бързо се спуснаха, излязоха от сградата и поеха към южния край на града. Сенки се запускаха и светлината бе прогонена чак към границата на хоризонта. Морските птици бяха отлетели и шумът на океана бе стихнал. Стъпките им отекваха глухо, сякаш си шепнеха тайни, за да прогонят тишината.

Когато стигнаха самия край на града, забавиха ход и тръгнаха по-предпазливо, като се оглеждаха в мрака за всеки знак от опасност. Всичко бе неподвижно. Мъглата плъзгаше влажните си пипала по празните прозорци и надолу по отточните канали и във всичко това можеше да се долови някакво тайно присъствие. Просеката долу се разгръщаше в мрака неравна и безжизнена.

Когато излязоха отвъд стените на сградите, те спряха.

Тялото на Каризман бе проснато върху една огромна скала в края на улицата, пронизано от десетки стрели. Беше минало известно време, откакто бе умрял, кръвта от раните му бе промита от дъжда.

Изглежда, че Урдите се бяха върнали обратно.

Бяха отмъкнали главата на Каризман.

Дори и децата могат да бъдат опасни, мрачно помисли Уокър Бо. Той протегна ръка и взе дланта на Куикнинг в своята. Опита се да си представи какво си е помислил Каризман, когато е разбрал, че неговото семейство го е отхвърлило. Опитваше да си внуши, че не е могъл да предотврати станалото.

Куикнинг вървеше близо до него. Те застанаха безмълвно край мъртвия певец, после се обърнаха и се отправиха към града.

XXIV

Тази нощ не се върнаха в обичайното си скривалище. Вече бе паднал здрач и нямаше как да прекосят целия път обратно през града, без да се изложат на опасност. Намериха една сграда наблизко, ниска квадратна постройка с тесни виещи се коридори и стаи с по две врати, тъй че да могат да избягат, когато Гризача се появи. Седнаха вътре и затвориха всички врати и прозорци, като успяваха да виждат на не повече от метър разстояние един от друг, после хапнаха сушени плодове и зеленчуци, баят хляб и малко вода, опитвайки се да се освободят от витаещия покрай тях призрак на Каризман. Мъртвият певец се явяваше в спомените им, в неизречените думи и в приглушения тих ромон на далечните океански вълни. Лицето му се привиждаше в собствените им сенки, гласът му шепнеше в техните дихания. Уокър Бо гледаше Куикнинг без да я вижда. Мислите му бяха отправени към Каризман. Укоряваше се, че бе пуснал певеца да върви, вместо да го спре. Когато Куикнинг докосна ръката му, той почти не усети допира на пръстите ѝ. И макар че почувства мислите ѝ, не им обърна особено внимание. Чувстваше се изсмукан, празен и невероятно самотен.

По-късно, когато тя заспа, той отново доби усещане за присъствието ѝ. Самообвиненията му се бяха изчерпали, мъката бе стихнала. Сянката на Каризман бе изчезнала, оттеглила се най-сетне в друго време и място. Чувстваше се като в тъмна кутия. Камъкът на стените на тавана и пода го притискаше. Тишината го задушаваше. Времето сякаш отмерваше стъпките на собствената му смърт. Нима смъртта не беше съвсем близо и до тях? Той гледаше момичето, което спеше до него, гледаше как гърдите ѝ се вдигат и отпускат, докато дишаше, обърната на една страна, обвила глава с ръката си, с отметнати назад светли коси. Наблюдаваше бавния, отмерен ритъм на пулса ѝ по тънката вена на шията. Разглеждаше ямичките на лицето ѝ, над които бяха легнали сенки, проследи очертанията на тялото ѝ под дрехите, които не успяваха да скрият неговото съвършенство. Нейният

живот също бе крехък, въпреки цялата ѝ магия. И той не можеше да преодолее усещането си, че независимо от доверието, което тя имаше в своя баща и повелята, с която ги бе довела тук на север, нея я грози гибел. Това бе неуловимо чувство и бе трудно да му се довери, но то се коренеше в инстинктите му и беше породено от магията, наследена от Брин Омсфорд, магия, която идваше и си отиваше в зависимост от вярата в собствените му сили. Не можеше да я пренебрегне. Животът на Куикнинг беше в опасност, а той не знаеше как да ѝ помогне.

Нощта напредваше, а той още не беше заспал. Всички те, разбира се, бяха в опасност. Това, което усещаше, че заплашва дъщерята на Краля на Сребърната река, вероятно беше същото, което заплашваше всички тях. То бе застигнало Каризман. И щеше да застигне и Куикнинг. Може би той по-скоро се страхуваше не че Куикнинг ще умре, а че ще умре, преди да разкрие своите тайни. А той подозираше, че тайните ѝ са много. Ожесточаваше го мисълта, че тя ги крие толкова упорито. Сам се удиви на гнева, породен от това съзнание. Куикнинг го бе изправила пред лицето на най-черните му страхове и после го беше оставила сам. Целият му живот бе засенчен от съзнанието, че тайнственият завет на Аланон, поверен на рода Омсфорд преди триста години, и останал неизползван от поколенията, ще трябва да бъде изпълнен от него. Той бе живял с тази перспектива от детството си, съзнаваше я, както я съзнаваше цялото му семейство, като призрак, който не можеше да бъде прогонен, ставаше все по-осезаем през годините. Магията на Омсфорд бе оживяла в него, както никога при предшествениците му. Сънищата на Аланон му се бяха явили единствено на него. Коглин го бе направил свой ученик и му бе предал своето изкуство, а също му бе разкрил каузата на Друидите. Аланон му бе казал, че трябва да върне Друидите и изчезналия Паранор.

Той целият потрепера. Всяка стъпка го приближаваше до неизбежното. Заветът бе пазен за него. Фантомът, който го бе преследвал през всичките тези години, най-сетне му бе разкрил ужасащото си лице.

Той трябваше да вземе Черния камък на Елфите и да възстанови Паранор.

Той трябваше да стане поредният Друид.

Това бе направо смешна идея, ала и прекалено страшна. Мразеше онова, което Друидите бяха сторили на рода Омсфорд. Гледаше на тях като на зли и егоистични манипулатори. Целият си живот бе прекарал, опитвайки се да се освободи от тяхното проклятие. Но имаше и още нещо. Аланон бе мъртъв — последният истински Друид. Коглин също бе мъртъв — последният от онези, които бяха владели изкуството на Друидите. Той беше сам; кой щеше да го научи на онова, което един Друид трябваше да знае? Нима той трябваше някак си сам да се научи да използва магията? И колко години би му отнело това? Колко векове? Ако магията на Друидите беше необходима, за да унищожи Шадуините, то такава магия не можеше спокойно да бъде извлечена от Историята и от всичките томове, които разказваха, какво Друидите са правили в миналото. Времето нямаше да го позволи.

Той стисна зъби. Глупаво беше да мисли, че може да стане Друид, дори ако го искаше, дори ако имаше воля за това, дори ако призракът, от който толкова се страхуваше през всичките тези години, се окажеше самият той.

Глупаво! Очите на Уокър проблеснаха. Той оглеждаше сенките на стаята, опитвайки се да избяга от отчаянието си. Къде бяха отговорите, които му трябваха? Дали Куикнинг криеше тези отговори? Дали те бяха част от истината, която тя крие? Знаеше ли тя какво ще се случи с него? Той се отправи към нея с намерението да я разтърси и да я събуди, но после се въздържа. Не, разсъди той. Нейното знание беше толкова малко и несъвършено, колкото и неговото собствено. Куикнинг само предчувстваше някои възможности, предвиждаше онова, което може да се случи. Нейните прозрения приличаха на неговите. Тъкмо това бе причината да я чувства толкова близка, поради тяхната споделена магия. Положи усилие да успокои мислите си и се загледа в нея, сякаш щеше да я погълне с очи. Почувства някаква топлина и сърдечност, докато я наблюдаваше в съня ѝ, така открита и незащитна. Това му напомни чувството, което бе имал към майка си като малък. Когато имаше нужда от сигурност и успокоение. По някакъв начин тя му разкриваше неговото бъдещо аз. Показваше му възможностите на онова, което би могъл да бъде. Пред него се разгръщаха потенциалните възможности, които можеше да опита.

Беше като глина, която трябваше да бъде оформена, но му липсваха сечива и познание. Куикнинг се опитваше да му даде и двете.

Задряма за известно време, все още облегнат на стената, със свити ръце и крака, сгушил лице в дрехата си. Когато се събуди, Куикнинг го наблюдаваше. Те двамата се гледаха безмълвно един миг, всеки търсейки погледа на другия, за да отгатне неговите нужди.

— Ти се страхуваш, Уокър Бо — каза накрая момичето.

Уокър почти се усмихна.

— Да, Куикнинг. Винаги съм се страхувал. Страхувал съм се през целия си живот, тъкмо от това, което се случва сега. Бягал съм от него, крил съм се, прогонвал съм го, молил съм го да изчезне. Борил съм се да го подтисна. Стремешът да държа живота си в пълен контрол беше техниката, която най-много помогна. Ако можех да определям сам своята съдба, то не би имало власт над мене. Миналото щеше да бъде оставено на другите, настоящето щеше да ми принадлежи.

Той опъна крака.

— Друидите са засегнали живота на цели поколения хора от Омсфорд, на децата на Шанара. Били сме използвани от тях, заставяни да служим на техните интереси. Те са променили нашата същност. Те са ни накарали да се превърнем в роби на магията, а не в хора, които я владеят. Те са променили структурата на съзнанието, на телата ни, на духа ни. Те са ни преобразили. Но това не им стига. Погледни какво очакват сега от нас! Виж какво очакват от мене! Аз трябва да преодолеея ролята си на роб и да се превърна в господар. Трябва да взема Черния камък на Елфите — една магия, която не мога да разбера. От мен се иска да го използвам, за да върна изчезналия Паранор. Но дори и това не е достатъчно. Трябва да върна и самите Друиди. Но Друидите ги няма. Има ме само мене. А щом съм само аз...

Той се задави от думите си. Загуби решимостта, с която бе започнал. Търпението му изневери. Гневът се завърна като сурово и отчаяно ехо в тишината.

— Кажи ми! — примоли се той, като се опитваше да овладее порива си.

— Но аз не зная — промълви тя.

— Трябва да знаеш!

— Уокър...

Сълзи се появиха в очите му.

— Не мога да бъда това, което Аланон иска от мене — онова, което ме задължава да бъда! Не мога!

Той бързо и дълбоко си пое дъх, за да се успокои.

— Виждаш ли, Куикнинг, ако от мен се иска да възстановя Друидите като стана Друид, ако трябва да направя това, защото е единственият начин за оцеляването на Расите срещу Шадуините, то трябва ли да бъда такъв, какъвто те някога са били? Нима трябва да подчиня на своите желания онези, на които се правя, че помагам, онези другите, които са като Пар Кол и Рен Омсфорд? И то за всички бъдни поколения. Ако трябва да бъда Друид, нужно ли е да постъпя така? Няма ли друг начин?

— Уокър Бо — тя изрече името му с нежен и трогателен глас. — Не е нужно да изневеряваш на себе си, за да бъдеш това, което се иска от тебе. Ти не си оплетен в някаква Друидска магия, която е предопредила живота ти по един единствен начин. Винаги съществува избор. Винаги.

В този миг той разбра, че тя говореше за нещо напълно различно. Чертите на лицето ѝ се бяха изопнали от някакво вътрешно терзание и тя млъкна за момент, за да се овладее.

— Ти се плашиш от съдбата си, без да знаеш каква е тя. Парализиран си от подозрения и съмнения, които са плод на собственото ти въображение. Вярно е, че много си преживял, и то би накарало всеки човек да се съмнява. Загубил си обичани същества, дома си, част от тялото и духа си. Видял си как фантомът на детския страх се разраства и заплашва да се превърне в реалност. Откъснат си от всичко, което познаваш. Но не трябва да се отчайваш.

В погледа му имаше някакво безумие.

— Но аз се отчайвам, Куикнинг, чувствам, че всичко ми се изплъзва.

Тя се протегна и хвана ръката му.

— Тогава се опитай да намериш опора в мен, Уокър Бо. А аз ще се опитам да намеря опора в тебе. Ако сме заедно и се подкрепяме, ще успеем да се съхраним.

Тя приближи към него и сребристата ѝ коса се разпиля по тъмната му дреха, когато наведе и опря глава на гърдите му. Нищо не

каза, само остана така, хваната в ръката му, опитвайки се да му вдъхне топлина. Той докосна с брадичка косите ѝ и затвори очи.

След това успя да заспи, но вече без да сънува и да се стряска, сякаш залюлян от нежни, невидими нишки, които не му позволяваха да се разпадне. Вече не го преследваха тревожни смътни видения. Беше оставен на спокойствие. Почувства се утешен и отпуснат.

Събуди се на сутринта и стана от хладния каменен под. Очите му започваха да свикват със слабата сива светлина. Отвъд лабиринтите от коридори и стаи, които го отделяха от външния свят, до него достигаше тихият ромон на дъжда. Куикнинг я нямаше. Разтревожен започна да я търси и най-сетне я видя пред един ред от прозорци на северната стена, загледана в дъждовната мъгла. Каменните постройки и улици проблясваха от влагата и отразяваха гротескно собствените си образи, оглеждаха се в собственото си мъртвило. Елдуист посрещаше новия ден като труп, сляп и вкочанен, простираше се чак в далечината със своите редици от сгради и улици в симетрична подредба — еднообразен, непроницаем и лишен от живот. Уокър застана до Куикнинг и усети цялата подтискаща атмосфера на града. Тя вдигна черните си очи към него. Сребристата ѝ коса бе единствената светлинка в мрака.

— Опитвах се да ти помогна с всичко, което можах, Уокър Бо — каза му тя. — Това не е ли достатъчно?

Той помълча, преди да отговори. Мястото, където бе откъснатата му ръка и всички стави на тялото му бяха вкочанени. Чувстваше се като празна черупка, в която духът му се е свил като дребно камъче. Въпреки това изпитваше странна увереност в себе си.

— Спомних си за Каризман — каза накрая той. — За неговата решимост да се освободи на всяка цена. Аз също ще се освободя. От своите страхове и съмнения. От самия себе си. От онова, в което мога да се превърна. Но това не може да стане, преди да науча тайната на Черния камък на Елфите и истината, която се крие зад сънищата, изпратени ми от сянката на Аланон.

Леката усмивка на Куикнинг го учуди.

— И аз ще се освободя — тихо каза тя. Изглежда искаше да обясни думите си, но после се обърна настрана и само каза: — Трябва да намерим Ул Белк.

Те напуснаха убежището си и излязоха навън сред дъжда. Кръстосваха смълчаните улици на Елдуист на север сред сенките и мрака, свити в своите наметала, всеки потънал в собствените си мисли.

— Елдуист прилича на земя посред зимата, която очаква запролетяване, покрита е с камък, както други части са покрити понякога със сняг. Усещаш ли търпението й? Тук са засяти семена и когато снегът се разтопи, тези семена ще поникнат.

Уокър не разбираше за какво говори тя.

— Елдуист е целият от камък, Куикнинг. Камъкът е проникнал надлъж и шир, от бряг до бряг, по целия полуостров. Тук няма семена. Нищо, което да напомня гори и поля, нито дървета, нито цветя, нито треви. Тук са само Ул Белк и чудовищата, които му служат. А освен тях ние.

— Елдуист е лъжа, — каза тя.

— Чия лъжа? — попита той.

Но тя не отвърна. Вървяха из улиците близо час, като внимателно се стремяха да минават по пешеходната пътека и се заслушваха, за да не пропуснат шума на нещо, което би могло да се движи. Всичко бе потънало в тишина и се чуваше само равномерно ромолене на дъжда. Изглежда и Паст Гринт спеше. Водата се събираше и се стичаше на малки вадички в каналите, като отмиваше праха, който вятърът беше довял. Сградите сякаш стояха на пост, като безмълвни и безчувствени стражи. Облаците и мъглата се сливаха и надвисваха, сякаш да ги погълнат, спускайки се чак до земята. Всичко започна да изчезва, първо кулите, после целите стени и накрая улиците пред тях. Уокър и Куикнинг усетиха, че нещо в света наоколо се променя, като от невидимо присъствие. Сякаш от земята изникнаха фантоми и извиха танц в тяхното развихрено въображение. Сякаш някакви очи ги стрелваха и наблюдаваха от кулите, както и иззад каменните стени. Пръски се плъзгаха по кожата им, капки дъжд, облаци мъгла, но и нещо друго. Уокър се разтвори в онова, което чувстваше. Това беше изпитан метод за сливането на Аза с външните му усещания, за да може поне донякъде да прозре същността на това, което остава невидимо. След време успя да почувства едно присъствие, мрачно, многовековно, обладаващо огромна сила. Вече можеше да чуе дишането му, и почти виждаше очите му.

— Уокър — прошепна Куикнинг.

От мъглата пред тях се изправи един силует, целият обвит в наметало и покрит с качулка, каквито бяха и самите те. Уокър пристъпи напред, пред Куикнинг, и спря. Силуетът също спря. Те се гледаха безмълвно. Малко след това облаците се преместиха и промениха ъгъла на светлината, сенките се преобразиха и те чуха леко неуверен глас.

— Куикнинг?

Уокър Бо отново пристъпи напред. Беше Морган Лех.

Те се ръкуваха при срещата и Куикнинг притисна до себе си Планинеца и целуна развълнувана лицето му. Уокър ги гледаше безмълвно, като вече явно разбираше за привличането между двамата, изненадан, че Куикнинг го е допуснала. Той забеляза, как тя притвори очи, когато той я прегърна и му се стори, че разбра. Тя допускаше тези чувства, защото бяха нови за нея. Бе живяла само малкото време, откак баща ѝ я бе създал, и дори ако бе вложил в нея човешки чувства, тя още не ги бе изпитала. Той почувства някакво съжаление към нея. Такова усилие ѝ струваше да живее.

— Уокър — Морган се обърна към него, като с едната ръка все още прегръщаше момичето. — Търсех ви навсякъде. Мислех, че нещо се е случило с вас.

Той разказа какво ги бе сполетяло двамата с Хорнър Дийс, как бяха пропаднали в капандурата и се бяха плъзнали по наклона, и как се бяха озовали срещу самия Паст Гринт. Докато се опитваше да им разкаже всичко това, очите му светеха. Той бе успял да овладее магията на Меча на Лех, смятана за напълно загубена. Бяха се спасили с нейна помощ. Прекарали нощта в едно укритие наблизо и се опитали да потърсят другите от групата. Но сградата се бе оказала празна и нямало и следа от завръщането им. Разтревожен за Куикнинг — за всички тях, побърза да добави той — оставил Дийс да следи дали ще се върнат и тръгнал да ги търси сам.

— И Хорнър Дийс искаше да дойде, но аз не му позволих. Истината е, че той няма да може да се движи, поне докато се наложи да си тръгнем оттук.

Планинеца широко се усмихна.

— Той се е наситил на капаните на Елдуист. Мечтае си вече за бирарията от Рамплинг Стийп.

Тогава изведнъж млъкна и замислено ги изгледа.

— А къде е Каризман?

Те трябваше да разкажат на свой ред какво се бе случило и Куикнинг го направи. Гласът ѝ бе спокоен и някак странно утешителен, докато предаваше събитията, които бяха довели до смъртта на певеца. Въпреки това, когато свърши, на лицето на Морган Лех се четеше отчаяние и гняв.

— Той никога нищо не разбра, нали? — Планинецът едва не се задушаваше от мъка. — Той просто нищо не разбра! Все си мислеше, че неговата музика е лекарство за всичко. По дяволите!

Той се извърна встрани, за да скрие онова, което чувстваше, и прехапа устни, сякаш твърдостта му имаше вече някакво значение.

— Къде ще вървим сега? — попита накрая той. Уокър погледна към Куикнинг.

— Според нас Ул Белк се крие под купола — каза момичето вместо него. — Ние бяхме отишли да погледнем дали може да се влезе отнякъде, когато Урдите се появиха. Сега ще се върнем, за да продължим да търсим.

Морган се обърна, лицето му се беше успокоило.

— Тогава аз идвам с вас. За Хорнър ще бъде по-добре да остане, където е. Ще отидем при него през нощта.

Той ги погледна едва ли не дръзко.

— Всъщност така и трябва да бъде. Само ние тримата.

— Ела, щом искаш, Морган — каза Куикнинг и Уокър кимна безмълвно.

Те продължиха пътя си, три прогизнали от дъжда силуета, почти загубени сред мъглата и сенките. Водеше ги Уокър, като бледолик призрак сред мрака, защото Куикнинг бе отстъпила крачка назад, за да бъде с Морган. Той сви тесните си рамене, за да се предпази от вятъра, който връхлетя мигновено, и почувства, че празнотата в него щеше да го погълне. Той се опита да се бори срещу тази празнота и да потърси поне намек от магия, някаква сила, на която би могъл да разчита. Но тя му се изплъзваше като хлъзгава змия. Възря се напред през пелената на дъжда и започна да наблюдава как сенките се гонеха с бледата светлина. Призракът на съдбата му отново надвисна над него, като сянка над воден вир, като облак мъгла над някоя порта, като тъмен камък, който е станал огледален от влагата. Във всеки миг той имаше лицето на Аланон.

В края на улицата пред тях се изправи мрачното туловище на купола, като черупка на спящо ракообразно същество. Тримата излязоха от пътеката и пресякоха, излизайки пред купола, като изглеждаха джуджета в сравнение с неговите размери. Уокър гледаше купола безмълвно и съзнаваше, че Морган и Куикнинг го чакаха да направи нещо. Но в същото време съзнаваше още нещо. То. Присъствието, което бе усетил преди, се върна отново. Тук по-силно, по-отчетливо, по-ясно осезаемо. И наблюдаващо. Мълчаливо наблюдаващо. Уокър не се и помръдна. Имаше чувството, че отвсякъде беше наблюдаван, че нямаше къде да избяга, без да бъде видян. Каменният град приличаше на ръка, която го държеше в дланите си и можеше всеки момент да се свие, за да го смачка. Присъствието искаше да му внуши именно това. То искаше да го накара да разбере, колко е незначителен, колко напразно е неговото търсене, колко безсмислен е неговият живот. То сякаш искаше да го смаже, връхлиташе го като мъглата и дъжда. Върви си! — чуваше го той да мълви. — Върви си, докато още можеш.

Но той не си тръгна. Не отстъпи дори крачка назад. Беше се сблъскал с твърде много заплахи през своя живот, с твърде много зли същества, които кръстосваха земята, за да разбира, кога просто е поставен на изпитание. Не му трябваше много усилие. Заплахата предизвика у него обратия ефект. Сякаш му се казваше: Не си тръгвай, само помни, че си бил предупреден.

Уокър Бо пристъпи напред към един от най-широките каменни блокове. Ето че смъртта вече го докосваше, като дъждовна капка, носена от вятъра. Странно беше, но той усети присъствието на Коглин до него, духът на стареца сякаш бе възкръснал от пепелта на Хартстоун да види как неговият ученик практикува уменията, на които го е научил, да прецени дали беше достатъчно добър. Ти никога няма да се освободиш от магията си, сякаш го чуваше да казва. Той се загледа в продънената изтрита повърхност на стената и наблюдаваше как дъждовните капки се стичат на ивици надолу — сребристи вадички, които проблясваха като косите на Куикнинг. Той отново се съсредоточи, за да извика своята магията и този път здраво се вкопчи в нея. Извлече силата ѝ и се обгради с нея като с ризница. Вмъкна се в нея, сякаш за да бъде равностоен на каменната черупка, която стоеше насреща му. След това протегна ръка и натисна стената с пръсти.

Усети как магията се надигна в него, потече гореща като огън, премина от гърдите в ръцете до върха на пръстите му...

Каменната стена пред него се разтърси и се отдръпна, както човешката плът се свива от огън. Чу се продължителен, силен трясък като от два търкащи се камъка и след това стенание, сякаш нещо живо е било притиснато между тях. Куикнинг се сви като подплашена птица, сребристата ѝ коса се стелеше назад, очите ѝ блестяха необичайно живи. Морган Лех издърпа камата си от ремъка на кръста с необичайно бързо движение.

Стената пред тях се отвори — не както се отвори врата, или се вдига капак, а както се разкъсва завеса. Отвори се като раззината уста, готова да ги погълне. Повдигна се на десетина метра височина и се закова неподвижна. Каменните ръбове бяха гладки сякаш това е врата, която винаги е била тук.

Ето го пътят, помисли си Уокър Бо. Точно това, което търсеха.

Куикнинг и Морган Лех бяха застанали до него в очакване какво ще се случи. Той не погледна към никой от тях. Не отделяше очи от отвора пред себе си, пред неговия мрак, пред морето непроницаеми сенки. Напрегнато наблюдаваше и се вслушваше, но нищо не се появи.

Въпреки това, той знаеше какво го чака.

Спомни си как Каризман пееше. Направо влез, каза Паякът на Мухата.

Придружен от момичето и Планинеца, Уокър Бо влезе.

XXV

Сенките го обгърнаха почти веднага, цели слоеве мрак пристъпиха срещу него и напълно закриха всичко от погледа му. Уокър забави крачка, очаквайки очите им да се приспособят, заслушан в глухото ехо на стъпките им в тишината. След това единственият звук, който остана, беше дишането им. Зад тях бледата сива дневна светлина се проточваше като тънка нишка, свързваща ги с външния свят, и само миг след това и тя бе прекъсната. Те бяха обгърнати единствено от камъка и отвора зад тях изчезна. Никой не се и помръдна, за да попречи на това. Всъщност, всички го бяха очаквали. Стояха заедно в настъпилата тишина, всеки чувстваше успокояващото присъствие на другите, и напрягаше слух, за да чуе нечие друго движение. Всеки се надяваше да може да вижда поне малко. Бяха погълнати от непроницаема празнота. Вътрешността на купола приличаше на чудовищна гробница, в която нищо живо не бе стъпвало от векове наред. Въздухът беше застоял и тягостен, никаква миризма не можеше да се различи и беше толкова студено, че студът ги прониза до мозъка на костите им. Целите се разтрепераха. Дори и в този непроницаем мрак Уокър Бо имаше чувството, че вижда как дим излиза от ноздрите му.

Секундите се точеха. Те чуваха ударите на сърцето си сред пълна тишина. И тримата чакаха търпеливо. Нещо щеше да се случи. Някой ще се появи. Освен ако бяха приамени в купола, за да бъдат убити, помисли Уокър. Но той смяташе, че не е така. Всъщност от самото начало бе убеден, че нищо не се стреми съзнателно да ги унищожи. Доколкото бяха опознали Елдуист, този град се освобождаваше от натрапниците по някакъв безличен начин, без при това никак да бърза. Елдуист не разчиташе на скоростта. В него всичко се градеше на закона на постоянството. Рано или късно всеки нежелан гост щеше да направи грешка, щеше да постъпи невнимателно и да попадне в капан или пък Гризача щеше да го унищожи. Уокър бе готов да повярва, че Куикнинг правилно е предположила, че доскоро Каменният крал дори

не е съзнавал тяхното присъствие — или поне не се е интересувал от него. Едва след като Уокър използва магия срещу черупката на неговата крепост, той се бе надигнал. Магията, която бе използвал срещу Гризача, за него не беше от значение. Но сега Уокър бе убеден, че е събудил любопитството му — и затова бяха допуснати вътре...

Уокър изведнъж се сепна. Нещо не бе съобразил. Тук нищо нямаше да се случи, ако те останеха да стоят в мрака, дори ако чакаха целия ден и следващия. Каменния крал ги бе въвел по определена причина. Той ги бе допуснал вътре, за да разбере какво ще направят.

Или може би, какво могат да направят.

Той протегна оцелялата си ръка и прегърна първо Морган, после Куикнинг, нежно докосна главите им и прошепна:

— Каквото и да се случи, Куикнинг, помни, че си дала дума да не показваш, че в теб има магия.

Той ги пусна, пристъпи напред, издигна ръка, щракна с пръсти и запали едно сребърно пламъче.

Те се огледаха. Намираха се в тунел, чийто отвор бе близо до тях. Издигнал пламъка напред, Уокър тръгна по него. Когато стигнаха края на тунела, той изгаси пламъка и отново повика магията си, за да изпрати сребърен огън надолу в мрака.

Уокър шумно си пое дъх. Потокът светлина полетя в неизвестното, проби си път сред сенките, подгонвайки ги напред и се издигна, докато всичко пред тях се освети. Намираха се пред входа на широка Ротонда, една арена, заобиколена от амфитеатрално разположени пейки. Куполът се издигаше точно над тях като каменна арка. Арената бе обградена от парапет, а нагоре се издигаха няколко реда стълби. Арената, както и пейките, бяха каменни, древни и изтъркани от времето. Отвсякъде ги обграждаше мрак. Между редовете се откриваха отвори на тунели, целите обвити в сянка, като този, по който бяха дошли.

В центъра на арената стоеше огромна, грубо издялана и почти неразличима каменна статуя на човек, потънал в размисъл. Уокър съсредоточи огъня на едно място като засили светлината му. Куполът беше обширен и празен. Единственият шум, който се чуваше, беше от техните стъпки. Изглеждаше също лишен от живот, ако не се смятаха самите те. С крайчеца на окото си забеляза как Морган тръгна напред и бързо протегна ръка да го спре. Куикнинг за всеки случай хвана ръката

на Планинеца. Уокър обходи с поглед арената, черните тунели, които се връзваха в нея, пейките, които я заобикаляха, както и куполовидния таван, и после отново арената. Погледът му спря върху статуята. Нищо не се и помръдна. Но там все пак имаше нещо. Той можеше да го почувства сега по-силно отпреди, същото онова присъствие, което бе усетил и отвън.

Той тръгна бавно и внимателно напред. Морган и Куикнинг го следваха. Бе взел нещата в свои ръце. Уважението от страна на Куикнинг беше признание, че тя се нуждае от него. Тя самата нямаше право да използва магия. Трябваше да разчита на него. Това му придаваше необикновена сила и решимост. Сега нямаше време за страхове, за съмнения и неувереност в себе си или в това, което трябва да прави. Целият бе обхванат от пламенна решимост. Така е по-добре, осъзна той. По-добре да владее положението и да приеме отговорността за това, което става. Винаги е било така. И в този момент той за първи път в живота си разбра, че и винаги щеше да бъде.

Статуята се изправи пред него, един огромен каменен блок, който сякаш се противопоставяше на светлината, която Уокър бе извикал, за да разпръсне мрака. Мислителят гледаше в страни от тях, коленичил, полуседнал и полуприведен, едната му ръка бе отпусната на корема, а другата, свита в юмрук, подпираше брадичката му. Обгърнат бе от наметало или може би от косата му, не можеше да се различи. Нищо не бе написано на пиедестала, върху който бе поставен. Това всъщност, бе един доста груб пиедестал, чрез който краката на статуята се свързваха направо с пода, сякаш че скалата някога, на времето, просто се е разтопила.

Те и тримата дойдоха до статуята и започнаха да обикалят край нея. Лицето постепенно се показва пред погледа им. Това бе лице на великан, грубо и недобре одялано, сякаш скулптурата не е била довършена. Празни каменните очи гледаха изпод витите вежди. Ужас се четеше в чертите на статуятата, сякаш при извайването ѝ са били уловени демони, които никога повече не са могли да бъдат прогонени. Уокър отмести погледа си от статуята и отново започна да оглежда сенките под купола. Тишината сякаш му намигаше.

Куикнинг внезапно спря и замръзна на място като стресната сърна.

— Уокър — прошепна тя и гласът ѝ почти изсъска.

Тя гледаше към статуята. Уокър се изви като котка, за да проследи погледа ѝ.

Очите на статуята се бяха отместили и насочили към него. Той чу как Морган извади шумно Меча си.

Безформената глава на статуята започна да се движи, като просто променяше формата си, сякаш бе едновременно от твърдо и от течено вещество. При това преместване шумът отекна в черупката на купола, сякаш се свличаха огромни, планински камъни по нанадолнище. Раздвижиха се ръцете, после раменете. Торсът се завъртя и камъкът се триеше и стържеше така, че косите на Уокър настръхнаха.

Тогава статуята отвори уста и заговори, потраквайки с каменните си устни.

— Кои сте вие?

Уокър не отвърна. Беше толкова поразен от това, което вижда, че не можа да намери никакъв отговор. Просто стоеше там като онемял. Статуята беше жива, нещо каменно, лишено от плът и кръв, изваяно от някаква безумна ръка и в същото време живо. В следващия миг разбра, какво вижда пред себе си, но и тогава не успя да изговори името на това създание. Куикнинг му го каза:

— Ул Белк, — прошепна тя.

— Кои сте вие?

Куикнинг пристъпи напред. Изглеждаше дребна и незначителна в сянката на Каменния крал, сребристите ѝ коси бяха отметнати назад.

— Аз съм Куикнинг — отвърна тя. Гласът ѝ, удивително силен и спокоен, прокънтя в тишината. — Това са моите спътници — Уокър Бо и Морган Лех. Дошли сме в Елдуист, за да поискаме да върнеш Черния камък на Елфите.

Главата леко се повдигна, камъкът простърга и изтропа.

— Черният камък на Елфите ми принадлежи.

— Не, Ул Белк, той принадлежи на Друидите. Ти си го откраднал от тях. Откраднал си го от Залата на кралете и си го донесъл тук в Елдуист. Сега ние трябва да го вземем обратно.

Настъпи дълга пауза преди Каменния крал да заговори отново.

— Кои сте вие?

— Аз не съм никоя.

— Имаш ли магия, която да използваш срещу мен?

— Не.

— Ами другите, имат ли магия?

— Само малко. Морган Лех някога е можел да използва Меча, даден му от Друидите, който е притежавал магията на Рога на Пъкъла. Но сега острието на този меч е счупено и магията е изчезнала. Някога Уокър Бо е владеел магия, наследена от предците му, от наследниците на Шанара. Но той не може да я използва откакто ръката му е била поразена, както и неговият дух. Налага се да си я върне. Не, те нямат магия, която може да ти навреди.

Уокър бе така поразен, че не можеше да повярва на ушите си. Само за секунди Куикнинг ги бе предала напълно. Тя не само разкри онова, за което бяха дошли, но също, че те нямат никакъв особен шанс да го получат. Тя бе признала, че те са всъщност безсилни срещу този каменен дух, че са неспособни да го принудят да изпълни желанията им. Тя ги бе лишила от възможността дори да се опитат да го измамят. Какво си мислеше?

Ул Белк очевидно се питаше същото.

— Значи, аз трябва да ви върна Черния камък на Елфите просто защото вие ме молите да го предам на трима смъртни — на едно момиче, което не притежава магия, на един еднорък, и на един човек със счупен меч...

— Това е необходимо, Ул Белк.

— Аз решавам какво е необходимо в Кралството на Елдуист; аз съм законът и силата, която налага този закон; тук няма право над моето и затова няма по-висша необходимост; кой би се осмелил да ми каже не; никой измежду вас; вие сте незначителни като праха, който преминава покрай моята кожа и потъва в морето...

Той млъкна.

— Черният камък на Елфите е мой...

Куикнинг не отговори този път, но просто продължи да гледа в очите на Каменния крал, прорязани от белези. Масивното тяло на Ул Белк отново се размести, сякаш беше пясъчно, камъкът силно изтреща.

— Ти...

Той посочи Уокър с пръст.

— Асфинкс е поразил част от тебе. Още мога да усетя миризмата му по тялото ти; и въпреки това си още жив; Друид ли си?

— Не — отвърна Куикнинг на мига. — Той е пратеник на Друидите, изпратен е от тях, за да възстанови Черния камък на Елфите. Неговата Елфическа магия го е спасила от отровата на Асфинск. Той има право на Черния камък на Елфите. Това право му е дадено от Друидите.

— Всички Друиди са мъртви.

Куикнинг нищо не каза, изчакаше Каменният крал да довърши думите си, застанала безстрашно под него. Можеше да бъде смазана само с едно внезапно движение на огромната му ръка. Но това изглежда не я интересуваше. Уокър погледна към Морган, но очите на Планинеца бяха насочени към Ул Белк, поразени от неговата грозота, хипнотизирани от силата, която виждаше в тях. Той се питаше какво да направи сега. Дали изобщо трябваше нещо да прави. Изведнъж отново се запита какво прави тук изобщо.

Тогава Каменният крал отново заговори. Чу се глухото потракване на камъните в тишината.

— Аз съм бил жив винаги и ще живея дълго след като вие се превърнете в прах; бил съм създаден от Логоса и съм надживял всичко, което е имало живот, освен един, и този един ще бъде мъртъв скоро; не давам пукнат грош за света, в който живея, а само за това да запазя своята власт над него — вечния камък; камъкът надживява всички неща, той е неизменен и вечен, и затова е най-близо до съвършенството от всичко сътворено; камъкът ми принадлежи и аз съм архитектът на света такъв, какъвто трябва да бъде; използвам всички средства, за да изпълня тази своя цел; затова и взех Черния камък на Елфите и го направих мой.

Думите му отекнаха под купола и после заглъхнаха в тишината. Сенките бавно започнаха да се смаляват, защото светлината на Уокър постепенно гаснеше и магията го напускаше. Уокър почувства безплодността на техните усилия. Ръката на Морган, която държеше Меча, се бе отпуснала безполезна встрани; какъв смисъл имаше да се опитва да използва метално оръжие срещу нещо толкова древно и неуязвимо като това? Само Куикнинг бе повярвала, че има надежда.

— Друидите бяха нищо в сравнение с мен; опитите им да скрият и да съхранят магията си бяха напълно безсмислени; оставих Асфинкс да им покаже безсмислието на техните усилия; те вярваха в законите на природата и еволюцията, бяха глупави поддръжници на вярата в

промяната; умряха и не оставиха и следа; камъкът е единственият елемент от земното тяло, който има трайност, и аз ще живея в този камък завинаги.

— Неизменен — промълви Куикнинг.

— Да.

— Вечен.

— Да.

— Но какво ще стане със завета, който ти е възложен, Ул Белк? Ти си се отказал да бъдеш онова, за което си бил създаден — сила, която да пази равновесието в света?

Гласът ѝ бе нисък и на него не можеше да се устои. Сякаш мрежа от образи добиха плът и заиграха в мъртвия въздух пред нея.

— Аз зная твоята история. На теб ти е даден живот, за да съхраняваш живота; такъв е бил заветът, даден ти от Логоса. Камъкът не съхранява живота. Ти е трябвало не да променяш нещата, но си се заел да превръщаш веществото им в камък и си започнал да променяш самата същност на живота — и то само за да разшириш собствената си власт. И погледни в какво си се превърнал.

Тя вече се готвеше да посрещне гнева на Каменния крал, който бе повдигнал заплашително веждите си.

— Върни Черния камък на Елфите, Ул Белк! Дай ни възможност да те освободим отново.

Огромното каменно създание се помести върху скалата, на която бе застанало, ставите му изпукаха, трясъците се понесоха над арената, сякаш някаква невидима публика бе готова да им откликне. Когато Ул Белк отново заговори, в гласа му звучаха заплашителни нотки.

— Ти не си повече от това, което изглеждаш; няма да можеш да ме измамиш; все едно, никой от вас не ме интересува, не ме интересува и това, което желаете; приех ви тук само за да ви опозная; магията, с която ме докоснахте, привлече вниманието ми и аз любопитствах кои сте; но нищо не ми е нужно от вас; нищо не ми е нужно от никое живо същество; аз съм си самодостатъчен; гледайте на мене като на земята, по която стъпвате, а на себе си като на дребни мушици, които кацат по мен; ако се превърнете в пречка, ще ви унищожа на минутата; дори да оцелеете днес, едва ли ще оцелеете утре.

Огромната вежда потрепваше и деформираното лице отново размести бръчките и очертанията си.

— Какво друго съм аз, освен цялото ваше съществуване; огледайте се наоколо си и ще ме видите във всичко; погледнете къде се намирате в Елдуист и аз ще бъда всичко, което докосвате; всичко това се дължи на мен; аз и земята, която създавам, сме едно; нищо не ограничава свободата ми и така ще бъде вечно.

Изведнъж Уокър Бо разбра. Ул Белк не беше нещо живо в обикновения смисъл на думата. Той беше дух по същия начин, както Кралят на Сребърната река. Той беше нещо повече от статуята, която стоеше пред него. Той беше всичко, по което вървяха; той беше цялото Кралство на Елдуист. Камъкът бе неговата кожа, както бе казал сам — част от неговото живо аз. Той беше намерил начин да проникне във всичко, което създава, като по този начин си осигуряваше дълготрайност, каквато нищо друго не притежаваше.

Но това означаваше също, че беше и затворник. Ето защо не бе станал да ги посрещне, когато влязоха, ето защо не беше ги преследвал, нито бе откликнал по какъвто и да било начин на техните претенции. Ето защо неговите крака бяха дълбоко потънали в камъка. Той бе отвъд всяко движение. Движението бе за по-дребните същества. Той бе еволюирал в нещо по-голямо. Бе еволюирал в един самосътворен свят и този свят го държеше затворен.

— Но ти не си свободен, нали? — смело запита Куикнинг, сякаш четеше мислите на Уокър. — Ако беше свободен, щеше да ни дадеш Черния камък на Елфите, защото нямаше да имаш никаква нужда от него. — Гласът ѝ бе твърд и настойчив. — Но ти не можеш да направиш това, нали, Ул Белк? Ти се нуждаеш от Черния камък на Елфите, за да живееш? Без него Паст Гринт ще те погълне.

— Не.

— Без него Паст Гринт ще те унищожи.

— Не.

— Без него той...

— Не.

Един каменен юмрук се спусна надолу и едва не смаза момичето, като разрони част от земята до нея и разпиля парчета камък на десетки метри във всички посоки. Каменният крал потрепера като ударен.

— Паст Гринт е твое дете, Ул Белк — продължи Куикнинг, застанала точно пред него, сякаш тя беше тази, която беше огромна и силна, а не Каменният крал. — Но твоето дете не ти се подчинява.

— Ти нищо не знаеш; Паст Гринт е само моя проекция, както и всичко в Елдуист е моя проекция; в него няма живот, освен този, който аз му вдъхвам; той служи на моята цел и на никоя друга, като рови земята и превръща всичко живо по нея в камък, в неизменност като мене самия...

Черните очи на момичето бяха блестящи и подвижни.

— А Черния камък на Елфите?

В гласа на Каменния крал прозвучаха нотки от някакви смесени чувства, които не можеха да бъдат определени.

— Черния камък на Елфите позволява...

Устата се затвори и Каменният крал се сви почти на кълбо, сякаш щеше да се превърне в една огромна масивна скала.

— Позволява какво? — тихо попита Куикнинг.

Празните очи се повдигнаха.

— Погледнете.

Думата прозвуча така, сякаш душата на Каменния крал се разби. Скалата отново затреця и стената на купола зад тях се разтвори. Сива мъглива дневна светлина се промъкна, сякаш да избяга от дъждовната завеса, която се стелеше навън. Облаците и мъглата се виеха над сградите, които се показаха отвън и ги обгръщаха, сякаш бяха куп замръзнали гиганти, седнали в търпеливо очакване. От устата на Каменния крал се разнесе див вой и изпълни празния град като прокълняване на ламарина, удряна от вятъра. Това бе вой, който бързо замря, но ехото му продължаваше да кънти, сякаш щеше да остане да отеква завинаги.

— Погледнете.

Те чуха Паст Гринт, преди да го видят, преминаването му се усети от едно дълбоко разтърсване под улиците на града, което с приближаването му ставаше все по-силно. Ниският тътен преминаваше в рев като разтърсваше всичко и накара тримата от Рамплинг Стийп да паднат на колене. Паст Гринт се показва пред погледа им, разби камъка, който бе кожата на Ул Белк, разполови го точно пред стената на купола, точно пред отвора, през който те гледаха безпомощно и с широко отворени очи. Виждаха, че Каменният крал се огъва от болка.

Паст Гринт се надигна като левиатан, чийто размер бе толкова изключителен, че дори сградите изглеждаха като джуджета пред него. Виеше се като змия, някаква отвратителна кръстоска между земен червей и усойница, черен като паст, безок, безглав, обвит в отвратителна слуз, с уста като паст, която сякаш щеше да изпие самия дъжд, а след това и въздуха. Той се изпречи пред погледа така внезапно, че ужаси всички и изпълни празнотата на отвора на купола като вълна от мрак, която можеше да го разбие напълно.

Уокър Бо изстина от ужас, не можеше да повярва на очите си. Паст Гринт не беше реален, невъзможно беше дори да си представиш подобно нещо. За първи път в живота си изпита желание да побегне. Видя как Морган Лех отстъпва назад и пада на колене, видя как Куикнинг застина на мястото си, видя как самият той губи сили и едва се крепи да не падне. Паст Гринт се огъна срещу небето, като огромна, безгръбначна маса черна слуз, на която нищо не можеше да се изпречи на пътя.

Въпреки това Каменният крал не се поколеба. Огромната му деформирана ръка се издигна, тази ръка, която бе подпирала брадичката му, когато те го бяха сметнали за статуя, и пръстите му бавно започнаха да се отварят. Просветна светлина, но това бе светлина, която никой от тях досега не бе виждал. Тя се разпиля във всички посоки, но не озари пространството, както обичайната светлина, а превърна всичко, до което се докосваше в мрак.

Това не е светлина, осъзна Уокър Бо, докато се опитваше да овладее всички усещания, които заплашваха да го погълнат. Това е отсъствие на светлина!

Пръстите на Каменния крал се отвориха широко и те можаха да видят, какво държеше в тях. Това беше съвършено оформен скъпоценен камък. Черен и непроницаем като нощта. Камъкът проблясна, когато в него се отразиха тънките ивици сива дневна светлина, но не погълна дори и най-дребния проблясък. Той изглеждаше съвсем ситен в огромната лапа на Ул Белк, но мракът, който разпиляваше, достигаше и до най-отдалечените кътчета на купола, и най-дълбоките ниши, като погълна цялата светлина на Уокър, тъй че само след секунди единствената останала светлина идваше от дупката в каменната повърхност на купола.

Уокър усети, че магията в него откликва на другата магия. Бяха открили Черния камък на Елфите.

Тогава Ул Белк изкрещя — викът му, подобен на тътен, се издигна дори над трясъците, които вдигаше Паст Гринт, над вятъра, дъжда и морето отвъд, и той захвърли Черния камък на Елфите пред себе си. Чернилката се концентрира в една единствена точка, която трябваше да удари Паст Гринт. Паст Гринт не се противопостави. Просто остана да виси така, трепереше — от болка и удоволствие едновременно, разтърсен от чувства, които сгърчените пред него хора едва ли можеха да си представят. Той се изви и мракът се изви в отговор, разпиля се, разшири се, започна да се движи и обгърна Каменния крал, наред с всичко останало. Те го чуваха как вие и плаче от смесени, необясними чувства. Магията на Камъка на Елфите ги свързваше — бащата и сина, и двамата чудовища, в една безплътна верига, която бе по-силна от всяка друга.

Какво става? — питаше се Уокър Бо — Какво прави магията с тях?

После не-светлината изчезна, линията от сенки се стопи, както се стопява мастило в попивателна. Светлината се върна, а връзката между Каменния крал и Паст Гринт бе изчезнала. Паст Гринт се скри от погледа и потъна обратно в земята. Дупката след него се затвори, камъкът се намести на предишното си място, сякаш нищо изобщо не се беше случвало. Дъждът изми всички следи от присъствието на чудовището, пороищата вода отвякоха надалеч зелената отровна слюз, изпускана от тялото му.

Ул Белк обгърна отново с пръсти Черния камък на Елфите. Чертите на лицето му бяха така преобразени, че сякаш бе направен отново. Сега изглеждаше по-сташен от когато и да било, по-суров, по-нечовешки, по-свързан със скалата, която го затваряше. Прибра си Камъка на Елфите, притисна го близо до тялото си. Гласът му прокълня.

— Видяхте ли?

Не бяха видели нищо, дори и Куикнинг. Явно личеше удивлението в тъмните ѝ очи. Стояха безмълвни пред Каменния крал и явно се чувстваха дребни и неуверени.

— Какво е станало с теб, Ул Белк? — попита най-сетне момичето.

През дупките в купола прокапваше дъжд и се чуваше воят на вятъра.

— Трябва да ни върнеш Черния камък на Елфите! — извика Куикнинг.

— Черният камък на Елфите принадлежи на мен!

— Шадуините ще ти го отнемат точно така, както ти си го отнел от Друидите!

Гласът на Ул Белк звучеше уморено и безразлично.

— Шадуините са едни деца; всички вие сте само деца; изобщо не се интересувам от вас; стар съм като света и още толкова ще остарея; с вас ще е свършено преди да ми мигне окото; махайте се от моя град; ако останете, ако отново дойдете при мен, ако още веднаж ме обезпокоите по някакъв начин, ще накарам Гризача да ви намери и да ви помете на минутата.

Подът под тях се разтърси и ги изхвърли към отвора в стената. Каменният крал ги бе отърсил от себе си като някакви досадни бубулечки. Уокър Бо се изправи на крака, вдигна Куикнинг и махна с ръка към Морган. Нищо нямаше да спечелят, ако останеха. Днешният ден нямаше да се доберат до Черния камък — ако това изобщо можеше да се случи някога. Ул Белк беше далеч еволюирало създание. Той беше прав; какво ли можеха да направят те, за да го убедят или да му въздействат?

Куикнинг гледаше без да бъде съвсем убедена.

— Ти ще бъдеш пометен! — извика към него тя, вече на улицата. Цялата трепереше. — Помни ми думите, Ул Белк!

Грубото лице бе се превърнало отново в сянка, огромните рамене се бяха свили, замислената поза бе възстановена. Не получи отговор.

Застанали навън в дъжда, те видяха как стената отново се затваря, заличавайки следите от дупката, сякаш никога не беше се отваряла. Само след мигове куполът се бе превърнал отново в непробиваема черупка.

Морган се премести и сложи ръка на раменете на Куикнинг. Момичето сякаш не го усети, сякаш самото то бе от камък. Планинецът се наведе до нея и започна да ѝ шепти.

Уокър Бо се отдръпна по-надалея. Когато остана сам, обърна се още веднаж към убежището на Ул Белк. Целият гореше като в огън и в същото време се чувстваше отстранен. Беше едновременно и тук, и не.

Осъзна, че вече не се познаваше. Превърнал се бе за самия себе си в енигма, която не можеше да разреши. Мислите му се затягаха в него като въже. Каменния крал беше враг, който той не можеше да победи. Той не беше просто господар на града. Той беше самият град. Ул Белк се бе слял с Елдуист. Той беше и самия свят, а никой не можеше да промени цял един свят. Нито Аланон, нито Коглин, нито всички Друиди, взети заедно.

Дъждът се стичаше по лицето му. Никой.

И все пак той знаеше вече, че ще опита.

XXVI

Пи Ел на два пъти променяше намеренията си, докато най-сетне взе решение. Когато притъмня, той преодоля колебанията си, промъкна се по улицата и влезе във входа на онази сграда, където се криеха другите от групата, оставяйки колебанията си на страна. Дъждът се стичаше по дрехите му и оставяше следи по стълбището, откъдето минаваше. На площадката спря и се заслуша. Сигурно онези още търсеха навън. Всъщност нямаше значение дали са тук или не. Рано или късно щяха да се върнат. Той можеше да почака.

Мина през коридора, без да се опитва да скрие следите си и влезе в стаята, където обикновено се криеха. На пръв поглед стаята му се стори празна, но инстинктът веднага му подсказа, че някой го наблюдава и след десетина крачки той спря. Навсякъде кръстосваха сенки и се гушеха като изгубени деца, подгонени от лошото време. Ромонът на дъжда отекваше равномерно в тишината, докато Пи Ел чакаше.

Тогава се появи Хорнър Дийс. Плъзна се безшумно през сенките на вратата с лекота и грация, която съвсем не отговаряше на тромавата му фигура. Целият беше изподраскан, а дрехите му прокъсани. Имаше вид на човек, нападнат от животно. Той втренчи в Пи Ел сивия си поглед, груб и подозрителен както винаги, като стара мечка, която е срещнала отколешен враг.

— Винаги си ме изненадвал — каза Пи Ел и беше искрен. Все още не можеше да разбере напълно стареца.

Дийс спря на известно разстояние.

— Мислех, че няма да се видим повече — каза грубо той.

— Така ли? — стрелна го Пи Ел с обезкуражаваща усмивка и предоси стаята, за да отиде до една купчина плодове, оставени да съхнат в някаква подръчна панера. Взе си един и си отгриза. Беше горчив, но можеше да се яде.

— Къде са другите?

— Някъде наоколо. Какво те интересува?

Пи Ел отърси мокрото си наметало и седна.

— Не ме интересува. Какво е станало с тебе?

— Паднах в една дупка. А сега ти кажи какво искаш.

Усмивката на Пи Ел замръзна на устните му.

— Известна помощ.

Не можеше да се каже дали Хорнър Дийс беше изненадан или не. Той се опита да не дава израз на чувствата си, но не успя съвсем. Приведе се няколко сантиметра, сякаш се опитваше да отбие атака. Известно време безмълвно наблюдава Пи Ел, после тръсна глава.

— Добре те познавам, Пи Ел — тихо каза той. — Помня те от времето, когато едва започваше. Тогава работех за Федерацията, бях Преследвач и те познавам оттогава. Ример Дал кроеше планове и за мене, но аз реших да не приема. Виждал съм те веднаж или два пъти, когато идваше и си отиваше, чувал съм слухове за тебе — той помълча. — Искам да знаеш това.

Пи Ел си изяде плода и хвърли костилката встрани. Нямаше и представа какво да мисли за това неочаквано признание. Предполагаше, че всъщност няма значение. Сега поне знаеше със сигурност защо Дийс го тревожи толкова.

— Не те помня. Но това няма значение, — остро му продълговатото лице се отдръпна от светлината. — Важното е, че се разбираме. Ример Дал не си беше направил добре планове по отношение на мене. Аз върша само това, което искам. Така е било винаги.

Дийс наведе грубоватото си лице:

— Ти убиваш хора.

Пи Ел сви рамене.

— Понякога. Това плаши ли те?

Другият поклати глава.

— От тебе не ме е страх.

— Добре тогава, ако сме приключили с тази тема, да минем на другата. Имам нужда от помощ. Могна ли да те помоля?

Хорнър Дийс не отговори веднага. Премести се и седна, като пъшкаше докато се наместваше, после се вгледа в Пи Ел, очевидно обмисляйки предложението. Пи Ел чакаше. Той бе преценил внимателно всичко, претегляйки плюсовете и минусите на решението да се откаже от своя план да влезе в убежището на Гризача сам, да

потърси помощ, за да разбере дали вътре се крие Каменният крал. Той нямаше какво да крие, нито имаше намерение някого да мами. Най-добре беше да се действа направо, когато е възможно.

Дийс се размърда.

— Не ти вярвам.

Пи Ел беззвучно се разсмя.

— Веднаж казах на Планинеца, че ако ми вярва, значи е глупак. Не ме интересува дали ми вярваш, Аз не ти искам доверието. Искam помощта ти.

Дийс бе заинтригуван против волята си.

— Каква помощ искаш?

Пи Ел скри своето задоволство.

— Миналата нощ проследих Гризача до леговището му. Видях го как влезе и къде се крие. Струва ми се твърде вероятно Каменният крал да се крие на същото място. Когато Гризача излезе тази нощ да претърсва улиците на града, имам намерение да вляза в леговището му и да го огледам.

Той пристъпи напред, като подкупваше Дийс със своето доверие.

— Вратата се отваря с едно резе. Ако успея да го освободя, ще мога да вляза. Проблемът е какво ще стане, ако вратата се затвори зад мене? Как да изляза?

Дийс разтърка брада и започна да подръпва мустаци, сякаш го сърбяха.

— Та значи имаш нужда някой да ти пази тила.

— Струва ми се разумно. Имах намерение да вляза сам и да се изправа пред Каменния крал, да го убия, ако трябва, и да му взема Камъка. Все още планът ми е такъв, но не искам да рискувам Гризача да изпълзи зад гърба ми изневиделица.

— И така, аз трябва да те охранявам.

— Страх ли те е?

— Все този въпрос. Всъщност аз трябва да ти го задам. Защо искаш да разчиташ на мен? Ти не ми харесваш, Пи Ел. Аз нямам нищо против Гризача да те разкъса. Както виждаш, не ставам за тази работа.

Пи Ел изправи краката си и облегна слабото си тяло на стената.

— Няма защо да ти харесвам. Това не е необходимо. И ти няма защо да ми харесваш. Аз също не изпитвам особени симпатии към теб. Но ние и двамата се стремим към едно и също — Черния камък на

Елфите. И двамата искаме да помогнем на момичето. А както изглежда, никой няма да успее сам — въпреки че аз имам повече шансове. Важното е да дадеш дума, че ще ме пазиш. Защото ти държиш на думата си, нали?

Дийс сухо се засмя.

— Само не казвай, че апелираш към чувството ми за чест. Това няма да мога да го преглътна.

Пи Ел престана да се усмихва.

— И аз си имам свое разбиране за чест, старче, и то означава за мен също толкова, колкото и твоето за тебе. Когато дам дума, аз я спазвам. Казвам ти, че аз ще те пазя, ако ме пазиш ти — докато се свърши с цялата тази работа. После всеки сам си поема грижата за себе си.

Той вирна глава.

— Времето лети. Ще трябва да сме там по залез слънце. Идваш ли или не?

Хорнър Дийс дълго мисли преди да отговори. Пи Ел би изпитал подозрение, ако не беше така. Какъвто и да беше Дийс, все пак бе честен човек и Пи Ел беше сигурен, че той няма да поеме задължение, което не може да изпълни. Пи Ел имаше доверие в Дийс, в противен случай не би помолил стареца да го охранява. Още повече, че Дийс наистина си го биваше, всъщност той бе най-добрият от всички — не беше неопитен като Планинеца, нито хвърчеше из облаците като Каризман. Но не беше и непредсказуем като Уокър Бо. Дийс изглеждаше точно такъв, какъвто беше.

— Казах на Планинеца за теб — призна си Дийс като го наблюдаваше — А той сигурно вече е казал на другите.

Пи Ел отново сви рамене.

— Не ме интересува.

И наистина не го интересуваше. Дийс приведе тежкото си туловище напред и примигна в бледата сива светлина.

— Но ако някой се сдобие с камъка, независимо кой, ще го даде на момичето. Дай ми дума.

Пи Ел не можа да сдържи усмивката си.

— Нима вярваш на думата ми, старче?

Дийс го погледна сурово и твърдо:

— Ако се опиташ да се отметнеш, ще те накарам да съжаляваш за това.

Пи Ел не се и съмняваше в думите му. Макар че изглеждаше стар, уморен и съсипан от годините, Хорнър Дийс можеше да бъде опасен противник. Следотърсач, дървар и ловец, той бе все още жизнен и издръжлив. Не би победил Пи Ел в едно пряко стълкновение, но имаше и други начини да убиеш човек. Пи Ел се усмихна на себе си. Той ли не знаеше това?

Пи Ел му подаде ръка и почака старецът да я поеме.

— Дадено — каза той.

Те си стиснаха ръцете само за миг, после ги отдръпнаха. Пи Ел скочи на крака като котка.

— А сега да вървим.

Излязоха през вратата и се спуснаха по стълбището с Пи Ел отпред. Навън бе паднал мрак, тъмната все повече се съгъстяваше с настъпването на нощта. Свиха рамене в наметките си, за да се предпазят от дъжда и потеглиха. Пи Ел се замисли за сделката, която бе сключил. Тя не го задължаваше особено. Той щеше да даде Камъка на Елфите на момичето, защото не го ли направи, значеше да я загуби напълно и да бъде подложен на вечно преследване от всички тях.

Не оставяй жив врага си, за да не те преследва, помисли си той.

Най-добре ги убий, ако можеш.

Светлината на деня бързо помръкваше, когато Уокър, Морган и Куикнинг наближиха сградата, напусната от Пи Ел и Хорнър Дийс преди по-малко от час. Валеше непрестанно. Тъмна дъждовна завеса забулваше високите, мрачни постройки на града и скриваше небето, планините и морето.

Морган беше прегърнал грижовно момичето през рамо, привел глава над нея, и двамата бяха като две прибулени сенки сред мъглата. Уокър вървеше встрани, за да ги остави сами един с друг. Той забеляза как Куикнинг се бе притиснала в Планинеца. Тя сякаш желаше неговата прегръдка, което бе необичайно за нея. Нещо бе станало с нея по време на сблъсъка ѝ с Каменния крал, което той не бе забелязал и едва сега започваше да го разбира.

Канализацията пред тях бе преляла от дъждовна вода и той трябваше да я заобиколи. Все още продължаваше да върви напред и да

избира откъде да минат. Обвитият му в наметката силует изглеждаше по-тъмен в мрака и дъжда. Сигурно приличам на призрак, помисли си той. Или по-точно, на Гримпонд. Отдавна не бе мислил за Гримпонд. Споменът бе твърде болезнен, за да го извиква от тъмните кътчета на паметта. Та нали тъкмо Гримпонд, с неговите усукани загадки, го бе тласнал към Замъка на Кралете и срещата с Асфинкс. Той му бе отнел ръката, духа и нещо от онова, което беше на времето. Ранен телесно и душевно — така гледаше на себе си сега.

Вдигна лице и се остави на дъжда да освежи кожата му. Не беше допускарал, че може да е толкова задушно в такова влажно време.

Преследваха го виденията на Гримпонд — тези три тъмни и неразгадаеми картини от бъдещето. Не беше задължително да са верни, разбира се — можеха да бъдат лъжи, превърнати в полуистини, истини, забулени в лъжи, но все пак бяха реални. Първото вече се беше сбъднало. Беше се заклел, че по-скоро ще се лиши от ръката си, отколкото да приеме каузата на Друидите и ето че точно това беше станало. А сега все пак беше приел тази кауза. Иронично, поетично, ужасяващо.

Второто видение беше свързано с Куикнинг. Третото...

Оцелялата му ръка се сви в юмрук. Истината беше, че той така и не престана да мисли за второто. Куикнинг. Нещо щеше да стане и той щеше да я предаде. Тя ще да поиска помощта му, той ще да има възможността да я спаси, но ще я остави да умре. Ще стои и ще гледа как тя потъва в тъмната бездна. Такова беше видението на Гримпонд. Това трябваше да се случи, ако той не успее да го предотврати.

А с първото, разбира се, не беше успял.

Изпълни го отврата и той изтласка спомена за Гримпонд в тъмното ъгълче, откъдето го беше извикал. Гримпонд, напомни си той, е една заблуда. Но нима заблудата не беше в самия него? Нима не бе попаднал именно самият той под влияние на заблудата, когато реши да не се поддава на никакви Друидски машинации, да отхвърли всякаква магия, освен онази, която обслужваше собствените му тесногръди вярвания, сигурен, че може да бъде господар на своята съдба? Лъгал се бе многократно, съзнателно се бе заблуждавал, преструвал и бе превърнал целия си живот в една травестия. Беше се уплел в омагьосания кръг на своите заблуди и претенции. Захванал се беше с нещо, за което се беше клел, че няма никога да се заеме — с делото на

Друидите, с възстановяването на тяхната магия, с осъществяването на тяхната воля. Нещо по-лошо — беше предприел действия, които можеха да доведат единствено до неговото унищожение — опълчил се беше срещу Каменния крал, за да му отнеме Черния камък на Елфите. Но защо? Беше се посветил на това дело, сякаш съдбата му зависеше от него, сякаш само, то можеше да му помогне да не затъне, сякаш нямаше друг избор.

А не беше така.

Загледа се в дъждовния град и си даде сметка, колко много му липсват горите на Хартстоун. Този град не само че беше от камък, не само че беше мрачен и подтискащ, постоянно обвит в мъгла и дъжд. Това бе град, свършено безцветен, нямаше нищо, което да пречисти погледа, да ободри и стопли душата. Беше целият проникнат от сивота, от смесени сенки, които се трупаха една връз друга. В него самия се оглеждаше градът. А може би Ул Белк променяше и него, както променяше цялата земя, изсмукваше цвета на живота му, превръщаше го в нещо твърдо и безжизнено като камък. Докъде можеше да проникне Каменния крал? — питаше се той. До каква дълбочина на душата? Имаше ли някаква граница? Можеше ли да простре ръцете си чак до Тъмни дол и Хартстоун? Да проникне чак до човешкото сърце? След време сигурно да. А времето е нищо за едно същество, което е живяло толкова дълго.

Те минаха през портала на своя нощен приют и започнаха да се изкачват по стълбите. Уокър водеше и той пръв забеляза петната от дъжд по каменните стъпала, които се смесваха със собствените му следи, тъй че другите двама не можеха да ги видят. Някой току-що беше влязъл и излязъл оттук. Дали не беше Хорнър Дийс? Но Дийс трябваше вече да е там и да чака тяхното завръщане.

Преминаха през коридорите и влязоха в стаята, където обичайно отсядаха. Тя беше празна. Уокър огледа мокрите следи до сенките на вратите покрай стените; заслуша се в тишината. Стигна до мястото, където някой беше седял и ял.

Неочаквано инстинктите му се събудиха.

Той почти усети дъха на Пи Ел.

— Хорнър? Къде си?

Морган надничаше из другите стаи и коридори, за да потърси стария Следотърсач. Уокър срещна погледа на Куикнинг, но нищо не

каза. Планинеца беше излязъл само за миг и отново се върна.

— Та нали каза, че ще чака тук. Нищо не разбирам.

— Може да е решил нещо друго — тихо предположи Уокър.

Морган не изглеждаше убеден.

— Струва ми се, че трябва да поогледам наоколо.

Той излезе през вратата, през която бяха дошли и остави Мрачния чичо и дъщерята на Краля на Сребърната река загледани един в друг в мрака.

— Пи Ел е бил тук — каза тя, без да откъсва поглед от него.

Горещите ѝ очи го стоплиха. Той отново почувства познатото усещане за родственост, за споделена магия.

— Не долавям следи от стълкновение — каза той. — Няма нито кръв, нито следи от поражения наоколо.

Куикнинг спокойно кимна и почака. Той не каза нищо повече и тя премина през стаята и застана пред него.

— За какво си се замислил, Уокър Бо? — запита тя и в погледа ѝ се четеше притеснение. — Беше така потънал в мислите си през целия път насам.

Тя се протегна и силно притисна ръцете му в своите. Вдигна лице и сребрилата ѝ коса се разпиля на бледата сива светлина.

— Кажи ми.

Той се почувства напълно беззащитен, смазан и разбит и едва намери сили, за да не рухне. Болка премина през цялото му тяло, едновременно физическа и емоционална, и пропълзя от сакатата му ръка чак до сърцето — като вълна, която заплашваше да го погълне.

— Куикнинг — произнесе тихо той и звукът на името ѝ сякаш го поуспокои. — Мислех си за това, че в теб има нещо много по-човешко, отколкото искаш да признаеш.

По лицето ѝ се изписа недоумение. Той се усмихна тъжно, иронично.

— Сигурно не мога добре да разбирам тези неща, защото не съм достатъчно впечатлителен и съм самотник от години. Израсъл съм без приятели и с много малко хора, живял съм твърде сам. Но в теб виждам нещо от себе си. Ти се страхуваш от собствените си чувства. Признаваш си, че имаш човешки чувства, с каквито баща ти те е надарил, когато те е създавал, но отказваш да приемеш техните последици. Ти си влюбена в Планинеца — но въпреки това се опитваш

да го скриеш. Отхвърляш го. Ти презираш Пи Ел — и въпреки това го примамваш като риба. Разбираш чувствата си, но отказваш да ги признаеш. Стремиш се да се скриеш от тях.

Тя потърси очите му.

— Все още се уча.

— Но и се съпротивляваш. Когато се изправи срещу Каменния крал, ти веднага му заяви какво те води. Каза му всичко и нищо не скри. Не направи никакъв опит да го измамиш. Но въпреки това, когато Ул Белк отказа да изпълни желанието ти — както знаеше, че ще стане — ти се ядоса, почти...

Той не можа да намери точната дума.

— Почти неистово — довърши той. — Тогава за първи път открито прояви чувствата си, без да се интересуваш, че някой ги забелязва.

Той видя проблясък на разбиране в очите ѝ.

— Твоят гняв бе реален, Куикнинг. Той бе израз на болката ти. Мисля, че ти искаше Ул Белк да ти даде Черния камък на Елфите, за да предотвратиш онова, което би се случило, ако не го направи. Нали е така?

Тя въздъхна бавно и уморено. Чувстваше се смазана и се поколеба преди да отговори:

— Да.

— Аз знам, ти вярваш, че ще се сдобием с Камъка на Елфите, защото така ти е казал твоят баща.

— Да.

— Но също знаеш, че пак според думите му, това може да бъде постигнато само с магията на тези, с които си тръгнала. Никакви разговори и никакви убеждения няма да накарат Ул Белк да го отстъпи. И все пак почувства нужда да опиташ.

Погледът ѝ бе посърнал.

— Страхувам се... — гласът ѝ пресекна.

Той се наведе по-близо.

— От какво се страхуваш? Каж ми.

Морган се появи на вратата. Позадържа се като гледаше как Уокър Бо се отдръпна от Куикнинг. После влезе.

— Няма и следа от Хорнър. А вече се е мръкнало и Гризача сигурно е наоколо. Ще трябва да отложим търсенето му за утре.

Той приближи и се спря.

— Станало ли е нещо? — попита тихо.

— Не — отвърна Куикнинг.

— Да — каза Уокър.

Морган ги погледна объркан.

— И все пак кой е правият?

Уокър Бо почувства как сенките в стаята се сгъстяват, сякаш мракът беше се спуснал изведнъж, за да ги погълне. Гледаха се като през пропаст — Планинецът, Мрачния чичо и момичето. Имаха чувството, че са стигнали някакъв кръстопът и трябва да изберат път, от който няма връщане назад, да стигнат до някакво безвъзвратно решение.

— Каменният крал... — започна Куикнинг шепнешком.

— Връщаме се да търсим Черния камък на Елфите — довърши думите й Уокър.

На не повече от миля разстояние, на втория етаж на една сграда срещу леговището на Гризача, Пи Ел и Хорнър Дийс стояха на един прозорец и чакаха Смока да се появи. Бяха заели позицията от известно време, предпазливо скрити сред сенките, с търпението на опитни ловци. Най-сетне дъждът беше спрял, отстъпил на мъглата. Въздухът бе студен и смразяващ. От каменните улици се издигаше лека пара и се виеше нагоре като змия. Някъде далеч изпод земята до тях достигаше смътният грохот от пробуждането на Паст Гринт.

Пи Ел мислеше за хората, които бе убил. Необичайно бе това, че вече не можеше да си ги спомни. Известно време бе държал сметка за убийствата си, първоначално от любопитство, а после по навик, но при нарастването на броя им с течение на времето загуби нишката. Лицата, които ясно си спомняше в началото, започнаха да се смесват и да изчезват. И ето че сега можеше да си спомни ясно само първия и последния.

Фактът, че жертвите започваха да му се губят беше обезпокоителен. Това предполагаше, че той губи остротата на мисълта си, каквато неговата работа изискваше, а също, че губи интерес.

Загледан в мрака на нощта, почувства необичайна умора.

Раздразнен се опита да я прогони. Няма да е така, щом убия момичето, зарече се той. Дори и да забрави лицата на другите от

Рамплинг Стийп — на едноръкия, на Планинеца, на певеца и на стария Следотърсач — в края на краищата, убийството им бе въпрос на необходимост, но той никога няма да забрави Куикнинг. Да я убие бе въпрос на чест. Представи си я съвсем ясно, сякаш стоеше пред него — нежната извивка и гладката ѝ кожа, леко наклоненото ѝ лице, докато говореше, поглътаният ѝ поглед, грацията, с която движеше ръцете си. Тя бе най-удивителното същество, обаятелно по начин, който не можеше да бъде обяснен, притежаваше магията на Краля на Сребърната река, а това значеше магия стара като живота. Искаше му се да приеме в себе си тази магия в момента, в който я убие, и вярваше, че ще стане така. И тогава тя ще се превърне в част от него, ще заживее в него, като присъствие по-силно от най-неизличимия спомен, и ще го вълнува като нищо друго.

Хорнър Дийс тихо се помръдна до него и свитите му мускули изпъкнаха. Все още погълнат от мислите си, Пи Ел не го и погледна. Очите му оставаха съсредоточени в равната повърхност на тайния вход на отсрещната улица. Сенките, които го обгръщаха, бяха неподвижни.

Какво ли ще стане, когато забие острието на Стиела в тялото ѝ? — питаше се той. Какво ли ще видят тези бездънни, черни очи? Какво ли ще почувства? Предчувствието за този момент го изгаряше като огън. Известно време не бе мислил за това, как ще я убие. Чакаше, защото нямаше друг избор, ако искаше да се добере до Черния камък на Елфите. Беше оставил нещата на собствения им ход. Но сега вярваше, че моментът беше близо. Веднъж да влезе в леговището на Гризача, веднъж да открие Каменния крал, веднъж да се сдобие с Черния камък на Елфите и да се отърве от Хорнър Дийс...

Внезапно подскочи.

Въпреки че бе подготвен, появата на Гризача през отвора в камъка отсреща го стресна. Веднага се отърси от мислите за Куикнинг. Тъмното тяло на Смока просветляше на места, където звездната светлина, успяла да проникне през покривалото на облаците, се отразяваше в люспите на ризницата му. Чудовището излезе през входа и се спря за момент, сякаш разтревожено от нещо. Пипалата му се разтвори, за да опипат въздуха внимателно. Опащката, подобна на камшик, се изви и изпляска. Двамата скрити мъже се снижиха в сянката. Смокът остана неподвижен още миг и после, явно успокоен, се протегна и спусна резето. Каменната плоча бавно се върна на

мястото си. Гризача се обърна и пое в мъглата и тъмнината. Металните му крака чаткаха по камъка, подобно паднали вериги.

Пи Ел изчака, и като се убеди, че вече го няма, даде знак на Хорнър Дийс да го последва. Двамата се спуснаха на улицата, пресякоха и се изправиха пред скривалището на Гризача. Дийс извади едно въже с кука, което носеше със себе си, и го метна на каменната изданина над тайния вход. Куката се захвана с тъп звук. Дийс изпробва въжето, кимна и подаде края му на Пи Ел. Пи Ел се покачи без никакво усилие, като местеше ръцете си една пред друга и най-сетне стигна резето. Дръпна го и плочата на входа започна да се издига. Пи Ел бързо се свлече долу и двамата с Хорнър Дийс видяха как черната дупка на сградата се отваря пред тях.

Те предпазливо се отправиха навътре.

Входът се губеше в дълбоки сенки. От горните прозорци на сградата проникваше бледа, сива светлина, промъкваше се през дупките на разбитите подове и осветяваше малки части сред пълния мрак. Не се чуваше нито звук. Нищо не помръдваше.

Пи Ел се обърна към Дийс и прошепна:

— Наблюдавай улицата, дай ми знак, ако има нещо.

Той навлезе в мрака и се изгуби в него, сякаш бе част от сенките му. Веднага се почувства като у дома си, загърнат в наметката. Очите и слухът му бързо се приспособиха. Стените на сградата бяха голи и съсипани от годините. Влажни на местата, където дъждът бе прокапал и се бе стичал по камъка. Издигаха се високи и груби в бледата светлина. Пи Ел се промъкваше напред, като бавно и внимателно си проправяше път и чакаше нещо да се появи. Не можеше да долови никакво присъствие. Сградата изглеждаше празна.

Нещо долу пропука и го стресна. Той погледна в тъмнината. Подът бе покрит с кости, останките от всички същества, които Гризача бе натрупал по време на нощните си попълзновения и бе домъкнал в скривалището си, за да ги погълне.

Коридорът се разшири, премина в една по-голяма зала и тук свърши. Нямаше никакви врати и нищо не извеждаше по-нататък. Това на времето е било съдебна зала. Тя се издигаше на десетки метри височина и свършваше с куполен свод, покрит със странна мозайка, през която проникваше бледа светлина. Всичко беше тихо. Пи Ел се озърна разочарован. Веднага разбра, че тук няма нищо да открие —

нито Каменния крал, нито Черния камък на Елфите. Беше сбъркал в предположенията си. Обзе го гняв и разочарование и той не можеше да спре да търси, макар да знаеше, че е безсмислено. Тръгна към отсрещната стена, като оглеждаше очертанията на пода и тавана, отчаян, че не може нищо да открие.

Хорнър Дийс подсвирна.

Почти в същия момент Пи Ел чу тихото чаткане на метала по камъка.

Мигновено се обърна и се спусна назад през тъмната зала. Гризача се беше върнал. Нямаше причина да се връща, освен ако не го бе усетил. Но как? Мислите му се гонеха объркани. Гризача бе сляп, разчиташе на други сетива. Не може да ги е видял. Но дали не ги беше подушил? И веднага си отговори. Той бе подушил следите им около входа и това го бе накарало да бъде нащрек; ето защо се бе спрял. Беше се направил, че излиза, изчакал беше и сега се връщаше отново.

Пи Ел се вбеси от собствената си глупост. Ако веднага не излезе от тук, ще попадне в капана.

Втурна се към мрачния вход, само за да открие, че е закъснял. Зърна през отворената дупка как Гризача завива покрай ъгъла на сградата отсреща и бързо се насочва към скривалището си. Въжето и Хорнър Дийс ги нямаше. Пи Ел се прилепи в най-тъмната част на стената и започна безшумно да се промъква. Трябваше да стигне до входа и да се изплъзне покрай Смока, преди онзи да спусне резето. Ако не успееше, щеше да остане заловен в скривалището на чудовището. Дори и Стиелът нямаше да може да му помогне.

Гризача се втурна през отвора. Металните му челюсти бяха раззинати и пипалата опипваха каменните стени. Пи Ел измъкна Стиела и се сви в мрака. Налагаше се да действа светкавично. Изпитваше странно спокойствие, както преди да убие. Видя как чудовището изпълни отвора и тръгна навътре.

Веднага скочи и побягна. Гризача го усети моментално, с инстинкти, по-остри дори от тези на Пи Ел. Пипалата се разтвориха и го уловиха на сантиметри от вратата. Стиела нарани един от крайниците на Смока, който пусна за малко убиеца, но след това отново нападна. Пи Ел се опита да бяга, но бе заклещен от множество протегнати пипала.

В този момент куката се спусна в мрака зад Смока и се уви около задните му крака. Въжето се стегна и чудовището бе издърпано назад. То удряше крака и забиваше ноктите си в камъка. Вниманието му се отклони за момент. И този момент бе достатъчен. Пи Ел се стрелна покрай него за част от секундата и се спусна надолу по улицата, за да се скрие. Почти веднага Хорнър Дийс хукна редом с него, косматото му тяло се задъхваше от напрежение. Чуха зад себе си как Гризача отхвърли въжето и су спусна да ги преследва.

— Ето тук! — извика Дийс и дръпна Пи Ел през отворена врата вляво.

Спуснаха се през антрето на няколко етажа по стълбите и надолу по един коридор към задния вход на друга постройка. Смокът пълзеше зад тях и премазваше всичко, което му се изпречваше на пътя. Мъжете бързо преминаха в другата сграда и се спуснаха по втора стълба отново на улицата. Шумът от преследвача се изгуби, те забавиха ход, свиха покрай един ъгъл и внимателно огледаха празната улица. Тръгнаха по пешеходната пътека на юг през няколко улици, където скупчените сгради предлагаха непроходимо убежище. Те бързо се промъкнаха. Вътре бяха на сигурно място и уморено се отпуснаха един до друг, облегнати на стената. Дишаха тежко в тишината.

— Помислих си, че си избягал — каза Пи Ел задъхано.

Дийс поклати глава и промърмори:

— Щях да избягам, но държа на думата си. Какво ще правим сега?

Тялото на Пи Ел бе плувнало в пот, но в него се надигаше хладна ярост. Още чувстваше как пипалата на Гризача обгръщат тялото му, как се впиват в него. Испита такова отвращение, че едва не завика на глас.

Никога не е бил толкова близо до смъртта.

Обърна се към Хорнър Дийс, погледна грубото му брадясало лице, цялото сбръчкано, проблясващите му очи. Гласът на Пи Ел бе смразяващ от гняв.

— Ти, старче, прави, каквото щеш — прошепна той, — но аз ще се върна да убия онова чудовище.

XXVII

Морган Лех остана потресен.

— Какво искаш да кажеш с това, че се връщаме — попита той Уокър Бо.

Не само беше потресен, но и ужасен.

— С какво право решаващ, Уокър? Куикнинг е тази, която ни води, не ти!

— Морган — тихо каза момичето. То се опита да го хване за ръка, но той бързо се дръпна.

— Не, искам да се разберам. Какво ставаше тук? Излязох за момент, само да проверя дали Хорнър е тук... И когато се връщам, ви заварвам толкова близо...

Гласът му пресекна и мургавото му лице се изчерви като си помисли, какво щеше да каже.

— Аз...

— Чуй ме, Морган — каза Куикнинг. — Трябва да потърсим Черния камък на Елфите. Налага се.

Планинецът безпомощно сви юмруци. Съзнаваше колко глупав изглежда, колко млад. Положи усилие да се овладее.

— Ако се върнем там, Куикнинг, ще бъдем убити. Преди не знаехме срещу какво ще се изправим, но сега знаем. Ул Белк ни превъзхожда. Всички видяхме — това е създание, почти загубило човешката си форма, бронирано в камък, и способно да ни отстрани като нищо. Та той е част от земята! Как ще излезем срещу нещо подобно? Той ще ни погълне целите, преди дори да го приближим!

Той положи усилие, за да успокои дишането си.

— И то, ако преди това не повика Паст Гринт или Гризача. Ние не можем да се изправим срещу тях, а какво остава за него. Помислете само. Какво ще стане, ако реши да използва Камъка на Елфите срещу нас! Какво ще правим тогава — ти, която не можеш да използваш магията си, аз с моя счупен Меч, в който изобщо не е останала магия, и Уокър с... не знам с какво. С какво, Уокър? Кой си ти?

Мрачния чичо стоеше несмутим пред тази атака, бледото му лице бе безизразно, очите му спокойно гледаха Планинеца.

— Аз съм това, което винаги съм бил, Морган Лех.

— С една ръка по-малко! — извика Морган и съжали на момента за думите си. — Не, прости ми, не исках да кажа това.

— Но е вярно, — тихо отвърна другият. Морган притеснено отмести очи, после отново погледна Уокър.

— Погледни ни на какво сме заприличали. Едва сме живи. Изминахме целия този път до края на света и той направо ни довърши. Каризман вече е мъртъв. А може би и Хорнър Дийс. Изтощени сме. Заприличали сме на плашила, не сме се къпали от седмици, ако се изключи дъжда. Целите сме в дрипи. Толкова дълго бягахме и се крихме, че вече не можем да се изправим да срещнем противника си. Хванати сме като в капан в този сив, мрачен свят, където можем да видим само камък, дъжд и мъгла. Мразя това място. Искам да виждам дървета, трева и живи същества отново. Не искам да умра тук. И особено, не искам да умирам напразно! А точно това ще стане, ако тръгнем отново към Каменния крал. Кажи ми, Уокър, имаме ли някакъв шанс?

За негова изненада Уокър Бо каза:

— Имаме повече шанс, отколкото мислиш. Седни за миг и ме чуй.

Морган се поколеба. В очите му се четеше недоверие. После бавно седна. Гневът и напрежението му изведнъж го напуснаха. Отново позволи на Куикнинг да го приближи и да го обгърне с ръце. Почувства топлината на тялото ѝ.

Уокър Бо кръстоса крака и се загърна в дрехата си.

— Вярно е, че изглеждаме като просяци от някой южен град, че с нищо не можем да уплашим Ул Белк, че за него не сме повече от насекоми, които пълзят по земята. Но, може би, този наш вид е илюзия, от която можем да се възползваме. Тя би могла да ни даде възможност да го победим. Той гледа на нас като на нищожества. Не се страхува от нас. Изобщо не иска да мисли за нас. Дори може да ни е забравил. Смята се за неуязвим. И ние можем да използваме това срещу него.

Тъмните му очи бяха съсредоточени.

— Той не е това, за което се смята, Планинецо. Превърнал се е в нещо повече от онова духовно същество, което е бил, от онова, за което е предназначен. Сигурно се е превърнал и в нещо повече от Краля на Сребърната река. Но неговата еволюция не е естествена. Тази еволюция е постигната с помощта на Черния камък на Елфите. Може да звучи иронично, но Друидите са пазили магията си по-добре, отколкото Ул Белк съзнава. Той си мисли, че я е откраднал твърде лесно и че може да я използва без последствия. Но греша. Когато призовава магията на Камъка на Елфите, той всъщност унищожава себе си.

Морган Лех широко отвори очи.

— Какво искаш да кажеш?

— Изслушай го, Морган — помоли Куикнинг. Лицето ѝ бе близо до неговото, тъмните ѝ очи цели в очакване.

— Аз не разбирах до днес, какво представлява Черният камък на Елфите — продължи Уокър Бо. Той бързаше да довърши своето обяснение. — Коглин ми даде Историята на Друидите и ми каза да я прочета. От нея научих за съществуването на Черния камък, и за неговото предназначение да освободи Паранор от черната магия, и да го върне на света на хората. От Куикнинг разбрах, че Черният камък на Елфите е създаден така, че да неутрализира въздействието на всички други магии — по този начин магията, която е отнела Паранор, би могла да бъде разрушена. Такава сила, Планинецо! Нима е възможно да съществува подобна сила? Продължавах да се чудя, дали е възможно. И ако е, защо Друидите, които винаги са толкова внимателни в тези неща, не са се погрижили да предотвратят неправилното ѝ използване. В края на краищата, нали Черният камък на Елфите е единствената магия, която може да възстанови тяхната крепост, да възвърне силата им. Как са могли да допуснат подобна магия да им се изплъзне толкова лесно, как са допуснали тя да бъде присвоена от други, та било и от такова могъщо създание като Ул Белк. Това, разбира се, бе изключено. Ала можели ли са да го предотвратят? Днес аз открих отговора на този въпрос. Видях по какъв начин Каменният крал подчини на себе си Паст Гринт. И какво се случи между баща и син. Забеляза ли? Когато Ул Белк призова силата на Камъка, получи се връзка между двамата, те станаха едно цяло. Магията беше като катализатор. Но аз се питах, по какъв начин им бе

въздействала. Явно беше, че тя им вдъхва живот, че е като наркотик, без който не могат. Магията на Черния камък на Елфите е по-силна от тях, толкова силна, че е отвъд техния контрол. Те не могат без нея.

Той помълча и продължи с предпазлив шепот. Сенките в стаята ги обгръщаха като шпиони.

— Това става, когато тази магия се събуди. Тя унищожава всяка магия, насочена срещу нея, точно както пише в Историята на Друидите и както Куикнинг е научила от своя баща. Тя среща и си присвоява чуждата магическа сила. Но прави и нещо повече. Не само унищожава магията. Една магия не може да се сведе до нищо. Това противоречи на законите на природата. Камъкът поглъща другата магия и я преобразява така, че тя да служи на неговия притежател. Затова и когато Ул Белк насочва Черния камък на Елфите срещу Паст Гринт, той си присвоява магията на своето дете. В същото време обаче поема върху себе отровата, с която Паст Гринт превръща земята и нейните създания в камък. Така и самият той е започнал да се превръща в камък. И което е още по-важно, всеки път, когато всмуква от магията на Паст Гринт, Ул Белк се превръща за миг в собствения си син. Те се чувстват свързани чрез Черния камък на Елфите. Мразят се и се страхуват един от друг, но в същото време изпитват потребност да бъдат свързани. Те се хранят един от друг, обменят си сила така, както това може да стане само чрез Черния камък на Елфите. Само той може да ги сближи, да ги накара да се почувстват баща и син. Това е единствената им споделена връзка.

Той се приведе напред.

— Но тя убива Ул Белк. Превръща го целия в камък. След време той ще изчезне сред камъка, който го оковава. Ще се превърне в обикновена статуя — ще стане неодушевен. Това той прави, без дори да го съзнава. Такова е въздействието на Камъка на Елфите; затова е могъл толкова лесно да го открадне. Друидите не са се интересували. Те са знаели, че всеки, който го използва, ще трябва да понесе последиците от това. Не можеш да извличаш магия без последици. Ул Белк е станал зависим от тази магия. Той е обзет от нуждата да преобразява всичко, да превръща в камък тялото си, земята си, да владее всичко. Сега не може да спре, дори ако иска.

— Но с какво ни помага това? — попита Морган, отново загубил търпение. Той се приведе напред от любопитство, заинтригуван от

възможностите, които би могъл да предложи Уокър. — Дори ако си прав, какво значение има това? Не ни предлагаш да чакаме, докато Ул Белк се унищожи сам, нали?

Уокър Бо поклати глава.

— Няма да ни стигне времето за това. Този процес ще трае с години. Но Ул Белк не е толкова неуязвим, колкото си мисли. Той е станал зависим от Черния камък на Елфите, скрит в каменната му ръка. Превърнал се е почти целия в камък и не се интересува вече какво става около него, а само от това, непрекъснато да подхранва мутацията си. Той е почти неподвижен. Забеляза ли с какво усилие се опитваше да се движи? Трудно му е да промени положението на тялото си. Прикован е към скалата на пода. Магията му е остаряла и неизползвана. Той не прави почти нищо друго, освен да използва Камъка за захранване. Всичките му мисли са обладани от страха да не загуби Черния камък на Елфите, да не бъде лишен от храна и оставен на съмнителната милост на своето обезумяло дете. Неговата мания го е осакатила. Това ни дава шанс да го победим.

Морган безмълвно наблюдаваше лицето на другия в продължение на няколко дълга мига, като обмисляше подробно всичко, въпреки своето недоверие, че имат шанс за успех. Чувстваше погледа на Куикнинг върху себе си. Той винаги бе вярвал в способността на Уокър Бо да преценява нещата по-добре от другите. Той самият бе предложил на Пар и Кол Омфорд да потърсят съвета на своя чичо, когато трябваше да разберат сънищата на Аланон. Наистина, беше уплашен от онова, което Мрачния чичо говореше, но не беше такъв глупак, че да го пренебрегне напълно.

— Всичко, което казваш, сигурно е така, Уокър, но ти забравяш нещо. За да имаме някакъв шанс да победим Ул Белк, трябва отново да се промъкнем в купола. А той едва ли ще ни покани втори път. Вече ни даде да разберем това. При положение, че не можем да влезем сами, как ще успеем да направим каквото и да било?

Уокър скръсти ръце замислено.

— Ул Белк направи грешка като ни пусна в купола. Аз успях да усетя някои неща, които ми убягваха преди, да разгледам добре неговата крепост. Тя се намира точно над пещерата, където ни нападнаха плъховете, в тунелите под града. Той е направил така, че океанът да разделя неговото убежище и подземното скривалище на

Паст Гринт. Но точно в това е сбъркал. Приливите и отливите са разрушили част от каменната му основа.

Мрачния чичо присви очи.

— Има една дупка отдолу, през която може да се влезе в купола.

Още един чифт очи се присвиха с недоверие. Тези на Хорнър Дийс, който преценяваше думите на Пи Ел в тихия мрак на сградата, където двамата мъже се бяха скрили.

— Да го убиеш ли? — повтори той думите на другия. — И защо трябва да го правиш?

— Защото е ей там! — извика нетърпеливо Пи Ел, сякаш това обясняваше всичко.

Той предизвикателно изгледа Следотърсача, сякаш само чакаше да му се противопостави. Когато Дийс нищо не отвърна. Пи Ел се сви като ястреб, който дебне жертвата си.

— От кога сме вече в този град, старче — дали беше седмица, две? Не мога дори да си спомня. Имам чувството, че сме били винаги тук! Но знам едно. Откакто сме дошли, това чудовище ни преследва. Всяка нощ, където и да отидем! Този Гризач, който помита улиците и всичко пред себе си. А, не мога повече!

Беше настръхнал от гняв. Не можеше да понесе спомена за това, как металните пипала се бяха вкопчили в него, едва успяваше да преодолее отвращението си. Когато той самият бе убивал, беше го правил бързо и лесно, не беше измъчвал дълго жертвата си, не беше душил и изтезавал. А и досега никой не беше го докосвал, не беше се приближавал толкова до него.

Това му се случваше за първи път.

На всичко отгоре не успя да намери и Каменния крал в скривалището на Гризача. Беше сигурен, че ще може да открие Ул Белк и Черния камък на Елфите, а вместо това едва не се бе оставил да го убият. Острието на ножа му го зовеше.

— Няма да се оставя да ме преследват повече. Един Смок може да умре, като всичко друго — той помълча. — Помисли си само. Веднъж като умре той, може би Каменния крал сам ще се покаже, може би ще поиска да разбере кой е убил неговия пазач. И тогава ще се доберем до него.

Хорнър Дийс не изглеждаше много убеден.

— Не си съвсем прав.

Пи Ел пламна.

— Пак ли се страхуваш, старче?

— Разбира се. Но това няма нищо общо с въпроса. Ти си професионален убиец, главорез. Не убиваш никога без причина, или без да си сигурен, че успехът е на твоя страна. В случая няма доказателства за това.

— Ти просто не можеш да ги видиш! — вбеси се Пи Ел. — Причината вече е налице! Не ме ли чуваш? Не ми са нужни пари, нито нечие чуждо разпореждане! Искаш ли да намерим Ул Белк, или не? А що се отнася до шансовете за успех, аз ще ги променя!

Пи Ел веднага стана и пое в мрачината. Не го интересуваше какво мисли старецът; или поне нямаше защо да го интересува. И все пак, неясно защо не можеше да бъде безразличен към думите на Дийс, а не искаше да му покаже това. Неприятно му беше да си признае, че Хорнър Дийс бе спасил живота му, и че дори му бе помогнал да избяга. Старецът му беше като трън в очите и той искаше да го премахне. Дийс се беше появил от миналото му като призрак, изскочил от едно време, което му се струваше скрито завинаги. Никой жив не биваше да знае кой е той и какво бе правил на служба при Ример Дал. Никой не биваше да може да разкаже за това.

Изведнъж се усети, че иска Хорнър Дийс да бъде мъртъв почти толкова, колкото и Гризача.

Макар че Гризача бе по-непосредствения проблем.

Отново се обърна към Следотърсача.

— Достатъчно време си загубих с тебе, — озъби се Пи Ел. — Върви си при останалите, не ми е нужна твоята помощ.

Хорнър Дийс сви рамене.

— Не съм ти я и предлагал.

Пи Ел се упъти към вратата.

— Само от любопитство ще те запitam — извика след него Дийс като също се изправи — Как смяташ да го убиеш?

— Какво те интересува? — подвикна му през рамо Пи Ел.

— Не знаеш как, нали?

Пи Ел спря на място пред входа, обхванат от непреодолимо желание да свърши по-скоро с този досаден Дийс. Защо трябваше да

чака? Никой от другите нямаше да разбере. Ръката му се спусна в гънките на панталона, за да извади Стиела.

— Работата е там — каза неочаквано Дийс, — че ти не можеш да убиеш Гризача, дори ако съумееш някак си да го приближиш, за да го промушиш с този твой нож.

Пи Ел отпусна ръка.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че дори да причакаш оня звяр, ако например се спуснеш отгоре му или се промъкнеш отдолу — което никак не е вероятно, но да предположим — няма да можеш да го убиеш достатъчно бързо.

Проницателните очи проблеснаха.

— Е, може да му отрежеш някое и друго пипало, да нараниш крака му или дори да му извадиш окото. Но това няма да го убие. Къде смяташ да го удариш, Пи Ел, за да го убиеш? Знаеш ли къде? Защото аз не зная. Преди да забиеш и два пъти ножа, Гризача ще те хване. И да го нараниш, Смокът отново се изправя, намира метални парчета и ги поставя на мястото на наранените.

Пи Ел се усмихна — подло, иронично, студено.

— Ще намеря начин.

Дийс кимна.

— Сигурно — Той съзнателно замълча и отмести мечото си туловище, като прехвърли тежестта от единия крак на другия. В мрака изглеждаше като откъснато парче от стената. — Но не без определен план.

Пи Ел отмести поглед, изпълнен с отвращение, поклати глава, после отново го погледна. Доста време вече си беше загубил да се мъкне из този отвратителен град, из тази влажна каменна гробница. Доста усилия му струваше, за да не бъде погълнат от търбуха ѝ. На всичко отгоре той се беше оставил твърде дълго на магията на Куикнинг, която беше притъпила инстинктите му и затъмнила яснотата на мислите му. Беше изпаднал в състояние, при което държеше само на едно — да се върне там, откъдето бе тръгнал, към света отвъд Елдуист и към живота, който бе напълно в негова власт.

Но не и без Черния камък на Елфите. От него нямаше да се откаже.

И не без да отнеме живота на Куиикнинг. От това също нямаше да се откаже.

В това време Хорнър Дийс се опитваше да му каже нещо. Никога не му е било толкова мъчително да слуша. Тишината бе пълна и проникваше чак до мислите му.

— Ти имаш някакъв свой план, така ли? — промълви той.

— Може би.

— Слушам те.

— Свързано е с убийството на Гризача. Може би то ще извади Ул Белк от скривалището му. Трябва нещо да се опита.

Признанието му се изплъзна неохотно.

— Слушам те.

— Ще трябва да се заемем и двамата. Като при предишното споразумение. Да се пазим един друг, докато всичко свърши. После всеки да се оправя сам. Искам думата ти.

— Имаш я.

Хорнър Дийс пристъпи напред и застана непосредствено пред Пи Ел, по-близо, отколкото другият би искал. Задъхваше се, като че ли бе пробягал цяла миля, усмихваше се през сплъстената си брада, но ръцете му бяха свити в юмруци.

— Това, което мисля, че трябва да направим — каза тихо той, — е да оставим Гризача да падне в някоя дълбока пропаст.

Морган Лех вторачено гледаше Уокър Бо, без нищо да каже в момента, после поклати глава. Сам се удиви от спокойствието в гласа си.

— Няма да стане. Ти сам каза, че Каменният крал не е просто една подвижна статуя; той се е превърнал в част от земята. Той е всичко в Елдуист. Видя какво направи, когато реши да ни пусне в купола. И после, когато призова Паст Гринт. Той направо разби скалата на парчета. Това е собствената му кожа, Уокър. Не допускаш ли, че той ще се опита да разбере, ако решим да използваме по собствената му кожа, не мислиш ли, че той ще го усети? И какво, според теб, ще се случи с нас тогава? Ще бъдем смазани!

Морган направи жест, сякаш стриваше нещо между дланите си. Тъмна руменина заля цялото му лице. Започваше да чувства, че го тресе. Изражението на Уокър не се промени.

— Това, което предполагаш е възможно, но едва ли ще се случи. Ул Белк наистина е сърцето и душата на земята, която е създал, но освен това е същество от камък. А камъкът нищо не чувства, нищо не усеща. Ул Белк дори нямаше да разбере, че сме тук, ако трябваше да разчита на външните си сетива. Само това, че използвахме магия, го накара да ни обърне внимание. Може би все още в него е останало нещо човешко, което го кара да се пази от неприятели, но той разчита главно на Гризача. Ако можем да избегнем използването на магия, ще влезем в купола, без той дори да разбере, че сме там.

Морган се опита да протестира, но се въздържа. Куикнинг толкова силно стискаше ръката му, че го болеше.

— Морган — промълви настоятелно тя, — ние можем да направим това. Уокър Бо е прав. Това е нашият шанс.

— Нашият шанс ли? — Морган погледна към нея, като се стремеше да запази спокойствие пред черните ѝ очи, които го поглъщаха. Тя му се струваше по-красива от всякога. — Нашият шанс за какво, Куикнинг? — Той с усилие откъсна очи от нея и погледна Уокър. — Да приемем, че сте прави. Че можем да влезем в купола, без Белк да разбере. И какво от това? Какво ще правим там? Ще използваме нашата осакатена магия, ние тримата — едно безпомощно момиче, един еднорък и един мъж с половин меч! Не се ли върнахме на изходната си точка?

Той не обръщаше внимание на Куикнинг, която дърпаше ръката му.

— Не искам да се преструвам пред тебе, Уокър. Ти разбираш какво мисля. Можеш да разбереш какво мисли всеки. Признавам си, че се страхувам. Ако Мечът на Лех беше цял, бих изпробвал шанса си срещу нещо такова като Ул Белк, но не е. А аз нямам вътрешна магия, както вие с Пар. Разполагам само със себе си. Оцелял съм досега, защото съм приемал своята ограниченост. По такъв начин успях да се боря срещу Федералните власти, които окупираха моята родина, по такъв начин успях да оцелея срещу далеч по-голям и силен противник. Човек трябва да избира в каква битка да влезе. Каменният крал е чудовище над чудовищата и аз не виждам как ние тримата ще можем да се справим с него.

Куикнинг поклати глава.

— Морган...

— Не — бързо я прекъсна той, неспособен вече да спре, — нищо не казвай. Само ме изслушай. Аз направих всичко, за което ме помоли. Отказах се от всички отговорности, които бях поел, за да дойда на север да намерим Елдуист и Ул Белк. Останах, докато открихме Черния камък на Елфите. Искam да успееш в това, за което баща ти те е изпратил. Но не зная как може да се осъществи, Куикнинг. А ти знаеш ли? Можеш ли да ми кажеш?

Тя пристъпи към него и вдигна лице.

— Мога само да ти кажа, че ще се осъществи. Така твърди баща ми.

— С помощта на магията на Уокър, на Пи Ел и на мене, зная това. Е, ами къде е Пи Ел? Не трябва ли и той да дойде с нас? Не се ли нуждаем от него, за да успеем?

Тя се поколеба, преди да отговори.

— Не, магията на Пи Ел е нужна след това.

— След това. Ами твоята магия?

— Аз не разполагаме магия, докато не си върнеш Камъка на Елфите.

— Значи всичко остава на мене и на Уокър.

— Да.

— Неизвестно как.

— Да.

Уокър Бо пристъпи напред нетърпеливо, бледото му лице изглеждаше сурово.

— Достатъчно, Планинецо. Ти говориш така, все едно че става дума за нещо мистично, за което е нужна божествена намеса, или мъдростта на мъртвите. Няма нищо трудно в това, което се иска от нас. Каменния крал държи Черния камък на Елфите; ние трябва да го накараме да го даде. Трябва да се промъкнем под пода на купола и да го изненадаме. Трябва да намерим начин да го стреснем, да го накараме да се стъписа, да направим нещо, което да го принуди да разтвори ръка и да изпусне Камъка, и да го измъкнем изпод носа му. Не е нужно да влизаме в битка с него; не е нужно да го убиваме. Това не е изпитание на силата; това е изпитание на волята. И на ума. Трябва да излезем по-умни от него.

Очите на Мрачния чичо горяха.

— Не сме били целия този път, Морган Лех, просто за да се обърнем и да се върнем. Знаехме, че няма да получим отговор на въпросите си, че сами трябва да намерим начин да направим необходимото. Така и стана. Изисква се само още едно усилие. Ако не го осъществим, Камъкът на Елфите ще бъде завинаги загубен за нас. А това значи, че и Четирите земи са загубени, че Шадуините са спечелили битката. Че Коглин и Мърко са умрели напразно. Че приятелят ти Стеф е умрял напразно. Това ли искаш? Това ли е твоята цел? Това ли, Морган Лех?

Морган се спусна покрай Куикнинг и се вкопчи в дрехата на Уокър. Уокър на свой ред се вкопчи в него. Дватамата стояха безмълвно вкопчени един в друг, лицето на Морган беше изкривено от гняв, на Уокър — изопнато и напрегнато.

— И аз се страхувам, Планинецо, — тихо каза Уокър Бо. — Моите страхове отиват много по-далеч от това, което ни предстои в момента. Аз получих задача от сянката на Аланон да използвам Черния камък на Елфите, за да върна обратно Паранор и Друидите. Ако Ул Белк се вкаменява, когато използва Камъка на Елфите срещу Паст Гринт, какво ще стане с мене, ако аз го използвам срещу изчезналия Паранор?

Настъпи дълго и празно мълчание. Въпросът висеше ужасяващ като скелет сред тъмнината на стаята. Уокър промълви:

— Каквото и да стане, трябва да го направя.

Морган пусна другия и бавно отстъпи назад.

— Защо вършим всичко това? — прошепна в отговор той. — Защо?

Уокър Бо почти се усмихна.

— Ти знаеш защо, Морган Лех, защото никой няма да го свърши вместо нас.

Морган не можа да не се засмее.

— Смели воини? Или пък глупци?

— А може би и двете. Може би е просто въпрос на инат.

— Твърде вероятно — Морган въздъхна уморено като се опитваше да се отърси от подтискащото чувство, което му внушаваха мракът и влагата, и усещането за безпомощност. — Добре щеше да е да знаем повече.

Уокър кимна.

— Добре щеше да е. Но макар че няма отговори, има причини, и те ни стигат.

Мислите на Морган се върнаха към спомените от миналото, към приятелите, изчезнали или мъртви, към борбата му за живот и стотиците пътувания, които бе предприемал из Планините, и които най-сетне го бяха довели тук, в този най-далечен край на света. Толкова много неща се бяха случили и повечето въпреки волята му. Чувстваше се дребен и безпомощен пред лицето на тези събития, като малка тресчица сред вълните на океана, влачен от приливите и отливите и от хрумванията на съдбата. Беше болен и изтощен; нужно му бе нещо сигурно, за което да се хване. Може би само смъртта беше сигурна.

— Остави ме аз да говоря с него, — чу той да казва Куикнинг.

Те двамата коленичиха сред сенките в средата на стаята, обърнати един към друг. Бяха толкова близо, че Морган виждаше собственото си отражение в очите ѝ. Уокър беше изчезнал. Куикнинг хвана ръцете му и той я остави да го докосва с пръсти.

— Аз те обичам, Морган Лех — промълви тя. — Искам да знаеш това. Странно е, че казвам нещо такова. Струваше ми се, че няма да мога да го изрека. И аз имам своите страхове, които са различни от страховете на вас двамата с Уокър Бо. Страхувам се от собствените си чувства.

Тя се наведе към него и го целуна.

— Разбираш ли, какво искам да кажа? Едно първично същество получава живот не от любовта на мъжа и жената, а посредством магия. Аз съм създадена с определена цел, да служа на моя баща, и съм предопределена да се пазя от всичко, което може да ме отклони от тази цел. Какво повече би могло да ме отклони, Морган Лех, отколкото любовта ми към теб? Аз не разбирам тази любов. Не я познавам. Тя идва от човешкото в мене и се проявява въпреки усилията ми да я отхвърля. Какво да правя с тази любов? Казвам си, че трябва да я подтисна. Тя е... опасна. Но аз не мога да се отрека от нея, защото това чувство ми дава живот. Превръщам се в нещо повече от създание от пръст и вода, повече от парче глина, придобило форма. Ставам реална.

Той отвърна на целувката ѝ, изпълнен с твърда решимост, уплашен от онова, което тя му доверяваше, от звука на думите ѝ и от техния смисъл. Не искаше да чува нищо повече.

Тя се откъсна от него.

— Трябва да ме изслушаш, Морган. Аз се стремях да следвам пътя, предначертай от баща ми, и да не се отклонявам. Неговите съвети ми се струваха мъдри. Но сега разбирам, че не мога да се придържам към тях. Нуждая се от своята любов. Няма значение, какво ще ми струва; животът ни ще бъде ограбен, ако не откликнем на чувствата си. И аз ще те обичам с всичките си сили; вече не се страхувам, каквото и да стане.

— Куикнинг...

— Но — продължи бързо тя, — пътят си остава пред нас и ние трябва да го следваме, ти и аз. Разбрахме накъде води и трябва да продължим до край. Трябва да победим Каменния крал, да върнем Черния камък на Елфите. Ти, аз и Уокър Бо трябва да извършим това. Наистина е необходимо, Морган.

Той кимаше с глава, докато тя говореше, неспособен да се противопостави на нейното настояване. Любовта му към нея бе толкова силна, че би направил всичко, въпреки разума. Очите му се просълзиха, но той спря сълзите си и зарови лице в раменете ѝ, притискайки я по-близо до себе си. Погали сребристата ѝ коса и очертанията на гърба ѝ. Почувства как тя го прегръща с тънките си ръце и цялото ѝ тяло трепери.

— Зная, — каза тихо той.

Тогава си спомни как Стеф бе умрял в ръцете на момичето, което обичаше, мислейки я за нещо различно от това, което бе. Дали и с него нямаше да стане така? — запита се внезапно той. Спомни си също за обещанието, което някога бе дал на приятеля си, за обещанието, което тримата си бяха дали — Пар, Кол и той, че ако някой от тях намери магия, която да може да освободи Дуорфите, те ще направят всичко, за да я притежават и използват. Черният камък на Елфите бе именно такава магия.

Почувства се спокоен, отърсен от гнева, от лошите предчувствия, от колебанията и неувереността. Пътят се отваряше пред него и той наистина нямаше друг избор, освен да го последва.

— Ще поема по този път — прошепна той и усети как сълзите навлажниха страните му.

Застанал в мрака на отстречната стая, Уокър Бо гледаше как влюбените се прегръщат и почувства топлината на тяхната близост да го обгръща като ръцете на изгубено дете. Обърна поглед настрани. За него не можеше да има такава любов. Испита моментно самосъжаление, но бързо се отърси от него. Бъдещето му се струваше ясно и сигурно в сравнение с мрака на настоящето. Понякога то му откриваше своето светло лице.

Той безшумно мина през помещението и се приближи до един отворен прозорец високо над улицата. Загледа се надолу сред мрака и виещите се мъгли. Светът на Елдуист беше каменен лабиринт, който се възправяше насреща му като мрачна и влажна завеса. Той бе суров, неизменен и безцелен, и му напомняше за единствената възможна посока на неговия живот.

Може би най-сетне щеше да намери смисъла на живота си.

Оставаше само една загадка. Планинецът я бе засегнал, когато се опитваше да разбере как е възможно да се изправят срещу същество с такава сила като Ул Белк. Тази загадка ги бе съпътствала от началото на тяхното пътуване, като постоянна енигма, която все не се разкриваше.

Тази загадка бе Куикнинг. Дъщерята на Краля на Сребърната река, създадена от елементите на Градините, получила живот чрез магия — тя беше като гатанка с думи от непознат език. Била е изпратена, за да ги заведе всички в Елдуист. Но защо духът просто не ги бе призовал? Или не им се беше явил на сън? Вместо това Кралят на Сребърната река бе изпратил едно живо, дишащо същество, невероятно удивително и красиво.

Защо? Тя бе тук по определена причина и тази причина още не беше ясна.

Уокър Бо тънеше в предположения.

Какво бе истинското призвание на Куикнинг?

XXVIII

Призори тримата напуснаха укритието си и тръгнаха надолу из улиците. Дъждът бе спрял, облаците се бяха вдигнали високо над заострените покриви на сградите, и светлината бе оловносива. Тишина обвиваше костите на Елдуист като призрак, въздухът бе изчистен от мъглата, безветрен и празен. Някъде в далечината се чувстваше тътенът на океана. Стъпките им отекваха като ехо, което се издигаше шепнешком към небето. Неуспешно се опитваха да открият в града поне следа от живот. Нямаше и помен от Хорнър Дийс и Пи Ел. Гризача се бе оттеглил в нощното си леговище. Паст Гринт спеше вътре в земята, а в крепостта под купола, Ул Белк представляваше едно мрачно, неизбежно присъствие, което трябваше да посрещнат.

Въпреки това Уокър Бо се чувстваше спокоен. Вървеше пред Морган и Куикнинг, удивен от своя вътрешен покой. Бе пропилял толкова много сили, за да разбере и овладее смисъла на своя живот, да се бори с двойния призрак на своята съдба и завета, който му бе възложен. Сега всичко това бе отхвърлено. Времето и събитията го бяха тласнали към този момент като непреодолима вихрушка и му бяха открили смисъла на неговия живот. Срещата с Каменния крал щеше да му покаже кой е той самият и какво е неговото предназначение. Или щеше да изпълни задачата на сянката на Аланон, или нямаше да я изпълни. Или щеше да притежава Черния камък на Елфите и да върне Паранор и Друидите, или нямаше да го направи. Или щеше да победи Ул Белк, или не. Той вече не се и съмняваше, че трябва да отхвърли колебанията, че не бива повече да се залъгва с всички онези „ако“, които бяха го измъчвали толкова дълго. Обстоятелствата го бяха довели до тук, и това бе достатъчно. Дали щеше да живее или умре, при всички случаи ще се освободи от миналото. Дали магията на Шанара бе жива в него, след като бе загубил ръката си от отровата на Асфинкс, дали бе достатъчно силна да устои на гнева на Каменния крал. Дали заветът, който Аланон бе дал на Брин Омсфорд, се

отнасяше за него? Всичко това той щеше да разбере. Познанието, помисли си той с една непреодолима ирония, винаги освобождава.

Морган Лех не беше толкова сигурен.

След пет-шест стълби надолу, хванал ръката на Куикнинг, Планинецът отново се почувства като една крехка черупка, в която се гонеха страхове и предчувствия като затворени мухи. За разлика от Уокър Бо, той знаеше вече твърде много. Знаеше, че Уокър не е Мрачния чичо от някога, че митът за неговата неуязвимост е изчезнал заедно с ръката му и че той е въввлечен в същия кръг от пророчества и обещания, както и всички те. Знаеше, че самият той е още по-неспособен, един човек, който дори нямаше здраво оръжие, лишен от магията, която на косъм го бе спасявала при срещите с далеч по-слаби противници. Знаеше, че всичко зависи само от тях двамата, че Куикнинг няма да може да се намеси, че би могла да сподели съдбата им, но нямаше да може да я промени. Би могъл да каже, че разбира нейното желание да се сдобият с Черния камък на Елфите, нейната вяра в бащините ѝ обещания и доверието, което бе проявила към тях — можеше да го каже само на думи. Можеше да се помоли да оцелеят в това свое начинание, да стане някакво чудо. Но думите и молитвите нямаше да му помогнат да преодолее своите страхове и мрачни предчувствия. Те се гонеха в него като подплашени сърни и караха сърцето му да бие.

Какво ще прави, отчаяно се питаше той, когато Каменния крал обърне към него празните си очи? Откъде щеше да намери сили?

Поглеждаше тайно Куикнинг, очертанятията и сенките на лицето ѝ и тъмния успокояващ блясък на нейните очи.

Вървяха надолу из празните улици към края на града, като се промъкваха като котки по каменните ивици на пешеходните пътеки, обърнали гръб на сградите. Почти усещаха пулса на Каменния крал в земята под тях. Почти чуваха дишането му в тишината. Усещаха погледа му върху себе ей — поглед на бог, на дух с непреодолима сила. Минутите минаваха и улиците и сградите се изнизваха едни и същи, едва напомняйки за отминалите времена и за всичките животи, които също бяха отминали без определен смисъл. Те чувстваха с неизменна сигурност безсмислието на своето начинание — сякаш някакъв таен глас, сякаш едва доловимо лице ги докосваше, за да ги убеди в това. И тримата чувстваха неговото присъствие. И всеки се бранеше по

своему. Никой не се отказа. Никой не отстъпи. Обединени от общата си решимост да свършат най-сетне с този кошмар, те продължаваха да вървят.

На изток бледата светлина на утрото озари в сребристо мъглата, която се сливаше с облаците, и градът изглеждаше като кристален. Малко след това зърнаха купола и Уокър Бо, който продължаваше да върви напред, ги дръпна в сянката на една сграда, сякаш се страхуваше, че куполът може да ги види. После свърна по една странична уличка, след това по друга и по трета, сякаш вървеше сред лабиринт. Тримата пълзяха сред влагата, така както дъждовна вада се вие и си проправя път сред улиците. Пътеката им лъкатушеше покрай стените на сградите, които ги скриваха от купола, и все пак минаваше близо до него.

Най-сетне Уокър спря и отхвърли качулката на тъмната си наметка, сякаш да подуши въздуха. Беше напълно съсредоточен в себе си, потънал в мрака на съзнанието си. Вслушваше се в магията, която трябваше да го води в посока, недостъпна за очите. Преминаваха от една улица в друга, докато накрая стигнаха отворения вход на сграда, от който надолу се разкриваше широко стълбище. То водеше надолу под сградата и те се спуснаха в нещо като пещера, където десетина древни карети от стария свят почиваха върху вкаменените релси. Масивните им корпуси, разбити от времето, придаваха на подземното вид на гробище. Тънки ивици светлина падаха върху тези скелети и прахът се виеше в светлината като омара.

Стълбите отиваха още по-надолу и тримата продължиха да се спускат по тях. Минаха през един кръгъл портал на отсрещната стена, пристъпиха леко колебливо и се озоваха отново сред градските канали. В мрака каналите се разклоняваха в три посоки, катакомбите бяха обгърнати от тишина и дъх на разтление. Уокър вдигна оцелялата си ръка, около която проблясваше сребристая светлина. Отново спря, за да подуши въздуха. После ги поведе вляво.

Тунелът ги погълна с охота, стените му бяха масивни и непроницаеми, заплашващи да ги затворят завинаги. Тишината сякаш ги наблюдаваше крадешком. Не се чуваше Паст Гринт — нито шум, нито дори помен от дишането му. Елдуист отново напомняше гробница, напусната от живота, едно убежище на мъртвите. Вървяха в редица, Уокър водеше напред, Куикнинг след него, а Морган най-

накрая. Не си разменяха нито думи, нито погледи. Очите им следяха светлината, която носеше Уокър, каменния под на тунела, по който вървяха, и сенките наоколо.

Уокър забави крачка и спря. Започна да движи осветената си ръка в различни посоки. Бледата светлина отвори един тъмен отвор в стената вляво, след който се спускаха стълби.

Отново се отправиха надолу, по влажните хлъзгави стъпала, в една дупка под земята, сякаш пробита от червей. До тях достигна дъха на Тайдрейс и глухия ромон на вълните му, които се разбиваха в бреговете на Елдуист. Те се заслушаха внимателно дали ще чуят писукане на плъхове, но този път нямаше. Когато стигнаха края на стълбището, Уокър ги поведе в един тесен отвор вдясно, по краищата на който се издаваха остри като бръснач скали. Движеха се бавно, като опипваха пътя си, сгушени близо един до друг, за да бъдат в кръга на светлината. Влагата бе оставила тъмни петна по стените наоколо. Забелязаха нещо, което се движи. Морган с изненада видя, че това бяха морски животинки, дребни, черни морски раци. Нима бяха толкова далеч от Ул Белк, че тук да има живи същества? Или пък бяха твърде близо до водата?

После отново влязоха в подземната пещера под града. Намериха се отново на ръба, от който океанските вълни бурно се разбиваха долу в скалите. Над тях се носеше мъгла и забулваше и най-отдалечените кътчета на пещерата с бяла завеса. Дневната светлина озаряваше сенките и образуваше малки, почти безцветни дъгички на фона на мъглата.

Уокър Бо се огледа и усети присъствието, което очакваше тук. Почувства пулса на магията му. Той впери очи в невидимото. Ул Белк.

— Оттук — тихо каза той и свърна вляво.

Тогава се чу тътен от събуждането на Паст Гринт, който премина в рев, и целият Елдуист гневно се разтресе.

Планът беше прост, но простите планове се оказваха обикновено най-добрите. Единственият проблем, мислеше си Пи Ел, застанал в сянката на сградата срещу скривалището на Гризача, е в това, че аз поемам целия риск, а Хорнър Дийс нищо не рискува.

Разбира се — старецът беше измислил този план.

Както Куикнинг, Уокър и Морган Лех, така и те излязоха призори, измъкнаха се от убежището си и посрещнаха неприветливата сива светлина с присвити очи и подозрително смръщени вежди. Размениха си кратки погледи и се отправиха първо към леговището на Гризача, след което определиха мястото, където Смокът трябваше да пропадне. Когато Дийс се убеди, че Пи Ел го е запомнил, те извадиха куката, навиха макарата и се разделиха.

Пи Ел се бе върнал пред леговището на Гризача и сега стоеше там и чакаше. Трябваше да бъде потаен и бърз, но той беше свикнал и с двете — това бяха обичайните оръжия на главореза.

Дълго се вслушва в тишината, опитвайки се да прецени пространството, което трябваше да премине и дали ще може да се измъкне. Този път нищо нямаше да му помогне да избяга, ако се случеше нещо. Тясното му лице се обръщаше насам-натам, душеше миризмата на морето и камъка и се вслушваше в инстинктите, които го предупреждаваха, че Смока продължава да бъде нащрек.

Той се усмихна със студената си празна усмивка. Гневът му бе преминал. Предчувствието за убийство го успокояваше като докосването на Куикнинг, умиротворяваше го, даваше му покой. Бе притихнал и уравновесен, готов да реагира на всичко, както острието на Стиела.

Бавно пресече улицата към вратата на леговището. Здравно държеше куката и въжето в ръка. Застана пред вратата и отхвърли куката нагоре, за да я закачи на същата издатина в камъка, която бяха използвали предишната нощ. Куката се закачи и задържа. Пи Ел се отдръпна и зачака. Но вратата остана затворена. Звярът или не беше чул, или се бе подготвил за всичко. Пи Ел се бе надявал, че звукът на куката ще накара звяра да излезе и ще му спести усилията да се катери. Но явно искаше твърде много.

Пое си дълбоко дъх. Тъкмо тук планът му ставаше наистина опасен.

Пристъпи напред, хвана се за въжето, което висеше на куката, и започна да се катери. Местеше бързо ръцете си по въжето. Те бяха толкова силни, че не му се налагаше да си помага с крака. Изкачи се и пусна резето на тайния вход на скривалището. Извика силно в него и тутакси скочи, плъзгайки се по въжето като котка. Вратата започна да се издига в момента, в който той вече беше на земята. Нещо отвътре

прошумоля и той мигновено отскочи. За малко едно пипало щеше да го хване. Гризача вече вървеше напред с разтворени пипала и тежко дишаше.

Само след миг вратата на леговището беше се вдигнала съвсем. Смокът яростно се втурна напред, въпреки че вече не беше нощ. Пи Ел го беше подразнил и той се спусна веднага да го преследва. Убиецът побегна на косъм от озверялото чудовище. Смокът го следваше побързо, отколкото Пи Ел бе очаквал. Дори за миг се поколеба, дали не бе надценил силите си. Но в случая нямаше време за размисъл и колебанията му се изпариха. На всяка цена трябваше да се измъкне.

Побягна надолу по пешеходната пътека и сви в съседната улица. Внимаваше да не попадне в някоя клопка. Самият той да не се окаже в капан. Нали такъв беше планът им спрямо Гризача — да го накарат да падне в някоя дълбока пропаст в недрата на Елдуист.

Смокът се втурна във входа на една съседна сграда, опитвайки се да го залови изневиделица. Едва успя да се отскубне от пипалата му, които бяха остри като нож, изплъзвайки се направо изпод носа на звяра. Втурна се към края на сградата, а Гризача го следваше. Чуваше се как металната му броня прорязва тишината. Туловището на звяра беше огромно като лавина, която всеки момент щеше да падне върху него. Излезе от едната сграда, после от следващата, и накрая се озова на друга улица. Вече сме близо, само през няколко пресечки, помисли си той. Но какво ставаше със звяра? Обърна се да се огледа, но не го чу да го следва. А шумът сякаш идваше изведнъж отвсякъде. Но откъде...?

Изведнъж Смокът се появи от сянката на един съседен вход, металните му крайници удариха земята на сантиметри от Пи Ел, и убиецът едва успя да се изплъзне. Пи Ел изрева от ужас и гняв.

Толкова бърз!

Искаше му се да се обърне и да нападне, да види как хладното острие на Стиела ще се заби в тялото му до кости. Искаше му се да види как Смокът ще умре. Но вместо това отново се спусна да бяга, препускайки по каменните пътеки на града, надолу по улиците, покрай стените на сградите, посред сенки и сива светлина. Това бе мъртва хватка, по-черна от самата нощ. Пипалата дрънчаха, насочени към него, като се плъзгаха по вратите и первазите на прозорците, рушаха всичко пред себе си и изхвърляха облаци камък и прах. Огромното

туловище се клатеше и биеше по земята с крака, като все повече набираше скорост. Ако бе вярно, че светлината му пречеше, то във всеки случай звярът с нищо не го показваше. Пи Ел осезаемо чувстваше гнева му.

Гонитбата ги заведе в друга улица и накрая край един последен ъгъл. Пи Ел почувства, че губи почва под краката си. Улицата пред него извеждаше към един каменен парк. Широки стъпала водеха надолу към статуя на някакво крилато същество, от което трябваше да излизат фонтани вода. От там се стигаше до капандурата, в която бяха пропаднали старецът и Планинецът преди няколко дни.

Хорнър Дийс седеше и чакаше, застанал на сигурно място пред входа на една скрита врата, като примамка към капандурата. Пи Ел изскочи към пътеката, като все повече набираше скорост, докато Гризача свиваше покрай ъгъла с разтворени пипала. Той мина покрай Хорнър Дийс, хвърли един поглед на грубото му тяло, цялото преbledняло под огромната брада и скочи срещу стената, където бе заложена стръвта. Чу как Смокът изтрополи по улицата, чу как Хорнър Дийс извика. Гризача усети стареца, отклони се леко от посоката си и нападна. Дийс се опита да отстъпи въпреки себе си, когато пипалата се насочиха към него и металните челюсти изтракаха.

В този момент капандурата се отвори и чудовището падна. То се претърколи диво по каменния склон и цялото му бронирано тяло беше разкъсано. Толкова се беше съсредоточило върху това да достигне Следотърсача, че беше забравило къде се намира. И ето че се бе уловило в капан, плъзгаше се надолу и изчезваше от погледа. Пи Ел възкликна от удоволствие.

Но изневиделица пипалата се разтвориха и започнаха да откъртват камъните — част от стълбите, част от срутената скала, всичко, което им попаднеше. Чудовището престана да се пързалия. Във въздуха се вдигна прах и замъгли всичко. Пи Ел се поколеба, за миг забравил да дръпне въжето, което пазеше Дийс. В този момент чу как старецът започна да вие. Той с всичка сила навиваше въжето, но откри, че то не се движи. Нещо го дърпаше от другия край, нещо далеч по-силно от него. Беше се забавил твърде много. Гризача бе уловил Хорнър Дийс. Пи Ел никога не изпитваше колебание. Той не си спомни за своето обещание. Никога не се бе интересувал от това да спазва думата си. Просто реагираше. Пусна въжетата, скочи от стената и се

спусна през парка към улицата. Видя как старият Следотърсач се плъзга по камъка към ямата, размахваше ръце и риташе с крака, едно пипало се бе увило около огромното му тяло. Успя да стигне Хорнър Дийс, точно когато старецът щеше да се загуби от погледа му. С един удар на Стиела той отрязва пипалото, което го бе обгърнало, с още един удар отрязва въжетата на куката.

— Бягай! — извика той и блъсна огромното му туловище.

Пипалото се бе увило около него и се опитваше да склепси ръцете му. Той се отърси, острието на Стиела проблясна с белия блясък на магията и пипалото се отпусна. Пи Ел хукна вляво и започна да прерязва пипалата, чрез които Гризача се задържаше горе. Прах се вдигаше навсякъде, замъгляваше сивата светлина и се смесваше с мъглата, докато вече нищо не можеше да се види. Пи Ел се движеше, воден от инстинкта си. Той се спускаше и прерязваше крайниците, които се бяха вкопчили в земята, и започна да чува стърженето от пропадането на звяра отново.

После се чу стържение на метал, крайниците на Гризача се отпуснаха и той пропадна. Започна да се търкаля в бездната. Пи Ел хукна назад, за да потърси Дийс. Забеляза как старецът едва се крепи на стълбите.

— Ставай горе! — извика му той, издърпа го на крака и яростно го повлече напред.

Земята зад тях избухна, цялата улица се разкърти и каменните отломки полетяха навсякъде. Двамата мъже се препънаха и паднаха. Обърнаха се да хвърлят поглед назад.

Всичко от плана на Хорнър Дийс си идваше на мястото.

От дълбините на Елдуист се показва Паст Гринт, събуден от удара при падането на Гризача, див и гневен. Чудовището изръмжа, цялото се разтърси и издигна змиевидното си бляскаво тяло нагоре. Люспите му бяха толкова огромни, че затъмниха слабата сива светлина. От устата му висеше Гризача, превърнал се в камък при докосването до отровата му. Вече бе престанал да се съпротивлява. Паст Гринт здраво го държеше, но после го захвърли, както куче би захвърлило плъх. Гризача прелетя през въздуха и се удари в стената на една постройка. Стената се разруши от удара и Гризача бе разбит на парчета.

Паст Гринт отново се плъзна надолу в тунелите. Трясъкът от минаването му вече заглъхваше. Облаците прах се оттеглиха и

светлината се появи тъмно сива. Пи Ел импулсивно протегна ръце и стисна ръцете на Хорнър Дийс. Тяхното уморено дишане беше единственият звук, който последва в тишината.

Под земята в пещерата, под крепостта на Каменния крал, трясъкът от събуждането на Паст Гринт се загуби сред шума на Тайдрейс, чиито вълни се разбиваха в каменните брегове на Елдуист. Морган Лех вдигна загорялото си лице и се озърна сред мъглата.

— Какво стана? — прошепна той.

Уокър Бо поклати глава, без да може да отговори. Все още чувстваше как земята се бе разтресла и гневът на чудовището още отекваше в ушите му. Нещо го бе накарало да изпадне в бяс — това не беше обикновено събуждане. Реакцията на създанието беше различна от тази, когато Каменния крал го призова, беше по-силна и поривиста.

— Дали отново е потънало в сън? — тревожно се запита Планинеца, като си спомни, как бе попаднал в капана.

— Да.

— А той? — посочи Морган към мъглата. — Той дали знае?

Ул Белк. Уокър бе напрегнал слух, за да долови нещо отвъд слоевете скали, опитвайки се да разбере, какво би могло да се е случило. Но той беше твърде далеч. Камъкът твърде здрав, за да проникне през него магията. Освен чрез докосване, но ако направеше това, Каменния крал щеше да бъде предупреден.

— Той е напълно спокоен — неочаквано отговори Куикнинг. Тя застана до него с уверено и гладко лице, очите ѝ някак далечни. Вятърът задуха в сребристите ѝ коси и ги разпиля около лицето ѝ. — Бъди спокоен, Морган, той не е забелязал промяната.

Но Уокър я бе забелязал, каквато и да беше тя, също, както я бе забелязало момичето. Тя едва се усещаше все още, но въздействието ѝ започваше да стига до тях и да ги изпълва. Беше нещо отвъд течението на времето и ерозията на скалите и земята. Вятърът я нашепваше, земята отекваше с нея, въздухът я вдъхваше. Родени от магията, дъщерята на Краля на Сребърната река и Мрачния чичо, и двамата бяха усетили нейното вълнение. Само Планинецът още не го съзнаваше.

Уокър Бо се почувства задушен от някакъв необичаен порив. Времето минаваше.

— Трябва да побързаме — каза изведнъж той и тръгна отново. — Бързо, Куикнинг, идвай!

Той ги поведе вляво надолу, по скалната тераса, по насечената хлъзгава повърхност. Те се запускаха с гръб към стената. Терасата бе не повече от няколко стъпки широка на места, океанската пяна непрестанно мокреше повърхността ѝ с всяка разбиваща се вълна.

Отвъд мястото, където бяха застанали, пещерата се разгръщаше като огромен потаен свят и те имаха чувството, че усещат очите на невидимите ѝ обитатели да ги гледат.

Терасата свършваше в една пещера, която се губеше в мрака. Уокър издигна сребърната си магическа светлина срещу мрака и пред тях се появи стълба, която се виеше нагоре в скалата.

Мрачния чичо започна да се изкачва, а Морган и Куикнинг го следваха като сенки.

XXIX

Когато Морган Лех беше момче, той обичаше да играе в кристалните пещери на изток от града. Пещерите се бяха образували преди векове, бяха опознавани и забравяни от редица поколения, каменният им под се бе протъркал от времето и стъпките. Те бяха преживели Големите войни, Войните на Расите, нашествието на същества от всякакъв вид и дори земните изригвания. Те бяха озарени от постоянно флуоресциране, от таваните се спускаха сталактити, по дъното имаше бистри вировете и сенчести извори, откъдето бликаше подземна вода. Нишите се свързваха чрез виещ се лабиринт от тунели. Опасно беше да се влиза в подобни пещери; имаше голям риск да се загубиш. Но за едно Планинско момче, търсещо приключения като Морган Лех, всеки риск можеше да бъде само привлекателен.

Той откри пещерите, когато беше много малък, едва започнал да излиза сам. Беше с група момчета, когато откри един от входовете, но само той беше достатъчно смел, за да влезе. Този ден проникна едва малко навътре, но съвсем не малко се уплаши; струваше му се напълно реална възможността тези пещери да стигат чак до центъра на земята. Но примамливостта на една такава възможност в края на краищата го накара да се върне отново и той започна да се осмелява да влиза все по-навътре. Пазеше в тайна от родителите си своите пътешествия, както правеха всички момчета. В тези дни над техния живот имаше твърде много ограничения. Играеше си на изследовател, откриваше нови светове, неизвестни за онези, които беше оставил зад себе си. Въображението му се развихряше, когато влезеше в пещерите; той можеше да се превърне във всеки и всичко. Често влизаше в тях сам, предпочитайки свободата, която чувстваше, когато другите момчета не бяха наоколо да ограничават въображаемите му игри. Защото присъствието им му налагаше ограничения, с които не би желал да се съобразява. Когато беше сам, можеше да прави, каквото си иска.

Тъкмо когато бе сам един ден, година след очарователното си откритие, той се загуби. Беше се заиграл, както винаги, без да

забелязва, че навлиза все по-навътре, сигурен, че може да намери обратния път, както винаги досега, и изведнъж разбра, че не знае къде се намира. Тунелът, по който вървеше, не му изглеждаше познат; пещерите, в които попадеше, имаха различен, непознат вид; атмосферата изведнъж стана хладна и недружелюбна. След кратко време осъзна, че наистина се е загубил, а не че просто се е объркал и тогава спря на място и зачака. Нямаше и представа какво чака, но след малко му стана ясно. Очакваше просто да бъде погълнат. Пещерите бяха оживели като спящ звяр, който най-сетне се е събудил, за да унищожи това момче, което си мислеше, че може да ги дразни. Морган щеше да си спомня онова, което почувства в онзи момент, през целия си останал живот. Щеше да помни чувството на отчаяние в момента, в който пещерите се превърнаха от безжизнена скала в живо, дишащо, виждащо същество, което бе обгърнало всичко наоколо му, подобно на змия, и само чакаше да види в коя посока ще поеме. Морган не побягна. Той застана срещу този звяр, срещу начина, по който той се бе привел и го дебнеше. Измъкна ножа, който носеше и го размаха насреща му, решен, че онзи скъпо ще заплати за живота му. Той бавно и без да си дава сметка какво прави се разтвори в образа, който бе разигравал множество пъти. Превърна се в някой друг. И това го спаси. Звярът се отдръпна. Морган предизвикателно тръгна напред и в този момент всичко престана да му струва толкова непознато. Започна да различава по нещо къде се намира, тук някои сталактити, там отвор в лабиринта, още нещо и още, докато накрая изведнъж отново се озова на познато място.

Когато излезе от пещерите, беше вече нощ. Оказа се, че е бил загубен в продължение на седем часа — но те му се сториха само мигове. Отиде си вкъщи като мислеше, че пещерите могат да имат много лица, но ако се вгледаш внимателно, винаги можеш да различиш истинския им облик под тях.

Тогава бе още момче. Сега вече беше мъж и онова, в което бе вярвало момчето, отдавна му се беше изплъзнало. Беше видял твърде много от реалния свят, беше усвоил много сурови истини.

Докато изкачваше стълбите, които се виеха нагоре покрай скалните стени на пещерата под Елдуист, беше поразен от това, колко сегашните му чувства приличаха на тогавашните, за втори път заклещен сред каменния лабиринт, от който бягството не беше

сигурно. В скалата се чувстваше присъствието на Ул Белк, което сякаш пулсираше в тишината. Имаше усещането, че е следен, че някакъв звяр се е събудил и дебне в коя посока ще се опита да избяга. Той чувстваше върху себе си цялата тежест на звяра, толкова огромен, че размерът му не можеше да бъде определен. Един полуостров, един град и отвъд него цял един свят — Елдуист беше всичко това и Ул Белк беше Елдуист. Морган Лех търсеше напразно онова превъплъщение, което го бе объркало като момче, за да открие истинското лице, което стоеше зад него. Ако не го откриеше, струваше му се, че никога няма да може да намери отново свободата си.

Хората, които бяха дошли от Рамплинг Стийп, единствените останали, които можеха да се изправят пред Каменния крал, се изкачваха в мълчание. Морган чувстваше такъв студ, че целият трепереше, и това не беше студ, който идваше само от хладния въздух на пещерата. Той усещаше, как студена пот пълзи по гърба му и в съзнанието му прехвърчаха мисли за това, какво щеше да прави, когато накрая стълбите свършат и те се окажат в купола. Щеше да изтегли камата си — обикновеното оръжие, което все пак бе цяло. И нима щеше да нападне едно безсмъртно същество само с него? Или пък щеше да извади своя счупен талисман с неговото прекършено острие и да нападне с него? Какво? Какво се надяваше да направи?

Гледаше как Куикнинг вървеше отпред, дребна и нежна в сребристата светлина на Уокър Бо, крехко късче плът и кръв, което можеше да бъде смазано с един единствен замах на каменната ръка на Ул Белк и сведено до елементите, които го образуваха. Куикнинг да я няма — той се опита да си представи това. Отново го обзеха страховете му като копия, които го пронизваха и изгаряха. Защо се бяха впуснали във всичко това? Защо изобщо правеха никакви опити?

Уокър се подхлъзна по едно влажно стъпало, удари си коляното и простена от болка. Те забавиха крачка и Морган чакаше всеки момент Ул Белк да се размърда. Преследвани или преследвачи — кои всъщност бяха те? Как му се искаше Стеф да бъде тук. Или Пар Омсфорд и Падишар Крийл. Копнееше за всеки от тях и за всички, поне за някой от тях. Но това беше безсмислено. Никой не беше тук, никой нямаше да дойде. Той беше сам.

С момичето, което обичаше и което с нищо не можеше да помогне.

И Уокър Бо.

Неочаквана искрица надежда проблесна в съзнанието на Планинеца. Уокър Бо. Той се загледа в загърнатата с наметало фигура, която ги водеше. Едноръкият бе избягал от Залата на кралете. Бе възкръснал от пепелта на Хартстоун. Като котка с много животи. Мрачния чичо от онова време, неуязвимият образ, дошъл сякаш от легендите. Той продължаваше да бъде едно чудо, способен да се противопостави на Друидите, на духовете, на Шадуините и да продължи да живее. Дошъл бе тук в Елдуист, за да се сбъдне съдбата, предречена му от сянката на Аланон, или да умре — това бе предназначението на Уокър Бо. Уокър, който бе преживял всичко досега, напомни си Морган, не беше човек, който може да бъде убит лесно.

Тъй че може би и този път Мрачния чичо нямаше да бъде убит. И може би това безсмъртие ще помогне донякъде и на него.

Уокър забави крачка отпред. Само помръдна пръсти и сребристата светлина изчезна. Те останаха мълчаливи в тъмното, чакаха и се вслушваха. Мракът не беше вече така непроницаем, очите им свикнаха с него и околното пространство започна да разкрива очертанията си — стълбите, тавана и стените, а пред тях — един отвор.

Изкачили се бяха до края.

Въпреки това Уокър ги държеше на мястото им неподвижен. Когато на Морган му се струваше, че вече не може да издържа, те отново тръгнаха напред, бавно, внимателно, стъпка по стъпка, като сенки сред мрака. Стъпалата свършиха и те влязоха в един коридор. Преминаха по цялата му дължина, невидими и мълчаливи, като се изключат мислите им, които на Морган му се струваше, че висят голи и вият, окъпани в светлина.

Когато свърши коридора, те отново спряха, все още в прикритието на сянката. Морган пристъпи напред и тревожно се огледа.

Купола на Каменния крал се разгърна пред него, обширен, замъглен и тих като гроб. Пейките, които обграждаха арената, се простираха в симетрични, стъпаловидни линии — един пейзаж от сенки и полусенки, който се издигаше до тавана. Най-високите му редове почти не се виждаха на фона на твърдия камък. Долу арената бе

равна, грапава и смълчана. Гигантският силует на Ул Белк стоеше свит в центъра, обърнат така, че само една отсянка на грубо издяланото лице можеше да се види.

Морган притаи дъх. Тишината на купола сякаш му нашепваше предупреждения, които виеха в съзнанието му.

Уокър Бо отстъпи назад и застана до него. Бледото му, изпито лице се наведе близо и прошепна в ухото му:

— Завий наляво. Аз ще отида надясно. Когато го ударя, имай готовност. Ще се опитам да го накарам да пусне камъка. Тогава ти трябва да го вземеш. После бягай, без да се обръщаш назад. Никакво колебание. За нищо на света не спирай — той стисна китката му. — И бързай, Планинецо, бъди бърз.

Морган мълчаливо кимна. Куикнинг срещна очите му за миг. Той не можа да разчете погледа й.

Уокър тръгна, излезе от отворието на коридора и се насочи направо към арената, движеше се вдясно към предните пейки и потъна в мрака. Морган го последва, като свърна наляво. Отхвърли страха си и се подчини на нарежданията на Мрачния чичо. Мина по камъка като призрак, бърз и уверен в себе си. Движението го накара да се почувства невероятно сигурен, но все пак страха си остана, като едно заключено животинче под кожата му. Струваше му се, че сенките се скупчват около него, и тишината на купола съскаше в съзнанието му, като безгласна змия. Насочи погледа си към огромното туловище в центъра на арената и дебнеше всяко негово движение, но движение не последва. Ул Белк беше като издялан камък сред неподвижната сивота. Бързо сега, помисли си Морган, и продължи да върви. Бързо като светлина. Забеляза Уокър в отсрещния край на арената. Тънък силует, който почти не се забелязваше в мрака. Само няколко мига, помисли си той. И тогава...

Куикнинг.

Изведнъж той осъзна, че бързайки да се подчини на Уокър, напълно бе забравил момичето. Къде ли бе тя сега? Рязко спря и се огледа, но без успех. Претърси редовете, тунелите, сенките, които се подаваха отвсякъде. Сякаш камък падна върху гърдите му. Куикнинг!

И тогава я видя. Не скрита, или отдалечена от мястото, където те вървяха, а напълно открита, тя крачеше от коридора към арената и

направо се беше отправила към огромната фигура на Ул Белк. Дъхът му спря. Но какво правеше тя?

Куикнинг!

Той извика само на ум, но Каменния крал сякаш го чу и откликна с почти недоловимо ръмжение, размърда се, започна да се приповдига, опита да се обърне...

Брилянтна бяла светлина озари купола. Тя бе толкова ослепителна, че за миг дори Морган трябваше да прикрие очи. Сякаш слънцето бе просветнало през облаците, през сивата омара, през самия камък, за да огрее заключения тук въздух. Морган видя, как единствената ръка на Уокър Бо се издигна, измъкна се изпод тъмната му дреха и магията озари пръстите му. Ул Белк извика от удивление. Огромното му тяло се разтресе, издигна ръце, за да скрие очите си като едва успя да повдигне каменното си туловище.

В този момент Уокър Бо скочи напред като сянка срещу светлината и нападна Каменния крал, докато онзи още се чудеше на болезнената светлина. Оцелялата му ръка отново се повдигна и замахна напред. Една цяла торбичка от взривния черен прах на Коглин полетя към Ул Белк и избухна като се удари в Каменния крал. От тялото му се разбиха и посипаха множество парчета. Огън обхвана ръката му, която стискаше в юмрук Черния камък на Елфите.

Но той продължаваше да държи здраво талисмана.

И внезапно Морган Лех откри, че не може да се помръдне. Беше прикован на мястото си. Точно както се беше случило при Джут, когато Смокът бе изкачил височината под прикритието на мрака и бунтовниците от Движението се спуснаха да посрещат атаката му.

Тогава той също се усети парализиран. Врхлетяха го всички страхове и съмнения. Всичките предчувствия и ужаси. Вкопчиха се в него с витите си нокти и го обвиха сякаш във вериги. Какво можеше да направи? Как да си помогне? Магията му бе изчезнала. Мечът бе счупен. Наблюдаваше безпомощно как Ул Белк започна да се обръща. Как посрещна предизвикателството на Уокър Бо и започна да черпи от магията му. Мрачния чичо възобнови атаката си. Този път атаката не бе изненадваща и Каменният крал само примигна. Яркото слънце, което Уокър бе запалил, започваше да изтлява, и сивотата на естествената светлина под купола се връщаше.

Думите на Уокър Бо отекнаха в ушите на Морган.

Побързай, Планинецо, бъди бърз!

Морган преодоля своето вцепенение и извади камата от калъфката на гърба си. Но пръстите му нямаха сили да я задържат. Ръцете не му се подчиняваха. Камата се изплъзна и тупна на пода на арената с глух удар.

Каменния крал само съскайки си пое дъх и вдигна огромната си ръка, за да премаже Уокър Бо. Мрачния чичо бе дошъл твърде близо. Нямаше шанс да се спаси. И изведнъж той изчезна и се превърна първо в два образа, после в четири и после в безчет — любимият трик на Джаир Омсфорд отпреди три века. Каменният крал посегна към образите и те изчезнаха при докосването му. Истинският Уокър Бо скочи към чудовището, хвърли отново огън към лицето му и безмълвно се изплъзна.

Каменният крал изрева от ярост, заби нокти в лицето си и се отърси като животно, което иска да прогони мухите от себе си. Цялата арена се разтърси в отговор. Подът се пропука, пейките се продъниха и изскърцаха, и облаци прах и отломъци се посипаха от тавана. Морган загуби почва под краката си и падна. По него се посипаха камъни и го смазаха от болка.

Болката го извади от парализата му.

Каменният крал издигна юмрук и пръстите на ръката му започнаха да се разтварят. Не-светлината на Камъка на Елфите си проправи път и погълна остатъка от и без това отслабващата магия на Уокър Бо. Мрачния чичо хвърли още една огнена струя, за да забави въздействието на магията, но не-светлината я погълна в облак от мрак. Уокър започна да отстъпва назад към сенките, преследван от не-светлината, подгонен от падащите камъни и пропукващия се под.

Само след няколко секунди щеше да бъде заловен.

Тогава Куикнинг се озова цялата обгърната от пламъци.

Нямаше как по друг начин да се опише това. Морган я видя, но все още не можеше да повярва на очите си. Дъщерята на Краля на Сребърната река на по-малко от двайсет крачки от Ул Белк, застанала открита и беззащитна под неговата сянка, се издигна като безплътно създание до нивото на главата на великана и цялата избухна в пламъци. Пламъците бяха златисти и чисти, обгръщаха в светлина цялото ѝ тяло, ръцете и краката ѝ и я озаряваха като обедно слънце. В този миг тя бе по-красива, отколкото Морган я беше виждал, сияйна, недействителна

и удивителна, изключителна, отвъд границите на възможното. Сребристата ѝ коса плуваше зад нея като криле сред огъня, и очите ѝ блестяха черни сред златото. Тя висеше там открита, удивителна, една невъзможна магия, получила живот.

Тя се опитва да отклони вниманието му, не можеше да повярва Морган. Тя жертва себе си, разкрива коя е, за да отклони вниманието му от нас!

Каменния крал обърна лице към неочакваното озарение от светлина. Сбръчканото му лице съвсем се сви и чертите на лицето му направо се скриха. Видя я и направо остана с отворена уста, гласът му прозвуча страдалчески:

— Ти...

Ул Белк забрави за Уокър Бо. Забрави за магията на Мрачния чичо. Забрави за всичко, освен момичето в пламъци. Каменните му стави и крайници безумно скърцаха, докато се опитваше да се откъсне от каменния под, за да я достигне. Напразно се протягаше да я достигне и най-сетне отчаян отвори ръката, в която държеше Черния камък на Елфите и го насочи срещу нея. Гласът му от ужасен стон се превърна в безумен рев. Цялата земя се разтърси.

В този момент Морган се реши на една отчаяна постъпка, крайна, дори безнадеждна. Скочи на крака, с очи приковани в Куикнинг и в чудовището, което се опитваше да я унищожи, и се впусна в атака. Тръгна без да се замисля, без да разсъждава, воден от необходимостта и въоръжен с решимост, за каквато дори не бе и подозирал. Той се затича сред облаци прах и камъни, прескачайки дупките и процепите в пода. Носеше се, сякаш духан от силния, есенен вятър в родината му. Спусна ръка на кръста си и извади от там счупения, останал от дедите му Меч на Лех.

Макар че той не съзнаваше това, Мечът беше огрян от бялата светлина на магията.

Морган нададе бойния вик на своята родна земя:

— Лех! Лех!

Достигна до Каменния крал тъкмо в момента, когато онзи усети неговото присъствие, и обърна студените си празни очи към него. Морган скочи върху огромния му свит крак, наведе се напред, вкопчи се в ръката, която държеше Черния камък на Елфите, и заби счупеното острие на Меча на Лех дълбоко в каменна плът.

Този път Ул Белк нададе стон не от изненада или гняв, а от ужасна болка. Бял огън избухна от счупеното острие, забито в тялото на Каменния крал, пламъците проникваха в него и го изгаряха. Морган прониза Ул Белк още веднъж, и още веднъж. Каменните ръце се разтрепераха и запревиваха. Пронизаното чудовище цялото се тресеше.

Черният камък на Елфите падна изпод пръстите му.

На мига Морган измъкна Меча си и запълзя долу, опитвайки се да вземе Камъка. Но Каменният крал с ранената си ръка му препречи пътя и започна да го удря като с чук. Морган отчаяно се опитваше да избегне ударите, но накрая бе повален с безпомощно висящи във въздуха ръце и крака. С голямо усилие успя да задържи оръжието си. Хвърли бегъл поглед на Куикнинг и я видя невероятно ясно. Лицето ѝ светеше, макар че магическият ѝ огън беше угаснал. Забеляза как Уокър Бо се появи до нея иззад сенките. Той удари по пода с такава сила, че дъхът му спря и ставите му направо отхвъркнаха. Струваше му се, че е целият счупен. Въпреки това се опита да стъпи на краката си, замаян и безсилен, но решен да продължи битката.

Но нямаше повече какво да прави. В този момент битката бе спечелена. Уокър Бо бе успял да вземе падналия Камък на Елфите. Той бе пленил Каменния крал, държейки заплашително талисмана на Друидите в издигнатата си ръка. Куикнинг стоеше до него, върнала предишния си облик. Магията я беше напуснала. Когато съзнанието му се проясни и равновесието му се върна, Морган си я представи отново цялата в пламъци. Все още бе поразен от постъпката ѝ. Въпреки клетвата, тя бе използвала магията си, беше се открила пред Ул Белк и бе рискувала всичко, за да им даде шанс да оцелеят.

В него се надигнаха коварни въпроси.

Знаела ли е тя, че ще ѝ се притече на помощ?

Знаела ли е какво може да стори Мечът?

Мракът в купола се върна отново с отстъпването на магията и масивното тяло на Ул Белк бе обгърнато в сянка. Каменният крал ги гледаше иззад облак прах, лицето му бе разбито, смазано от усилие, свързано с камъка на Елдуист във верига, която го бе разрушила. Колкото и да се опитваше, той не можеше да се откъсне и освободи. Избрал да се превърне в материята на своето царство, той бе станал

напълно неподвижен. Лицето му бе неузнаваемо изкривено, и когато заговори, в гласа му звучеше ужас и безумие.

— Върнете ми Камъка на Елфите.

Тримата от Рамплинг Стийп го гледаха и никой не можеше да намери думи да проговори.

— Не, Ул Белк, — най-сетне отвърна Уокър Бо с глас, изтощен от усилията на битката. — Камъкът на Елфите никога не ти е принадлежал. Ти няма да го получиш отново.

— Тогава ще тръгна след вас; ще ви го отнема.

— Не можеш да с помръднеш от мястото си. Загуби битката, а с нея и Камъка на Елфите. Не се опитвай да го крадеш отново.

— Той е мой.

Мрачния чичо не се отказваше:

— Той принадлежи на Друидите.

От разбитото лице на създанието се посипа прах, когато то изсъска от отчаяние:

— Няма никакви Друиди.

Обвинението заглъхна като ехо. Уокър Бо не отвърна, на лицето му се четяха чувства, които сякаш го разкъсваха отвътре. Каменният крал протегна умоляващо ръце.

— Върнете ми Черния камък на Елфите, хора, или аз ще заповядам Елдуист да ви смаже; дайте ми талисмана сега или ще бъдете унищожени.

— Ако си позволиш да нападнеш мене или моите спътници — каза Уокър Бо, — аз ще насоча магията на Камъка на Елфите срещу този град! Ще призова силата да разбия тази каменна клетка и да превърне него и тебе на прах! Не отправяй повече заплахи, Ул Белк! Силата вече не ти принадлежи!

Настъпи дълбоко мълчание. Ръката на Каменния крал се бе свила в юмрук и се чуваше триенето на камъка.

— Вие не можете да ми заповядвате, хора; никой не може да ми заповяда.

Уокър веднага му отговори:

— Пусни ни, Ул Белк. Черният камък на Елфите е загубен за тебе.

Статуята се изправи с рев, но гласът ѝ беше натежал от плач:

— Той ще дойде за мен; Паст Гринт, моят син, чудовището, което създадох, ще ме нападне и аз ще трябва да го унищожа; само Черният камък на Елфите го спираше досега; ще ме види стар и уморен, и ще си помисли, че нямам сила да се защитя срещу неговия глад. Ще се опита да ме погълне...

Бездънните сурови очи се насочиха към Куикнинг.

— Ти, дете на Краля на Сребърната река, дъщеря на онзи, който някога беше мой брат, помисли какво правиш; ще ме оставиш завинаги беззащитен, ако ми отнемеш камъка; животът на Паст Гринт ми е също толкова скъп, колкото и твоят живот е скъп на баща ти; без него аз не мога да разширявам земята си, не мога да изпълня завета, който ми е възложен; коя си ти, за да ми отнемаш онова, което ми принадлежи; ти си напълно сляпа за това, което съм постигнал; в камъка на моята земя има неизменна красота, която Градините на баща ти никога няма да имат; световите могат да идват и да си отиват, но Елдуист ще остане завинаги; добре би било всички светове да са като него; твоят баща вярва, че постъпва правилно, но той не разбира живота по-добре от мен; аз имам право да постъпвам както смятам за добре, защото Логосът ми е дал това право...

— Ти преобразяваш всичко, до което се докосваш, Ул Белк — промълви момичето.

— А ти не можеш да го преобразиш; баща ти — също; нищо живо в природата не може да преобразява живота.

Крехкото тяло на Куикнинг се приближи на крачка до гиганта и светлината, която я бе озарила преди, проблясна отново.

— Не е все едно дали съхраняваш живота или го превръщаш в нещо друго — каза тя. — Ти си получил завет да съхраняваш живота, но си забравил да го изпълниш.

Каменния крал се опита да се скрие с ръка от светлината, която излъчваше тялото ѝ, в несъзнат опит да се предпази от нея. Но после рязко отдръпна ръка и си пое болезнено дъх.

— Не.

Думата прозвуча като болезнен вик. Той се мятеше като в невидима мрежа, която все повече се стягаше около него.

— О, дете, сега разбирам, каква си ти; мислех си, че Паст Гринт, който създадох, е невероятно чудовище; но твоят баща те е създал още по-чудовищна.

Грозният му глас се задави, сякаш не можеше повече да изрича думите.

— Дете на промяната и еволюцията, ти си като нескончаемата, бързо течаща вода; сега виждам за какво си била изпратена; твърде отдавна съм се превърнал в камък и пропуснах да забележа по-рано; трябваше да разбера още когато дойде при мен, че си луда; бях в плен на неизменността, която търсех, и съм станал сляп като своите слуги; краят на моя живот е написан от собствената ми ръка.

— Ул Белк — промълви Куикнинг името му като молитва.

— Как можеш да направиш онова, което се иска от тебе, когато познаваш живота?

Морган не разбираше какво говори Каменният крал. Той погледна към Куикнинг и остана поразен. На лицето ѝ бе изписано чувство за вина, то отразяваше онези скрити тайни, за които той винаги бе подозирал, но все не вярваше, че ги има.

Гласът на Каменния крал тихо съскаше.

— Откажи се от мен, дете; върни се отново в света и направи каквото трябва, за да помогнеш на всички ни; твоята победа изглежда безсмислена и горчива, когато цената ѝ е толкова висока.

Уокър Бо също гледаше недоумяващо, с присвити устни и смръщени вежди. Изглежда, той също не разбираше какво говори Ул Белк. Морган искаше да попита Куикнинг какво става, но се разколеба, неуверен в себе си.

Тогава Ул Белк вдигна глава и камъкът силно изпука.

— Чуй...

Земята се разтърси и дълбоко изпод нея се чу глух тътен, който започваше да приближава. Морган Лех бе чувал този тътен и преди.

— Той идва.

Това беше Паст Гринт.

Уокър размаха ръце, като викаше на Морган и Куикнинг да го последват. Той изкрещя на Каменния крал:

— Пусни ни, Ул Белк, ако искаш да спасиш себе си. Пусни ни веднага!

Уокър вдигна ръка и размаха юмрук, в който държеше Черния камък на Елфите. Ул Белк почти не го забеляза. Лицето му бе станало по-смачкано и съсипано от всякога, една пародия на човешки черти, лице на чудовище по-грозно от което не можеше и да си представи

човек. Гласът на гиганта просъска като змия посред рева от приближаването на Паст Гринт.

— Бягайте, глупаци...

В този глас нямаше гняв — а само чувство за безсилие и празнота. А и нещо друго, помисли си Морган удивен. В него се чувстваше някакъв малък проблясък надежда, нещо, което Планинецът не можеше да разбере. Той сякаш съзираше възможност, въпреки всичко.

Една част от купола се разби точно зад тях. Каменните блокове се сринаха и сивата дневна светлина проникна вътре.

— Бягайте!

Морган Лех на мига се спусна към отвора, без да обръща внимание на демоните, които го преследваха. По-скоро почувства, отколкото видя, как Каменният крал го наблюдаваше. Куикнинг и Уокър се спуснаха след него. Те се втурнаха и излязоха през отворстието, опитвайки се да избягат от гнева на Паст Гринт, който препускаше в мрака.

XXX

Паст Гринт сякаш бе полудял.

Тримата бяха виждали два пъти приближаването на чудовището. Веднъж, когато то се бе показало, докато гледаха към града, и втори път, когато бе призовано от Ул Белк. Откак бяха в Елдуист и ден не бе минавал, да не чуят как създанието прекосява тунелите под тях, събуждайки се след залез слънце, за да обикаля в тъмното. Всеки път приближаването му бе съпроводено от все същия неизменно дълбок, глух тътен на земята. Всеки път градът се бе разтърсвал в отговор на него.

Но никога не се бе случвало това, което сега.

Целият град Елдуист сякаш се отърсваше от някакъв лош сън. Кулите и заострените върхове се олюляха и разтресоха като ронеха каменни блокове и облаци задушлив прах. Улиците едва ли не бяха задръстени, камъкът се пропукваше, капандурите се отваряха, пантите падаха, цели стълбища, които отвеждаха надолу, бяха смазани и изчезваха, парапетите на сградите рухваха. Обвит в пелена от мъгла и облаци, Елдуист проблясваше като изчезващ мираж.

Втурнал се да бяга от купола на Каменния крал, Уокър Бо едва успя да влезе в най-близката уличка, когато разтърсването на земята го накара да падне на колене. Започна да пълзи напред, свил ръка до гърдите си, за да не изпусне Черния камък на Елфите. Продължи да пълзи, докато се блъсна в една стена пред него и остана без дъх. В миг почти загуби съзнание, ярки кръгове затанцуваха пред очите му. Когато погледът му се проясни, той видя Куикнинг и Морган, които също се бяха проснали на улицата зад него.

Изправи се с усилие и тръгна отново като им викна да го последват. Докато ги гледаше как се опитват да се изправят на крака, мислите му лудо препускаха. Той бе заплашил Ул Белк с Черния камък на Елфите, беше му казал, че ще насочи магията му срещу града, ако той не ги пусне. Това беше безсмислена заплаха. Не можеше да използва Камъка на Елфите по този начин, без да разруши самия себе

си. Всички имаха късмет, че Ул Белк не разбираше обратния ефект на магията. Въпреки това, още не бяха напълно свободни. Какво можеха да направят, ако Паст Гринт се спусне подире им, а за това имаше достатъчно основания. Магията на Черния камък на Елфите бе създавала връзка между бащата и сина, между духовния повелител и чудовището и ето че Уокър Бо я бе нарушил. Паст Гринт вече беше почувствал нарушаването на тази връзка и се бе събудил. Щом открие, че Камъкът на Елфите го няма, че Каменния крал вече не го притежава, какво можеше да спре звяра да не ги преследва?

Уокър Бо сгърчи лице. Нямаше и съмнение какъв щеше да бъде изходът от подобно преследване. А той не можеше да използва Черния камък на Елфите срещу Паст Гринт.

Един каменен блок, достатъчно голям, за да го смаже, падна на улицата на десетина крачки от него и Мрачния чичо бе повален за втори път. Куикнинг мина покрай него и се спусна напред в мрака. Красивото ѝ лице бе необикновено посърнало. Появи се Морган и подаде на Уокър ръка да се изправи. Те затичаха заедно напред, като заобикаляха срутените камъни и дупките и пукнатините по улиците.

— Къде отиваме? — извика Планинеца, като криеше глава от прахоляка. Уокър махна неопределено.

— Далеч от този град, от този полуостров, обратно в планините.

— Ами Хорнър Дийс?

Уокър бе забравил за Следотърсача. Той поклати глава:

— Ако го открием, ще го вземем с нас. Но не можем да го търсим, няма време! — той пхна Камъка на Елфите в туниката си и хвана ръката на Морган както тичаха. — Планинецо, стой близо до Куикнинг. Нищо още не се е свършило! Тя е в опасност!

Очите на Морган се белнаха на прашното му лице.

— Каква опасност, Уокър? Знаеш ли нещо? Какво говореше Ул Белк за това, че победата ѝ била напразна, за цената, която трябвало да плати? Какво имаше предвид?

Уокър безмълвно поклати глава. И той не знаеше, въпреки че чувстваше, че би трябвало да знае, че не вижда нещо очевидно, забравя нещо важно. Улицата се отвори пред тях, някаква капандура се раззина, той дръпна Планинеца точно на време. Ревът на Паст Гринт слабо заглъхваше с отдалечаването им от крепостта на Каменния крал.

— Настигни я, Планинецо! — викна Уокър и го блъсна напред.
— Оглеждай се за Дийс! Ще се срещнем в сградата, където се криехме от Гризача! — той отново се обърна, като погледна през рамо и извика:
— Внимавай! Пази се!

Но Морган вече го нямаше.

Пи Ел и Хорнър Дийс едва бяха свърнали към сградата, към която другите бягаха в момента, когато започнаха трусовете. Щом свършиха борбата с Гризача, те тръгнаха да търсят останалите от Рамплинг Стийп, всеки по свои собствени причини, които не споделяше. Примирието, което бяха сключили, свършваше с унищожението на Гризача и те се следяха взаимно с предпазливи подозрителни погледи.

Когато започнаха трусовете, те се спогледаха удивено и многозначително. Градът целият се разтресе.

— Нещо се е случило — промълви Хорнър Дийс и повдигна брадатото си лице. — Още нещо.

— Паст Гринт се е размърдал отново — извика Пи Ел с омерзение. Когато си тръгваха, Паст Гринт бе потънал отново в земята, и се бе притаил.

А сега цялата улица, по която вървяха, се разтърсваше от надигането на чудовището.

— Погледни горе. Виж дали има някой там, — посочи Пи Ел.

Дийс отиде без да спори. Пи Ел застана на пътя, докато целият град наоколо се тресеше. Все още беше напрегнат, защото не можеше да забрави битката с Гризача. Споменът за нея го пареше като огън. Нещата вече си идваха по местата. Той чувстваше как събитията следват едно подир друго и нишките на съдбата на петимата от Рамплинг Стийп се разплитат. Чувстваше, че скоро всичко щеше да свърши. Ще бъде приключено.

Хорнър Дийс отново се появи на входа на сградата.

— Няма никой.

— Тогава чакай тук, докато се върнат, — извика Пи Ел и бързо се спусна по улицата. — Аз ще отида да погледна в центъра на града.

— Пи Ел!

Тясното, остро лице се обърна:

— Не се страхувай, старче. Ще се върна.

Може би, помисли си той.

Втурна се в мрака, като остави стария Следотърсач напразно да вика след него. Стига с този Хорнър Дийс, помисли си той с известна горчивина. Все още го глождеше факта, че бе спасил досадния Следотърсач от Гризача, че бе действал инстинктивно, а не както диктуваше здравият смисъл, че бе рискувал собствения си живот, за да спаси един човек, когото и без това смяташе да убие.

От друга страна, плановите му спрямо Дийс и останалите глупаци, които бяха дошли с Куикнинг, започваха да се променят. Дори и в момента тези планове продължаваха да се наместват. Всичко винаги му се бе струвало по-ясно, когато се движи. Добре беше да изчака хода на събитията, но обстоятелствата и нуждите се променяха, а събитията не винаги се оказваха такива, каквито ги бе очаквал. Пи Ел си спомни някогашното си убеждение, че е необходимо да убие своите спътници. Куикнинг, разбира се, трябваше да умре. Вече бе обещал на Ример Дал да я убие. И още по-важно, беше обещал пред себе си. Съдбата на Куикнинг не можеше да се промени. Но защо ще си отваря работа да убива другите? Ако не се опитаха да му попречат в плановите по отношение на момичето, защо да си хаби усилията? Ако успееше някак си да се добере до Черния камък на Елфите, те едва ли ще могат да му причинят каквото и да било. Но дори и да се наложеше да се откаже от плана си — както изглеждаше — старият Следотърсач, едноръкият, Планинецът и певецът не представляваха заплаха за него. Дори и да се изплъзнат от Елдуист, и да тръгнат по следите му, нямаше от какво да се страхува. Как щяха да го открият? И какво можеха да му направят?

Не, нямаше причина да ги убива. Макар че мога да го направя, допълни той мислите си, ако ми се отвори удобен случай.

Трусовете продължаваха, протяжни и дълбоки, сякаш земята протестираше срещу нашествието на чудовищния червей. Пи Ел тичаше насам-натам из празните улици, покрити с развалини, и покрай изподупчените и напукани сгради. Острите му очи се плъзваха покрай сенките, за да види дали няма да се появят спътниците му отнякъде или може би дори следа от Каменния крал. Не се беше отказал напълно от Черния камък на Елфите. Още има някаква възможност, казваше си той. Всичко се наместваше като във водовъртеж. Той просто предусещаше събитията...

От мъглата пред него се появи Куикнинг. Сребристата ѝ коса се развяваше, докато бягаше, тялото ѝ, тънко като тръстика, приличаше на неуловима сянка. Пи Ел отида да я посрещне и я хвана през кръста, преди тя да разбере какво става. Тя ахна от изненада, вцепени се, след което се притисна до него.

— Пи Ел, — едва изрече момичето.

Нещо в начина, по който промълви името му, го стъписа. Той усети страх, примесен с облекчение, някаква странна смесица между тревога и успокоение. Инстинктивно я хвана по-силно, но тя не се опита да се отскубне.

— Къде са другите? — попита я той.

— Идват след мене. Избягаха от Ул Белк и Паст Гринт — черните ѝ очи се съсредоточиха върху него. — Време е да си вървим от Елдуист, Пи Ел. Намерихме Каменния крал и му отнехме Черния камък на Елфите — Морган, Уокър Бо и аз.

Пи Ел положи усилие да запази спокойствие.

— Значи, наистина сме приключили работата си тук? — той погледна в мрака зад нея. — И у кого сега е Камъкът на Елфите?

— В Уокър Бо — отвърна тя.

Пи Ел изскърца със зъби. Значи трябваше да убие Уокър Бо. Колко по-лесно щеше да бъде, ако Камъкът беше в момичето. Би могъл да я убие сега, да го вземе от нея и да изчезне, преди някой да разбере какво е станало. Едноръкият се изпречваше на пътя му навсякъде, едно тъмно присъствие, което никога не можеше да избегне. Какво ли щеше да му струва, да се отърве от него?

Знаеше, разбира се, какво. Отново усети, че плановете му се променят.

— Куикнинг! — чу се един глас.

Беше Планинецът. Пи Ел се поколеба, докато реши какво да прави. Той сложи ръка на устата на Куикнинг и я издърпа в сянката. За негова изненада момичето не оказа съпротива. Тя бе лека и покорна, почти безплътна в ръцете му. За първи път я вземаше в ръце, откак я бе отнесъл от Меадските Градини. Чувствата, които будеше в него, бяха влудяващо нежни и приятни и той с усилие успя да ги преодолее. Това по-късно, помисли си, когато ще си послужи със Стиела...

Морган Лех се показва, като оглеждаше цялата улица и непрестанно викаше момичето. Пи Ел държеше Куикнинг и гледаше

как Планинецът отмина. Само след миг вече го нямаше.

Пи Ел пусна устата на момичето и тя се обърна да го погледне. В очите ѝ не се четеше нито изненада, нито страх, а само смирение.

— Нашето време дойде, Пи Ел — промълви тя.

Сянка на съмнение наруши неговата самоувереност. Тя го гледаше по такъв странен начин, сякаш той бе напълно прозрачен за нея, сякаш знаеше всичко за него. Но ако знаеше всичко, едва ли щеше да стои тук така спокойна. Щеше да се опита да бяга, да извика Планинеца или да направи нещо, за да се спаси.

Трусовеите долу под града се засилиха, после бавно стихнаха, като предупреждение, че над тях се е надвесила бавна, неизбежна лавина и ще ги погълне.

— Нашето време за какво? — едва успя да попита той, като не можеше да откъсне поглед от нея.

Тя не отвърна. Само погледна зад него, като търсеше нещо с очи. Той също погледна нататък и видя тъмната фигура на Уокър Бо, която се показва иззад облака прах на сивата светлина.

За разлика от Планинеца, Мрачния чичо ги беше видял.

Пи Ел тръгна с момичето пред себе си и извади Стиела от скритото му място. Острието проблесна с магическата си светлина. Едноръкият видимо забави ход, но приближи.

— Пи Ел — тихо промълви той така, сякаш самото име беше зловещо.

— Стой по-далеч от мен, Уокър Бо — нареди Пи Ел. Другият спря. — Познаваме се достатъчно и знаем кой на какво е способен. Няма какво да се изпитваме. По-добре да се разделим сега и всеки да си върви по своя път. Но първо ми дай Камъка.

Високият мъж стоеше неподвижен, сякаш не беше жив. Очите му съсредоточено гледаха главореза и неговата жертва. Изглежда преценяваше нещо.

Пи Ел се усмихна със зловеща усмивка.

— Не бъди толкова глупав да мислиш, че можеш да си по-бърз от мене.

— Никой от нас може да не се окаже достатъчно бърз. Паст Гринт е по петите ни.

— Ще избягам от него. Дай ми Черния камък на Елфите.

— Това ли е всичко, което искаш? — попита другият. Погледът му бе съсредоточен, сякаш се опитваше да прочете мислите на Пи Ел.

И този като момичето, каза си Пи Ел. От един дол дренки.

— Подай ми Камъка — нареди той без да обръща внимание на въпроса на Уокър.

— Пусни Куикнинг.

Пи Ел поклати глава:

— Щом избягам и съм в безопасност, обещавам ти да я освободя. Завинаги да я освободя.

Известно време те стояха и се гледаха безмълвно. В погледите им се четеше негласна заплаха, тъмни и страшни обещания. Тогава Уокър Бо пхна ръка в туниката си и извади Камъка. Задържа го в ръката си, тъмен и лъскав. Пи Ел леко се усмихна. Камъкът на Елфите бе черен като нощта, непроницаем и бездънен, гладък ... Никога не бе виждал нещо подобно преди. Почти усещаше как магията пулсира в него.

— Дай ми го — повтори той.

Уокър Бо пхна ръка в пояса си и извади от там кожена торбичка, върху която бяха изписани сияйни сини руни. Той внимателно пхна с единствената си ръка Камъка в торбичката и дръпна връзките ѝ. Погледна към Пи Ел и каза:

— Ти не можеш да използваш Черния камък на Елфите, Пи Ел. Ако се опиташ, магията му ще те унищожи.

— Животът е пълен с рискове — отвърна Пи Ел. Във въздуха се виеше прах, подухвана от слабия морски вятър. Каменната твърд на града се разклащаше при всеки далечен земен трус и се обгръщаше в мъгла от прах и облаци.

— Хвърли ми го — прошепна Пи Ел. — Внимателно.

Той държеше Стиела зад Куикнинг. Момичето дори и не помръдна. Чакаше пасивно. Крехкото ѝ тяло се допираше до неговото, толкова отстъпчиво, сякаш като насън. Уокър взе торбичката с Черния камък на Елфите и предпазливо я хвърли на Пи Ел. Пи Ел я пое и я пхна в колана си, като пристегна катарамата.

— Магията принадлежи на онези, които не се страхуват да я използват — усмихнато каза той, като внимателно се отдръпваше назад. — И на тези, които могат да я съхраняват.

Уокър Бо стоеше неподвижен като скала сред вихрушките прах и трусове.

— Не идвай след мене, Уокър Бо — мрачно предупреди Пи Ел.
— Най-добре ще бъде да останеш тук и да се срещнеш с Паст Гринт.

Той продължи да се отдалечава, без да изпуска из ръце Куикнинг, и проследи другия чак докато онзи се изгуби в мъглата.

Уокър Бо остана неподвижен, втренчен след изчезващите Пи Ел и Куикнинг. Питаше се защо бе преотстъпил Черния камък на Елфите толкова лесно. Не беше искал да постъпи така. По-скоро беше готов да нападне Пи Ел и да спаси момичето. Но когато отправи очи към нея, нещо в погледа ѝ го спря. Все още не беше сигурен, какво бе то. Решимост, смирение или някакво прозрение за бъдещето. Но каквото и да беше то промени намерението му така, сякаш момичето бе използвало магия.

Той наведе глава и присви очи.

Дали наистина бе използвала магията си? Стоеше така, потънал в мисли. Леки капки поръсиха лицето му. Бе започнало отново да вали. Вдигна поглед и си спомни къде е, какво прави и отново чу трясъците от движението на Паст Гринт под града.

Чу гласа на Коглин да мълви в ухото му и нежно да му напомня, че трябва да разбере кой е. Винаги се бе питал това. А ето че сега вече знаеше.

Призова магията и усети как тя леко го изпълва, силна отново след битката му с Каменния крал, сякаш че това единоборство го бе освободило от задръжките, които по-рано му беше наложило. Съсредоточи се в себе си и се завъртя като буреносен вятър. Руната на торбичката, в която беше поставен Черния камък на Елфите, щеше да го води. Той едва вдигна глава и вече можеше да долови следата на Пи Ел.

После тръгна след нея.

Пи Ел бягаше, дърпайки Куикнинг след себе си. Тя вървеше без съпротива, послушно се стремеше да бъде в крачка с него, не казваше нищо, не питаше нищо, очите ѝ бяха далечни и спокойни. Погледна я само веднъж и бързо отмести погледа си. Онова, което видя в тези тъмни очи, го притесняваше. Тя явно виждаше нещо, което той не можеше да види, нещо древно и несподелимо, част от нейното минало и бъдеще — той бе сигурен в това. Тя продължаваше да бъде енигма за него, единствената тайна, която не успя да разреши. Но скоро щеше да

я разреши, обеща си той. Стиела щеше да му даде отговор на онова, което тя криеше, и тогава нямаше да има никакви тайни. Магията нямаше да го позволи. Точно както с всички останали, които бе убил, щеше да остане само истината.

Почувства как първите капки поръсиха горещото му лице.

Спусна се вляво от едно кръстовище, за да се отклони от посоката, в която Морган Лех бе поел и която евентуално щеше да последва Уокър Бо. Нямаше защо да им дава шансове да го открият. Той смяташе бързо да напусне града, да мине през провлака, да изкачи зъберите, и после да поеме из планините. Когато се отдалечи до някое уединено място, ще използва подходящ момент, за да я убие. Той целият се превърна в очакване. Куикнинг, дъщерята на Краля на Сребърната река, най-удивителното магическо същество щеше да бъде негова завинаги.

И все пак известно съмнение го глождеше. Защо ли се чувстваше толкова неспокоен? Търсеше отговора и си спомняше, какво бе казала тя за нуждата от магията на тримата — на Планинеца, на Уокър Бо и на самия него. И тримата са необходими, бе заявил Краля на Сребърната река. И затова тя ги бе избрала. Убедила ги бе да дойдат. И ги бе държала заедно, въпреки гнева и недоверието им. Но нали Уокър Бо и Планинецът бяха открили къде се крие Ул Белк и му бяха отнели Черния камък на Елфите, а той нищо не бе направил — само дето унищожи Гризача. Но нима за това е била необходима магията му? Какъв е бил смисълът да идва? Някак си не изглеждаше достатъчно. Трябваше да има и още нещо.

Пи Ел вървеше сред мъглата на Елдуисткото утро и здраво държеше момичето, като си мислеше, че цялото това пътува е загадка с твърде много неизвестни. Те бяха дошли да търсят Каменния крал — въпреки това, другите, а не Пи Ел, го бяха намерили. Бяха дошли да върнат Черния камък на Елфите — и все пак другите, а не Пи Ел, бяха направили това. Магията на Стиела беше най-страшната магия, която някой от тях притежаваше — и все пак за какво бе послужила тя?

В него се промъкваше някакво неспокойствие като крадец и хвърляше сянка на доброто му настроение от това, че се беше сдобил едновременно с Куикнинг и с Камъка.

Нещо не беше наред, а той не знаеше какво е то. Трябваше да владее положението, но не успяваше.

Пътят им вървеше на юг, като минаваше покрай сградите, и те вървяха в мъгла, като две сенки, бягащи от светлината. Пи Ел започваше да се уморява и забави ход. Взя се през тънката завеса на дъжда и неуверено примигна с очи. Нима така смяташе да се получи всичко? Струваше му се, че не. Погледна наляво, после надясно. Дали това не беше улицата, която трябваше да избягва. Почувства се объркан, усети очите на Куикнинг, но не намери сили да срещне погледа ѝ.

Поведе ги към друга странична уличка и те пресякоха широк площад, сред който се намираше кръгло езеро, заобиколено с пейки. Някои бяха изпочупени. Той се насочи към един проход, подобен на арка, между сградите, с намерение да мине на отсрещната улица, която водеше направо към провлака, и тогава чу, че някой извика името му. Обърна се, издърпа момичето и приближи острието на Стиела до гърлото ѝ.

Морган Лех стоеше на площада отсреща. Слабият му силует имаше заплашителен вид. Пи Ел се втренчи от изненада. Как бе успял Планинецът да го намери? Сигурно, случайно, реши той. Омерзението му бе примесено с гняв. Ако се случеше някакво нещастие след тази среща, вината не беше негова.

Планинецът изглежда не знаеше, какво се бе случило.

— Какво правиш, Пи Ел? — провикна се той отвъд купчината пръти.

— Правя, каквото искам! — отвърна Пи Ел, но в гласа му прозвуча умора, която го изненада. — Махай се, Планинецо! Нямам желание да те убивам. Намерих онова, което търсех. Едноръкият ти приятел ми даде Камъка на Елфите и той е тук, в тази кесия в пояса ми. Имам намерение да го задържа. Ако искаш да пусна момичето, стой настрана!

Но Морган Лех не се и помръдна. Измъчен и изнемощял, още почти момче, той изглеждаше объркан и нерешителен, но въпреки това не отстъпваше.

— Пусни я, Пи Ел, не ѝ причинявай нищо лошо.

Молбата му беше напразна, но Пи Ел успя уморено да кимне с глава.

— Върни се, Планинецо. Куикнинг ще дойде с мен.

Морган Лех се поколеба за миг, после тръгна напред. За първи път, откакто я беше хванал, Пи Ел усети, че в Куикнинг се надига напрежение. Тревожи се за Планинеца, разбра той. Нейната загриженост го разяри. Той я дръпна назад и насочи Стиела към гърлото ѝ, като извика на другия да спре.

И в този момент внезапно се появи и Уокър Бо, сякаш излезе направо от мъглата, и застана до Морган Лех. Той бавно пристъпи напред, хвана ръката на Планинеца и го дръпна. Планинецът се съпротивляваше, но дори и с една ръка, другият бе по-силен.

— Помисли какво правиш, Пи Ел, — извика Уокър Бо и този път в гласа му се усещаше гняв.

Как беше успял този мъж да го настигне толкова бързо? Пи Ел чувстваше някакво безспокойство, усещане, че непонятно защо всичко се обърква. Трябваше да се е махнал от цялото това безумие, да бъде далеч, трябваше да му остане време да се наслади на победата си, да поговори с момичето, преди да използва Стиела, да научи нещо за нейната магия. Вместо това се оказа безмилостно тормозен точно от тези, които бе решил да пощади. Нещо повече, имаше опасност да го заловят.

— Махайте се от мене! — извика той, без да може вече да се владее. — Ако продължите това преследване, рискувате живота на момичето. Пуснете ме или тя ще умре!

— Ти я пусни! — извика Планинецът като обезумял. Той бе паднал на колене, все още здраво хванат от едноръкия.

Зад Пи Ел идваше Хорнър Дийс Той беше още далеч, но постепенно приближаваше. Главорезът се оказа притиснат от своите противници. За първи път в живота си беше хванат в капан и почувства, как в него се надига паника. Той дръпна Куикнинг, за да я обърне към Следотърсача.

— Махай се от пътя ни, старче!

Но Хорнър Дийс просто поклати глава.

— Нямам такова намерение, Пи Ел. Доста често съм ти се махал от пътя. И аз имам пръст в тази работа. Направил съм точно толкова, колкото и ти. Освен това, ти с нищо не си заслужил претенциите, които предявяваш. Просто искаш да откраднеш Камъка. Ние всички знаем кой си и какъв си. Послушай Морган Лех. Пусни момичето.

Уокър Бо надигна глас:

— Пи Ел, ако Шадуините са те изпратили, за да откраднеш Камъка на Елфите, вземи го и върви. Ние няма да те спрем.

— Шадуините ли! — засмя се Пи Ел, като се опитваше да преодолее раздразнението си. — Шадуините не ме интересуват. Правя за тях само това, което искам и нищо друго. Да не мислите, че съм бил този път заради тях? Вие сте глупаци!

— Тогава вземи Камъка на Елфите за себе си, щом трябва.

Той направо се разяри. Цялата му предпазливост се изпари на мига.

— Щом трябва! Разбира се, че трябва! Но даже Камъкът на Елфите не е истинската причина, заради която съм тук.

— А каква е истинската причина, Пи Ел?! — попита Уокър Бо.

— Това е тя! — Пи Ел дръпна Куикнинг и повдигна удивителното ѝ лице над острието на ножа. — Погледни я, Уокър Бо, и кажи, че не я желает! Не можеш, нали? И ти, и аз, и Планинецът, изпитваме едно и също. Дошли сме на това пътуване само заради нея. Заради начина, по който ни гледаше и ни караше да се чувстваме. Заради начина, по който ни омагьосваше. Помислете за тайните, които тя крие! Помислете за магията, която носи! Аз дойдох на това пътуване, за да разбера коя е тя, за да я притежавам. Тя принадлежи на мене от първия миг на живота си, и когато свърши всичко тук, ще ми принадлежи завинаги! Да, вярно е, че Шадуините ме изпратиха, но аз избрах да дойда — избрах го, когато видях всичко, което тя може да ми даде! Не виждате ли, аз дойдох в Елдуист, за да я убия!

Изведнъж всичко утихна. Трусовете и гръмотевиците се превърнаха в слаб и далечен тътен и думите на главореза прокънтяха ясно в тишината. Каменният град улови звука им и ехото откънтя сред стените му безкрайно дълго, ужасяващо.

— Трябва да открия коя е тя, — промълви Пи Ел в напразен опит да обясни, защото не знаеше какво друго да направи, сам поразен, че е имал глупостта да разкрие толкова много. При това знаеше, че те вече никога няма да го пуснат. Как бе успял така да загуби контрол над себе си. — Аз трябва да я убия — повтори той и думите му прозвучаха рязко и жестоко. — Така действа моята магия. Тя ми открива всички истини. Животът, който отнемам, се влива в самия мен. Когато убия Куикнинг, тя ще ми принадлежи завинаги.

Никой не може да проговори, смаяни от разкритията на главореза. Тогава Дийс каза бавно, но решително:

— Не ставай глупав, Пи Ел. Ти няма да се измъкнеш от нас. Пусни я.

Никой не допускаше какво ще се случи миг след това. Изведнъж скалите бяха разтърсени от експлозия и Паст Гринт излезе от тунелите, изви тялото си по посока на небето, блъскайки се в сградите на града, някъде близо до крепостния купол на Каменния крал. Чудовището се изви като змия, люлееше се в сянката на мъглата и влагата, и пъшкеше, сякаш да си поеме дъх, като че ли въздухът не му стигаше. Пи Ел се стъписа. Под него земята бе разтърсвана толкова силно, че сякаш Елдуист целият щеше да се разбие на парчета.

В този момент Куикнинг се освободи, изплъзна се от ръцете му, сякаш беше въздушна. Обърна се към него, като се отказа да бяга и хвана ръцете му, които държаха Стиела. Черните ѝ очи го приковаваха, сякаш с вериги. Той не можеше и да се помръдне. Стоеше застинал на мястото си. Видя хармонията на нейното лице и тяло, сякаш ги виждаше за първи път. Удивляваше се на нейното съвършенство, на красотата ѝ, която не бе само външна, но извираше дълбоко от душата ѝ. Усети как тя се притиска към него — или може би той към нея? Кой от двамата? Видя я, как отвори уста от удивление, болка и облекчение.

Погледна надолу и зърна дръжката на Стиела, забита в стомаха ѝ. Острието бе пронизало тялото ѝ. Не помнеше да е забивал ножа си, но все пак беше го направил. Почувства се объркан, не вярваше на очите си. Какво се бе случило? Какво бе станало с плана му да я убие, когато и където пожелае? С намерението му да си присвои момента на смъртта ѝ? Той бързо погледна в очите ѝ. Отчаяно желаше да види какво е заключено в тях, какво те изразяват в момента, обладан от желание да си присвои магията ѝ. Погледна, и онова, което видя, го изпълни с гняв.

Пи Ел изкрещя. Заби отново и отново ножа си в нея, сякаш се опитваше да се скрие от онова, което бе видял в очите ѝ. По тялото на Куикнинг преминаваха тръпки, но погледът ѝ оставаше неподвижен и виденията в очите ѝ продължаваха да бъдат същите.

Най-сетне Пи Ел разбра, и разбирайки, изпита ужас, от който нямаше къде да се скрие. Мислите му се разпаднаха, попаднаха в тресавището на отчаянието. Той се откъсна от момичето и започна да

гледа как тя бавно, агонизиращо пада на улицата. Черните ѝ очи го напуснаха. Той чуваше как Морган Лех крещи от ярост, как Уокър Бо тича напред и как Хорнър Дийс хвърля зад гърба му проклятията си. Никой от тях нямаше значение. Значение имаше само момичето. Той се отдръпна целият разтресен от студ, който сякаш щеше да го прикове на място. Всичко, на което се беше надявал му бе откраднато. Всичко, което бе желал, бе загубено.

Какво направих?

Той се обърна и се спусна да тича. Вледеняването му изведнъж се превърна в огън, а в съзнанието му жужаха думите като рояк стършели с остри разтворени жила.

Какво направих?

Той прелетя покрай Хорнър Дийс с бързина, породена от страха и отчаянието, тъй че старият Следотърсач нямаше никакви шансове да го спре. Каменната улица цялата се тресеше и дъждът се лееше като из ведро, но нищо не можеше да го спре. Мракът се спусна над него с дружеска прегръдка и той се сви като малка фигурка в сянката на древните градски сгради, дребна искрица живот, уловен от магия далеч по-стара и силна от неговата. Видя лицето на Куикнинг пред себе си. Усети как очите ѝ го гледаха, когато Стиелът се забиваше в тялото ѝ. Чу нейната въздишка на облекчение.

Пи Ел се затича из улиците на Елдуист като безумен.

XXXI

Пръв стигна до Куикнинг Морган Лех. Той се освободи от Уокър със сила, която удиви другия, прекоси празния площад и пое момичето на ръце, преди то още да падне на камъка. Коленичи, като я държеше в ръцете си. Прилепи пепелно сивото ѝ лице до гърдите си и започна да шепне името ѝ все отново и отново.

Уокър Бо и Хорнър Дийс побързаха от двете страни, наведоха се над нея и си размениха тъжни погледи. Ризата на Куикнинг бе цялата просмукана от кръв.

Уокър се изправи и погледна в посоката, където беше изчезнал Пи Ел. Убиецът вече се беше скрил в лабиринтите от сгради и улици, беше избягал към провлака и скалите отвъд него. Уокър си спомни как изглеждаше лицето му — изпълнено с ужас, неверие и ярост. Явно убийството на Куикнинг не бе оправдало надеждите му.

— Уокър! — в гласа на Морган Лех звучеше отчаяна молба.

Уокър се наведе към него.

— Помогни ѝ, тя умира.

Уокър погледна кръвта под дрехите ѝ, смазаното, отпуснато тяло, лицето с дългата коса, разпиляна като сребрист воал. Тя умира. Той повтори думите в тишината на съзнанието си, без да може да повярва, че това е възможно, удивен, че не бе и предполагал, колко това е неизбежно. Той гледаше момичето също толкова безпомощен и отчаян като Планинеца, но все пак до съзнанието му достигаше истината, че това действително става.

— Уокър, направи нещо! — повтори Морган, покрусен, настоятелен.

— Планинецо — каза в отговор Хорнър Дийс, като внимателно го хвана за рамото, — какво искаш от него да направи?

— Какво да искам, да използва магията си! Да ѝ даде същия шанс, какъвто тя даде на него!

Уокър коленичи. Гласът му бе спокоен и нисък.

— Не мога, Морган. Аз не притежавам магията, която е необходима.

Той протегна ръка, за да докосне гърлото ѝ и да опипа пулса ѝ. Той все още биеше, макар и неравен, чуваше се дишането ѝ.

— Тя трябва да направи, каквото може, за да се спаси.

Морган го гледаше известно време, после отново започна да говори на Куикнинг, призовавайки я да се събуди, да му каже нещо. Думите му бяха объркани, отчаяни, умолителни. Момичето леко се помръдна в отговор.

Уокър отново погледна Хорнър Дийс. Старецът бавно поклати глава.

В този момент очите на Куикнинг се отвориха. Те бяха ясни и уплашени, проникнати от болка.

— Морган — прошепна тя, — вземи ме и ме изнеси вън от този град.

Морган Лех, който смяташе да направи нещо друго, изобщо не се противопостави. Той я вдигна без всякакво усилие и я понесе, сякаш беше въздушна. Притискаше я близо до себе си, предаваше ѝ от своята топлина и ѝ шепнеше, докато вървяха. Уокър и Дийс ги следваха безмълвно. Пресякоха площада и тръгнаха по улицата, по която беше избягал Пи Ел.

— Придържай се към пешеходните пътеки — бързо предупреди Уокър и Морган веднага се подчини.

Изминали бяха кратко разстояние, когато земята отново се разтресе. Целият Елдуист откликна на този трясък, сградите започнаха да се пропукват и да рухнат, камъни и облаци прах се изсипваха по улиците. Уокър обърна поглед назад към центъра на града. Паст Гринт отново се беше раздвижил. Не се знаеше кой бе победил при единоборството му с Ул Белк, но чудовището бе предприело нови действия. Може и да бе убило баща си. А може би бе решило, че Черният камък на Елфите е по-важен. При всички случаи се бе отправило към тях. Отказало се бе от подземните си тунели и се бе втурнало направо из улиците на Елдуист. Всички стени се тресяха и се срутواха при неговото минаване. Отровата от тялото му оставяше грозна следа. Наоколо въздухът просветваше и пушеше.

Останалите от групата на Рамплинг Стийп се завтекоха на юг към провлака като с усилие се държаха на краката си. Земята под тях

непрестанно бе разтърсвана. Отвсякъде зейваха капандури, отворени от ударите на падащи камъни и от земните трусове. Зад тях Паст Гринт ръмжеше и пъшкаташе настойчиво и все повече приближаваше. Въпреки че носеше Куикнинг, Морган вървеше невероятно бързо и нито Уокър, нито Хорнър Дийс успяваха да го догонят. Старият Следотърсач вече бе изостанал на петдесетина крачки, когато най-сетне те излязоха от града. Дийс дишаше тежко, уморено и едва се крепеше да не падне. Уокър беше между двамата, гърдите му се свиваха от болка, краката му бяха натежали и слаби. Той извика на Морган да забави крачка, но Планинецът беше глух. Цялото му внимание бе насочено към момичето. Уокър се обърна към Дийс и към разтърсените сгради, покрай които минаваше Паст Гринт, който беше по-близо отпреди, към сянката, която хвърляше чудовището на фона на сивата светлина. Не му се струваше вероятно да избягат. Трудно му беше да мисли каква ирония бе това. Да бъдат убити заради нещо, което дори не притежаваха.

Минутите им се струваха невероятно дълги, докато те бягаха, отброявани от ударите на крачките им по камъка. Вълните се разбиваха в бреговете на провлака от двете им страни. До горещите им лица достигаха пръските на вълните. Скалите станаха по-хлъзгави и те падаха и се подхлъзваха, докато тичаха. Облаците потъмняха и пак започна да вали. Уокър отново си спомни лицето на Пи Ел в момента, в който прободете Куикнинг. Явно бе останал изненадан от израза на очите ѝ. Пи Ел не беше готов да я види да умира. Дали всъщност бе желал да забие Стиела? Нещо в движението и на двамата, точно преди удара, беше обезпокоително. Защо Куикнинг просто не беше побягнала? Тя се беше освободила за миг, но въпреки това се бе обърнала с лице към него. А може би към острието? Може би съзнателно? Уокър потрепера. Дали не беше направила нещо повече от това да стои там и да чака? Дали сама не беше се притиснала към Пи Ел?

Обърканите му мисли започнаха постепенно да се изясняват, вледеняващи като лед. По дяволите! Нима това беше причината Пи Ел да бъде повикан, Пи Ел с магическото си оръжие, с магия, на която нищо не може да устои — нима той беше тук именно заради това?

Морган Лех пред него достигаше вече началото на зъберите и пътеката, която извеждаше нагоре от провлака. Започна да се изкачва без да забавя крачка.

Паст Гринт се появи зад тях. Чудовищната му глава се показва между разрушените сгради, издигна се, за да подуши въздуха, и отново се спусна напред. Плъзгаше се покрай стените на града, все едно че нямаше кости. Изпълни целия провлак с туловището си, като си пробиваше път напред като някакъв бог с невероятни размери.

Уокър с усилие започна да се изкачва по пътеката към върха на скалите, докато Хорнър Дийс все още изоставаше назад. Опитваше се да се освободи от мислите си за Куикнинг и Пи Ел, те бяха безсмислени. Защо трябваше Куикнинг да иска Пи Ел да я убива? Защо трябваше да иска да умира? Нямаше никаква причина. Опитваше се да насочи вниманието си към това какво да направи, за да забави напредването на Паст Гринт. Той още веднъж хвърли поглед назад и видя как огромният червей си пробива път през скалата. Дали нямаше да събори провлака под себе си? Не, скалата беше твърде надълбоко. А може би, скалите над нея? Отново не. Той просто можеше да си пробие тунел през тях. Водата щеше да забави пробива му, но те всъщност загърбваха цялата вода с Тайдрейс. Магията на Уокър и дори на Коглин не беше достатъчно силна, за да попречи на Паст Гринт. Да бягат беше единственият им шанс, а те не можеха да бягат твърде дълго.

Той стигна върха на скалите и видя, че Морган Лех бе спрял да ги почака. Планинецът бе коленичил и едва си поемаше дъх на височината, от която се виждаше целият полуостров и Елдуист. Главата му бе наведена. Той бе прегърнал Куикнинг в ръцете си. Очите ѝ бяха отворени и будни. Уокър стигна до тях и спря. Лицето на Куикнинг беше тебеширено бяло. Морган Лех вдигна очи.

— Тя не иска да използва магията си, — промълви той, без да може да повярва на ушите си.

Уокър коленичи.

— Спаси се, Куикнинг, ти имаш сила за това.

Тя поклати глава. Черните ѝ очи блестяха, когато се спряха на очите на Морган.

— Чуй ме, — каза тихо тя със спокоен глас. — Аз те обичам. Винаги ще те обичам и ще бъда с тебе. Помни това. Помни също, че бих променила нещата, ако можех. А сега ме остави и се изправи.

Морган поклати глава.

— Не, аз искам да остана с теб...

Тя докосна бузата му с длани и гласът му пресекна. Той не можа да довърши думите си. Остави я безмълвно на земята и извърна глава. Сълзи се стичаха по лицето му.

— Извади Меча си, Морган, и го забий в земята. Още сега.

Морган извади Меча на Лех, хвана го с две ръце и го заби в скалата. Ръцете му здраво държаха дръжката, после се отпуснаха.

— Недей да умираш, Куикнинг — каза той.

— Спомняй си за мене — прошепна тя.

Хорнър Дийс погледна през рамото на Уокър, като дишаше тежко.

— Какво става тук? — попита той глухо и наведе брадясалото си лице. — Какво прави тя?

Уокър поклати глава. Тя бе обърнала към него черните си очи.

— Уокър.

Той пристъпи към нея и в същото време чуваше шума от приближаването на Паст Гринт под тях, мислеше, че трябва да бягат отново и се питаше, също като Дийс, какво възнамерява тя. Коленичи до нея.

— Помогни ми — каза тя бързо и припряно, сякаш се страхуваше, че няма да ѝ стигне глас. — Заведи ме до края на скалата.

Уокър не запита защо. Направи, каквото тя поиска. Хвана я през кръста и я повдигна на краката ѝ. Тя се опря на него съвсем отслабнала, цялото ѝ тяло трепереше. Чу как Морган извика срещу това, което ставаше, но само един поглед от страна на момичето го накара да млъкне. Уокър я държеше да не падне и бавно ѝ помагаше да се приближи до склона. Те стигнаха до ръба на скалата и спряха. Отдолу Паст Гринт се виеше върху скалата на провлака, един противен цилиндър от плът. Тялото му се гънеше, а отровата оставяше следите си след него. Преминал беше вече половината път до тях. Огромното му туловище изпускаше пара. Следата от отровата му се виеше по целия път назад към града. Елдуист се издигаше с развалините си към хоризонта. Кулите му бяха изпочупени, сградите съборени, стените рухнали и съсипани. Прахът и мъглата обвиваха като в пелена всичко, а дъждът продължаваше да се излива.

Куполът, където се намираше леговището на Каменния крал бе останал незасегнат.

Куикнинг се обърна още веднъж и вдигна лице. Красотата ѝ се върна за миг, така жива, както по времето, когато възкреси Уокър, когато му спаси живота и извлече отровата на Асфинск от тялото му. На Уокър му секна дъхът, когато я видя отново такава и премигна пред моментния спомен. Тъмните ѝ очи бяха насочени към него.

— Мрачни чичо — промълви тя, — когато напуснеш това място, когато се върнеш обратно в света на Четирите земи, отнеси със себе си уроците, които научи тук. Не се опитвай да се бориш със себе си или с онова, което би могъл да бъдеш. Просто добре обмисляй своя избор. Нищо не е предопределено, Уокър. Ние винаги имаме право на избор.

Тя протегна ръка и докосна лицето му. Той усети хладните ѝ пръсти по бузите си. Образите го изпълниха, нейните мисли, нейните спомени, нейното познание. В един миг тя изцяло му се откри. Показа му тайните, които бе крила толкова внимателно по време на цялото им пътуване. Истината за това, коя е и какво представлява. Той стенеше от мъка, сякаш тези образи го изгаряха, зашеметен от това, което виждаше. Притискаше я здраво към себе си и зарови бледото си лице в косата ѝ покъртен.

И Морган, и Хорнър Дийс се опитаха да приближат, но Уокър им извика да останат, където са. Те спряха колебливи и несигурни. Уокър леко се обърна встрани, но продължаваше да държи Куикнинг до себе си. Лицето му бе съсредоточено — една неподвижна маска. Сега разбра. Сега всичко разбираше.

— Уокър — тя отново изрече името му. Ръката ѝ го докосна още веднъж и се появи един единствен образ.

Това беше второто видение на Гримпонт. Тя повдигна очи към неговите.

— Пусни ме да падна — тихо каза тя. Той ясно си представи видението — как стоеше на ръба на тези скали и как Четирите земи се простираха долу, а Куикнинг стоеше до него и черните ѝ очи настоятелно молеха, докато той я блъсна долу.

Тук. Сега. Видението трябваше да се случи.

Той се опита да поклати отрицателно глава, но очите ѝ го спряха, погледът ѝ бе толкова настоятелен, че вдъхваше страх.

— Сбогом, Уокър — прошепна тя.

Той я пусна. Задържа я в прегръдките на ръцете си само още миг и после я пусна в бездната. Сякаш че някой друг го стори вместо него.

Някой, който се криеше в него. Едно същество, над което разумът нямаше власт. Чу как Хорнър Дийс извика, поразен от ужас. Чу как Морган започна да вие, без да може да повярва на случилото се. Те се втурнаха към него обезумели, хванаха го грубо и го държаха, докато Куикнинг падаше надолу. Наблюдаваха как пада — като малко вързопче дрехи, а сребристата ѝ коса се носеше зад нея. Гледаха я как цялата просветва.

И тогава се случи нещо невероятно — тя започна да се разпада. Първо над острите ръбове на скалите се разкъса като дреха и всичките ѝ части се разпиляха. Безмълвни, удивени, тримата на ръба над бездната гледаха втренчени надолу, как тя изчезва. Само след секунди и вече я нямаше, тялото ѝ се бе превърнало в прах, която просветваше и блестеше, носена от вятъра.

Под тях Паст Гринт престана да напредва и повдигна глава. Може би знаеше какво щеше да се случи. Може би дори разбираше. Чудовището не се опита да избяга, зачака търпеливо, докато прахът от тялото на Куикнинг се посипа по него. Тогава цялото се разтрепера, извика още веднъж и започна да се свива. Смаляваше се бързо, туловището му се сбръчкваше и изчезваше обратно в земята и от него не оставаше нищо.

Прах покриваше провлака и скалата започна да се променя. Започна да става зелена, покриваше се с цветя и мъх. Кълновете бяха свежи и пълни с живот. Прахът продължаваше да се носи, стигна полуострова на Елдуист и преобразуването продължи. Вековете мрачно подтисничество ка Ул Белк бяха прогонени за мигове. Камъкът на града се срина — стените, кулите, улиците и тунелите бяха разрушени. Всичко отстъпваше пред силата на магията на Куикнинг. Точно както се беше случило в Меадските градини в Кулхавен. Всичко, което съществуваше преди Каменният крал да започне да преобразява нещата, се върна отново към живот. Скалите се разместиха и добиха нови очертания. Дърветата се разлистиха, кривите клони се покриха с летни листа, които проблясваха срещу сивото небе и водата. Разцъфнаха поляни с диви цветя — не толкова, колкото в Кулхавен, защото тук местата винаги са били малко пусти, но пълни с живот и многообразие. Около брега израснаха тръстики и храсти и земята отново се превърна в обикновена крайбрежна равнина. Животът се върна и във въздуха. Той бе изпълнен с аромати на всякакви растения.

Мъртвата каменна броня на земята потъваше в спомена. Бавно и постепенно Елдуист изчезна от погледа, бе погълнат обратно от земята и остана в миналото, което му бе дало живот.

Когато преображението приключи, единственото, което остана от Елдуист, бе куполът, в който Каменния крал сам се беше погребал — един самотен сив остров сред зеленината на земята.

— Нищо не можехме да направим, за да я спасим, Морган — тихо обясни Уокър Бо, приведен край съкрушения Планинец, за да бъде сигурен, че той го чува. — Куикнинг бе дошла в Елдуист, за да умре.

Те клекнаха един до друг на ръба на скалата, Хорнър Дийс до тях, и заговориха с приглушени гласове, сякаш тишината, която се бе спуснала над земята след преображението на Куикнинг, бе стъкло, което можеше да се счупи. Някъде далеч шумеше Тайдрейс и се разбиваше в крайбрежната ивица, а писъците на морските птици, които прелитаха, бяха откъслечни и далечни. Магията си бе пробила път в скалите, беше преминала в тях и бе ги бе излекувала от отровата на Паст Гринт, връщайки живота на земята отново. Островните ветрове издухаха облаците и небето се показва на места, тъй че постепенно започна да прониква слънчева светлина.

Уокър погледна Хорнър Дийс, който му кимна окуражително.

— Тя ми позволи да видя всичко, Планинецо, точно преди да умре. Искаше аз да го знам, за да мога да ти го разкажа. Когато бяхме застанали на ръба на скалата, тя докосна бузите ми, и както стояхме загледани в Елдуист, всичко пред нас се разкри. Всички онези тайни, които бе пазила от нас. Всичките ѝ съзнателно скривани мистерии.

Той дойде няколко сантиметра по-близо до тях.

— Баща ѝ я е създал, за да противодейства на магията на Ул Белк. Той я е направил от първичните елементи на Градините, в които живее, чрез най-силната си магия. Изпратил я е тук в Елдуист, за да умре. Изпратил е, всъщност, част от себе си. Не е имал друг избор. Нищо не би могло да победи Каменния крал в собствените му владения. А Ул Белк е трябвало да бъде победен именно тук, защото никога не би се решил да напусне Елдуист — всъщност, не би могъл го напусне, въпреки че не е съзнавал това. Той вече бил станал пленник на собствената си магия. Паст Гринт се превърнал в сурогат на Ул Белк, изпратен на негово място, за да превърне остатъка от Четирите

земи в камък. Но ако Кралят на Сребърната река беше изчакал чудовището да доближи твърде много до него, за да му се противопостави, то щеше да стане прекалено голямо, за да бъде спряно.

Той сложи ръка на рамото на Морган. Усети как другият потръпна.

— Тя наистина беше избрала всеки от нас с определена цел, Планинецо — точно както самата ни каза. Ти и аз сме били избрани, за да върнем Черния камък на Елфите, откраднат от Белк от Залата на Кралете. Проблемът, пред който Куикнинг е трябвало да се изправи е, че нейната магия не би могла да има въздействие, докато Ул Белк владее Камъка на Елфите. Докато той е можел да се възползва от магията на Друидите, той винаги е можел да изсмуче нейната собствена магия и да не допусне земята да се преобрази отново. Щеше да направи всичко това моментално, ако разбереше коя е тя. Щеше да я превърне в камък. Затова и тя не е могла да използва магията си до последния момент.

— Но тя успя да върне Меадските Градини просто с едно докосване до земята! — протестираше Морган. Гласът му бе яден и отчаян.

— Меадските Градини да, но Елдуист е далеч по-чудовищен, за да може да бъде променен толкова лесно. Едно просто докосване едва ли би й било достатъчно. Тя е трябвало да влее част от себе си в скалата, да превърне себе си в част от земята — Уокър въздъхна. — Ето защо е избрала Пи Ел. Кралят на Сребърната река, сигурно е знаел, или поне е предусетил, че Шадуините ще изпратят някой, който ще се опита да спре Куикнинг. Не е било тайна коя е тя, нито как може да промени нещата. Тя е била твърде реална заплаха. Трябвало е да бъде отстранена. А един Шадуин, както се оказва, не би имал нужните средства за това. Ето защо е бил изпратен Пи Ел. Пи Ел е вярвал, че неговата цел е тайна, че да убие Куикнинг е негова собствена идея. Но това съвсем не е било така. Идеята е била нейна от самото начало. Тя тъкмо по тази причина го е взела, тъкмо защото баща ѝ ѝ бил казал да го вземе, да вземе със себе си в Елдуист човека и оръжието, които са могли да проникнат през бронята на нейната магия и да ѝ позволят да се трансформира.

— А не можеше ли тя да се промени по собствена воля?

— Тя беше жива, Морган. Точно толкова жива, колкото и ти. Беше първично същество, но с човешки облик. Мисля, че не би могла да бъде нещо друго в този живот. Затова е трябвало да умре, за да осъществи магията си над Елдуист. Обикновено оръжие не би могло да я убие. Тялото ѝ е било неуязвимо срещу всякакви обичайни метали. Нужна е била магия, равностойна на нейната собствена, магия на оръжие като Стиела — и ръцете, и съзнанието на убиец като Пи Ел.

Уокър съвсем леко се усмихна.

— Тя ни призова всичките да ѝ помогнем, защото е получила такава заръка и защото сме били необходими, за да изпълним определена цел. Но също и защото тя ни вярваше. Ако ние я бяхме предали, който и да било от нас, дори и Пи Ел, ако не бяхме направили онова, което тя знаеше, че ще направим, Ул Белк щеше да спечели битката. Земята нямаше да бъде преобразена, Паст Гринт щеше да продължи своя напредък, а Кралството на Ул Белк щеше все повече да се разширява. В съчетание с настъплението на Шадуините всичко щеше да бъде загубено завинаги.

Морган явно се почувства по-добре и най-сетне повдигна очи.

— Тя трябваше да ни каже, Уокър. Трябваше да ни даде да разберем онова, което замисляше.

Уокър леко поклати глава.

— Не, Морган, тъкмо това тя не е можела да направи. Ние нямаше да действаме по същия начин, ако знаехме истината. Кажи ми, ти нямаше ли да се опиташ да я спреш? Ти бе влюбен в нея, Планинецо и тя е знаела, какво означава това.

Морган го гледа известно време с присвити устни и после кимна неохотно.

— Ти си прав, знаела е.

— Не е имало никакъв друг начин. Трябвало е да пази в тайна целта на своето идване тук.

— Зная, зная — Морган дишаше тежко и накъсано. — Но въпреки това боли. Почти съм склонен да повярвам, че не ни е напуснала, че все някак ще намери начин да се върне — той дълбоко си пое дъх. — Имам нужда тя да се върне.

Те отново замълчаха, като всеки гледаше в различна посока и си спомняше. Уокър се питаше, дали да не каже на Морган за видението на Гримпонт, за това как бе разговарял с нея и ѝ бе казал за видението,

а тя, въпреки всичко, го бе взела. За това, че тя от самото начало е знаела всичко, което ще се случи, за да бъде осъществена целта на нейния баща. Все пак реши да не му го казва. Планинецът се бе наслушал вече на достатъчно тайни и скрити планове. Нищо нямаше да спечели, ако разбере за още една тайна.

— Какво е станало с Белк, знаеш ли? — грубоватият глас на Хорнър Дийс наруши тишината. — Дали той е все още там, в купола? Дали е още жив?

Те погледнаха като един над ръба на скалата, нататък, където бе останала последната крепост на Елдуист, сред новопокълналата трева на полуострова, затворен и тайнствен.

— Мисля, че едно магическо създание като Ул Белк — отвърна Уокър с тих и замислен глас — не умира лесно. Но Куикнинг го е закрепостила здраво като затворник в собствената му черупка и земята няма да бъде променяна по негова воля в бъдеще. — Той замъла. — Мисля, че Ул Белк ще полудее, когато разбере това.

Морган внимателно протегна ръка и докосна тревата, сякаш търсеше нещо. Пръстите му нежно погалиха стръкчетата. Уокър го наблюдава един миг и после се изправи. Тялото му го болеше, настроението му бе мрачно и тъжно. Изпитваше глад за истинска храна и непреодолима жажда. Едва сега започваше неговата одисея, трябваше да броди из Четирите земи, за да потърси Пи Ел и откраднатия от него Черен камък на Елфите. Да предприеме един нов сблъсък, за да го притежава, и ако изобщо оцелее, да отиде и да възстанови Паранор и Друидите.

Мислите му го заплашваха да го погълнат, да изсмучат докрай силата му и той се постара да ги прогони.

— Хайде, Планинецо, — подкани го Хорнър Дийс и сложи ръка на раменете му, — тя си отиде. Бъди щастлив, че бяхме с нея, макар и толкова. Тя не бе за този свят. Нейното предназначение бе по-голямо. Опитай се да се утешиш поне с това, че те обичаше. Това никак не е малко.

Едрите ръце го притиснаха силно и Морган се изправи на крака. Кимна, без да поглежда към другия. Когато най-сетне вдигна очи, те бяха сурови и съсредоточени.

— Ще отида да намеря Пи Ел.

Хорнър Дийс се изплю.

— Ние всички ще тръгнем да го търсим, Морган Лех. Той няма да ни се изплъзне.

Те хвърлиха още един поглед от височините надолу, после се обърнаха и поеха към дефилето, което щеше да ги заведе обратно към планините. Бяха изминали само няколко крачки, когато Морган внезапно спря, спомнил си нещо, и се огледа къде бе оставил Меча на Лех. Мечът продължаваше да си стои забоден сред скалите и счупеното му острие бе забито до дъно. Морган се поколеба за момент, сякаш му се искаше да остави оръжието на мястото му, да се освободи завинаги от него, после пристъпи напред и хвана с две ръце дръжката му. Започна бавно да го издърпва. И се наложи да дърпа много по-дълго, отколкото бе очаквал.

Острието се освободи. Морган Лех стъписано го погледна. Мечът на Лех не беше вече счупен. Той бе напълно цял, такъв, какъвто баща му му го беше дал.

— Планинецо — извика Хорнър Дийс удивен.

— Тя каза истината — промълви Морган и прокара пръсти по блестящата повърхност на острието. Погледна към Уокър, без да може да повярва. — Но как е станало това?

— Чрез нейната магия — отвърна усмихнат Уокър като гледаше изражението на лицето на Морган. — Тя отново се е превърнала в елементите на земята, които баща ѝ е използвал, за да я създаде, и между тях металите, от които е изваяно острието на Меча на Лех. Тя е възстановила твоя талисман по същия начин, както възстанови тази земя. Това бе нейният последен жест, Планинецо. Жест на любов.

Сивите очи на Морган горяха.

— Значи, в някакъв смисъл тя все още е с мене, нали? И ще остане с мене, докато в ръцете ми е този Меч — той си пое дълбоко дъх. — Смяташ ли, че Мечът е възстановил магията си отново, Уокър?

— Мисля, че магията идва от тебе. И винаги е било така.

Морган изучаваше безмълвно лицето му известно време, после бавно кимна. Внимателно постави оръжието в калъфката на пояса си.

— Аз си върнах моя Меч, но все още остава твоята ръка. Какво мислиш за това? Тя ти каза, че както и острието, така и твоята ръка ще се върне.

Уокър остана замислен за момент и после прехапа устни.

— Наистина — със здравата си ръка той нежно обърна Морган към дефилето. — Започвам да мисля, Планинецо, че когато тя говореше за цялостност, нямаше предвид ръката ми, а нещо напълно различно.

Зад тях слънцето проблясна над водите на Тайдрейс.

Нейните очи!

Те гледаха към Пи Ел от празните прозорци на сградите на Елдуист и когато той излезе от града, продължаваха да гледат към него от процепите и пукнатините на скалата на провлака, а когато започна да изкачва стръмните зъбери, те занадничаха иззад огромните камъни край пътеката, която извеждаше нагоре. Накъдето и да тръгнеше, очите ѝ го следваха.

Какво направих?

Бе смазан от отчаяние. Беше убил момичето точно според намеренията си, беше се сдобил с Черния камък на Елфите. Всичко бе станало точно според неговите планове. Освен факта, че планът съвсем не е бил негов — той е бил неин от самото начало. Тъкмо това бе видял в очите ѝ. Истината за това, защо беше тук и какво е бил призован да направи. Тя го бе довела в Елдуист не за да срещне Каменния крал и да върне Черния камък на Елфите, както той беше смятал. Тя го бе довела, за да я убие.

Господи, да я убие!

Той се спусна да тича като слепец. Препъваше се, подхлъзваше се, отново се изправяше на крака, разбит от съзнанието за това, как тя го бе използвала.

Той никога не бе държал положението в свои ръце. Просто се бе заблуждавал, че е така. Всичките му усилия се бяха оказали напразни. Тя го бе изманипулирала от самото начало. Беше го открила в Кулхавен, знаейки кой е и какъв е, беше го убедила да дойде с тях, като го бе оставила да си мисли, че идва по свой собствен избор, внимателно го бе държала настрана от другите, като си бе играла с него, както интересите изискват, и го бе използвала! Но защо? Защо ли бе направила това? Въпросът го изгаряше като огън. Защо тя бе поискала да умре?

Огънят отстъпи и го полази хлад, когато той видя очите да му намигат отляво, отдясно и от всички страни. Дали поне накрая той я бе

пробол? Не си спомняше да бе искал съзнателно да го стори. Почти изглеждаше така, сякаш тя се беше набола в ножа му — или пък бе накарала ръката му да се премести напред с тези няколко необходими сантиметра? Пи Ел се бе оказал играчка в ръцете на дъщерята на Краля на Сребърната ръка през цялото време; може би тя беше дръпнала конците и в онзи окончателен миг — и накрая бе отворила очи, за да му разкрие цялата си тайна.

Той се строполи на земята, когато стигна края на пътеката сред зъберите и се отпусна в една падина между скалите, целият се сви и зари измъченото си, съсипано лице в ръцете си. Искаше някъде да се скрие, да изчезне. Стисна зъби, побеснял от яд. Дано вече да е мъртва! Дано всички те да са мъртви! Сълзи започнаха да се стичат по лицето му. Обзе го гняв и отчаяние, и той направо не можеше да се побере в кожата си. Никой не му бе причинявал подобно нещо. Не можеше да понесе това чувство! Не би могъл да го издържи!

След малко вдигна глава, постоя така и внезапно осъзна, че го грози опасност, че другите са тръгнали да го преследват. Само да ми паднат! — помисли си той озверял. Но не, сега не беше готов да се срещне с тях. Изобщо не можеше да мисли. Нужно му беше време, за да се възстанови.

Положи усилие да се изправи на краката си. Единственото, за което можеше да мисли, бе да бяга, колкото си може по-надалеч.

Стигна до дефилето, което водеше назад към зъберите, по-далеч от склона и от този омразен град. Усещаше как цялата земя се разтърсва и чу рева на Паст Гринт. Дъждът се изливаше над него и сивата мъгла се спускаше, докато му се стори, че облаците бяха паднали над самата земя. Пи Ел стисна в ръце кожената торбичка с руната и нейното скъпоценно съдържание, и я притисна до гърдите си. Стиелът отново си беше на мястото, в калъфката над бедрото му. Усещаше, как магията изгаря ръцете му и бедрото, по-гореща откогато и да било, като огън, който не можеше да се потуши. Какво бе направило това момиче с него? Какво бе направило?

Отпусна се на земята и имаше чувството, че не може повече да стане. Цялата му сила го бе напуснала. Погледна ръцете си и видя кръвта, която се стичаше по тях. Нейната кръв.

Лицето ѝ му се яви от тъмното, светло и живо. Сребристата ѝ коса падаше по раменете, черните ѝ очи...

Куикнинг!

Той успя все пак да се изправи на крака и побягна още по-силно, бягаше като стрела, опитвайки се да прогони виденията, да върне нормалното си състояние и самообладанието си. Но не можеше да се успокои, всичко беше объркано и смесено. Беше бесен, направо луд като развързано куче. Да, той я беше убил. Но тя го бе накарала, принудила го бе да я убие!

Всички тези чувства към нея, фалшиви от самото начало, нейно собствено изобретение, с което го беше измамила!

Костната дупка се изпречи пред него, цялата скали и празнота. Той не забави ход. Не побягна.

Нещо се случваше зад него. Усети как земята престана да се разтърсва, как нещо се промени. Долавяше, че го пронизва хлад до мозъка на костите му. Магия! Някакъв глас мълвеше, вбесяващ, зловещ. Куикнинг идва по петите ти! Но Куикнинг е мъртва! Той извика на глас, преследван от демони, които всичките имаха нейното лице.

Препъна се и падна сред разпилените изсъхнали кости, после се изправи на колене и осъзна къде се намира.

Сякаш времето замръзна за него и той трябваше да осъзнае нещо ужасно.

Коден!

Тогава животното най-внезапно скочи върху него с цяло тяло, което миришеше на старост и разложение. Чуваше дъха му в ухото си и усещаше топлината му в лицето си. Близостта на звяра беше задушаваша. Опитваше се поне да го зърне, но не можеше. Едновременно то бе тук и не беше. Нима беше станало невидимо? Той се опита да достигне до дръжката на Стиела, но пръстите не го слушаха.

Но как бе възможно всичко това?

И изведнъж осъзна, че няма да може да избяга. Но без особено учудване разбра, че това не го интересува.

Миг след това беше мъртъв.

XXXII

По-малко от час след това последните трима оцелели от групата от Рамплинг Стийп се отправиха към Костната дупка и там откриха тялото на Пи Ел. То бе проснато по средата, отпуснато и безчувствено, безжизненият му поглед втренчен в далечното небе. Едната му ръка бе вкопчена в кожената торбичка с руната, където се намираше Черният камък на Елфите. Стиелът си стоеше в калъфката.

Уокър Бо се огледа с любопитство. Магията на Куикнинг бе успяла да проникне и в Костната дупка и я бе променила така, че тя бе станала неузнаваема. Навсякъде растяха острица и буйни треви, които хвърляха сенки и облагородяваха твърдата повърхност на скалата. Лехи с жълти и лилави диви цветя гледаха към слънцето, а костите на мъртвите бяха потънали в земята. Нямаше и следа от онова, което се беше случило.

— Той е като непокътнат, — промълви Дийс. Грубото му лице се набръчка. Той сви устни и в гласа му звучеше удивление. Отиде напред, приведе се, за да погледне по-отблизо и се стъписа. — Само шията и ребрата може би са счупени. Нищо не мога да видя. Малко кръв е останала по ръцете му. Вероятно кръвта на момичето. Погледни — навсякъде има стъпки от Коден. Сигурно Коден го е хванал, но едва ли той го е убил. Как ви се струва това?

Нямаше и помен от Коден. Той бе изчезнал, сякаш че никога не е бил тук. Уокър подуши въздуха, опита се да долови нещо в тишината, затвори очи да види дали ще извика представата на Коден в съзнанието си. Не, магията на Куикнинг го бе освободила.

Веднага, щом веригите са били счупени, създанието се е върнало към своя стар свят, върнало се е към себе си отново. Към предишната мечка. Спомените от онова, което е било, сигурно вече бяха изчезнали. Уокър почувства дълбоко облекчение. В края на краищата, той бе успял да съдържи обещанието си.

— Погледнете му очите — говореше Хорнър Дийс. — Вижте страха в тях. Той не е умрял като щастлив човек, независимо какво го е

убило, той е умрял уплашен.

— Може би го е убил Коден — настояваше Морган Лех. Той се отдръпна от тялото му, защото не искаше да го приближава.

Дийс многозначително го погледна.

— Така ли мислиш? Но как тогава го е убил? Какво му е направил, за да го умъртви? Ако все пак го е убил, то трябва да го е сторил много бързо. Та ножът му дори не е изваден от ножницата. Сам виж, Планинецо, забелязваш ли нещо?

Морган колебливо пристъпи напред и погледна надолу.

— Нищо — призна си той.

— Точно както ти казах — подуши Дийс въздуха. — Искаш ли да го обърна обратно, за да го погледнеш и от другата страна?

Морган поклати глава:

— Не — той наблюдава лицето на Пи Ел известно време, без нищо да каже. — Няма значение.

Тогава вдигна поглед към Уокър.

— Не зная какво да мисля. Не е ли странно това? Исках той да бъде мъртъв, но да го убия аз. Зная, че няма значение кой е, нито как е станало, но някак се чувствам измамен, сякаш ми е отнет шанса да си отмъстя.

— Не смятам, че това е така, Морган — тихс отвърна Мрачния чичо. — На първо място не мисля че шансът е бил някога твой.

Планинеца и старият Следотърсач го погледнаха изненадано.

— За какво говориш? — попита го Дийс. Уокър сви рамене.

— Ако аз бях Кралят на Сребърната река и от мен се искаше да пожертвам живота на детето си и го оставя да бъде убито от един главорез, бих направил така, че да съм сигурен, че убиецът няма да избяга. — Той местеше поглед от единия към другия край и обратно. — Може би магията, която Куикнинг е носела заключена в своето тяло, е служила на повече от една цел. Може би.

Настъпи дълго мълчание, докато тримата размисляха върху подобна възможност.

— Кръвта по ръцете му, за това ли мислиш? — каза накрая Хорнър Дийс. — Била е като отрова? — Той поклати глава. — Много е възможно.

Уокър Бо се протегна и внимателно взе торбичката с Черния камък на Елфите от вкочанените ръце на Пи Ел. Избърса камъка и го

постави на дланта си за момент. Мислеше каква ирония имаше в това, че той се бе оказал непотребен на убиеца. Толкова усилия положи, за да се добере до неговата магия, и всичко това напразно. Куикнинг бе знаела това. Кралят на Сребърната река също го е знаел. Ако и Пи Ел бе знаел предварително, той щеше да убие момичето на мига и да приключи с този въпрос. Или може би щеше да остане, въпреки всичко толкова подвластен на нея, че да не може дори при това положение да избяга. Уокър Бо си задаваше всички тези въпроси.

— Ами това? — протегна се Хорнър Дийс и извади Стиела от панталоните на Пи Ел. — Какво ще правим с него?

— Ще го хвърлим в океана — веднага предложи Морган. — Или ще го заровим в най-дълбоката яма, която намерим.

На Уокър му се стори, че чува някой друг да говори, че думите му са неприятно познати. И тогава осъзна, че мислеше за себе си. Спомняше си какво самият той бе казал, когато Коглин му беше донесъл Историята на Друидите от загубения Паранор. Друго време, друга магия, помисли си той, но опасностите са винаги едни и същи.

— Морган — обърна се той към другия, — ако го хвърлим някъде, рискуваме друг да го открие отново — може би някой също толкова извратен и зъл като Пи Ел, ако не и по-лош. Острието трябва да бъде скрито някъде, където никой няма да може да го намери повече.

Той се обърна към Хорнър:

— Ако ми го дадеш на мене, аз ще се погрижа за това.

Тримата стояха неподвижни, три уморени и дрипави фигури сред поле от разбит камък и новопоникнала трева и се преценяваха един друг. Дийс отново погледна към Морган, след това върна острието на Уокър.

— Мисля, че можем да се доверим на думата ти — каза той.

Уокър пхна Стиела и Камъка на Елфите в дълбокия джоб на палтото си и се надяваше да оправдае доверието им.

Те вървяха на юг през целия останал ден и прекараха първата нощ след напускането на Елдуист на една гола, покрита с храсталаци равнина. Само преди един ден тази равнина е била част от Кралството на Ул Белк, заражена от отровата на Паст Гринт и бе представлявала само една разбита каменна повърхност. Въпреки че нищо друго, освен

храсти не бяха поникнали, тя им се стори свежа и приятна след мъртвилото на града. Все още нямаше много храна, някои корени и диви растения, но имаше прясна вода, небето бе осеяно със звезди и въздухът бе чист и свеж. Напалиха си огън и стояха до късно. Разговаряха тихо за онова, което изпитват, спомняйки си през дългите мълчания случилото се.

Когато дойде утрото и слънцето огря лицата им, те просто изпитваха благодарност, че са живи.

Отново прекосиха високите гори и навлязоха в Чарналите. Хорнър Дийс сега ги поведе по друг път, като внимателно избягваше Урдските племена на мъртвия Каризман и мина източно от Кошарите. Времето все още беше меко, дори тук, в планините, и нямаше бури, нито лавини, които да им причиняват допълнителни неприятности. Храната беше отново достатъчна и силата им започна да се връща. Доброто им настроение също се върна. И най-суровите им спомени се смекчиха и започнаха да избледняват.

Морган Лех често говореше за Куикнинг. Чувстваше се по-добре, когато можеше да говори за нея. Уокър Бо и Хорнър Дийс го подтикваха към това. Понякога Планинецът говореше така, сякаш тя бе още жива, докосваше Меча, който носеше и сочеше земите, от които идваха. Тя е там, настояваше той и по-добре там, отколкото никъде. Понякога чувстваше нейното присъствие. Сигурен беше в това. Усмиваше се, шегуваше се и постепенно започваше да идва на себе си.

Хорнър Дийс също се върна към своята стара същност почти веднага, напрегнатият поглед изчезна от очите му, тревогата слезе от лицето му. Гласът му вече не звучеше толкова рязко и за първи път от седмици насам любовта към планините заговори в него и той започна да разказва за тях.

Уокър Бо се възстановяваше много по-бавно. Той бе затворен в непробиваемата черупка на своята фатална самота, която бе изострила неговата чувствителност. Беше загубил ръката си в Залата на кралете, беше загубил Коглин и Мърко в Хартстоун, множество пъти едва не бе загубвал живота си, Каризман беше мъртъв, Куикнинг беше мъртва, неговата клетва, че никога няма да последва завета на Аланон, също бе мъртва. Куикнинг се оказа права. Човек винаги има избор, но понякога избора се прави вместо теб, независимо искаш ли го или не. Той

можеше да си мисли, че не иска да бъде въвличан в машинациите на Друидите, че иска да се отклони от магическия завет на Брин Омсфорд. Но съдбата го бе омотала с конци, които се простираха назад във времето на стотици, може би хиляди години, и той не можеше да се освободи от тях. Поне не напълно. Той бе премислял всичко това онази нощ в Елдуист, когато реши да се върне заедно с Куикнинг в убежището на Каменния крал и да се опита да си върне Черния камък на Елфите. Знаеше, че като отива там, той всъщност се съгласява, ако успеят, да занесе талисмана в Четирите земи и да се опита да възстанови Паранор и Друидите — точно както Аланон му бе заръчал.

Много добре знаеше какво означава това.

Ти сам трябва да направиш своя избор, бе го посъветвала Куикнинг.

Но нима му бе останал някакъв избор? Той много отдавна се бе решил да тръгне да търси Черния камък на Елфите — може би, в момента, когато за първи път бе разбрал за неговото съществуване, докато четеше Историята на Друидите; и още по-определено в момента, когато Коглин бе умрял. Освен това, той бе решил да изпробва силата на своята магия — а това означаваше да изпробва заръката на Аланон и да види дали Паранор и Друидите могат да се върнат. Едва ли мислеше точно за това в онзи момент, когато трябваше да предприеме решителните си действия в Елдуист. Но всъщност, знаеше много добре, че ако магията на Черния камък на Елфите се окажеше според предреченото, ако тя бе онова, за което я смяташе, то Паранор щеше да бъде възстановен. А ако това се случеше, тогава Друидите щяха да се върнат по Четирите земи.

Чрез него.

Започвайки от него. Това бе единственият му избор и Куикнинг се бе надявала той да го направи. А това означаваше да избере на бъде верен на себе си. Ако Паранор наистина можеше да бъде възстановен и ако той трябваше да сложи началото на Друидите, той трябваше да съумее да остане верен на себе си при всички случаи. Трябваше да бъде сигурен, че Уокър Бо ще оцелее — неговото сърце, неговите идеи, неговите убеждения, неговите предчувствия — всичко, което беше и в което вярваше. Не трябваше да позволи да се превърне в онова, от което толкова се бе мъчил да избяга. Не трябва, с други думи, да се превърне в Аланон. Той не трябваше да става като Друидите от

миналото — манипулатори, експлоататори, тъмни и тайни магьосници и същества, които скриват истината. Ако Друидите трябва да се върнат, за да съхранят Расите, за да гарантират тяхното оцеляване срещу всички тъмни създания на света, Шадуини или които и да било, те трябваше да бъдат една по-добра Човешка раса от учители и хора, които могат да отдават своята магическа сила.

Това бе изборът, който той все още можеше да направи — един избор, който трябваше да направи, за да не обезумее.

Пътуваха около две седмици, докато стигнат Рамплинг Стийп. Предпочитаха по-дългите, но сигурни пътища, избягваха всяка възможна опасност. Когато паднеше мрак, отсядоха за през нощта и пътуваха само по светло. Стигнаха планинския градец по обяд. Небето бе сиво. Мараня се спускаше след летния дъжд като облак, който е раздърпан от нетърпеливи ръце. Денят беше топъл и влажен и сградите на града проблясваха мокри от влагата, като квадратни мечки, сгушени сред скалите. Тримата пътници приближиха като странници, виждайки града по нов начин, първият град след Елдуист. Всички забавиха ход, когато навлязоха в самотната уличка, минаваща през скупчените кръчми, конюшни, дюкянчета, и поспряха да погледнат планините, от които се бяха спуснали.

— Време е да си кажем сбогом — каза Хорнър Дийс без предисловия и стисна ръката на Морган.

Морган го погледна удивено. Досега не бе споменавал, че ги напуска.

— Ти няма ли да дойдеш с нас?

Старият Следотърсач се сопна:

— Имам късмет, че оживях, Планинецо, а сега пък искаш да дойда и на юг. Колко смяташ, че мога да издържа?

Морган се запъна:

— Нямах предвид...

— Истината е, че въобще не трябваше да тръгвам с вас — сряза го другият и леко му помахаша с голямата си ръка. — Това момиче ме придума. Просто не можех да ѝ кажа не. И може би чувството, че съм оставил нещо несвършено, когато преди десет години избягах от Каменния крал и неговите чудовища. Налагаше се да се върна и да го потърся отново. И ето ме сега, единственият успял два пъти да оцелее от Елдуист и Ул Белк. Май е достатъчно за старец като мен.

— Ще се радваме да дойдеш с нас, Хорнър Дийс — увери го Уокър Бо от името на Морган. — Не си толкова стар, колкото искаш да се изкараш, а пък си и два пъти по-як. Планинецът и неговите приятели може да имат полза от твоя опит.

— Да, Хорнър — побърза да се съгласи Морган, — какво ще правим с Шадуините? Твоята помощ ще ни бъде нужна. Ела с нас!

Но старият Следотърсач упорито тръсна брадясалата си глава:

— Планинецо, много ще ми липсваш, аз ти дължа живота си, ти можеш да ми бъдеш като син, но твърде много съм преживял през живота си и нямам нужда от повече. Нуждая се от тишината на бирариите, нуждая се от спокойствието на родното си място.

Той отново подаде ръка.

— Кой може да каже, мога пък да се променя? И така, до нови срещи.

Морган стисна ръката му.

— До нови срещи, Хорнър.

После пусна ръката му и прегърна стареца. Хорнър Дийс отвърна на прегръдката му.

Пътуването им след това мина бързо. Времето минаваше почти магически, дните и нощите се изплъзваха през пръстите им. Уокър и Морган излязоха от Чарналите и поеха през южните предпланини, като вървяха на запад по посока на Раб. Минаваха по северния бряг на реката и пред тях се бяха ширнали ливади, които стигаха чак до отсрещните върхове на Драконовия зъб. Дните бяха дълги и горещи. Слънцето палеше от безоблачното небе и непостоянното време на планините остана зад тях. Изгревът идваше рано и денят продължаваше дълго, но дори и нощите бяха топли и светли. Двамата срещаха малко пътници и нито един Федеративен патрул. По земята следите от заразата на Шадуините ставаха по-явни. Тъмните петна наемкваха за болестта. Но нямаше и знак кой я разпространява.

В края на седмицата Мрачния чичо и Планинецът стигнаха южното отворстие на Джанисонския проход. Наближаваше обяд и проходът се простираше отвъд зъберите на Драконовия зъб и на Чарналите, един широк празен коридор, който водеше на север към Стрилхайм. Тук Падишар Крил се бе надявал да може да разположи силите на Движението от Южните земи, на Дуорфската съпротива и

Тролите от Аксинд, и да се опита да пресрещне и унищожи армиите на Федерацията. Вятърът духаше нежно по билата и долу из прохода.

Морган Лех се огледа уморено наоколо. Лицето му изглеждаше затворено в себе си. Уокър стоя известно време мълчалив до него и постави ръка на рамото му:

— А сега накъде, Планинецо? — тихо попита той.

Морган сви рамене и се усмихна смело.

— Предполагам на юг, към Варфлийт. Ще се опитам да се свържа с Падишар. Надявам се той да е открил Пар и Кол. Ако не успея, ще тръгна да търся Равнинеца сам.

Той помълча, загледан в суровото бледо лице на Уокър.

— А аз, струва ми се, се досещам къде отиваш ти.

Уокър кимна.

— Да намеря Паранор.

Морган дълбоко въздъхна.

— Това не беше твоето желание, Уокър.

— Не, не беше.

— Бих могъл да дойда с теб, ако желаеш.

— Не, Планинецо. Достатъчно си се занимавал с другите. Време е да се погрижиш и за себе си.

Морган кимна.

— Не се излагам на никакъв риск, ако това те безпокои. Нали имам магията на Меча на Лех, все ще ми е от някаква полза.

Уокър стисна с длани раменете на Морган и после отпусна ръце.

— Мисля, че никой не може да ми помогне там, където отивам. Ще трябва сам да си помагам. Камъкът на Елфите вероятно ще бъде моята най-добра закрила — той въздъхна. — Странно се наредиха нещата. Ако не беше Куикнинг, никой от нас нямаше да прави онова, което прави, нито да бъде онова, което е. Тя и на двамата ни даде нова цел, нов смисъл и може би нова сила. Не забравяй това, което ти даде, Морган. Тя те обичаше. И мисля, че винаги ще продължи да те обича по начина, по който това е възможно.

— Зная.

— Хорнър Дийс каза, че ти си спасил живота му. Но ти спаси и моя живот. Ако не беше използвал Меча си, дори и счупен, Ул Белк щеше да ме убие. Струва ми се, че Пар и Кол Омсфорд едва ли могат

да си потърсят по-добър защитник. Върви да ги намериш. Погрижи се за тях. Опитай се да им помогнеш, както можеш.

— Добре.

Те си стиснаха ръцете, задържаха ги за момент, впили погледи един в друг.

— Внимавай, Уокър, — каза Морган. Уокър леко и малко насмешливо се усмихна.

— До нови срещи, Морган Лех.

И Уокър се обърна и тръгна към прохода, като свърна от слънчевата светлина в сянката, когато скалите се надвесиха над него. Не се обърна назад.

През целия останал ден и следващия, Уокър Бо пътува на запад през Стрилхайм, като прекоси тъмните стари гори, разположени на юг между върховете на Драконовия зъб. На третия ден започна да се спуска. Мина през сенчестите гори и остави поляните и слънцето зад гърба си. Дърветата бяха огромни като скупчени часовои, застанали на стража, или като войници, които чакаха всеки момент да бъдат призовани за битка, едрите им стволове бяха плътно притиснати един до друг, а клоните им сплетени като килим под небето. Това бяха горите, които от векове наред бяха закриляли Друидската крепост срещу околния свят. По времето на Шеа Омсфрод тук бе имало вълци. Дори и след това все още продължаваше да има жив плет от тръни, през който никой не можеше да проникне, освен самият Аланон. Вълците вече ги нямаше, трънливият плет също, както и самата крепост. Единствените останали дървета стояха обвити в дълбоко постоянно мълчание.

Уокър минаваше по следите като сянка и безмълвно заобикаляше морето от стволи като вървеше по килим от мъртви борови иглички и все повече губеше решителност. Мислеше за онова, което предстои, но тези мисли го объркваха. В него пропълзваше несигурност. През целия си живот се беше борил да избяга от завета на Брин Омсфорд, а сега бе тръгнал съзнателно да се опита да го изпълни. Наистина, решението за това бе зряло у него дълго време и той многократно го бе подлагал на съмнение. То бе дошло в резултат на сложна смесица от обстоятелства, мисъл и съзнателно решение. Той доста дълго го беше обмислял и имаше убеждението, че е направил верния избор. Но

мисълта за последиците, въпреки всичко, го ужасяваше. И той, колкото повече се приближаваше до осъществяването, толкова повече задълбочаваше опасенията си.

Когато стигна центъра на крепостта и голия хълм, където някога се намиреше Паранор, чувстваше се напълно измъчен. Дълго стоя загледан нагоре в единствените каменни блокове, които бяха останали от някогашните крепостни стени.

Слънчевите лъчи падаха косо от билото и проблясваха с червеникава светлина. В проблясъците на тази гаснеща светлина той си представяше, как Паранор се издига на фона на нощта, с ясни очертания, с кули, които пронизват лазурната корона на небето като пики. Можеше да усети присъствието на крепостта, нейното каменно туловище. Докосваше магическия ѝ живот и очакваше тя да се възроди.

Напали огън и седна пред него, като зачака спускането на нощта. Когато падна пълен мрак, той се изправи и отново обходи цялото място. Звездите бяха като ярки искрици над него и горите наоколо бяха изпълнени от нощни шумове. Почувства се чужд и самотен. Отново погледна линията на залеза, като се опитваше чрез своята магия да долови някакъв знак за онова, което предстои. Но нищо не се разкриваше. И въпреки това, крепостта беше там. Той усещаше нейното присъствие по начин, който не можеше да бъде обяснен. Фактът, че магията му не долавяше неща, които вече му бяха познати, го караше да изпитва още по-голямо безпокойство. Върни Паранор и Друидите, бе му казал Аланон. Но какво беше нужно, за да го стори? Какво, освен да притежава Черния камък на Елфите? Трябвала има и още нещо, чувстваше той. Трябва да има още нещо.

Поспа няколко часа, макар че сънят не дойде лесно, защото шепотът на страховете му не го оставяше. Дълго лежа буден и все повече губеше кураж. Клопките на един цял живот съмнения отново зейваха пред него, освобождавайки се от ограничения, които сам им бе наложил и заплашвайки да го овладеят за сетен път. Наложил си да мисли за Куикнинг. Какво ли бе означавало за нея да знае онова, което ѝ предстои? Колко ли е била уплашена? И въпреки това, тя се бе пожертвала, защото е било необходимо, за да върне живота на земята. Като си спомни нейния кураж, смелостта му се върна и след известно време нашепванията се оттеглиха и той потъна в сън.

Събуди се призори, изми се и бързо похапна, вкочанен, неспокоен пред неизвестното, което му предстоеше. Когато свърши, той отново отиде до началото на мястото и погледна нагоре. Слънцето вече се бе изкачило и светлината му се разпръскваше надолу по голия хълм на мястото на Паранор. Нищо не се бе променило. Нямаше и следа от онова, което е било, и онова, което трябваше да се разкрие. Паранор оставаше завинаги загубен за времето и пространството. Само една легенда.

Уокър пристъпи напред. Върна се там, където започваха дърветата, далеч от мястото. Той опипа дълбоко в джобовете на наметката си и извади кесията, в която се намираше Черният камък на Елфите. Вторачи се невиждащо в него и се опита да усети силата на Камъка в ръката си. Тялото му бе вкочанено и възпалено. Мястото на откъснатата му ръка болеше. Гърлото му бе пресъхнало като есенен лист. Усети как несигурността, съмненията и страховете го обземат на тласъци, които заплашваха да го погълнат. Той бързо постави Камъка на Елфите в отворената си длан.

Затвори ръка, защото се страхуваше да гледа в тъмната му светлина. Мислите му се гонеха. Един Камък, един за всичко, един за сърцето, мисълта и тялото — направен по този начин, защото е противоположен на всички останали камъни на Елфите, създадени от съществата на стария магически свят, една магия, която поглъщаше по-скоро, отколкото отдаваше, която приемаше енергия, а не освобождаваше. Камъните на Елфите, които Аланон бе дал на Шеа Омсфорд представляваха талисман, който трябваше да закриля техния притежател срещу всякаква черна магия. Но Черният камък на Елфите е бил създаден по съвършено различна причина — не за да защитава или да дава сила. Той е бил създаден с една едничка цел — да се противопостави на магията, призвана да унищожи крепостта на Друидите. Неговият едничък смисъл е да върне изчезналия Паранор отново на света. Това Камъкът можеше да постигне само като погълне отрицателната магия и я трансформира в самото тяло на притежателя на този Камък. Какво щеше да стане при това, Уокър не можеше и да си представи. Той знаеше, че Камъкът се предпазва от злоупотреба чрез самия факт, че в каквито и ръце да се намира, действа по един и същ принцип. Тъкмо за това бе унищожил Ул Белк. Ул Белк бе погълнал чрез Камъка магията на Паст Гринт, но тя го бе унищожила. Възможно

беше и съдбата на Уокър да е същата — но можеше да бъде и по-сложна. Ала как? Ако Черният камък на Елфите можеше да възстанови Паранор, то какво щеше да стане със самия Уокър, при положение, че отрицателната магия премине в него?

Онзи, който има причина и право, ще я използва за добро.

Той самият. Защо все пак? Само защото Аланон бе казал, че трябва да бъде така? Но дали Аланон бе казал истината или само част от истината? Или отново играеше някакви игрички? В какво можеше да вярва Уокър Бо?

Стоеше там самотен, изпълнен с нерешителност и страх и се питаше какво го беше довело тук. Видя как ръката му започва да трепери.

И тогава неочаквано шепотите се надигнаха и започнаха силно да вият в съзнанието му.

Не!

Той издигна Черния камък на Елфите без да се замисли, отвори ръката си и хвърли тъмния скъпоценен камък напред.

На минутата Камъкът на Елфите бе обзет от пламъците на живота, кожата му силно чувстваше докосването на магията. Черна светлина — не-светлина, поглъщането от мрака. На всекиго. Той наблюдаваше как светлината се скупчва пред него и става все по-гъста. Който има причина и право. Магията протече през него, като отхвърли съмнението и страха, приглуши шепотите и воя, и го изпълни с невъобразима сила. Ще го използва за добро.

Сега! Той изпрати черната светлина и тя очерта огромна дупка сред въздуха, поглъщайки всичко по пътя си, всмуквайки материята, пространството и времето. Взриви се на билото на празния склон и Уокър бе повален като ударен от невидим юмрук. Успя да се задържи да не падне. Магията преминаваше през него и го обвиваше като в броня. Черната светлина се разпръсна подобно мастило по небето, издигаше се, разширяваше се, щураше се натам-насам, насочваше се в определена посока, сякаш имаше предначертан път. Започна да придобива определена форма. Уокър ахна от удивление. Светлината на Черния камък на Елфите озаряваше очертанията на огромна крепост с нейните кули, бойници и камбанарии. Издигнаха се стени, изникнаха портали. Светлината се разгръщаше все по-високо в небето и затъмни

дори слънчевата светлина. Сенките, хвърлени от крепостта, обгърнаха Уокър Бо и все му се струваше, че всеки момент ще се изгуби сред тях.

Нещо вътре в него започна да се променя. Може би губеше сила. Не, всъщност се изпълваше! Магията се вливаше в него. Това е Другият, помисли си той — отслабнал, преди да бъде убит, безсилен и внезапно уплашен. Това беше магията, която бе оковала изчезналия Паранор и сега Камъка на Елфите изсмукваше тази магия.

И я вливаше в него.

Той стисна устни и цялото му тяло се скова. Аз няма да се дам!

Черната светлина окъпа празнините на видението, придаде му цвят, възвърна му материята и после живота — Паранор, крепостта на Друидите, се появи в света на хората, върнат от тъмното полупространство, което го беше заключвало през всичките тези години. Той се възправяше към небесата, огромен и заплашителен. Черният камък на Елфите димеше в ръката на Уокър. Не-светлината омекна и след това изчезна.

Уокър простена дрезгаво, после направо изрева. Падна на коленете си, разтърсен от усещания, които не можеше да определи и обсебен от погълнатата магия. Чувстваше я как прониква през него, пъплейки като кръв. Затвори очи и после бавно ги отвори. Видя как очертанията му се разтварят в нещо като облак. Погледна надолу и замръзна. Не можеше да повярва на очите си. Та него го нямаше! Беше се превърнал в призрак! Едва можа да овладее ужаса си. Опита да се изправи и стискаше в ръка Черния камък на Елфите. Наблюдаваше самия себе си как върви, сякаш беше някой друг, гледаше как проблясват краката и тялото му, и сенките, които се скупчваха една върху друга и създаваха усещането, че е фрагментарен. По дяволите, какво е станало с мен! Той тръгна с усилие напред, опитвайки се да се изкачи на склона, да достигне билото му, защото не знаеше какво друго да прави. Трябва да проникне в Паранор, чувстваше го. Трябва да влезе вътре в него.

Изкачването беше дълго и мъчително, и той едва си поемаше дъх, когато стигна железните врати на крепостта. Тялото му бе разложено на образи, но въпреки това можеше да диша и да се движи като нормален човек. Това му вдъхна кураж и той забърза да достигне вратите на Паранор. Камъкът на крепостта беше съвсем реален, твърд

и груб при допир — и все пак вдъхваше страх. Блъсна вратата и тя се отвори, сякаш блъсната от мнозина мъже.

Влезе предпазливо. Сенките го обгърнаха и той се почувства потънал в мрачен кладенец. Смъртта шепнеше наоколо.

Тогава забеляза нещо, което се движеше в мрака и скоро придоби очертания. То бе на четири крака, гърбаво и заплашително — една полска котка, черна като нощта святакаше с жълтите си очи. Тя сакаш едновременно беше там и не беше, също както и самият Уокър.

Уокър застина на мястото си. Полската котка изглеждаше точно като...

Зад котката се появи мъж, стар и мършав, дух, който светеше с някаква вътрешна светлина, почти прозрачен. Когато приближи, чертите на лицето му бяха по-ясно различни.

— Ето те най-сетне, Уокър — промълви призракт с глух, развълнуван глас.

Мрачния чичо усети как и последните следи от решителност изчезват.

Мъжът беше Коглин.

XXXIII

Кралят на Сребърната река седеше в Градините, които бяха неговото святилище, и гледаше как слънцето се стопява на западния хоризонт. Ручейче бистра вода ромолеше в скалите, пред краката му и се вливаше в един вир, от който пиеше еднорог, а лекият ветрец тихо подухваше в богородичките и носеше ухание на люляк и нарциси. Дърветата прошумоляваха, листата им проблясваха зелени и птиците доволни пееха своите песни в края на деня, приготвяйки се за посрещането на нощта.

Отвъд, в света на Хората, горещината преди падането на мрака бе тежка и подтискаща и тревога бележеше живота на Хората от Четирите земи.

Засега трябва да бъде така.

Очите, които виждаха всичко, бяха видели смъртта на неговото дете и преображението на земята на Каменния крал. Паст Гринт го нямаше вече, градът Елдуист бе потънал в земята, разложен на елементите, от които е бил създаден, и земята бе отново зелена и плодородна. Магията на неговото дете бе с дълбоки корени. Тя бе една река, която невидимо обкръжаваше самотния купол, в който Ул Белк бе затворен. Много време трябваше да мине, преди брат му отново да излезе на светлина.

Сребристи драконови мушици прелитаха покрай него и бързо изчезваха в озарението на здрача.

Някъде далеч продължаваше борбата срещу Шадуините. Уокър Бо бе извикал магията на Черния камък на Елфите, както Аланон му повели и Друидската крепост отново бе призована от мъглите, в които се бе крила повече от три века. Как ли щеше да приеме Мрачния чичо, питаше се Кралят на Сребърната река, онова, което ще намери там? На запад, където бяха живели Елфите, Рен Омсфорд продължаваше да ги търси, за да разбере какво бе станало с тях — и още по-важно, какво бе станало с нея самата, макар че още не го съзнаваше. На север братята Пар и Кол Омсфорд скоро щяха да се открият взаимно, както щяха да

открит и тайните на Меча на Шанара и магията на Шадуините. Едни помагаха, други ги предаваха и колелото на съдбата, което Аланон бе изтърколил, все още можеше да бъде спряно.

Кралят на Сребърната река се изправи и веднага се потопи във водите на езерото, гмурна се в хладната влага и се сля с потока. После излезе да се поразходи из Градините, край пътеките, обкръжени с хвойна и ела и се изкачи на една могила, покрита със синчец и кантарион. Червеникавите слънчеви отблясъци на залеза озаряваха сините им листенца.

Дъщеря ми се справи добре, помисли си той.

Но изпитваше странна тъга и празнота при тази мисъл. Той бе създал първично същество от живота на Градините и го бе изпратил да служи на неговите цели. За него тя бе никоя — дъщеря само на думи, дете само като замисъл. Тя бе само една мигновена реалност и той не бе и имал намерение да бъде нещо повече.

И все пак чувстваше нейната липса. Така, както я бе сътворил, както ѝ бе вдъхнал от своя живот, той я бе почувствал твърде близка. Човешките чувства, които бяха споделяли, не можеха да се разтворят толкова лесно, колкото човешките им форми. Сега, когато тя си бе отишла, той трябваше да я забрави. И все пак нейното отсъствие му създаваше чувството за неописуема празнота.

Куикнинг.

Само едно дете на първичните елементи и магията, повтори си той. Можеше си да направи и друго такова — но нямаше да е същото. Имаше нещо в съществата от Расите, което продължаваше да съществува и след физическия им живот. Някаква следа от техните чувства продължаваше да живее. Той все още чуваше нейния глас, виждаше лицето ѝ, усещаше докосването на пръстите ѝ. Тя си беше отишла, но продължаваше да бъде с него.

Но защо беше така?

Той стоеше там, докато мракът обгръщаше земята, и не разбираше какво става с него.

Издание:

Издателство „Атлантис“, 1994

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.